

இந்திர தனுசு

விஷ்வக்ஸேனன்

இந்திர தனுசு
ஆசிரியர் / விஷ்வக்ஸேனன்

நூல் வகை /
சரித்திரப் புதினம்

முதல் பதிப்பு / டிசம்பர் 2009

நூலழகு
குகன் கம்ப்யூட்டர்ஸ்
சென்னை-8.

வெளியீடு
முற்றம்

34/1, பூரம் பிரகாசம் சாலை,
பாலாஜி நகர், இராயப்பேட்டை,
சென்னை-14
அலைபேசி: 98847 14603

அட்டை ஓவியம்
ஷ்யாம்

அட்டை வடிவமைப்பு
ஆர்.சி.மதிராஜ்

அச்சாக்கம்
பதிப்பக நண்பன்
சென்னை-14

பக்கங்கள் / 344

விலை / ரூ.170/-

3345 h
15

Indira Thanusu

Author / Vishwaksenan
First Edition /
December 2009

103397
Lay-out by
Guhana Computers
Chennai-8.
Ph: 94442 92899

Published by
Muttram

34/1, Pooram Prakasam
Salai, Balaji Nagar,
Royapettah, Chennai-14.
Cell: 98847 14603

Wrapper Art by
Shyam

Wrapper Designed by
R.C.Mathiraj,

Printed by
Pathippaga Nanban,
Chennai-14.

Pages / 344

Price / Rs.170/-

வரலாற்று தேர் ஏறி...

கூல்கி, சாண்டில்யன், நா.பா.அகிலன், விக்கிரமன், கோவி.
மணிசேகரன், கௌதம நீலாம்பரன் வரிசையில் போற்றப்பட
வேண்டியவராக நிமிர்ந்து நிற்கிறார் விஷ்வக்ஸேனன்.

காலம் காட்டும் கண்ணாடி என்று வரலாற்று புத்தகங்களைக்
குறிப்பிட்டால், காலம் + கலை இரண்டையும் காட்டுவது
வரலாற்றுப் புதினமாகும்.

செய் நேர்த்திமிக்க நல்ல படைப்பாக இந்த 'இந்திர தனுசு'
வரலாற்றுப் புதினத்தை நெய்வதற்கு விஷ்வக்ஸேனனின்
மெனக்கெடல் புத்தகத்தின் ஒவ்வொரு பக்கங்களிலும், ஒவ்வொரு
வரிகளிலும் சிறகு விரிக்கிறது!

நிலகண்ட சாஸ்திரியின் தொன்ம பண்பை விளக்கும் ஆய்வு
நூல்களை மட்டுமே கக்கத்தில் அடக்கிக்கொண்டு, சரசரவென
புத்தகங்களை பிதுக்கித் தள்ளும் எழுத்தாளர்களிடையே, தனது
படைப்பு வித்தியாசமாக தவழ வேண்டும் என்பதற்காக நீலகண்ட
சாஸ்திரியின் படைப்பு தொடங்கி... கொங்க மண்டல சதகம் வரை
பற்பல நூல்களை அலசி, ஆராய்ந்து பலவிதமான கவ்வெட்டுக்
குறிப்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, இந்திர தனுசை நம் கண்முன்
படர விட்டிருக்கிறார் விஷ்வக்ஸேனன்.

தமிழகத்தின் மரபு, தொடர்ச்சியின் ஆரம்பம் எது என்று
பார்த்தால், மன்னர் மாண்புதான் நமக்கு முதலில் நினைவில் நீந்தும்.

சோழன், சேரன், பாண்டியன் என்று வரிசைக்காட்டி, தமிழ்
மன்னர்கள் தமிழகத்தில் ஆட்சி புரியும் காலத்தில், அதனுடனேயே
தமிழ்க் கலைகளையும், பண்பாட்டையும், மரபுவழி தொடர்ச்சி
யையும் கொண்டு, தமிழனின், தமிழின் அடையாளங்கள் நிலைத்து
நிற்க உதவி புரிந்தனர்.

தமிழின் மீதும், தமிழனின் மீதும் எந்தப் பண்பாட்டு
படையெடுப்புகளும் நிகழ்ந்துவிடாமல், பாதுகாத்த பெருமையும்
அந்தத் தமிழ் மன்னர்களையேச் சேரும்.

இவ்விதமாக, தமிழகத்தை, தமிழை, தமிழனை தனது
சீர்போற்றும் திறமிக்க ஆட்சியால் காத்தவர்களின் வரிசையில்
ஐடாவர்ம் சுந்தரபாண்டியனுக்கு முதலிடம் உண்டு. தமிழகத்தின்
பொற்கால வரலாறுகளின் மீட்சிகளைப் பட்டியலிட்டால், அதில்

ஜடாவர்மன சுந்தரபாண்டியனின் ஆட்சிக்காலமும் முதலில் வந்து வணக்கம் சொல்லும்!

நமது மாணவர்களுக்கு 'வரலாறு' எனும் பாடப் புத்தகத்தின் வாயிலாக வரலாற்று அறிவு போய் சேர வேண்டும் என்று பெரும் நோக்கில் படைக்கப்பட்ட அந்த பாடப் புத்தகங்களில் கூட தெளிவான வரலாற்றுச் செய்திகள் இல்லை என்பது சோக நிகழ்வாகும்.

விஷ்வக்சேனனின் இந்திர தனுசைப் படித்தால், பாண்டியர்களின் 'பொன்னாட்சி காலம்' நம் புத்தியில் நிறைய கொள் முதலாகிறது. ஜடாவர்ம சுந்தரபாண்டியனைப் பற்றிய மதிப்பீடு மேலும் மேலும் உயர்ந்து மின்னுகிறது.

எதிரிகளின் மீது பெருங்கோபமும், தமிழ்க் கலைகளின் மீது பேரன்பும் கொண்டவனாக ஜடாவர்மன் இருந்திருந்தது இந்த நூலின் எல்லா பக்கமும் சொல்லில் விளைவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லாக் கோலங்களும் ஏதோ ஒரு புள்ளியிலிருந்துதான் தொடங்கப்படும் என்பது போல, வரலாற்றுப் புதினம் எழுதுபவர்களுக்கு ஒரு 'இக்கு' கிடைத்துவிட்டால் போதும். அதனை வைத்தே ஜமாய்த்துவிடுவார்கள். இந்திர தனுசில் வரும் பாண்டியர்கள் பல திக்குகளுக்கும் பறந்து விரிந்து தங்கள் சாம்ராஜ்ய கனவுகளை அகலப்படுத்திக் கொண்டதன் அவசியத்தை இந்த நாவல் அழகாக பந்தி வைக்கிறது. ஆனால்...

எல்லா திக்குகளிலும் தங்கள் சிறகுகளை வீரியத்துடன் விரித்த பாண்டிய மன்னர்கள், குறிப்பாக ஜடாவர்ம சுந்தரபாண்டியன் ஏன் தங்களின் பழைய எதிரிகளாக இருந்த சோழர்களை தங்கள் சுட்டு விரலால்கூடத் தொடவில்லை என்பதுதான் விஷ்வக்சேனனுக்குக் கிடைத்த ஒரு சரித்திர 'இக்கு'.

அருமையான சரித்திரக் கோலம் இது. கலை மிளிரும் ரங்கோலியும் கூட! படித்து முடிக்கும்பொழுது, 'அப்பாடா' என்று எழும் உள்ளூணர்வு, அயர்ச்சி வார்த்தையல்ல; ஆச்சரிய வார்த்தை.

இயல்பான உரையாடல்கள், வரலாற்றுப் புதினங்களுக்கே உரிய மொழி, களங்களை விவரிக்கும் பாங்கு, எல்லாம் இனிய தரிசனமாக இந்திர தனுசு முழுக்க வாசம் வீசுகிறது.

- நாதன்

முன்னுரை

கல்கியில் எனது முதல் சரித்திர நாவல் நிறைவுபெற்ற சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவே இரண்டாவது நாவலையும் எழுத வாய்ப்பை கல்கி ஆசிரியர் அளித்தது என்பாக்கியம்.

கடைசி சோழ மன்னன் மூன்றாம் ராஜேந்திரன் காலத்தில் பாண்டிய அரசு எழுச்சி பெற்று போசளர்களையும், காசீயர்களையும் விரட்டி தமிழகத்தில் மீண்டும் தமிழ் மன்னன் ஆட்சியை மலரச் செய்தது.

பாண்டிய மன்னன் ஜடாவர்ம சுந்தர பாண்டியனும், அவன் சகோதரர்களும் நெல்லூர்வரை சென்று விஜயாபிஷேகம் செய்து கொண்டாலும், பழைய பகைவரான சோழரையும், சோழ நாட்டையும் ஏன் ஆக்கிரமிக்க வில்லை என்ற கேள்விக்கு சரித்திரம் சரியான பதில் கூறவில்லை.

அந்தக் கேள்விக்கு விடையாக கற்பனை செய்யப்பட்டது தான் இந்த "இந்திர தனுசு." இயன்றவரையில் சரித்திர ஆதாரங்களையும், கல்வெட்டுக்களையும் உதவியாகக் கொண்டு இந்த நாவலைப் படைத்திருக்கிறேன். இதன் குற்றங்களையும், குறைகளையும் மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு தமிழ் சரித்திர வாசகர்களை வேண்டுகிறேன்.

ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தியவை

1. சோழர்கள் - திரு. கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி
2. பாண்டியர் வரலாறு - பேராசிரியர் சேதுராமன் - குடந்தை
3. திருவேந்திபுரம் கல்வெட்டுக்கள்
4. புதுக்கோட்டை மானுவல், கல்வெட்டுக்கள் 427-437.
5. கத்ய கர்ணாமிர்தம்
6. கொங்கு நாட்டு வரலாறு
7. கொங்கு மண்டல சதகம்.

கொங்கு நாட்டு சரித்திர ஆதாரங்களையும், இதர செய்திகளையும் எனக்களித்து உதவிய என் சக ஊழியை திருமதி பூங்கோதை அவர்களுக்கு என் நன்றி.

தமிழ் பெருமக்களின் ஆதரவும், ஆசியும் எனக்கு என்றும் அருள என் அப்பன் ஒப்பிலியைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

விஷ்வக்ஸேனன்

1. குளாமணி விஹாரம்

வங்கக் கடலின் அலைகளைத் தங்க அலைகளாக அடித்தபடியே வானில் எழுந்துவிட்ட ஆவணித் திங்களின் முழுமதி உச்சியை நோக்கி நகர்ந்தபடியே இன்னும் அதிகமாகத் தனது கதிர்களைப் பாய்ச்சத் தொடங்கியதால் அசல் பொன்னிறத்தைப் பெற்றுவிட்ட அலைகள் மிகுந்த கர்வத்துடன் உயர்ந்து எழுந்து கரையை நோக்கிப் பாய்ந்தாலும், மணலடித்துக் கிடந்த கரைப்பகுதியை நெருங்கியதும் திடீரெனப் பணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு தாழ்ந்து இறங்க முற்பட்டன. அலைகளின் கர்வத்தை அடக்கவும், பணிவை வரவழைக்கவும் அங்கு தகுந்த காரணமிருக்கவே செய்தது. வெளேரென்று நிலவொளியில் மணலடித்துக் கிடந்த கரைப்பகுதியில் சற்றுத் தூரத்தில் கோட்டை மதில்களைப்போல் உயர்ந்து எழுந்து நின்ற மதில்களையும், உள்ளே வாளை இடித்து விடுவதுபோல் உயர்ந்து எழுந்த ஸ்தூபிகளும், கடாரத்து பாணியில் நான்கு புறமும் பட்டையான வளைந்த முகப்புகளுடனும், மூன்று மாடங்களுடனும் சுற்றிலும் பல கட்டிடங்களுடனும் கம்பீரமாக நின்ற குளாமணி விஹாரம் அலைகளுக்கு மட்டுமின்றி பார்க்கும் எவருக்குமே ஓரளவு அச்சத்தையும் பணிவையும் விளைவிக்கும்படிதான் நின்றுநின்றது.

சைலேந்திர மன்னன் ஸ்ரீமார விஜயோத்துங்கவர்மனால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து அந்த விஹாரம் வெறும் புத்த விஹாரமாக இல்லாமல் தமிழகத்தின் கலைகளுக்கும் கல்விக்கும் இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்ததாலும் பல நாட்டு அரசுகுமாரர்களும், இளவரசிகளும், பெரும் வீரர்களும் அங்கு பயில விரும்பியதால் மதில்களை ஒட்டிப் பல கட்டிடங்களும்

பயிற்சிக் கூடங்களும் வெகுதூரம் வரையில் நீண்டு கிடந்தன. கட்டிடங்கள் முடிந்த இடத்திலிருந்து நந்தவனமொன்றும் பல மூலிகைகளின் மணத்தையும், இரவுக் காலத்து மலர்களின் சுகந்தத்தையும் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. இடையே மரமல்லியும், செண்பக மரங்களும் தேவதாரு மரங்களும் சற்று இடைவெளி விட்டு அமைத்திருக்கப் பாதையின் இறுதியில் ஓர் அழகிய மாளிகை எழுந்து நின்று கொண்டிருந்தது. மாளிகையின் வாயிலில் நின்றவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வீரர்கள் என்பது முதல் பார்வையிலேயே தெரிந்தது.

அவர்கள் அனுமதியின்றி காற்றுக்கூட அந்த மாளிகைக்குள் நுழைவது கடினம் என்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், உள்ளே நுழையவும், எட்டிப் பார்க்கவும் வேறு வழிகளுமிருக்கின்றன என்று உணர்ந்த புஷ்பக் கொடிகள், பக்கத் தூண்களின் வழியே படர்ந்து மேலேறி, மேன்மாடத்து உட்பரிகையிலும் பக்க அறையிலும் சாளரத்தின் வழியே எட்டிப் பார்த்து தங்கள் மலர் முகங்களைக் காட்டி நகைத்துக் கொண்டிருந்தன. அப்படிக்காவலர்களைப் பரிகசித்து தூண்களைப் பற்றி மேலேறி, அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தது நித்திய மல்லிக்கொடியொன்று; அறைக்குள்ளிருந்த மஞ்சத்தில் புஷ்பக்கொடியொன்று படுத்திருப்பதைக் கண்டு திகைத்தது. சடாரென்று தனது தலையை வெளியே இழுத்துக் கொண்டது. சற்றுக் கழித்து மீண்டும் தலையை உள்ளே நீட்டிய கொடி, மஞ்சத்தில் கிடந்தது சாதாரண புஷ்பக் கொடியல்ல என்பதையும், புஷ்பக் கொடியைவிட அழகிய மங்கை என்பதையும் புரிந்து கொண்டதால் துணிவுடன் அவளை ஆராயவும் தொடங்கியது. அவளை ஆராயத் தொடங்கிய பின்பே அந்தப் புஷ்பக்கொடிக்கு இயற்கை செய்திருந்த ஓரவஞ்சனை புரிந்திருக்க வேண்டும். ஒரு புஷ்பக்கொடிக்கு ஒரேவித மலர்களை அளிக்கும் இயற்கை, அசல் புஷ்பக் கொடியாகவே இருந்த அந்த மங்கைக்கு மட்டும் பலவித மலர்களை அளித்திருந்தது!

முகத்தில் தாமரையையும் நீலோற்பல மலர்களை விழிகளிலும், முல்லையை இதழ் வரிசையிலும், தளிர் விரல்களில் அசோக மலர்களையும், விரல் நகங்களில் மாம்பூவையும், உடல் முழுவதும் தாமையின் மஞ்சள் நிறத்தையும் அளித்திருந்த இயற்கை, பலவித மலர்களைக் கொண்ட ஒரே புஷ்பக்கொடியாக அவளை அடித்திருந்தது.

புஷ்பங்களின் சேர்க்கை மட்டுமின்றி அந்த மங்கையிடம் தமிழகத்தின் பெரும் அரசுகளின் சேர்க்கையும் தெரிந்தது. பாண்டி நாட்டுக்கே உரிய அகன்ற கருவிழிகளில் சோழ நாட்டு விஷமமும் சிந்தனையும் கலந்திருக்க, மலை நாட்டுப் புஷ்பங்களாக செழித்துக் கிடந்த அவயங்களில் கொங்கு நாட்டு கம்பீரமும் தெரிந்தது.

தந்தக் கரங்களில் பிடித்திருந்த ஓலையொன்றை மீண்டும் படித்தவள் சிந்தனையுடன் எழுந்து சாளரத்தை நோக்கி நடந்தாள். அவளது அழகிய அந்த நடைக்குத் தென்றலைப் பறிகொடுத்துவிட்ட கோபத்தில்தான் காற்று அந்த நாகையில் அடிக்கடி புயலாக வீசுகிறது என்பதை உணர்ந்துகொண்ட சாளரத்துக் கொடி, அச்சத்தில் தலையை மீண்டும் வெளியே இழுத்துக் கொண்டது.

அதுவரை வானில் வெகு கர்வத்துடன் நீந்திய முழுமதி, சாளரத்தில் அந்த மங்கையின் முகத்தைக் கண்டு வெட்கியதால் மேகப் போர்வையை இழுத்து தன்னை மூடிக்கொண்டது. நிலவு மறைந்ததால் வெளியே கவிந்த இருளைப் பழித்த அவளது கருங்கூந்தல் காற்றில் மெல்ல அசைந்தது.

ஆனால் அந்த மங்கையின் சித்தத்தை அவள் கரத்திலிருந்த ஓலை முழுவதுமாக ஆக்கிரமித்திருந்ததால் எதையும் ரசிக்கக்கூடிய மனநிலையில் அவள் இல்லை. இத்தனைக்கும் அவள் தந்தை மீண்டும் நாடு திரும்புமாறு அழைத்திருந்த ஓலைதான் அது.

சிறுமியாக இருந்தபோதே அரண்மனையில் அன்னியர் நடமாட்டம் அதிகரித்ததும், அப்போதே தன்னை நண்பரான சைவத் துறவியாருடன் தந்தை அவநிதன் அனுப்பி வைத்ததும் அவள் நினைவில் எழுந்தன.

இவ்வளவு வருடங்களாக எட்டிக்கூடப் பார்க்காமல், துறவியாரின் பாதுகாப்பில் விட்டு வைத்த தந்தை, திடீரென அழைத்திருப்பதும், துறவியார் தெரிவித்திருந்த விவரங்களும் தற்போது நாடு திரும்புவது உசிதமா என்ற சந்தேகத்தையும் கிளப்பி விட்டிருந்தது, போசளர்களும், காகதீயர்களும் தமிழகத்தைப் பங்கிட்டு ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில், கொங்கு நாட்டு மன்னனும், தன் தந்தையுமான அவநிதனுக்கு என்ன உதவி கிட்டியிருக்க

முடியும் என்ற சிந்தனை அவள் புலன்களை மறைத்திருந்ததால் அறையின் வாயிலில் வந்து நின்று சூளாமணி விஹாரத் தலைவரையோ, அவர் “மகளே” என்று அன்பொழுக விடுத்த அழைப்பையோ அவள் கவனிக்கவில்லை.

அவள் சிந்தனையைக் கவனித்த சூளாமணி விஹாரத் தலைவரின் முகத்தில் முறுவலொன்று படர்ந்ததன்றி, அவளை நோக்கி இரண்டடி வைத்தபடியே “பூங்கோதை” என்று அவளைப் பெயரிட்டு அழைக்கவும் செய்தார்.

அவள் சிந்தனையினூடே புகுந்த புத்தத் துறவியின் குரல் அவளை சாளரத்திலிருந்து திரும்ப வைத்தது மட்டுமின்றி சட்டென்று வ்ணங்கவும் வைத்தது. அவள் கரத்திலிருந்த ஓலையையும், அவள் முகத்தில் படர்ந்திருந்த குழப்பத்தையும் கவனித்த சூளாமணித் தலைவர் “மகளே, நாடு திரும்புவது குறித்து நீ குழம்பியிருப்பதாகத் தெரிகிறது” என்றார்.

“ஆம் தந்தையே” என்று ஒப்புக்கொண்ட பூங்கோதையின் பதிலில் குழப்பம் தொனித்தது.

“மகளே, உன் கல்வியும் பயிற்சிகளும் முற்றுப் பெற்ற இந்த நிலையில், இந்த விஹாரத்தின் விதிகளின்படி உன் தந்தையின் ஓலையை ஏற்று உன்னை அனுப்பி வைக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் உன்னை இங்கு கொண்டு வந்து சேர்த்த தஞ்சை சைவத் துறவியாருக்கு ஓலையனுப்பியும் அவர் இதுவரை வராதது சற்று கவலையளிக்கிறது. உன்னை அழைத்துச் செல்ல நாளை ரதத்துடன் வீரர்கள் வருவதாக இப்போது செய்தியும் வந்திருக்கிறது” என்ற விஹாரத் தலைவரின் குரலில் கவலை ஒலித்தது.

பூங்கோதையின் முகத்தில் திகைப்பு தெரிந்தது. “அப்படியானால் நாளையே என்னை இங்கிருந்து...” என்ற அவள் சொற்களும் பாதியில் நின்றன.

“ஆம் மகளே, நாளைக் காலை வரை சைவத் துறவியார் வரவில்லையெனில், உன்னை தகுந்த எந்தத் துணையுடன் அனுப்புவது என்றுதான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்ற புத்தத் துறவியின் குரல்கூட சற்றுத் தழுதழுத்து, துறவிக் கோலத்தில் இருந்தாலும் வளர்த்த பாசம் எளிதில் விடுவதில்லை என்பதை நிரூபித்தது.

சூளாமணி விஹாரத் தலைவரின் சஞ்சலத்தைப் போக்கவும், கொங்கு நாட்டு இளவரசிக்குத் துணையாகச் செல்லவும் அவர்கள் இருவருமே முற்றிலும் எதிர்பாராத மனிதனொருவன் அதே சமயத்தில் நாகையில் காலடி எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

நாகையின் அந்தத் துறைமுகத்தில் ஒரே சமயத்தில் ஐந்தாறு கலங்களுக்கு மேல் நுழையவும், நங்கூரம் பாய்ச்சவும் இயற்கை அனுமதிக்காததால் துறைமுகத்திற்குச் சற்றுத் தள்ளிச் சீன, அராபிய கடாரத்துக் கலங்களும், சோழர் கடற்படையின் சில கலங்களும் கடலில் நங்கூரமிட்டு ஆடியபடி நிலவொளியில் குளித்துக் கொண்டிருந்தன. முதல் ஜாமம் முடியும் நேரத்தில் துறைமுகத்தினுள் நுழைய முற்பட்ட சீனத்துக் கலம் ஒன்றின் மேல் தளத்தில் நின்றுருந்தான் அவன். நாகையின் துறைமுகப் பகுதியையும், தூரத்தே தீபங்கள் ஒளிப்புள்ளிகளாகத் தெரிந்த சூளாமணி விஹாரமிருந்த பகுதியையும் வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் அந்த சீனத்து வாலிபன். பார்வைக்கு மெலிதாகத் தெரிந்த அவன் தேகம் ஏதோ இரும்பில் வார்க்கப்பட்டதுபோல உறுதியாக இருந்ததன்றி, திடமாகப் பக்கப்பலகையை பற்றி நின்று அவன் நீண்ட கரத்தில் தென்பட்ட வாள் வடுக்கள், அவன் சாதாரணப் பயணியோ, அல்லது வணிகனோ அல்ல என்று நிரூபித்தன. வாளின் கூர்மையைவிட அதிகக்கூர்மையாக ஜொலித்த அவன் மஞ்சள் விழிகளும், சீனத்து மிங் இனத்து அரசகுமாரர்களைப்போல் முதுகில் கட்டப்பட்டு, தோளுக்கு மேல் எட்டிப் பார்த்தபடியிருந்த வாளின் பிடியும் அவன் வணிகனல்ல என்பதை உறுதி செய்தன. அதைவிட அவன் கழுத்திலாடிய சங்கிலியில் இணைக்கப்பட்டிருந்த பதக்கம், பார்ப்பவர் கவனத்தை சற்று இழுத்து நிற்க வைத்தது. அந்தப் பதக்கத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது ஒரு கடல் நாகம். அதன் பச்சைக் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட விழிகள் நாகைத் துறைமுகத்தை நோக்கி விழித்துக் கொண்டிருந்தன.

துறைமுகத்தை அடைத்து நாகையில் அடியெடுத்து வைத்த அந்த வாலிபனையும் அந்த பதக்கத்தையும் கண்ட துறைமுகக் காவலர்கள் முகங்களில் அபரிமிதமான கிலிபடர்ந்தது. “யாங்சின், யாங்சின்” என்று தங்களை அறியாமல் உச்சரித்தார்கள்! காவலர்களின் கிலியைக் கவனித்த

வாலிபன் முகத்தில் மாற்றமேதும் தெரியவில்லை. அவன் அதை எதிர்பார்த்திருந்ததாகவே தோன்றியது. நிதான நடைபுடன் காவலர்களை நெருங்கிய அந்த வாலிபன் கரத்தில் சிறு முடிப்பொன்றும் தோன்றியது. “காவலரே, இதில் நூறு பொற்காசுகள் இருக்கின்றன. இதை வைத்துக்கொண்டு எனக்கு ஒரு புரவியைக் கொடுங்கள். நான் சூளாமணி விஹாரம் வரையில் செல்ல வேண்டும்” என்றான் அவன்.

அந்த சீனன் அளித்த முடிப்பைத் தொடவும் அஞ்சிய காவலன் சுற்றுமுற்றும் ஒருமுறை பார்த்த பார்வையில் எச்சரிக்கை தெரிந்தது. சீனத்து வணிகர்கள் சுங்கக் காவலர்களுடன் நடத்திக் கொண்டிருந்த விவாதங்களும், பொதிகளை இறக்கிக் கொண்டிருந்த அடிமைகள் இட்ட கூச்சலுமாக துறைமுகப்பகுதி நிறைந்து கிடப்பதையும், வணிகர்களை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்த போசள வீரர்களின் கவனம் தனியாக வந்திருக்கும் அந்த சீனன் மீது அதிகம் திரும்பாமலிருப்பதையும் கவனித்த காவலன், அந்த வாலிபனை பக்கவாட்டு வாயிலொன்றின் வழியே துரிதமாக அழைத்துச் சென்றான். காவலர்களின் புரவிகளுக்கு நடுவே நின்றிருந்த தனது புரவியை நடத்திக் கொண்டு வந்தவன், “பிரபு, புரவி இதோ இருக்கிறது. அந்த முடிப்பைத் தாங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இங்குள்ள போசள வீரர்களில் ஒரு சிலர் மட்டுமே தங்களை அறிவார்கள். எனினும் தாங்கள் துரிதமாக சூளாமணி விஹாரத்தை அடைந்துவிடுவது உசிதம்” என்றான் படபடப்புடன்.

இத்தனைக்கும் அந்த சீனத்து வாலிபனின் மஞ்சள் முகத்தில் எந்த மாறுதலும் தெரியவில்லை. அவன் மெல்லிய உதடுகளின் மீது ‘ப’கர வடிவில் கவிழ்ந்து நீண்டிருந்த மீசை மட்டும் ஒருபுறமாக இழுப்பட்டு அவன் முறுவலிப்பதை உணர்த்தியது.

அந்தக் காவலனை நோக்கி சீனத்துப் பாணியில் தலையைச் சரித்து நன்றி கூறிவிட்டுப் புரவியிலேறிக்கிளம்பியவன் நிதானமாகவே புரவியை நடத்தினான். சூளாமணி விஹாரத்தை நோக்கிச் சென்ற பாதையில் திரும்பியதும், அரையிருளில் பாதையை மறித்து புரவி வீரர் நால்வர் நிற்பதைக் கண்டான். அந்தக் காவலன் விடுத்த எச்சரிக்கை எத்தனை உண்மையென்பது புரிந்தது.

எதிரில் நின்றிருந்த நால்வருள் தலைவனாகத் தோன்றிய வனிமமிருந்த அதிகாரத்துடன் சொற்கள் உதிர்ந்தன: “யாங்சின், புரவியைத் திருப்பி. உன் சீனத்துத் தந்திரமெதையும் காட்ட முயல வேண்டாம். எங்களுடன் வா!”

சீனத்து வாலிபனின் பதில் திடமாக வந்தது. “மன்னிக்க வேண்டும் வீரர் தலைவரே, நீங்கள் கூறும் யாங்சின் நானல்ல. நான் சூளாமணித் தலைவர் புத்த மித்திரரைச் சந்திக்க சீனத்திலிருந்து இப்பொழுதுதான் வருகிறேன். என்னைச் செல்லவிடுங்கள்.”

ஒருவரையொருவர் பார்த்து விழித்த அந்த நான்கு வீரர்களும் வாலிபனின் வார்த்தைகளில் ஒன்றைக்கூட நம்பவில்லை என்பது அவர்கள் முகங்களில் தெரிந்தது. “யாங்சின், நீயாக வர மறுத்தால் உன்னைக் காயப்படுத்தி இழுத்துச் செல்லவும் உத்தரவிருக்கிறது” என்ற வீரர் தலைவன் தன் அகலமான வாளை உருவினான். மற்றவர்களின் வாட்களும் வெளியில் வந்து இருளில் மின்னின.

அப்பொழுதும் அந்த வாலிபனின் முகத்தில் அதிக மாறுதலேதும் தெரியவில்லை. அவன் குரலும் வெகு நிதானத்துடன் ஒலித்தது. “உங்கள் விருப்பம் அது தானென்றால் அதை நிறைவேற்ற எந்தத் தடையுமில்லை, வாருங்கள்” என்ற வாலிபனின் முதுகில் அதுவரை கட்டப்பட்டிருந்த அந்த சீனத்து வாள் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அவன் கரத்தில் தோன்றியது. ஆனால் எதிரில் நின்ற வீரர்கள் வாலிபனை நெருங்கத் தொடங்கும் முன்பாக காற்றில் வீர்வீர்ரென்ற ஒலி சீனனின் பின்புறமிருந்து எழுந்தது. அடுத்த கணம் வரிசையாக நின்றிருந்த வீரர்கள், மார்பில் பாய்ந்த அம்புகளுடன் நிலத்தில் உருண்டனர்.

சீனன் முகத்தில் முதன் முறையாகத் திகைப்பு தெரிந்தது. ஒரு கரத்தில் சோழ நாட்டுப் போர் வில்லுடனும் மறுகரத்தில் இன்னுமிரு கணைகளுடனும் பக்கவாட்டிலிருந்து ஒருவன் வெளியே வந்தான். வந்தவன் முகத்தில் சோழ நாட்டவன் என்பது எழுதி ஒட்டியிருந்தது. வாலிபனை அணுகி அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தவன் விழிகளிலும் அடுத்து உதிர்ந்த சொற்களிலும் விஷமம் சொட்டியது. “அந்தப் போசளர்கள் உங்களை யாங்சின் என்று எண்ணியதில் தவறேதுமில்லை.

அதே மெல்லிய திடமான உருவம், வயதை நிர்ணயிக்க முடியாத மஞ்சள் முகம், சிறிய கூர் விழிகள், கடல் நாகம் பதித்த அதே பதக்கம்.”

சொல்லிக்கொண்டே போனவனை சீனனின் கரம் உயர்ந்து தடுத்தது. “நில்லுங்கள், என்னை வர்ணித்தது போதும். யார் நீங்கள்? இவர்கள் என்னை வழிமறிக்கப்போவது உங்களுக்கு முன்பே தெரியுமா?” சீனனின் கேள்வியில் ஆவல் தெறித்தது.

எதிரில் நின்றவன் பதில் நிதானமாக வந்தது. “நான் சோழ ஒற்றர் படையைச் சேர்ந்தவன். பெயர் விஜயன். நீங்கள் வரும் செய்தி ஒரு திங்களுக்கு முன்பே கிடைத்தது. இவர்களைத் தேடி மற்ற வீரர்கள் வருமுன்பாக நாம் இங்கிருந்து விலகிவிடுவது நல்லது, வாருங்கள்” என்றவன் அடுத்து எழுப்பிய குரலுக்குப் புரவி ஒன்றும் ஓடி வந்தது. அடுத்த கணம் இரு புரவிகளும் சூளாமணி விஹாரத்தை நோக்கி விரைந்தன.

விஹாரத்தின் வாயிலை அடைந்ததும் விஜயனைக் கண்டு திறக்கப்பட்ட கதவுகளையும் உள்ளே பிறும்மாண்டமாக எழுந்து நின்ற கட்டடங்களையும், ஸ்தூபிகளையும் கண்டு பிரமித்த சீனனை அணுகினான் விஜயன். “சீனத்து வீரரே, உங்களுக்காகத் தலைவர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நாம் பிறகு சந்திப்போம், வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பி இருளில் மறைந்தான்.

புரவியை உள்ளே செலுத்திய சீனன், விஹாரத்தின் படிகளில் வந்து இறங்கிய பொழுது சூளாமணி விஹாரத் தலைவர் வாயிலிலே நின்றிருந்தார். பக்கங்களில் எரிந்த பந்தங்களின் ஒளியில் அந்த சீனனைக் கவனித்த அவரது முகத்தில் ஒரு வியப்பு கணநேரமே தோன்றி மறைந்தது. அடுத்து அதில் ஒரு சாந்தியும் படர்ந்தது. படிகளில் ஏறி சூளாமணித் தலைவரின் பாதம் வரை தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கிய சீனனை தலையைத் தொட்டு ஆசியளித்த புத்தமித்திரரின் குரலிலும் பெரும் சாந்தி ஒலித்தது. “யுவான், உள்ளே வா. நல்ல சமயத்தில்தான் நீ வந்திருக்கிறாய்” என்றபடியே அவன் தோளைப் பற்றி அழைத்துச் சென்றார். உள்ளே விரிந்த பெரும் மண்டபத்தையும் பிறும்மாண்டமான புத்தர் சிலையையும் கண்டு பிரமித்த யுவானை அமரப் பணித்த

சூளாமணி விஹாரத் தலைவர் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடியே மெல்ல உலவினார்.

“யுவான், உன் ஓலை எனக்குக் கிடைத்து ஒரு திங்களாகிறது. உன் தந்தை யாங்சின்னைப் பற்றி நான் அறிய எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் ஏதும் பயனளிக்கவில்லை. அவர் போசளர்களால் சிறை செய்யப்பட்டார் என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை. நீயே நேரில் சென்று அறிந்து வர சந்தர்ப்பம் ஒன்று இப்போது கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால்...” சிந்தனையுடன் உதிர்ந்த புத்தமித்திரரின் சொற்கள் பாதியில் நின்றன.

“ஆனால் என்ன தந்தையே?” யுவானின் குரலில் சந்தேகம் ஒலித்தது.

“ஆனால் அதில் அபாயங்கள் அதிகம். அதிலும் நீ அச்சாக உன் தந்தையைப் போலவே இருப்பது பெரும் அபாயம்!”

“அபாயம் வீரர்களுக்கு விருந்தல்லவா தந்தையே?” என்றான் யுவான்.

சுளிரென்று சாட்டையால் அடிக்கப்பட்டவர் போல் நிமிர்ந்த துறவியின் விழிகளில் வியப்பு வழிந்தது. “இதே வார்த்தைகளைத்தான் உன் தந்தை அடிக்கடி கூறுவார்” என்றவர், “யுவான், கவனமாகக் கேள். தற்போது போசளர் வசத்திலிருக்கும் கொங்கு நாட்டின் இளவரசி இங்கிருக்கிறாள். அவள் தந்தையின் ஓலைப்படி நாளைக் காலை அவள் பயணப்பட வேண்டும். நீ அவளுக்குத் துணையாகச் செல். உன் தந்தையைப் பற்றி அறிய கொங்கு நாட்டில் வாய்ப்புகள் கிடைக்கலாம்” என்றார்.

துறவியின் ஏற்பாட்டிற்கு ஒப்புக்கொண்ட யுவான், மறுநாள் உதய நேரத்திற்கு முன்னதாகவே பயணத்திற்குத் தயாராக நின்றிருந்தான். இளவரசிக்கு யுவானை அறிமுகப் படுத்திய சூளாமணித் தலைவர் பூங்கோதையுடன் இரு தோழிகளையும் ரதத்தில் ஏற்றி யுவான் ரதத்தைச் செலுத்தி வர, சுற்றிலும் வீரர் இருபதின்மர் சூழ்ந்து வர அனுப்பி வைத்தார். ரதம் விஹாரத்தை விட்டு வெளியேறி வெகுதூரம் சென்ற பின்பும் அங்கேயே நின்றிருந்த சூளாமணி தலைவரின் மனத்தில் ஏனோ இனமறியாத கலக்கம் தோன்றியபடியே இருந்தது. அவர் கலக்கத்தை இன்னும் அதிகப்படுத்த சரியாக ஒரு ஜாமம் கழித்து ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

ஆஜானுபாகுவான சிவந்த மேனியிலும் அகன்ற நெற்றியிலும் நீறு பளிச்சிட, நீண்ட சடையுடனும் வெளே ரென்ற தாடியுடனும் விஹாரத்தினுள் அதிவேகமாகப் பிரவேசித்தார் தஞ்சையின் சைவத் துறவியார். பணியாட்களையும் காவலர்களையும் வெகு அலட்சியமாக ஒதுக்கி விட்டு, விறுவிறுவென்று படிகளில் ஏறி, சூளாமணித் தலைவரின் அறைக்குள் நுழைந்தவர், உக்கிரமான பார்வையுடன் அவர் எதிரில் நின்றார்.

யாருடைய வருகைக்காகவும் அனுமதிக்காகவும் முன்தினம் வரை சூளாமணித் தலைவர் காத்துக் கிடந்தாரோ, அந்த சைவத் துறவியார் இளவரசி பயணப்பட்ட ஒரு ஜாமம் கழித்து திரும்ப பிரவேசமாக உள்ளே நுழைந்ததையும், அவர் பெரு விழிகள் பொழிந்த உக்கிரத்தையும் கண்ட விஹாரத் தலைவர் வரவேற்கவும் வார்த்தைகள் வராமல் திகைத்தார்.

குற்றம் புரிந்துவிட்ட ஒற்றனை விசாரிக்கும் மன்னனின் உக்கிரத் தொளி சைவத் துறவியாரின் குரலில் ஒலித்தது. "இளவரசியை அனுப்பிவிட்டீரா?" என்று.

பதிலுக்கு அருகிலிருந்த குழலிலிருந்து கொங்கு மன்னனின் ஓலையை எடுத்து நீட்டிய சூளாமணித் தலைவரின் குரல் சற்றுத் தடுமாறியே ஒலித்தது. "இதோ கொங்கு மன்னன் அவந்தனின் ஓலை. உடன் இருபது வீரர்களும் ரதத்துடன் வந்திருந்தார்கள். ஒரு ஜாமத்திற்கு முன்புதான் அனுப்பி வைத்தேன்" என்றார் சூளாமணித் தலைவர்.

அடுத்த கணம் அந்த ஓலை அவர் கரத்திலிருந்து பறிக்கப்பட்டுக் கசங்கி, அறையின் மூலையை நோக்கிப் பறந்தது. கூடவே சைவத் துறவியாரிடமிருந்து உதிர்ந்த சொற்கள் சூளாமணித் தலைவரின் தலையில் பெரும் இடிகளாக இறங்கின.

"இந்த ஓலை போலியென்பது புரியவில்லையோ உமக்கு? உடன் வந்த வீரர்கள் போசளத் தண்டநாயகன் சிங்கனன் அனுப்பி வைத்தவர்கள் என்பது தெரியுமா உமக்கு?" அதி உக்கிரத்துடன் இரைந்தார் சைவத் துறவியார்.

2. பழங்கதை

சூளாமணி விஹாரத்திற்கும், நிகரற்ற வீரர்களை தமிழகத்திற்கு உருவாக்கி அளித்துக் கொண்டிருந்த அதன் கடிகைக்கும் தலைவரான புத்தமித்திரரை இத்தனை உக்கிரமான குரலில் ஏதோ குற்றவாளியை விசாரிப்பது போல் ஒருவர் மிரட்ட இயலும் என்று கனவிலும் பணியாட்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

திகைப்பில் சிலைகளாக நின்றுவிட்டார்கள். சற்றைக் கெல்லாம் அறைக்குள் ஒலித்த குரல்கள் மெல்ல மட்டுப்படத் தொடங்கின. உரையாடலை அங்கு நின்று மேற்கொண்டு கேட்டது பெருங்குற்றம் என்பதை உணர்ந்த வீரர்களும் பணியாட்களும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி மெல்லக் கலையத் தொடங்கினார்கள்.

எதிரே ஆஜானுபாகுவாக நின்ற சைவத் துறவியாரின் கைகள் யானையின் துதிகைகளைப் போல வலுவுடன் பருத்து வளைந்து, இடுப்பில் பதிந்து நின்றன. அவரது பெருவிழிகளில் தெறித்த உக்கிரத்தை கவனித்த சூளாமணி விஹாரத் தலைவரின் சித்தம் பெரிதும் குழம்பிக் கிடந்தது.

'மனிதன், செய்துவிட்ட தவறுகளையும் இனி செய்யப் போகும் தவறுகளையும் எண்ணியே பாதி வாழ்நாளைக் கழிக்கிறான். எஞ்சியிருக்கும் வாழ்நாள் செய்த தவறுகளுக்குப் பரிகாரம் காணவே சரியாயிருக்கிறது. எனவே அதிலிருந்து தப்ப புத்தபிரானின் திருவடிகளைச் சேர்ந்துவிடு' என்று துறவறம் பெற்றபோது கிடைத்த உபதேசத்தை ஒருமுறை எண்ணிக் கொண்டார் அவர். நாசியிலிருந்து பெருமூச்சொன்றும் வெளிவந்தது.

புத்தமித்திரனின் சோகத்தையும் பெருமூச்சையும் கவனித்த சைவத் துறவியாரின் உக்கிரம் சற்று இறங்கியது. தமது குரலை

அடக்கிக் கொண்டவர், “புத்தமித்திரரே, உமது செய்கையின் விளைவு என்ன என்பது புரிசிறதா உமக்கு? பதினெட்டு ஆண்டுகளாகக் கட்டிக் காத்த பொக்கிஷத்தை வெகு எளிதாக போசள சிங்கணனிடம் சிக்க விட்டுவிட்டீர்” என்றார்.

தலையைக் குனிந்தபடியே அறைக்குள் மெல்ல உலவிய சைவத் துறவியாரின் குரலில் கனவுச் சாயை படரத் தொடங்கியது. “புத்தமித்திரரே, சற்று எண்ணிப் பாரும். சோழ இராஜாதிராஜர் பாண்டியரிடமிருந்தும், உட்பகையை வளர்த்த உறவினன் காடவகோப் பெருஞ்சிங்கனிடமிருந்தும் சோழ அரசைக் காக்க போசள மன்னன் வீர சோமேஸ்வரனிடம் உதவி கோரினார். மீண்டும் புரட்சி எழுந்தபோது காகதீயரிடம் உதவி கோரினார். இருவருமே உதவத்தான் செய்தனர். ஆனால் அதற்கு விலையாகப் போசளர்கள் மெல்ல மெல்ல சோழ நாட்டையும் கொங்கு நாட்டையும் வசப்படுத்திக் கொண்டனர். காகதீயர் சார்பாக விஜயகண்ட கோபாலன் தொண்டை மண்டலத்தை எடுத்துக் கொண்டான். சோழ நாட்டில் வேருன்ற எண்ணிய வீரசோமேஸ்வரன் சோழ வம்சத்தின் ஒரே வாரிசான சோழ இளவரசியை மணக்க எண்ணினான். ஆனால், இளவரசி கொங்கு மன்னன் அவந்தனை விரும்பி மணந்து கொண்டாள். ஆனால் இது நடந்து ஆண்டுகள் பதினெட்டு ஓடிவிட்டன” பேச்சை சற்று நிறுத்திய சைவத் துறவியாரின் முகத்தில் இன்னும் கனவுச் சாயை படர்ந்து கிடந்தது.

அந்த கனவுச் சாயை குளாமணித் தலைவரின் விழிகளிலும் தெரிந்தது. அவரது விழிகள் சாளரத்தின் வழியே எங்கோ வானத்தை வெறித்துக்கிடக்க, உதடுகள் மெல்ல “பழங்கதை” என்று முணுமுணுத்தன.

சைவத்துறவியாரின் குரல் தொடர்ந்து ஒலித்தது. “ஆம் புத்தமித்திரரே, பழங்கதைதான். ஆனால் பழங்கதையிலிருந்து புதுக்கதைகள் பிறக்கின்றன. உட்பகையைப் பேச்சு வார்த்தை மூலமாகவோ, போரிட்டோ தீர்த்துக் கொள்ளாமல், சோழ இராஜராஜர் அன்னியரை உதவிக்கு அழைத்தது பெரும் பிசகுதான். விளைவாக இப்போது பட்டமேற்ற இராஜேந்திர சோழருக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை. போசளர் தயவில் ஆட்சி நடக்கிறது. கொங்கு மன்னனுக்கு இந்தப் பூங்கோதையை அளித்துவிட்டு, சோழ இளவரசியும் மறைந்து போனாள்.

இராஜேந்திரருக்கும் வாரிசு இல்லை. பூங்கோதையை தம் மகனுக்கு வற்புறுத்தி மணமுடித்துவிட்டால் பிறகு சோழ நாட்டிலும் கொங்கு மன்னிலும் வேருன்றிவிடலாம் என்று வீரசோமேஸ்வரன் மனப்பால் குடிக்கிறான். நீரும் உண்மையை அறியாமல் அவன் தண்டநாயகன் சிங்கணன் வீரர்களுடன் இளவரசியை அனுப்பி விட்டீர்.”

புத்தமித்திரர் மெல்லிய குரலில் பதிலளித்தார். “துறவியாரே, உடன் சென்றிருப்பது சிங்கணன் வீரர்கள் மட்டுமல்ல, யுவானும் சென்றிருக்கிறான்.”

துறவியாரது பெருவிழிகள் இன்னும் அகன்றன. “யார், யாங் சின்னின் மகனா?” அவர் கேள்வியிலும் வியப்பு ஒலித்தது.

“ஆம். தந்தையைத் தேடி யுவான் நேற்று சீனக் கலத்தில் வந்தான். அவனையும் உடன் அனுப்பியிருக்கிறேன்” என்றார் குளாமணி விஹாரத் தலைவர்.

அடுத்த சில கணங்கள் தீவிர சிந்தனையிலிறங்கிய சைவத் துறவியாரின் முகத்தில் தெளிவு புலப்பட்டது. அடுத்து ஓலைகளையும் எழுத்தாணியையும் கொண்டு வர வாயிலிலிருந்த வீரனைப் பணித்த துறவியார், ஓலைகளில் விறுவிறுவென்று ஏதோ எழுதத் தொடங்கினார். எழுதி முடித்த புத்தமித்திரரிடமும் ஓர் ஓலையை எழுதி வாங்கி, அவற்றைக் குழல்களில் இட்டு அடைத்தவர் மீண்டும் வாயிற்காவலனை அழைத்தார்.

“வீரனே, நீ சென்று முன்னறையில் இருக்கும் என் சீடனை அழைத்து வா” என்று உத்தரவும் பிறப்பித்தார்.

சற்று நேரத்தில் உள்ளே நுழைந்தவன் துறவியாரின் சீடனாகத் தெரியவில்லை. சோழ வீரர் உடையுடனும் நீண்ட வாளுடனும் முகத்தில் சோழ நாட்டு விஷமம் மின்ன உள்ளே நுழைந்து வணங்கியவனைக் கண்ட குளாமணி விஹாரத் தலைவர் விழிகளில் வியப்பு வழிந்தது. “துறவியாரே, விஜயனும் தங்களுடன் வந்திருக்கிறானா?” என்ற கேள்வியும் அவரிடமிருந்து உதிர்ந்தது.

அவர் கேள்விக்கு பதிலேதும் கூறாத சைவத் துறவி, விஜயனுக்கு அடுத்து இட்ட உத்தரவுகள் குளாமணித் தலைவரின் வியப்பை இன்னும் உயர்த்தின.

“விஜயா, கொங்கு நாட்டின் தென்பகுதியில் பாண்டிய இளவல் இருக்கிறான். நீ காற்று வேகத்தில் செல்ல வேண்டும். இந்த ஓலைக்குழலை அவனிடம் அளித்துவிட்டு இன்னொரு குழலை பாண்டியர் தலைநகரில் சேர்த்துவிடு. பின்பு ஏற்கெனவே இட்ட பணியைக் கவனிக்கலாம்” என்றார் சைவத் துறவியார்.

ஓலைக் குழல்களைப் பெற்றுக் கொண்ட விஜயன், மீண்டும் தலைவணங்கிவிட்டு வெளியேறினான்.

அவன் வெளியேறியதும் சைவத் துறவியாரை ஏறிட்ட குளாமணி விஹாரத் தலைவருக்கு எந்த விளக்கமும் அவசியமில்லாமற் போயிற்று. அன்னியர் பிடியிலிருந்து தமிழகத்தை விடுவிக்க, தமிழகத்து மன்னர்கள் இணைய வேண்டும் என்று சைவத் துறவியார் அடிக்கடி கூறி வந்ததையும், அவரது அந்த திட்டத்தின் முதற்படி துவங்கி விட்டது என்பதையும் புரிந்து கொண்ட குளாமணித் தலைவரின் முகத்தில் ஆனந்தம் தோன்ற ஆரம்பித்தது.

‘இயல்புக்கு மாறாக நடக்கும் மனிதர்களையும், சந்தேகத்திற்குட்பட்டவர்களையும் உடனடியாகக் கொன்று விடுவதே சிறந்தது’ என்ற சீனத்து சித்தாந்தத்தில் முழு நம்பிக்கை வைத்திருந்தான் யுவான். அந்தப் பயணத்தின் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே அவனுக்குச் சந்தேகம் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது. கொங்கு இளவரசியும் தோழியருமிருந்த ரதத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த யுவான், உடன் வந்த வீரர்கள் ரதத்தின் முன்னும் பின்னுமாக வரத் தொடங்கி விட்டதையும், நேர் மேற்கு நோக்கிச் செல்ல வேண்டிய பிரதானப் பாதையை விடுத்து பயணம் வடமேற்காகத் திரும்பிவிட்டதையும் கவனித்தான். அந்த வீரர்களின் பார்வைகள் அடிக்கடி சந்தித்து ரகசியம் பேசியதையும், போதாக்குறைக்கு அவர்கள் இடையிடையே உச்சரித்த இரண்டொரு வார்த்தைகளையும் கவனித்தவன் இவர்கள் நிச்சயம் கொங்கு நாட்டின் வீரர்களாயிருக்க முடியாது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். அவன் கூறிய அறிவிற்கு அவர்கள் போசள வீரர்கள் என்பதும், தங்களை போசளர் தலைநகருக்கு அழைத்துச் செல்ல முற்படுவதும் புரிந்தது.

அந்த சந்தேகம் ரதத்தினுள் அமர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த இளவரசிக்கும் வந்திருக்க வேண்டும். ரத சாரதியின் நேர்

முன்புறமிருந்த சீலையை விலக்கியவள் “சீனத்து வீரரே!” என்று மெல்ல அழைத்தாள்.

“என் பெயர் யுவான், இளவரசி” என்றான் யுவான் ரதத்தின் பாதையிலிருந்து விழிகளை அகற்றாமலே.

“யுவான், நாம் செல்வது கொங்கு நாட்டுப் பாதையாகத் தெரியவில்லையே” என்றாள் பூங்கோதை.

“ஆம் இளவரசி. எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. ஆனால் நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம். நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்றான் யுவான்.

என்ன காரணத்தாலோ யுவானின் வார்த்தைகள் தனக்குப் பெரும் நம்பிக்கையளிப்பதை உணர்ந்த பூங்கோதை, மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் ரதத்தின் பக்கச் சீலையை விலக்கி பாதையெங்கும் விரிந்திருந்த பசுமையை ரசிக்க ஆரம்பித்தாள். பசுமை என்ற ஒரு பொது நிறத்திலேயே பலவித வண்ண பேதங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது இயற்கை. வயல்களின் மரகதப் பச்சை, தளிர் நாற்றுக்களின் இளம் பச்சை, முற்றிய கதீர்களின் பொன்னிறம் கலந்த பச்சை, வாழையும் தென்னையும் காட்டும் வேறுவித பச்சை, குறுக்கே பாய்ந்த கால்வாய்களின் ஓரங்களில் விளைந்த கோரைகளின் பச்சை என்று வண்ண ஜாலங்களை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தது பசுமை. சோழ நாட்டின் எல்லையைக் கடந்த பின்பு, இயற்கையின் வண்ணம் மாறத் தொடங்கியது.

சிறு குன்றுகளும், புதர்களும், மரங்களும் அடர்ந்த வனப்பகுதி நேர் எதிரில் தோன்ற ஆரம்பித்தது. தமிழகத்தைப் பற்றி சீன வணிகரிடமும், குளாமணி விஹாரத் தலைவரிடமும் அறிந்த விவரங்கள் சரியானால், எதிரிலிருக்கும் வனப்பகுதி காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்களின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட வனப்பகுதியாகத்தானிருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான் யுவான். அப்படியானால் காடவர்களின் குறுக்கீடு ஏதும் இல்லாத பட்சத்தில் மட்டுமே இந்த வீரர்கள் போசளர் தலைநகரை அடைய இயலும் என்பதும் புரிந்தது அவனுக்கு.

மாலைப் பொழுது முற்றிவிட்டது. காடவருக்குச் சொந்தமான பகுதியைக் கடக்க வேண்டிய அபாயத்தை அந்த வீரர்களும் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். பயணத்தை அத்துடன்

நிறுத்திய வீரர்கள் இளவரசி தங்கவும், உணவுக்கும் அருகிலிருந்த சத்திரமொன்றில் ஏற்பாடுகள் செய்தனர்.

மீண்டும் உதய நேரத்தில் தொடர்ந்த பயணம், சுதிரவன் உச்சிக்கு வரும் சமயத்தில் அடர்ந்த வனப்பகுதியை நெருங்கியது. நேர் எதிரில் விரிந்த வனப்பகுதியைக் கடக்காமல் இடதுபுறத்தில் மேற்கு நோக்கிப் பாதையொன்று வளைந்து திரும்புவதையும், அது கொங்கு மண்டலத்தின் பூந்துறை நாட்டுக்குச் செல்லும் பாதையென்பதையும் புரிந்து கொண்ட யுவான் மெல்லத் திரும்பி சீலையைச் சற்று விலக்கி, இளவரசியை எச்சரித்துவிட்டு நடவடிக்கைக்குத் தயாரானான். ரதம் முட்புதர்களும் மரங்களும் நிறைந்த கானகத்துப் பாதையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தப் பயணம் மட்டும் போசளத் தண்டநாயகன் சிங்கணன் இட்ட திட்டப்படி நடந்திருந்தால், முப்பது ஆண்டுகளாகப் பரவத் தொடங்கி வேருன்ற ஆரம்பித்திருந்த போசளர் ஆதிக்கம் தமிழகத்தில் ஸ்திரப்பட்டிருக்கும். ஆனால் தமிழகத்தின் தலைவிதி வேறுவிதமாயிருந்தது. அந்த விதியும் சினத்து யுவான் உருவத்திலும் அந்தக் கானகத்துக் காடவர்கள் வடிவிலும் வந்து குறுக்கிட்டது.

கானகப் பாதையின் துவக்கத்திலேயே தெரிந்த வளைவொன்றில் முன்னால் சென்ற வீரர்கள் திடீரென புரவிகளை இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தினார்கள். அவர்கள் முகங்களில் பெரும் கலவரம் படரத் தொடங்கியது. அவர்களின் கிலி பிடித்த பார்வைகள் பாதையின் குறுக்கே வெட்டி எறியப்பட்டுக் கிடந்த பெரும் மரம் ஒன்றை ஏதோ பிசாசைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தன. சற்று நேரம் அப்படியே நின்ற வீரர்கள், ரதத்தின் பின்புறம் இருந்த வீரர்களையும் அழைத்தார்கள். கானகத்திலிருந்து எந்த அரவமும் எழாததால், வீரர்கள் புரவிகளிலிருந்து இறங்கி, அந்த மரத்தை அகற்றவும் துணிந்தார்கள். அடுத்த வினாடி எழுந்தது பெருங்கூச்சல். புதர்களின் மறைவிலிருந்தும், மரங்களின் பின்புறங்களிலிருந்தும் முப்பதுக்கும் குறையாத காடவ வீரர்கள் கறுத்துப் பெருத்த சரீரங்களுடனும், பெரும் மீசைகளுடனும், உயர்த்திப் பிடித்த பட்டாக் கத்தீ... னும் பாய்ந்தனர்.

சற்றுத் திகைத்த போசள வீரர்கள், சுதாரித்துக் கொண்டு, வாட்களை உருவி காடவர்களின் சூக்குதலை எதிர்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

சற்றுத் தள்ளி ரதத்தில் அமர்ந்தபடியே நடந்தவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த யுவான், ரதத்தை அரைவட்டமாகத் திரும்பி புதர்களினுடே மேற்கு நோக்கிப் பறக்கவிட்டான். மரங்கள் மீது மோதிவிடாமல் மயிரிழையில் விலகி, ரதம் அதிவேகமாக வளைந்து வளைந்து, கானகத்தினுடே அசுர வேகத்தில் பறப்பதைக் கண்ட இளவரசி பூங்கோதையின் கிலி படர்ந்த விழிகளில் வியப்பு பரவ ஆரம்பித்தது.

கானகத்தினுடே வீரைந்த ரதம், குறுக்கில் திரும்பி மேற்கு நோக்கிச் சென்ற பாதையை அடைந்ததும் இன்னும் அதிக வேகத்துடன் பூந்துறை நாட்டை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தது.

சீனத்து வீரனின் ரத சாரத்தியத்திலிருந்த லாகவத்தைக் கண்டு வியப்பில் ஆழ்ந்துவிட்ட பூங்கோதை, பின்புறம் திரும்பிப் பார்வையைச் செலுத்தியதும் அதிர்ந்தான். அவள் பார்வையைத் தொடர்ந்து திரும்பிப் பார்த்த தோழியர் இருவரும் அச்சத்தில் விலென்று அலறவும் செய்தனர்.

ரதத்தை செலுத்தியபடியே அவர்கள் அலறலுக்குக் காரணமறியத் திரும்பிய யுவான், ஐந்தாறு காடவர்கள் புரவிகளில் ரதத்தைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். காடவ வீரர்களின் புரவிகள் பக்கவாட்டில் ரதத்தை முந்தத் தொடங்குவதைக் கவனித்த யுவானின் 'ப' வடிவ மெல்லிய மீசை ஒருபுறம் மெல்ல இழுபட்டது. ஏறக்குறைய ரதத்தின் நடுப்பகுதிக்கு நேராக காடவர்களின் இரு புரவிகள் வரும்வரை பொறுத்திருந்து சடாரென்று ரதத்தை ஒருபுறமாக ஒதுக்கினான் யுவான்.

அந்தப் புரவிகள் தடுமாறி, பாதையிலிருந்து விலக அவற்றின் மீதிருந்த காடவர்கள் அதே வேகத்தில் தூக்கி எறியப்பட்டு விழுந்தார்கள்.

ரதம் ஒருபுறமாக ஒதுங்கியதால் சற்று வேகம் தடைப் படவே, மறுபுறத்தில் முந்திக் கொண்ட காடவர்கள் ரதத்தின் பின்புறம் வந்து புரவிகளையும் மெல்ல நிறுத்தினர். ரதம் நின்றதும் கீழே குதித்த யுவானை, புரவிகளிலிருந்து இறங்கிய காடவர்கள் ஐவரும் உயர்த்திய வாட்களுடன் நெருங்கவும் முற்பட்டனர்.

3. ஆதித்ய பாண்டியன்

யுவானின் சாமர்த்தியத்தை எண்ணி குதூகலமடைந்த கொங்கு நாட்டு இளவரசியின் மனம், காடவர்கள் தொடர்ந்து வந்து ரதத்தை நிறுத்தவிட்டதைக் கண்டு அச்சத்தால் நிறைந்தது. அவர்கள் யுவானைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். பெரும் பட்டாக்கத்திகளுடனும், அரக்கர்களைப் போன்ற உருவங்களடனும் சூழ்ந்த காடவர்களையும், மெல்லிய கரங்களடன் கால்களை சற்று அகற்றி திடமாக நிலத்தில் ஊன்றி நின்ற யுவானையும் கண்டவள் அவன் அன்றோடு தொலைந்தான் என்றே தீர்மானித்தாள்.

அடுத்த கணம் அந்த சீனத்து வீரனிடமிருந்து எழுந்த சீனத்துப் போர்க்கூச்சல், இளவரசியை மட்டுமின்றி ஓங்கிய வாட்களுடன் சூழ்ந்து கொண்ட காடவர்களையும் திகைக்க வைத்தது. இமைப்பதில் பாதிப் பொழுதில் யுவானின் முதுகில் கட்டப்பட்டிருந்த உறைக்குள்ளிருந்து அந்த சீனத்து வான் அவன் கரத்தில் தோன்றி கரகரவெனச் சுழல ஆரம்பித்தது. வீர வீரரென்று காற்றில் ஒலியெழுப்பிச் சுழற்றிய யுவான், வாளை இறுக்கிப் பிடித்து நிறுத்தினான். அவன் சிறு விழிகள் அகீத தீட்சனயத்துடன் காடவர்களின் சிறு அசைவையும் கவனித்தன. அவன் வாளைப் பிடித்த விதமும் சற்று வினோதமாயிருந்தது. வாளை உட்புறமாக மடக்கி, அதன் நுனி தோளில் பதிந்திருக்க, இன்னொரு கரம் முஷ்டி பிடித்து முன்னால் நீண்டிருந்தது. அந்த சீனத்துப் போர்க்கலையைப் பற்றி ஏதும் அறிந்திராத காடவர்கள் வெறிக் கூச்சல்களுடன் அவன் மீது பாய்ந்தனர். பாய்ந்த இரண்டு வினாடிகள் கழித்தே தாங்கள் செய்தது எத்தகைய தவறு என்பதையும் உணர்ந்தனர். முன்னால் பாய்ந்த இரு காடவர்களின் ஓங்கிய வாட்கள்,

இரண்டு வினாடிகளுக்கு ஓங்கியபடியே நின்றன. அடுத்து அவை பக்கவாட்டில் திருப்பப்பட்டு நிலைகுலைந்து கீழ்நோக்கி இறங்கின. சீனத்து வான் சட்டென்று விடுபட்டு, ஒரு காடவனின் தோளிலும் மற்றொரு காடவனின் வான் பிடித்த கரத்திலும் பதிந்து, சரேலென்று இழுபட்டது. அடுத்து பக்கவாட்டில் வந்த காடவனின் விலாப் பகுதியில் யுவானின் இடது கால் மின்னல் வேகத்தில் உயர்ந்து பதிந்தது. அதேவேகத்தில் சுழன்று திரும்பியவனது வீச்சில் அந்தக் காடவனின் வான், அவன் கரத்தை விட்டுப் பறந்து தொலைவில் சென்று விழுந்தது. தாக்கத் துவங்கிய ஐந்தாறு கணங்களுக்குள் மூன்று பேரைச் செயலற்று விழச் செய்துவிட்ட அந்த சீனத்து வீரனை பிரமித்துப் பார்த்தனர் காடவர்கள். அவனைப் பக்கவாட்டில் நெருங்குவது அபாயம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதால் நேர் எதிரில் நின்று வாட்களைச் சுழற்றித் தாக்கத் தொடங்கினார்கள்.

காடவர்கள் அதுவரையில் சோழர்களுடனும், பாண்டியர்களடனும், போசளர்களுடனும் கூடப் பல முறை போரிட்டிருந்தனர். ஆனால் அந்த சீனத்து வாலிபனின் கரத்தில் சுழன்ற அந்த வான் விச்சைப் போன்றதொரு விச்சை அதுவரை கண்டதில்லை. அனாவசிய சுழற்சிகள் என்பது அறவேயின்றி, பின்புறத்தில் துவங்கி பக்கவாட்டிலும், நேர் எதிரிலும் இருமுறை சுழன்று, செங்குத்தாகப் பாய்ந்த அந்த வான் வீச்சின் முறையை நிர்ணயிக்க இயலாமல் திணறினார்கள்.

அந்தச் சீனனது வீச்சில் தற்காப்பைவிடத் தாக்குதலே அதிகம் என்பதையும், தங்கள் தாக்குதலிலிருந்து சீனன் மயிரிழையிலேயே விலகி அனாயாசமாகத் தப்பிப்பதையும் கண்டு வியந்தார்கள். போதாக்குறைக்கு அவன் சுழன்று அருகில் நெருங்கியபோதெல்லாம் முஷ்டி பிடித்த அவன் இடது கரமும் வானின் வேகத்துக்கு இணையாக உயர்ந்து பாய்ந்த கால்களும், காடவர்களின் கழுத்திலும், கைகளின் இணைப்பிலும், விலாப் பகுதியிலும் பதிந்து நரம்புகளைத் தாக்கின. தாங்கள் அவனைத் தாக்கியது எத்தனை பிச்சு என்பதையும், அவனிடமிருந்து தப்பவே உதவி தேவைப் படும் என்பதையும் உணர ஆரம்பித்தார்கள்!

ரதத்தின் சீலையை விலக்கி, அந்த அற்புதமான சீனத்து வாட்போரை பிரமித்துப் போய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

இளவரசி. முதலில் வாளை இழந்த காடவன், தன் புரவியை அணுகி, தன் பக்கங்களில் தொங்கிய பெரு ஈட்டிகளிலொன்றை எடுப்பதையும், அதை உயர்த்திப் பிடித்தபடியே யுவானைப் பின்புறமாக நெருங்க முயல்வதையும் கண்டு, “யுவான்!” என்று அலறினாள்.

இளவரசி விடுத்த எச்சரிக்கையால் சுழன்று திரும்பிய யுவானின் கழுத்தை உரசிப் பறந்தது அந்த ஈட்டி! பவளத்தாலான மாலையொன்றை அவசரமாக அவனுக்குப் பரிசாக அளித்ததுபோல் கழுத்தில் ரத்தக் கோடு ஒன்றைக் கிழித்துவிட்டுச் சென்றது. அதுவரையில் பார்வையை நான்கு புறங்களிலும் சுழலவிட்டு முதத்தில் எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் வாளைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்த யுவானின் மஞ்சள் முகத்தில் முதன் முறையாகச் சீற்றம் தெரிந்தது. அவன் குனிந்து நிமிர்ந்த வேகத்தில் அங்கிக்குள் அதுவரை மறைந்து கிடந்த பதக்கம் வெளிவந்து, அந்தக் கடல் நாகம் காடவர்களை நோக்கித் தீவிழி விழித்தது. அடுத்து அவன் வாளின் வேகம் கூடி வீச்சின் முறையும் மாறியது.

அதே நேரத்தில், போசள வீரர்களைத் தீர்த்துக் கட்டிய காடவ வீரர்கள், புரவிகளில் பாய்ந்து வந்தனர். அதைக் கண்ட மற்ற காடவர்களின் வேகம் கூடியது. யுவானும் அதைக் கவனித்ததால் போரிட்டபடியே ரதத்தை நெருங்க முற்பட்டான்.

ஆனால் ரதத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த காடவர்களின் புரவிகள் சட்டென்று பாதியில் நின்றன. யுவானுடன் போரிட்டவர்களும் கூட சண்டையை நிறுத்தி எதிர்த்திசையில் வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றனர். காடவர்களின் இந்த மாற்றத்திற்குக் காரணமறியத் திரும்பிப் பார்த்த யுவான் மட்டுமின்றி ரதத்தினுள் அமர்ந்து போரை ரசித்துக் கொண்டிருந்த இளவரசியும் திகைத்தாள்.

தென்மேற்கிலிருந்து, வீரர் பதின்மர் பின்தொடர, முன்னால் பாய்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது ஒரு சாம்பல் நிறப் புரவி. அதன் கழுத்தைச் சுற்றி ஓடிய பட்டையில் முத்துக்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அதன் நெற்றி முகப்பிலும் தொங்கியது ஒரு பெரும் முத்து. வெகு அலட்சியமாகப் பாய்ந்து வந்த அந்தப் புரவியையும் அதில் அமர்ந்து வந்த வாலிபனையும்

கண்ட காடவர்களின் முகங்களில் எல்லையற்ற ஆத்திரமும், அச்சமும் தோன்றின. யுவானையும் ரதத்தையும் அடியோடு கைவிட்ட காடவர்கள் அந்த வாலிபனை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள்.

அந்த வாலிபனுக்கு வயது இருபத்து நான்குக்கு மேல் மதிக்க இயலாதிருந்தது. அரும்பு கட்டத் தொடங்கியிருந்த உதடுகளின் மேற்பகுதியும், இதழ்களில் தொக்கி நின்ற விஷம்பு முழுவதும் அவன் முகம் பார்வைக்கு ஏதோ விளையாட்டுப் பிள்ளைபோல இருந்தாலும், ஈட்டிகளின் முனைகளை விடக் கூர்மையாக ஜொலித்தன அவன் விழிகள். பெண்களின் இடையைப் போல் சிறுத்துக் கிடந்த அவன் இடையிலிருந்து நீண்டிருந்த வாளும் அவன் விழிகளும் அவன் ஒன்றும் விளையாட்டுப் பிள்ளை அல்ல என்பதை நிரூபித்தன.

காடவர்கள் தங்களை நோக்கிப் பாய்வதைக் கவனித்த வாலிபனின் இடது கரம் மேலே உயர்ந்தது. அடுத்த கணம் வரிசை மாறாது அவன் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த வீரர்களிடமிருந்து ஏக காலத்தில் கிளம்பிய ஈட்டிகள் காடவர்களை நோக்கி ஜிவ்வென்று இறங்கின. அதே வேகத்தில் காடவ வீரர்களை நெருங்கிக் கலந்துவிட்ட வாலிபனும் அவன் வீரர்களும் வாட்களை கரகரவெனச் சுழற்ற ஆரம்பித்தனர்.

ஏக காலத்தில் நான்கைந்து காடவர்களைச் சந்தித்த அந்த வாலிபனது வாள் வீச்சில் தனது சீனத்து வாட்போர் முறையும் கலந்திருப்பதைக் கவனித்த யுவான், அந்த வாலிபன் அதை வெகு அலட்சியமாகக் கையாண்ட விதத்தை வியப்புடன் கவனித்தான். உடன் வந்த வீரர்களும் சாமானிய வீரர்களல்ல என்பதும் புரிந்தது யுவானுக்கு. தன் உதவி அந்த வாலிபனுக்கோ, மற்ற வீரர்களுக்கோ தேவைப்படாது என்பது புரிந்ததால் யுவான் தன் வாளை உறையிலிட்டபடியே ரதத்தை நெருங்கினான்.

சீலையை விலக்கி, போரைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த இளவரசியை நெருங்கிய யுவான், “இளவரசி, இந்த வீரர்கள் யாரென்பது தங்களுக்குத் தெரிகிறதா?” என்று வினவினான்.

“திட்டமாகத் தெரியவில்லை யுவான். ஆனால் அந்த வீரரை இதற்குமுன் எங்கோ பார்த்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது” இளவரசியின் பதில் பாதியில் நின்றது.

காடவர்கள் பின்வாங்கி கானகத்தை நோக்கி விரைய ஆரம்பித்துவிட்டதால் தன் வீரர்களை அவர்களுடன் போரிட விட்ட அந்த வாலிபன் ரதத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் சற்று நெருங்க ஆரம்பித்த பிறகே அவனைக் கூர்ந்து கவனித்த இளவரசிக்கு, அவனை சூளாமணி விஹாரத்திலும் கடிகையிலும் பயிற்சிக் கூடங்களிலும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் பார்த்த நினைவு எழுந்தது.

நுதலை இரு பிரிவாகப் பிரித்த திருமண் பளீரிட அதற்கு மேல் சுருண்டு சுருண்டு இரு பக்கங்களில் தொங்கிய குழல்களும், குறுவாட்களின் முனைகளைப் போல் நீண்டு சரேலென்று இறங்கிய புருவங்களும், அதன் கீழ் கூர்மையாகப் பளிச்சிட்ட விழிகளும், அவற்றில் தொக்கி நின்ற விஷமமும், அந்த விஷமத்தை உயர்த்திக் காட்டிய இதழ்களின் முறுவலும், அலட்சியமாக ஆடிய வலுவான கரங்களும், கம்பீர நடையும் அவன் சாதாரண வாலிபனல்ல என்பதை இளவரசிக்குப் புரிய வைத்தன.

தங்களை நெருங்கி லேசாகத் தலையை வணக்கத்துக்கு அடையாளமாகத் தாழ்த்தி நிமிர்ந்த அந்த வாலிபனின் கூர் விழிகள், தன் கண்களின் வழியே உள்ளத்தையே ஊடுருவுவதைக் கவனித்த இளவரசியின் இதயம் வேகமாக இயங்க ஆரம்பித்தது.

“கொங்கு நாட்டு இளவரசிக்கு வணக்கம். நான் பாண்டியரைச் சேர்ந்தவன். பெயர் ஆதித்ய பாண்டியன்” என்று சர்வ சாதாரணமாகத் தன்னை அறிவித்துக் கொண்ட வாலிபனின் விழிகள் யுவானை நோக்கித் திரும்பின. அவன் வலது கரம் எழுந்து யுவானின் தோளில் பதிந்தது. முறுவல் இன்னும் விகசித்தது. “யுவான், நீயும் இளவரசியாரும் என்னுடன் வரவேண்டும்” என்றான் அந்த வாலிபன்.

யுவான் ஆச்சரியத்தால் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டான். “பாண்டிய மன்னருக்கும் இளைய பாண்டியருக்கும் அடுத்து நீங்கள் கூறிய பெயரில் பாண்டிய இளவல் ஒருவர் இருப்பதாகக் கேட்டிருக்கிறேன், அது...” யுவானின் சொற்களும் ஆச்சரியத்தில் மிதந்தே வந்தன.

ஆமென்பதற்கடையாளமாகத் தலையைசைத்த ஆதித்யன், “யுவான் உன்னையும் இளவரசியாரையும் அழைத்து வரும்படி பாண்டிய மன்னர் உத்தரவு” என்றும் அறிவித்தான்.

யுவானின் முகத்தில் லேசாகக் குழப்பம் படர்ந்தது. “இளவரசே, கொங்கு நாட்டு இளவரசியை அவர் தந்தையாரிடம் அழைத்துச் செல்லும்படி சூளாமணி விஹாரத் தலைவரது உத்தரவு...” என்று இழுத்தான் யுவான். அவன் பார்வை இளவரசியை ஏறிட்டு அங்கும் குழப்பம் படர்ந்திருப்பதைக் கவனித்தது.

பதிலுக்குத் தனது கச்சையிலிருந்து ஓலையொன்றை எடுத்து நீட்டினான் ஆதித்யன். ஓலையின் வரிகள் ஏறக்குறைய கிறுக்கல்களாகவே இருந்தன. எனினும் அந்த எழுத்துக்கள் சூளாமணி விஹாரத் தலைவருடையவைதான் என்பதும் மிகுந்த அவசரத்தில் அதை எழுதியிருக்கிறார் என்பதும் புரிந்தது. யுவானுக்கும் இளவரசிக்கும் விஹாரத்திற்கு முதலில் வந்த ஓலை போலியென்றும், தற்போது கொங்கு நாட்டிற்குச் செல்வது உசிதமல்ல என்றும் பாண்டிய இளவலுடன் செல்லுமாறும் பணித்திருந்தார் சூளாமணி விஹாரத் தலைவர்.

வழியில் அபாயங்கள் குறுக்கிட்ட போதிலும், யுவானின் உதவியால் எப்படியும் தந்தையைக் காணலாம் என்று எண்ணியிருந்த இளவரசியின் உள்ளம் ஏக்கத்தின் வசப்பட்டு விட்டதை அவள் மலர்விழிகள் உணர்த்தின. அவள் மனத்திலோடிய எண்ணங்களை பாண்டிய இளவல் உணர்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் முறுவல் இன்னும் சற்று மலர்ந்தது. “இளவரசி, தந்தையைச் சென்று காண இயலவில்லையே என்று வருந்த வேண்டாம். தற்போது கொங்கு நாட்டில் நிலைமை சரியில்லை. அங்கு நிலையைச் சீர் செய்யவும், தங்கள் தந்தையை போசளர் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கவும் ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. விரைவில் நானே தங்களைத் தந்தையாரிடம் அழைத்துச் செல்கிறேன்” என்றான் ஆதித்யன் பரிவு தொனித்த குரலில்.

யுவானின் குரல் குறுக்கே புகுந்தது. “இளவரசே, சூளாமணி விஹாரத் தலைவரின் உத்தரவுப்படி இளவரசி யாரைத் தாங்கள் அழைத்துச் செல்லுங்கள். நான் தமிழகத்திற்கு வந்த பணி...”

கரத்தை உயர்த்தி யுவானைத் தடுத்த ஆதித்யன், “யுவான், நீ தமிழகம் வந்த காரணத்தை நான் அறிவேன். உன் தந்தை யாங்சின்னைப் பற்றி முழு விபரம் அறியாமல் நீ அவரைத் தேடிச் செல்வது அபாயம்” என்றான் ஆதித்யன்.

“என் தந்தையைப் பற்றிய விவரம் உங்களுக்குத் தெரியுமா?” யுவானின் கேள்வி வேகத்துடன் வந்தது

பதிலுக்கு மெல்ல நகைத்த ஆதித்யன், கச்சையிலிருந்து எடுத்து நீட்டிய பொருளைக் கண்ட யுவானின் தலை சுழன்றது.

அவன் கழுத்திலிருந்ததைப் போலவே அச்சாக அதே பதக்கம் இணைக்கப்பட்ட சங்கிலி யுவானின் முகத்துக்கெதிரில் ஆடியது. பதக்கத்திலிருந்த கடல் நாகத்தின் விழிகள் அவனைப் பார்த்து பச்சை விழி விழித்தன. பார்த்தவுடன் தந்தை யாங்சின் அணிந்திருந்த பதக்கம் அது என்பதும் புரிந்தது அவனுக்கு.

4. ஆடு திருடிய கள்வன்

ஒரே அச்சில் வார்க்கப்பட்ட அந்த இரு கடல் நாகம் பதிக்கப்பட்ட பதக்கங்களும் யுவானின் பார்வை வழியே புகுந்து அவன் சித்தத்தை உறைய வைத்துவிட்டதால், தான் இருக்குமிடத்தையும், எதிரிலிருப்பவர்களையும், சற்றுத் தள்ளி காடவ வீரர்களுடன் பாண்டிய வீரர்கள் நடத்திக் கொண்டிருந்த போரையும் கூட உணர இயலாதபடி அவன் புலன்கள் செயலிழந்து கிடந்தன.

அருகிலிருந்த ரதமும், இளவரசியும், பாண்டிய இளவலும் மறைந்து சீறிப்பாயும் சீனத்துக்கடல் அவன் மனக் கண்ணெதிரே எழுந்தது. சீரிய அலைகளைச் சீறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் பெரிதாக ஆடிநின்ற சீனத்து மரக்கலம் நின்றது. சுற்றிலும் சீன அரச குடும்பத்தவரும், பிரதானிகளும் நிற்க மேல்தளத்தில் கடல் நாகம் பதித்த ஆரத்துடன் அவன் தந்தை யாங்சின் நின்றார். அருகில் தமிழகத்திலிருந்து வந்திருந்த அந்த துறவி மாறன் அமுதனார் பன்னிரு தீருமண்ணையும் சார்த்தியபடி நெடுநெடுவென்று நின்றார்.

யாங்சின் இறுதியாகக் கூறிய வார்த்தைகளும் அவன் செவிகளில் மீண்டும் ஒலித்தன. “யுவான், என் வாழ்நாளுக்குள் பாதியில் கட்டி முடிக்கப் படாமல் இருக்கும் நமது ஆலயம் கட்டிமுடிக்கப்பட வேண்டும். நான் அறிந்த சிற்பக்கலை போருக்கு மட்டுமே பயன்படும். மாறன் அமுதனாருடன் தமிழகம் சென்று ஆலயத்துச் சிற்பக்கலை பற்றிய அறிவுடனும், சிற்பிகளுடனும் தீரும்புகிறேன். உன் தாயை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்.”

அடித்து வைத்த சிலையாகவே நின்றுவிட்ட யுவானைக் கண்ட ஆதித்யனின் முகத்திலிருந்து முறுவல் இன்னும் மலர்ந்தது. லேசாக யுவானின் தோளைத் தட்டியவன், “யுவான், பிரமித்து நிற்க இது சமயமல்ல. காடவர்கள் எந்த நேரத்திலும் அதிக வீரர்களுடன் திரும்பி வரலாம். நாம் இங்கிருந்து விரைவில் புறப்படுவது நல்லது” என்றான்.

பிரமையிலிருந்து விடுபட்ட யுவான், “மன்னிக்க வேண்டும் இளவரசே, இதோ இப்பொழுதே புறப்படலாம்” என்றபடியே ரதத்தின் சாரதி ஸ்தானத்தில் தாவி ஏறியமர்ந்தான்.

காடவர்களை மீண்டும் கானகத்திற்குள் விரட்டியிருந்த ஆதித்யனின் வீரர்களுக்கு சைகையால் உத்தரவு பிறப்பித்த பாண்டிய இளவல் தன் சாம்பல் நிறப் புரவியில் முன்னால் செல்ல ரதம் தொடர்ந்தது. வீரர்கள் பின்தொடர்ந்தனர்.

நேர் தெற்கு நோக்கி நீண்ட அவர்களின் பயணம் சோழ நாட்டின் மேற்கு எல்லை வழியே தொடர்ந்தது. இரு தினங்களாகத் தொடர்ந்த பயணத்தாலும், இடையே நேர்ந்த சங்கடங்களாலும் இளவரசியின் முகத்தில் தெரிந்த அலுப்பையும் களைப்பையும் கவனித்த ஆதித்யன் இரவு கவியத் தொடங்கிய பின்பும் பயணத்தைத் தொடர்வது உசிதமல்ல என்று தீர்மானித்ததால், சற்றுத் தொலைவில் தெரிந்த ஊரை அடைந்ததும் சத்திரமொன்றில் இளவரசி தங்குவதற்கும் ஏற்பாடு செய்தான்.

இரவைக் கழிக்கவும் இளைப்பாறவும் இளவல் தேர்ந்தெடுத்த இடம் அலாதியாயிருந்தது. முன்பகுதி மட்டுமே வழிப்போக்கர்களுக்குப் பயன்பட்ட அந்த சத்திரம் பின்பகுதியில் பெரும் மாளிகையாக நீண்டு கிடந்தது. விசாலமான உட்புறத்து அறையொன்றில் தானும் தனது தோழியரும் தங்க ஏற்பாடு செய்ததையும், சிறு சிறு தேவைகளையும் கவனித்து, கூடுமான வரையில் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் பாண்டிய இளவலே நேரிடையாக செய்ததையும் கவனித்த இளவரசியின் மனதில் பார்வைக்கு வெறும் விளையாட்டுப்பிள்ளை போலிருக்கும் இந்த மனிதருக்குப் போர்க்கலை மட்டுமின்றி பெண்களின் தேவைகளை உணர்ந்து தகுந்த வசதிகள் செய்யவும் தெரிந்திருக்கிறதே என்ற வியாரம் ஏற்பட்டது.

பயண அலுப்பு நீங்க அவள் நீராட பதமான குட்டுடன் நீரும், மஞ்சள், ஸ்நானப் பொடிகளும் வாசனைப் பொருட்களும் மட்டுமின்றி எங்கிருந்தோ மாற்று உடைகளும் கூடத்தயாராயின. போதாக்குறைக்கு நீராடி முடித்ததும் ஈரமான நீண்ட குழலை உலர்த்த தணலுடன் சாம்பிராணியும் வந்தது. இதமான நீராட்டமும், நீராட்டத்திற்குப் பின் வந்த உணவும், கனி வகைகளும் பயண அலுப்பை அறவே நீக்கிவிட்டதால் புத்துணர்வுடன் அறையை விட்டு வெளியே வந்த இளவரசி பின்புறத்தில் நீண்ட தாழ்வரையில் மெல்ல நடந்தாள். பாண்டிய இளவலின் ஏற்பாடுகளும், அவற்றை நிறைவேற்றிய நேர்த்தியும் அவளை வியப்பில் ஆழ்த்தியிருந்தன. தாழ்வரையின் மறுகோடியை அடைந்தவளது வியப்பையும் பிரமிப்பையும் இன்னும் உயர்த்த இயற்கை தன் அழகை யெல்லாம் கொட்டிக் காத்துக் கிடந்தது.

தாழ்வரையை அடுத்து சற்றுக் கீழறங்கிய படிகளைத் தொடர்ந்து சிறு பாதையொன்று நீண்டு சட்டென்று முடியவும் செய்தது. பாதை முடிந்த இடத்தில் மேற்பரப்பு வெள்ளித் தகடுகளாக மின்ன, சிறுசிறு சுழல்களுடன் சுழித்துச் சுழித்து அன்னநடை பயின்று கொண்டிருந்தது ஒரு நதி. நதிக்கரையை ஒட்டி பக்கவாட்டில் நீண்டிருந்த மாளிகை பாதி வரையில் மட்டுமே நன்றாயிருப்பதையும், மீதிப் பகுதி இடிந்தும், சில இடங்களில் தீயினால் கருகியது போலவும் தெரிந்தது. இரு கரைகளிலும் மரங்கள் அடர்ந்து கிடப்பதையும், மரக்கிளைகள் சில தாழ்ந்து நீர்ப்பரப்பைத் தொட முயல்வதையும் கவனித்த இளவரசி அந்த மாளிகையை நிர்மானித்தவன் பெரும் ரசிகனாயிருக்க வேண்டும் என்றும், என்ன காரணத்தாலோ பின்பகுதியை செப்பனிடாமல் விட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்தாள்.

மாளிகையின் மதில்களில் சிதிலமடைந்த சிற்பங்கள் தெரிவதையும் அவை வடிக்கப்பட்டிருந்த விதத்தில் சேரநாட்டு முறையை இனம் காண முடிவதையும் கவனித்த இளவரசிக்கு “இது சேரர்களுக்குச் சொந்தமான மாளிகையா? அப்படியானால் நானிருப்பது சேர நாட்டு எல்லையா?” என்ற கேள்வியும் எழுந்தது.

நதியை நோக்கிச் சென்ற பாதையில் நடந்தவளை நீர்ப்பரப்பின் மீது நீந்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்த இரவு

நேரத்துக் குளிர்ந்த காற்று சிலிரென்ற கரங்களால் தழுவி வரவேற்றது. வெள்ளித் தகடாக ஒளிர்ந்த நதியில் பாதி தேய்ந்திருந்தாலும் நிலவு மனோகரமாகப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. தான் முழுதுமாக வளர்ந்தாலும் அவள் முகத்தின் அழகிற்கு ஈடாக இயலாதென்பதை உணர்ந்ததால் நீர்ப்பரப்பில் நீந்திய நிலவு சங்கடத்துடன் அசைந்து கொண்டிருந்தது.

கரையிலிருந்த பாறையொன்றில் அமர்ந்த இளவரசி கால்களை சில்லிட்டுக்கிடந்த நதியில் துளையலிட்டாள். தந்தத்தில் கடையப்பட்டு சந்தனத்தின் நிறம் பூசப்பட்ட அவள் பாதங்களைத் தழுவியதால் நதியின் அலைகளுக்கு பெரும் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். பாறையின் விளிம்பில் மோதிய அலைகள் நகைத்த விதம் அப்படித்தானிருந்தது.

இரவின் அந்த அமைதியிலும் இயற்கையின் அழகிலும் ஆழ்ந்துவிட்ட கொங்கு நாட்டு இளவரசி, பின்னாலிருந்து ஒலித்த காலடியோசைகளை கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. திடீரென்று அவள் தோள்களில் பலமான இரு கரங்கள் பதிந்து ஏதோ சிறு குழந்தையைத் தூக்குவது போலத் தூக்கி பாறையின் மீது அவளை நிற்க வைத்தன. திடுக்கிட்டுத் திரும்ப முற்பட்டு, கால்கள் சற்றுத் தடுமாறி நீர்ப்பரப்பை நோக்கி சாய முற்பட்டவளை அந்த வலுவான கரங்கள் உறுதியாகப் பற்றி நிறுத்தவும் செய்தன.

அவள் எதிரே அந்த விளையாட்டுப் பிள்ளை முகத்தில் லேசான சினம் தெரிய அவள் இடையைப் பற்றியபடி நின்றிருந்தான். “இளவரசியார் இரவு நேரத்தில் இப்படித் தனித்து வருவது முறையல்ல” என்ற சொற்களும் வெகுவேகத்துடன் வந்தன பாண்டிய இளவலிடமிருந்து.

இடையில் பதிந்த கிடந்த அவன் கரங்களைப் பட்டென்று விலக்கிய பூங்கோதையின் முகத்தில் உஷ்ணம் தெரிந்தது. பாறையின் மீது ஸ்திரமாக நின்றவள், “இதைப் பாண்டிய இளவல் சற்று எட்ட இருந்தே அழைத்துக் கூறியிருக்கலாம்” என்றாள் குரலிலும் உஷ்ணம் பூரணமாகத் தெரிய.

ஆதித்யனின் பதில் அதே வேகத்தில் வந்தது. “நான் எட்டவே நின்றிருந்தால் தங்களை அழைக்க வேண்டிய

அவசியமே இருந்திருக்காது இளவரசி. சந்தேகமிருந்தால் திரும்பி நதியைப் பாருங்கள்.”

திரும்பி நதியைப் பார்த்தவளின் விழிகளில் எல்லையற்ற திகில் பரவியது. அவள் அமர்ந்திருந்த பாறைக்கு நேர் எதிரில் நீர்ப்பரப்பின் மீது வாயைப் பயங்கரமாகத் திறந்து கோரைப் பற்களைக் காட்டி நகைத்துக் கொண்டிருந்தது ஒரு முதலை.

அச்சத்தில் தடுமாறியவள் மீண்டும் பாறையின் மீது திரும்பிப் பறமாக்கச் சரிந்தாள். அவளை அப்படியே தாங்கிய ஆதித்யனின் கரங்கள், மாளிகையின் படிகளிருந்த இடம் வரையில் கீழே இறக்க மறுத்து படிகளை அடைந்ததும் மெல்ல இறக்கி அமர வைத்தன.

கொங்கு நாட்டு இளவரசியின் நிலை சொல்லத் தரமற்றதாயிருந்தது. அச்சமும், அச்சத்தைத் தொடர்ந்த நாணமும், நாணம் விளைவித்த சங்கடமும், அதற்குக் காரணமான அந்த விளையாட்டுப் பிள்ளையின் கரங்களின் ஸ்பரிசமும், அந்த ஸ்பரிசம் ஏற்படுத்திய இனம் புரியாத உணர்வும் அவள் சித்தத்தைத் தாக்கி, அந்த சேர நாட்டு மாளிகையின் படிகளில் ஒரு சிற்பமாகவே அடித்து விட்டிருந்தது.

ஆதித்யன் நிலையும் சங்கடத்தில்தானிருந்தது என்பது சலனப்பட்ட அவன் குரலில் தெரிந்தது. “மன்னிக்க வேண்டும் இளவரசி. உணவருந்தியபின் தங்களைக் காணவில்லை என்று பணிப்பெண்கள் முறையிட்டதால் தேடி வந்தேன். இங்கு வந்தபின் நீங்கள் அமர்ந்திருந்த பாறைக்கு நேர் எதிரில் அந்த முதலை வருவதும் தெரிந்தது. அதனால்தான்...” அவன் சொற்களை முடிக்காமல் பாதியில் நிறுத்தினான்.

மாளிகையின் தாழ்வரையில் காலடிச் சப்தங்கள் ஒலித்தன. பணிப்பெண்கள் பின்தொடர யுவான் வந்து கொண்டிருந்தான்.

“இதோ இருக்கிறார் இளவரசி” என்று கூவியபடியே வந்த பணிப்பெண்களைத் தொடர்ந்து வந்த யுவானின் சிறு விழிகளில் விஷமம் மின்னியது.

“உங்கள் தனிமையில் குறுக்கிட்டதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்” என்றவன் குரலிலும் விஷமம் வழிந்தது.

“இல்லை யுவான். இளவரசியாரைத் தேடிக் கொண்டு நானும் இப்பொழுதுதான் இங்கு வந்தேன். இளவரசி இந்த நதிக்கரையின் அழகில் ஆழ்ந்து நெடுநேரமாக இங்கு அமர்ந்திருக்கிறாள்” என்றான் ஆதீத்யன் சற்று சங்கடப்பட்ட குரலில்.

ஆதீத்யனின் சங்கடத்தையும், இளவரசி உணர்ச்சிக் குவியலிலிருந்து இன்னும் விடுபடாது அமர்ந்திருந்த நிலையையும் கவனித்த யுவானுக்கு ஏதோ நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகப் புரிந்தது. பார்வையை நதியின் மீதும் நதிக்கரையை ஒட்டி நீண்டிருந்த அந்த மாளிகையின் மீதும் ஒட்டியவன், “உண்மைதான் இளவரசே, இந்த மாளிகையும், நதிக்கரையும் அழகாய்த்தானிருக்கின்றன. ஆனால் இத்தனை அழகிய பெரும் மாளிகை எப்படி வழிப்போக்கர் தங்கும் சத்திரமாயிற்று?” என்றான்.

ஆதீத்யன் முகத்தில் மெல்ல கனவுச்சாயை படர்ந்தது. குரலிலும் அது தொனித்தது. “இது வெறும் சத்திரமல்ல யுவான். ஆம்பிராவதி நதிக்கரையிலிருக்கும் இந்த வஞ்சி நகருக்கும், இந்த அழகிய மாளிகைக்கும் தனிச் சரித்திரமே உண்டு. இந்த நகரம் ஒரு காலத்தில் சேரர் தலைநகராகவும், இந்த மாளிகை சேரமாவின் அரண்மனையாகவும் இருந்தது. அதோ இடிந்து கருக்கி கிடக்கும் பகுதியில்தான் சோழ மாமன்னன் கரிகாலன் சேரனால் சிறைவைக்கப்பட்டான். மாளிகையோடு அவன் ஒரு காலம் எரிந்ததால் அந்தப் பட்டப் பெயரையும் பெற்றான். பின்னாளில் வந்த சோழ மன்னர்கள் இதை நினைவுச் சின்னமாகவே வைத்திருந்தார்கள். வஞ்சி நகர் பின்பு கொங்கு நாட்டுடன் இணைந்தது. சோழ நாடும் கொங்கு நாடும் போசளரிடம் அடிமைப்பட்ட பின்பு இது கவனிப்பாரின்றி சத்திரமாகப் பயன்படத் தொடங்கியது.”

ஆதீத்யன் கூறி முடித்ததும் தற்போது சே... மம் சம் சி குலைந்து கிடந்த நிலை ஒரு கனத்த மௌனத்தை உ... றம் நிலவலிட்டது. சம்பாஷணை வேறு திசையில் த... லிட்டதால் இளவரசியின் சங்கடமும் மாறி இருந்தது. படிக்கை... வீட்டு எழுந்தவன் மலர் விழிகளால் இரு கண்களை ஆதீத்யன் மீது திருப்பி ஒரு பார்வையை வீசிவிட்டு தோழியருடன் மாளிகையின் உட்புறத்தை நோக்கி நடந்தான். ஆதீத்யனும் யுவானை அழைத்துக் கொண்டு முன்புறத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

மறுதினம் உதய காலத்தில் தொடங்கிய பயணம் உச்சிப் பொழுதில் பாண்டியர் தலைநகரை அடைந்தது.

மேகங்கள் உலவும் உயர்ந்த மதில் என்று கவிளின் அந்த வர்ணனைக்கு ஆளானதும், “தெய்ப்படக் கரிந்த தின் போர்க்குதவு” என்றும் “வையையான் வழக்குடை வாயில்” என்றும் மதுரைக் காஞ்சி வர்ணிக்கும் மதுரையின் கோட்டை வாயில் வெகு கம்பீரமாக எழுந்தது இளவரசியின் கண்ணெதிரே.

மதில்களின் அகலத்தையும், உள்ளே தெரிந்த மாளிகைகளையும் கோபுரங்களையும் கண்ட யுவான் பிரமிப்பு படர்ந்த விழிகளுடன் புரவியைச் செலுத்தினான். ஆதீத்யனைக் கண்டதும் வாயிலிலிருந்த பெரும் முரசுகள் இருமுறை பலமாக ஒலித்து வரவேற்றன. வீரர்களும் மக்களும் எழுப்பிய உற்சாகக் கூச்சல்களையும், மாளிகைகளின் சாளரங்கள் திறந்து ஆதீத்யனையும் அவனுடன் வந்த ரதத்தையும் உற்று நோக்கிய மலர் முகங்களையும் கவனித்த இளவரசியின் மனதில் இத்தனை இளவயதில் மக்களின் அன்பையும் ஆதரவையும் ஆதீத்யன் எப்படிப் பெற்றான் என்ற வியப்பு மேலோங்கியது.

சென்று கொண்டிருந்த ஊர்வலம் சட்டென்று நின்றது. ரதம் அரண்மனையை அடைந்துவிட்டதை வீரர்களின் கோஷங்கள் உணர்த்தின. வீரர்கள் ஓடி வந்து ரதத்தின் புரவிகளைப் பிடித்து நிற்க, அரண்மனையின் படிக்களில் மங்கையர் கரங்களில் ஆரத்தியுடன் இளவரசியை வரவேற்கச் சித்தமாக நின்றனர்.

அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் ஒரு சிற்றரசின் இளவரசிக்கு, பாண்டியர் அரண்மனையில் கிடைத்த வரவேற்பு சங்கடத்தையே ஏற்படுத்தியது. ஆரத்தியையும் மங்கலத்திலகத்தையும் வெட்கத்துடன் ஏற்ற இளவரசி அரண்மனை வாயிலை அடைந்ததும் நின்றாள். உள்ளிருந்து பரல்கள் ஒலிக்க யாரோ நடந்து வரும் ஒலி கேட்டது. சற்றே வயதில் மூத்த அழகிய மங்கையொருத்தி வாயிலில் வந்து நின்றாள்.

அவள் கழுத்தில் மங்கல நாணும் ஒரு பெரும் முத்திரமும் புரண்டன. அந்த ஒரு ஆரத்தைக் கொண்டு ஒரு அரசையே விலைக்கு வாங்கலாம் என்று தீர்மானித்தாள் இளவரசி. அந்த மங்கையின் விழிகளில் அபரிந்தமான அழகும் அசுத்தியக்

கூர்மையும் பளிச்சிட்டன. இளவரசியை ஏற இறங்க ஒருமுறை விழிகளால் அளவெடுத்த அந்த மங்கையின் விழிகளில் விஷமம் சொட்டியது. அடுத்து அவளிடமிருந்து உதிர்த்த சொற்களிலும் விஷமம் வழிந்தது.

“குளாமணித் தலைவரின் ஓலை கிடைத்ததும் ஆதித்யன் அப்படி விரைந்து சென்றதன் காரணம் இப்பொழுதல்லவா புரிகிறது” என்றாள் அவள்.

அவள் வார்த்தைகள் இளவரசியின் முகத்தை சிவக்கச் செய்து தாழ வைத்தாலும் கடைக்கண்ணால் ஆதித்யனைக் கவனிக்கவும் செய்தாள் அவள்.

ஆதித்யன் முகத்தில் சதா உலவும் முறுவலும் விஷமமும் மறைந்து அசல் ஆடு திருடிய கள்வனாகவே விழித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

5. மர்மத்துறவி, மன்னன் ஓலை

மதுரை மாநகரின் மாளிகை வாயிலில் நின்று அந்த மங்கை மதுரமான குரலில் உதிர்த்த சொற்களால் தலை கவிழ்ந்து நின்ற இளவரசியின் சித்தத்தில் “இந்த மங்கை யாராயிருக்கக் கூடும்?” என்ற கேள்வி எழுந்து சுழன்று கொண்டிருந்தது. அந்த அழகிய முகத்தில் அன்பையும் பரிவையும் மீறி அறிவின் கூர்மை தெரிவதையும், வயது சற்று கூடியிருந்தாலும் அவள் தேகக் கட்டு உறுதியாக இருப்பதையும், அவள் கரங்களில் முன்பகுதியில் வாள் வடுக்கள் தெரிவதையும் கவனித்தவள் சித்தத்தில் உண்மை மெல்ல உதயமாகத் தொடங்கியது. போதாக்குறைக்கு அதுவரையில் வீரமும் விஷமமும் நிலவிய முகத்தில் பணிவும் லேசான வெட்கமும் தெரிய நின்ற ஆதித்யனின் நிலை, தோன்றிய உண்மையை உறுதி செய்தது. பாண்டிய மன்னர் வெகு காலத்திற்கு முன்பே மனைவியை இழந்தவர். அப்படியானால்.... சட்டென்று மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டாள் பூங்கோதை.

அப்படியானால் எதிரில் நிற்பவள் கொற்கைக் காவலன் மகளாயிருந்து, ஐடாவர்ம் வீரபாண்டியனின் மனைவியாகி அவளிடமே போர்ப் பயிற்சியும், படைகளை நடத்தவும் பயிற்சி பெற்ற இளையராணி இளநங்கையாகத்தானிருக்க வேண்டும். உள்ளத்தில் உதயமான உண்மை அவள் விழிகளில் அச்சத்தைத் தோற்றுவித்தது.

அவள் முகபாவங்களைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த இளநங்கைக்கு அவள் அச்சத்தின் காரணம் புரிந்துவிட்டது. “பூங்கோதை, அஞ்ச வேண்டாம் உள்ளே வா” என்று அவள் தோள்களைப் பற்றி அணைத்தபடியே திரும்பி, “யுவான் நீயும் உள்ளே வா” என்றும் அழைத்தாள்.

தான் தமிழகம் வந்த மூன்று தினங்களுக்குள் தன் பெயரும், பிரபாவமும் மதுரை வரை எட்டிவிட்டதை எண்ணி வியந்தபடியே அரண்மனைக்குள் நுழைந்த யுவான், உள்ளே நுழைந்ததும் பிரமித்தான். பிறும்மாண்டமான அந்தக் கூடத்தில் சிற்பங்களும் சித்திரங்களும் நிறைந்திருந்தன. சற்று உயரத்தில் மாட்டப்பட்டிருந்த பெரும் மரப் பலகையொன்று அவன் கவனத்தை ஈர்த்தது. நுணுக்கமான சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் கற்களும் பதிக்கப்பட்டு, பாண்டியரின் ராஜமுத்திரை அதில் செதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் நேர் கீழிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து யுவானை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன். அந்த மனிதனை குளாமணி விஹாரத்திலும், நாகையிலும் சந்தித்த நினைவும் எழுந்தது யுவானுக்கு. சோழ ஒற்றர் படையைச் சேர்ந்த விஜயன் என்று நாகையில் தம்மை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட அந்த மனிதன் மீது வியப்பு நிரம்பிய விழிகளை நாட்டிய யுவான், “விஜயா, நீ எப்படி இங்கு...” என்று இழுத்தான்.

விஜயனின் வழக்கமான விஷமப் புன்முறுவல் விரிந்தது. “யுவான், நீ சென்று முதலில் நீராட்டத்தையும் உணவையும் முடித்துக் கொண்டு வா. நிதானமாக அமர்ந்து பேசலாம்” என்றான் விஜயன்.

இரு நாழிகைகளுக்குப் பின்னர் மேன்மாடத்தில் இடப்பட்ட இருக்கைகளில் அனைவரும் அமர்ந்திருக்க, நடுவிலிருந்த தட்டுக்களில் கனிகள் நிறைந்திருந்தன. விஜயன் நிதானமாக விளக்க ஆரம்பித்தான். “யுவான், நீ இளவரசியாரை அழைத்துச் சென்ற பிறகுதான், வந்தவர்கள் சிங்கணனின் வீரர்கள் என்பதை அறிந்தோம். சைவத் துறவியாரும் நீங்கள் சென்று ஒரு ஜாமம் கழித்தே வந்து சேர்ந்தார்.”

ஒருமுறை ஆதித்யனை ஏற்றெடுத்துப் பார்த்த யுவான், “சோழ வீரர்களைக் கொண்டே எங்களை மீட்டிருக்கலாமே” என்றான்.

விஜயனின் பதில் உடனே வந்தது. “போசளர்களின் செயல்களில் சோழர்கள் மலயிடுவதில் சிக்கல்கள் பல இருக்கின்றன யுவான். சோழ வம்சத்துக்கும், கொங்கு வம்சத்துக்கும் ஒரே வாரிசாக இருக்கும் இளவரசியை போசளர்களிடம் சிக்க விடுவதை சைவத் துறவியார் அடியோடு விரும்பவில்லை. ஆனால், நேரிடையான எதிர்ப்பைக் காட்டவும் படைபலம் போதாது. அது மட்டுமல்ல...” என்று இமக்கான் விஜயன்.

“மேலும் என்ன?”

விஜயனின் விஷமப் பார்வை பாண்டிய இளவலின் மீது பாய்ந்தது. “மேலும் கொங்கு நாட்டுக்கும் சோழ வம்சத்துக்கும் ஒரே வாரிசு சேர வேண்டிய இடம் இதுதான் என்று தீர்மானித்திருக்கிறார் சைவத் துறவியார்” என்றான் விஜயன்.

ஆதித்யனின் முகம் லேசாகச் சிவந்தது.

“இந்த அரசியல் விவகாரங்களைத் தீர்மானிக்க துறவியாருக்கு என்ன அதிகாரம்? என்ன அக்கறை?” ஆதித்யனின் கேள்வி சற்று உஷ்ணத்துடனே வந்தது.

அந்தக் கேள்விக்கு பதில் இளையராணியிடமிருந்து வந்தது. “ஆதித்யா, துறவியார் யாரென்பதை அறிந்தால் நீ இப்படிச் கேட்கமாட்டாய். இதில் அவருக்கில்லாத அதிகாரமும் அக்கறையும் வேறு யாருக்கும் இருக்க முடியாது” என்றான் அவள்.

விஜயனின் முகத்திலிருந்த விஷமம் மறைந்து அதில் அச்சம் படர்ந்தது. துறவியாரைப் பற்றிய உண்மையை இளைய ராணியார் ஊகித்துவிட்டார்கள் என்பதை அவள் வார்த்தைகள் உணர்த்தியதால் பிரமிப்பும் சேர்ந்தது அவன் முகத்தில்.

இருவரது பார்வையையும் கவனித்த ஆதித்யன் வினவினான், “யார் இந்தத் துறவி?” என்று.

இளையராணியின் பதில் வெகு சாதாரணமாக வந்தது. “தற்சமயம் கூற இயலாது ஆதித்யா, பிறகு நீயே புரிந்து கொள்வாய்.”

அதுவரையில் இளையராணியின் பக்கத்திலிருந்து அவர்கள் விவாதிப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பூங்கோதையின் தலை மெல்ல நிமிர்ந்து, பார்த்த பார்வை ஆதித்யனை எறிட்டது. அந்தப் பார்வையிலிருந்து ஏக்கத் தையும் கவலையும் கவனித்தவன் அடுத்து வினவினான், “அப்படியானால் இளவரசியை அவள் தந்தையிடம் கொண்டு போடிக் வேண்டாமா?” என்று.

இளையராணியின் பதில் தீர்க்கமாக வந்தது. “அதுவும் தற்போது இயலாது ஆதித்யா. கொங்கு நாடு போசளர் பிடியிலிருக்கிறது. தவிர யுவான்...” என்று சிங்கணனிடம்

சிறைப்பட்டிருக்கிறார். பாண்டிய மன்னரின் போர் ஏற்பாடுகளுடன் துறவியாரின் திட்டமும் ஒத்துப் போகிறது. இதுபற்றி மன்னர்தாம் முடிவெடுக்க வேண்டும்.”

யுவானையும் இளையராணியையும் மாறி மாறிப் பார்த்த ஆதித்யன், “ஏன் இப்பொழுதே நாம் போசளர் மீது படையெடுக்கக் கூடாது?” என்றான்.

“இப்பொழுது கூடாது” இளையராணியின் பதில் உடனே வந்தது.

“ஏன்?”

“காரணமிருக்கிறது ஆதித்யா” - வாயிலிலிருந்து கரகரத்த குரல் ஒன்று ஒலித்து.

அனைவரது பார்வையும் வாயிலை நோக்கித் திரும்பியது.

“கொங்கு சமும் கொண்டு கொடுவடுகு கோடழித்து

கங்கை இருகரையும் காவிரியும் கைக் கொண்டு”

என்று பிற்காலத்தில் மெய்கீர்த்திகள் பாட ‘சோமகுல திலக’ என்று போற்றப்பட்டவனும், தமிழகத்தின் இளையற்ற வீரனும் இராஜதந்திரியுமான ஜடாவர்ம வீரபாண்டியன், அறையின் கூரையை இடித்துவிடுபவன் போன்ற உயரத்துடன் வாயிலில் நின்றிருந்தான். இளைய பாண்டியனது வருகை அந்த அறையிலிருந்த அனைவரையும் வணங்கி எழ வைத்தது. உள்ளத்தையே ஊடுருவிவிடுவதைப் போல பாய்ந்த அவன் கூர்விழிகள் அறையிலிருந்த ஒவ்வொருவரையும் அலசியது. இறுதியாக விஜயனின் மீது நிலைக்கவும் செய்தது.

அவன் பார்வையின் பொருளைப் புரிந்து கொண்ட விஜயன் தன் கச்சையிலிருந்து இரு ஓலைக் குழல்களை எடுத்து நீட்டினான்.

குழல்களிலிருந்த சோழர் முத்திரைகளை கவனமாக உடைத்தபடியே இருக்கையில் அமர்ந்த ஜடாவர்ம வீரபாண்டியன் வெகு நிதானமாக ஓலைகளைப் படிக்க ஆரம்பித்தான். படிக்கப் படிக்க அவன் விழிகளில் போர்களின் போது தோன்றும் கழுகுப் பார்வை படர்ந்தது. சில கணங்களுக்குப் பின் அதுவும் மறைந்து பெரும் கனவுச் சாயை படர்ந்தது. அவன் பார்வை மீண்டும் விஜயனை நோக்கித்

திரும்பியது. அதில் தெரிந்த கேள்வியைப் புரிந்து கொண்ட விஜயன், “பிரபு, இன்னும் ஒரு திங்களுக்குள் அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் முடித்துவிட்டு தங்களுக்குத் தெரிவிப்பதாகக் கூறினார். பூர்வாங்கமாக சில பணிகள் இருப்பதாகவும் அதற்காக ஆதித்ய பாண்டியரை அனுப்பி வைக்குமாறும் கூறினார். விவரம் அடுத்த ஓலைக் குழலில் இருக்கிறது” என்றான்.

மௌனமாக இருக்கையை விட்டு எழுந்த வீரபாண்டியன் கைகளைப் பின்புறம் கட்டியபடி அறையீல் உலவினான். அனைவரது பார்வையும் அவன் சிந்தனையைக் கலைக்கத் துணிவின்றி அவன் மீது பதிந்திருக்க, சற்று நேரம் கழித்து இறுதியாக அறிவித்தான் வீரபாண்டியன். “விஜயா இன்னும் இரு தினங்கள் இங்கேயே தங்கியிரு. நான் மன்னரைக் கலந்து கொண்ட பிறகுதான் எந்தத் தீர்மானத்திற்கும் வரவேண்டும்.”

ஆதித்யன் முகத்தில் தெரிந்த கேள்வியையும் அவனையும் கவனித்த வீரபாண்டியன் முகத்தில் முறுவலொன்று நெளிந்தது. அடுத்து ஒலித்த அவன் சொற்களில் சிந்தனையும் பரிவுமிருந்தது.

“ஆதித்யா, கவனமாகக் கேள். தமிழகத்தின் மூன்று பெரும் சக்திகள் பிளவுபட்டுக் கிடக்கின்றன. சோழ இராஜராஜரால் ஏற்பட்ட சிக்கல்களின் விளைவாகவும், ஏற்படுத்திக் கொண்ட உறவின் காரணமாகவும், இன்னும் ஏற்படுத்த முயலும் உறவின் காரணமாகவும் போசளர் தமிழகத்தில் வேரூன்ற எண்ணுகிறார்கள். விஜய கண்ட கோபாலனும் இதே வழியில் ஏற்கெனவே பெற்றுவிட்ட காஞ்சி நகரிலிருந்து வடக்கே ஸ்திரீப்படுத்திக் கொள்ள எண்ணுகிறான். ஆனால் கண்டகோபாலனுக்கும் போசள மன்னனுக்கும் பகையென்பது உலகறிந்தது. இரண்டு பகைவர்களை நண்பர்களாக வைத்திருப்பது என்பது இரண்டு புலிகளின் மீது ஒருங்கே அமர்ந்து செல்வதைப் போன்றது. அந்த அசாத்தியமான காரியத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார் சோழ மன்னர். இடையில் எவருக்கும் அடங்காத காடவர்களின் சிற்றரசும் அதன் ஆதரவாளர்களும் வேறு...”

வீரபாண்டியன் சற்று நிறுத்தினான், தான் கூறியவை ஆதித்யன் சித்தத்தில் உறைய அவகாசமளித்து, “அதில்

ராஜேந்திர சோழரின் சித்தம் என்னவென்பது விளங்கவில்லையே?" என்று வினவினான் ஆதித்யன்.

பதில் விஜயனிடமிருந்து வந்தது. "இராஜேந்திர சோழர், ராஜராஜரின் செயல்களுக்குப் பரிகாரம் காண நினைக்கிறார். ஆனால் போசளருடனோ, கண்ட கோபாலனுடனோ நேரடியாக பகையோ போரோ தொடங்க சோழ நாட்டில் படைபலமில்லை. அன்னியரிடமிருந்து விடுபட்டு தமிழ்நாடு தமிழ் மன்னரால் ஆளப்பட வேண்டுமென்பது அவர் விருப்பம். சைவத் துறவியார் அதை நிறைவேற்ற முயல்கிறார்."

வீரபாண்டியன் தொடர்ந்தான், "தற்போது கொங்கு நாட்டிற்கும் சோழ அரசுக்கும் ஒரே வாரிசாக இருப்பவர் கொங்கு இளவரசி. அவளை அடைவதன் மூலம் தமிழகத்தை விழுங்க நினைக்கிறார்கள் போசளர்கள். பாண்டியரது படைபலம் அதிகமில்லையென்பதும் அதை ஈடுகட்டவே யந்திரப் பொறிகளை அதிகமாகப் போர்களில் பயன்படுத்துகிறோம் என்பதும் சிங்கணன் எண்ணம். அதைத் தடைசெய்யவே யுவானின் தந்தையையும் சிறையெடுத்திருக்கிறான் அவன். சைவத் துறவியாரின் ஓலை நமது திட்டங்களுடன் ஒத்துப் போகின்றன. ஆனால் அதன் இறுதிப் பகுதிதான் சற்று சிந்திக்க வைக்கிறது."

"ஆதித்யனைத் தஞ்சைக்கு அழைத்திருப்பதைத்தானே கூறுகிறீர்கள்?" இளையராணியாரின் கேள்வி அவள் ஓலைகளைப் படித்து முடித்துவிட்டதை உணர்த்தியது.

அந்தக் கேள்விக்கு பதில் அப்போது எவராலும் தெளிவாகக் கூற இயலாதிருந்தது.

இரண்டு தினங்களுக்குப் பின்னர் பாண்டிய மன்னரிடமிருந்து வந்தது ஓர் ஓலை. மன்னர் பதிலை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த அனைவரையும் மதுரையை விட்டு வெளியேற உத்தரவிட்ட அந்த ஓலையைக் கண்டு ஆதித்யனும், பூங்கோதையும் மட்டுமல்ல, வீரபாண்டியனும் கூட பிரமித்தான்.

6. கிருஷ்ண மல்லர்

பெயரில் மதுரத்தை இணைத்துக் கொண்டிருந்தாலோ என்னவோ, பாண்டியரின் அந்தப் பழம் பெரும் தலைநகரான மதுரை, இளவரசி, பூங்கோதையின் மனத்திற்கு ஓர் இனிமையையும், பெரும் ஆறுதலையும் அளித்திருந்தது. இளையராணியின் அன்பும் பரிவும் மட்டுமின்றி அந்த இனிமைக்கு வலிவு கூட்ட வேறு காரணமும் இருப்பதாகப் பட்டது அவளுக்கு. அந்தக் காரணம் அரண்மனைக்குள் அடிக்கடி வளைய வந்து அவளைப் பலமுறை சந்தித்தது. விளையாட்டுப் பிள்ளை போலிருந்தவன் அவளை விழுங்கிவிடுபவன் போலப் பார்த்த பார்வைகளும், அடிக்கடி ஏற்பட்ட சந்திப்புகளும் அவள் சிந்தையில் ஏற்படுத்திய மாறுதல்களின் விளைவாகக் கன்றிச் சிவந்திருந்தது அவள் முகம். அந்த முகத்தையும் தரையை நோக்கித் தாழ்ந்துவிட்ட பார்வையையும் கண்டு இளையராணியும் தோழியரும் பேசிய பரிகாச வார்த்தைகளும் கூட இனிமையை அளிப்பதாக எண்ணிக் கொண்டாள் அவள்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கொங்கு மண்ணில் போசளர் ஆதிக்கம் பரவுமுன் அவளை சூளாமணி விஹாரத்தில் கொண்டு சேர்த்தவரும், அவள் நல்வாழ்விலும், கல்வியிலும் பெரும் அக்கறை காட்டியருமான சைவத் துறவியாரின் திட்டப்படி காரியங்கள் நடக்கின்றன என்பது பாதுகாப்பு உணர்வைத் தந்தது. அவள் சேர வேண்டிய இடம் பாண்டியர் அரண்மனை என்று துறவியார் குறிப்பிட்டதாக விஜயன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட பின்பு ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் உண்டாயிற்று.

சித்தத்தின் வேகத்திற்கும் காலத்தின் வேகத்திற்கும் ஒரு கண்ணுக்குத் தெரியாத மாயப் பிணைப்பை ஏற்படுத்தியிருந்த இயற்கை, மதுரை அரண்மனைக்கு அவள் வந்து இரு தினங்கள் ஓடிவிட்டதை உணர வழி இல்லாமல் அடித்திருந்தது. இளையராணியிடமிருந்தும், ஆதித்யனின் விஷம விழுகளிலிருந்தும் தப்பி அரண்மனையின் பின்புறம் வந்தவள் அங்கு இயற்கை விரித்திருந்த அழகில் மயங்கிப் போய் நின்றாள். நந்தவனத்தின் அழகு அந்த மயக்கத்தை இன்னும் அதிகப் படுத்த, நந்தவனத்து மலர்கள் தங்களது சுகந்தம் அனைத்தையும் திரட்டி அவளுக்கு அனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தன. அதுவும் போதாதென்று அவள் அமர்ந்திருந்த இடத்தினருகிலிருந்த மரத்தின் மீதிருந்து குயில் ஒன்று தன் இனிய குரலை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. ஒரே சீராகச் சென்று கொண்டிருந்த தனது வாழ்வின் போக்கில் ஏற்பட்டுவிட்ட மாறுதல்களைப் பற்றிய சிந்தனையில் ஆழ்ந்து கிடந்தவளின் தோள்களில் சிலிரென்ற இரு கரங்கள் பதிந்தன. திருக்கிட்டுத் திரும்பியவளின் விழிகளை இரு விஷம விழிகள் ஊடுருவின. உள்ளத்தையே ஊடுருவி அலசிய அந்தப் பார்வையை இரு வினாடிகளுக்குமேல் சந்திக்கத் திராணியற்ற அவள் முகம் தாழ்ந்தது. வெகு சகஜமாக அவளருகில் அமர்ந்த ஆதித்யனின் கரம் அவள் முகத்தை மெல்ல நிமிர்த்தியது. “பூங்கோதை” என்ற மிருதுவான அழைப்பொன்றும் அவளிடமிருந்து வந்தது.

சிறு வயதில் தந்தையும், சூளாமணி விஹாரத் தலைவரும் சைவத் துறவியாரும் தன் பெயரைப் பலமுறை உச்சரித்து அழைத்திருந்தாலும், அந்த அழைப்புக்கள் அனைத்திலும் ஏற்படாத ஓர் உணர்வு ஆதித்யனின் அழைப்பில் ஏற்படுவதை உணர்ந்தாள் இளவரசி.

“பூங்கோதை” - மீண்டும் அழைத்தான் அவன்.

“ம்” ஒற்றைச் சொல்லே பதிலாக வந்தது அவளிடமிருந்து.

“துறவியார் கூறியபடி இளையராணியார் செய்யும் ஏற்பாட்டுக்கு நீ ஒப்புக்கொள்கிறாயா பூங்கோதை?”

“ம்” - மீண்டும் அதே பதில் வந்தது அவளிடமிருந்து. அவன் எதைக் குறிப்பிடுகிறான் என்பதும் புரிந்தது அவளுக்கு.

“இப்படி ஒற்றெழுத்தாகவே பதில் கூறினால் எப்படி? வாய் திறந்து மறுமொழி கூறினால் முத்தா உதிர்ந்து விடும்?” ஆதித்யனின் குரல் சற்று உயர்ந்து ஒலித்தது.

சட்டென்று நிமிர்ந்தாள் அவள். அடுத்து மெலிதாக ஒலித்த அவள் குரலில் தயக்கம் தெரிந்தது. “சம்மதம் தான், ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன?”

“நான் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் ஒரு சிற்றரசின் வாரிசு. தாங்கள் பாண்டியப் பேரரசின் இளவல். மேலும்...”

“மேலும் என்ன?”

“மேலும் மன்னர் இதற்கு ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமே?” மெல்ல நீண்ட சம்பாஷணை அவள் தயக்கத்தைத் துடைத்திருந்தது.

ஆதித்யனின் பதில் உடனே வந்தது: “மன்னர் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார்!”

“எப்பொழுது?” என்றாள் வியப்பில் விரிந்த விழிகளுடன்.

அகன்று விரிந்த அவள் விழிகளைச் சற்று நேரம் ரசித்த ஆதித்யன், “பூங்கோதை, நீ கொங்கு நாட்டின் இளவரசி மட்டுமல்ல, மூன்றாம் இராஜேந்திர சோழருக்குப் பின் அற்றுப் போய்விட்ட சோழ வம்சத்தின் எஞ்சியிருக்கும் ஒரே வாரிசு. அதனால்தான் உன்னை போசளர் கரங்களில் ஒப்படைப்பதை இராஜேந்திர சோழர் விரும்பவில்லை. சோழ, பாண்டிய அரசுகளை இணைப்பதன் மூலம் தமிழகம் அன்னியரிடமிருந்து விடுபடும் என்று எண்ணுகிறார். பாண்டிய மன்னரும் இதை ஏற்றுக் கொண்டார். ஒலை இப்போதுதான் வந்தது” என்றான்.

பூங்கோதையின் அகன்ற விழிகள் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டன. “துறவியார் கூறியது பலித்துவிடும் போலிருக்கிறது” என்று அவள் இதழ்களும் முணுமுணுத்தன.

“என்ன கூறினார் துறவியார்?” ஆதித்யன் கேட்டான்.

இளவரசி தன் கரத்தை அவன் முகத்துக்கு எதிரில் நீட்டினாள். “துறவியார் இந்தக் கரத்தின் ரேகைகளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் தமிழகத்தை மீண்டும் ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டுவரும் ஒரு தமிழ் மன்னனின் அரச குடும்பத்தில் நான் சென்று சேருவேன் என்று அடிக்கடி கூறுவார்” - அவள் வார்த்தைகள் கனவிலிருந்து ஒலிப்பதுபோல ஒலித்தன.

தன் முகத்துக்கெதிரே நிண்ட அந்த மலர்க்கரத்தைப் பற்றிய ஆகித்யன் தன் இதழ்களை அதில் பதித்தான். பூங்கோதையின் உடல் சிலிர்த்தது.

“அப்படியே நடக்கட்டும் பூங்கோதை. நான் இப்போது வந்தது உன் சம்மதத்தை உன் வாய்மொழியாக அறிந்து கொள்ள மட்டுமல்ல. உன்னிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளவும் தான்” என்றான். இளவரசியின் மலர்முகம் சட்டென்று கூம்பியது. “விடைபெற்றுக் கொள்ளவா? எதற்காக?” அவள் குரல் ஈனஸ்வரத்தில் ஒலித்தது.

“துறவியார் என்னைத் தஞ்சைக்கு அழைத்து ஒலையனுப்பியிருந்தாரல்லவா? மன்னரிடமிருந்து உடனே செல்லும்படி உத்தரவு வந்திருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல...”

“இன்னும் என்ன?”

“உன்னையும் இந்த மதுரையிலிருந்து வெளியேற்ற உத்தரவிட்டிருக்கிறார்.”

“எதற்காக?” - அவள் குரலில் அச்சம் ஒலித்தது.

“அஞ்ச வேண்டாம் பூங்கோதை. உன்னைப் பாதுகாப்பான இடத்தில் ஒப்படைத்த பின்புதான் நான் தஞ்சைக்கு செல்வேன்.”

“இந்த மதுரையின் பாதுகாவலுக்கு என்ன குறைவு?”

“பூங்கோதை! தமிழகத்தை அன்னியரிடமிருந்து மீட்க சோழ நாட்டிலும் கொங்கு மண்ணிலும் உள்ள போசளர்களையும், தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள காகதீயர்களையும் விரட்ட வேண்டும். இடையில் காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்களின் இடையூறுமிருக்கிறது. இத்தனையும் சாதிக்குமளவிற்கு நமது படைபலம் அதிகரிக்க வேண்டும். இருக்கும் படைகளை இதற்காக மூன்றாகப் பிரித்திருக்கிறார் மன்னர். அதில் மதுரையின் காவற்படையும் அடங்கும். தமிழகத்தின் விடுதலைக்கான முதற்போர் கொங்கு மண்ணில் நிகழப் போகிறது. படைத்தலைவர் கிருஷ்ணமல்லர் உத்தமபாளையத்திலிருக்கிறார். அவரது பாதுகாப்பில் உன்னைக் கொண்டு சேர்த்த பிறகு தான் நான் கஞ்சை செல்லப் போகிறேன். பயணத்திற்கான உதவியை உன் உதவிய வேண்டும். அரண்மனைக்குத் திரு... னான் ஆகித்யன்.

உறவின் இனிமையும் பிரிவின் துயரமும் ஏற்படுத்திய உணர்ச்சிகள் ஒன்றாய் உள்ளத்தில் போட்டியிட, இளவலின் கரத்திலிருந்து தனது கரத்தை விடுவதற்குக் கொள்ள மனமின்றி மௌனமாக நடந்த பூங்கோதைக்கு எப்படியும் அவன் உத்தமபாளையம் வரை வருகிறான் என்ற நினைவு சற்று ஆறுதலளித்தது.

703397

அதே சமயத்தில் விஜயனுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த யுவானுக்கு உத்தமபாளையம் செல்லும் ஆவல் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. பாண்டியரின் பிரதான படைத்தலைவரும், வட நாட்டு மல்லர்களையெல்லாம் வென்றதால் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்று பட்டம் பெற்றவரும், தமிழகத்துப் போர் முறைகளை கரகலப் பாடமாகக் கற்ற பின்பும் திருப்தியடையாமல், சீனத்திற்கும் வந்து போர்ப் பயிற்சி பெற்று வந்தவருமான கிருஷ்ண மல்லரைப் பற்றி அவன் ஏற்கெனவே கேள்விப்பட்டிருந்தான். எல்லா வற்றையும்விட அவன் தந்தை யாங்சின் இறுதியாக உத்தமபாளையத்தின் கோட்டையில்தான் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார் என்று விஜயன் தெரிவித்திருந்ததும் அவன் ஆவலை அதிகரிக்கச் செய்திருந்தது.

894.8113
V15

வீரபாண்டியனிடமும், இளையராணியரிடமும் விடை பெற்று, மறுதினம் உதய நேரத்திலேயே தொடங்கிய பயணம் இளவரசியின் மனோநிலைக்கு சற்று மாறுதலை அளிக்கத் தொடங்கியது. வைகையைக் கடந்த பின்னர், பசேலென்று விரிந்த வயல்களும் அழகிய கிராமங்களும், சிறு குன்றுகளும் வனங்களும் அவள் ஏக்கத்தை மாற்ற முயன்றன. மூலையாற்றைக் கடந்த பின்னர் சூழ்நிலை சற்று மாறியது. கண்களுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் தோகை மரங்கள் நிறைந்த வனமும், தோகை விரித்து ஆடிய மயில்களின் கூட்டங்களும் தென்பட்டன. ஊடே வாழையும் தென்னையும் நிறைந்த சோலைகள் குறுக்கிட்டன.

விஜயனுடன் உரையாடியபடியே புரவியை நடத்திய யுவான், சற்று அருகில் நெருங்கி “விஜயா, இது என்ன இடம்?” என்று வினவினான்.

“இந்த இடத்திற்குத் தோகை வனம் என்று பெயர்” என்ற விஜயனின் முகத்தில் ஆழ்ந்த சிந்தனை தெரிவதைக் கண்ட யுவான், “எதைப்பற்றி சிந்திக்கிறாய் விஜயா?” என்றான்.

“யுவான், உத்தமபாளையக் கோட்டை பலமானதுதான். படைத்தலைவர் கிருஷ்ணமல்லரும் சாமானியமனிதரல்ல. ஆனால் அங்கிருந்துதான் உன் தந்தை சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு போசனரால் கடத்தப்பட்டிருக்கிறார்” என்றான் விஜயன்.

“நீ என்ன கூற வருகிறாய் விஜயா?” யுவானின் குரலில் இலேசாகக் குழப்பம் ஒலித்தது.

“யுவான், என் பூகம் சரியானால் உத்தமபாளையக் கோட்டைக்குள்ளேயே போசன ஒற்றர்கள் இருக்க வேண்டும். உன்னைப் பார்த்த பிறகு அந்த ஒற்றர்களுக்குச் சந்தேகம் எழலாம். எதற்கும் நீ எச்சரிக்கையுடன் இரு” என்றான் விஜயன்.

விஜயனின் வார்த்தைகளிலிருந்து உண்மை யுவானுக்குப் புரிந்தது. தோகை வளத்தைக் கடந்ததும் புரவியை நிறுத்தினான் விஜயன். அவன் திடீரென நின்றதைக் கவனித்த யுவானும் ஆதித்யனும் கூட புரவிகளை நிறுத்தினார்கள். புரவியைத் திருப்பி விஜயனை நெருங்கிய ஆதித்யன் “ஏன் நின்று விட்டாய் விஜயா?” என்றான்.

“இளவரசே, துறவியார் எனக்கு இட்ட முக்கியப் பணியொன்று இன்னும் நிறைவேற்றப்படாமலிருக்கிறது. அதற்காக நான் கொங்கு நாட்டின் வடக்குப் பகுதிவரை செல்ல வேண்டும். நான் இப்படியே விடைபெற்றுக் கொள்ள அனுமதிக்க வேண்டும்” என்றான் விஜயன்.

சற்று நேரம் சிந்தித்த ஆதித்யன் “சரி விஜயா, உன் விருப்பப்படியே செய். உன்னை மீண்டும் தஞ்சையில் சந்திக்கிறேன்” என்றான்.

இளவரசியிடமும், யுவானிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்ட விஜயன் புறப்படுமுன் ஆதித்யனின் குரல் அவனை மீண்டும் நிறுத்தியது. “விஜயா சற்றுப் பொறு.”

“என்ன இளவரசே?”

“நீ தேடிச் செல்பவரைக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தால் இன்னும் ஒரு திங்களில் போர் தொடங்கிவிடும் என்று தெரிவித்துவிடு” என்றான் ஆதித்யன்.

விஜயனின் விழிகள் வியப்பில் விரிந்தன. பிரமிப்பில் சற்றுத் திகைத்தவன் மேற்கொண்டு ஏதும் கூறாமல் புரவியைத் திருப்பிக் கொண்டு விரைந்தான்.

பயணம் மீண்டும் தொடர்ந்தது. கதிரவன் மேற்கில் சரியத் தொடங்கிய நேரத்தில் உத்தமபாளையத்தின் கோட்டை மதில்கள் பெரிதாக எழுந்து நின்றன.

ஆதித்யனைக் கண்டதும் கோட்டை வாயிலிலிருந்து பேரிகைகள் பலமாக முழங்கி வரவேற்றன. கோட்டையின் அகலத்தையும் ஆழமான அகழியையும், பலமான காவல் முறையையும் கவனித்த யுவான், இந்தக் கோட்டையிலிருந்து ஒருவரைக் கடத்த வேண்டுமானால் உள்ளூக்குள் ஒரு திறமையான ஒற்றன் இருக்க வேண்டும் என்று விஜயன் கூறியது உண்மையாகத்தானிருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான்.

அணிவகுத்து நின்று, வாட்களைத் தாழ்த்தி வரவேற்ற வீரர்களின் வணக்கத்தை ஏற்ற ஆதித்யன் கோட்டைத் தலைவனை அணுகி “படைத் தலைவர் எங்கே?” என்று வினவினான்.

கோட்டைத் தலைவனின் பதில் வணக்கத்துடன் வந்தது. “இளவரசே, சேரன் துறைமுகத்திலிருந்து அரபுப் புரவிகள் வந்திருக்கின்றன. அதில் தமக்கு அதிமுரடான புரவியொன்று தேவையென்று பார்வையிடச் சென்றிருக்கிறார். விரைவில் வந்துவிடுவதாகவும் கூறிக் சென்றார். தாங்கள் உள்ளே வாருங்கள்.”

ரதத்திலிருந்து இறங்கிய இளவரசியும், யுவானும் பின் தொடர அண்மையை நோக்கி நடந்த ஆதித்யன், பாதியில் நின்றான். கோட்டை வாயிலிலிருந்து புரவிகள் பல வரும் ஒலி எழுந்தது. கட்டுக்கடங்காமல் துள்ளியபடியே பெரும் அராபியப் புரவியொன்று முன்னால் வந்தது. செக்கச் செவேலென்ற திடகாத்திரமான, ஆஜானுபாகுவாக அந்தப் புரவியின் மீது அமர்ந்து வெகு அலட்சியமாக அதைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தார் கிருஷ்ண மல்லர்.

ஆதித்யனும் உடன் இளவரசியும் நிற்பதைக் கவனித்தவர் புரவியிலிருந்து வேகமாகக் குதித்து அவர்களை நெருங்கினார். அவர் இறங்கியதும் முரண்டிய அந்தப் புரவியை ஐந்தாறு வீரர்கள் சிரமத்துடன் இழுத்துச் சென்றனர். ஆதித்யனை நெருங்கி எலும்புகள் தொறுங்கும்படி ஓர் அணைப்பு அணைத்தவர், அருகில் நின்ற இளவரசியை “இளவரசி,

வரவேண்டும், வரவேண்டும்" என்று கனத்த வெண்கலக் குரலில் வரவேற்றார்.

அவரது பெரும் உருவத்திற்கு சற்றும் பொருந்தாக சிறிய யானைக் கண்கள் யுவானைக் கண்டதும் சற்றே விரிந்தன.

"அந்தப் பதக்கமும், முகச்சாயலும், உருவமும் அச்சாக இவன் தந்தை யாங்சின்னை உரித்து வைத்திருக்கிறானே...!" அவர் குரலில் வியப்பு ஒலித்தது.

யுவானின் சாயலைக் கண்டு வியந்தது கிருஷ்ணமல்லர் மட்டுமல்ல. சற்றுத் தொலைவில் வரிசையாக அமைந்திருந்த காவலர் இல்லங்களின் முன் நின்று யுவானை உற்றுப் பார்த்த இன்னொருவனும் தான்! அருகிலிருந்த இளவரசியைக் கண்டதும் அவன் முகம் இன்னும் மாறுதலடைந்தது. தான் அந்தக் கோட்டையில் அத்தனை தினங்களாகக் காத்திருந்த வேளை எதிர்பாராமல் வந்துவிட்டதை உணர்ந்து, ஓர் இல்லத்தினுள் நுழைந்து, ஓலையொன்றில் அவசரமாக ஏதோ எழுத முற்பட்டான் அவன்.

7. சூரிய காங்கேயன்...?

மேன்மாடத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணமல்லர், ஏதோ சிக்கலான புதிருக்கு விடை காண முயன்று கொண்டிருந்ததாகத் தெரிந்தது. முப்புரிநூல் குறுக்கே ஓடிய அவரது திறந்த மார்பு - அகன்ற செப்புத் தகட்டால் அடித்தது போலிருந்தது. யானையின் துதிகையைப் போல் பக்கங்களில் தொங்கிய கரங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தும், பிரிந்தும், அவ்வப்பொழுது உயர்ந்து முரட்டுக் குழல்களைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டுமிருந்தன. அவர் எதிரிலிருந்த இருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்த ஆதித்யனோ யுவானோ, சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்திருந்த இளவரசியோ அவர் சிந்தனையைக் கலைக்கத் துணிவின்றி சம்பாஷணையை அவரே துவக்கக் காத்திருந்தனர்.

உலவுவதைச் சற்று நிறுத்திய கிருஷ்ணமல்லரின் யானை விழிகள் யுவானின் மீது பதிந்தன. அடுத்து ஒலித்த அவரது சொற்களும் சிந்தனையில் தோய்ந்தே ஒலித்தன. "யுவான், உன் தந்தை தமிழகத்திற்கு வந்தது சிற்பக்கலை பயில்வதற்குத்தான். வந்த ஒரு ஆண்டுக் காலத்திற்குள் அதைப் பயிலவும் செய்தார். பதிலாக மாறன் அமுதனாரின் உத்தரவுப்படி பாண்டியருக்குப் போர்ப் பொறிகளை அமைக்கவும், அவற்றைப் போர்களில் பயன்படுத்தவும் பயிற்றுவித்தார். போசளரின் கவனம் திரும்பவும் அதுவே காரணமாயிற்று.

யுவானின் குரல் குறுக்கே புகுந்தது. "அப்படியானால் அவருக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பு ஏன் அளிக்கப்படவில்லை?"

"தவறு யுவான். யாங்சின்னைக் காற்றுக்கூட எளிதில் நெருங்க இயலாதபடி பாதுகாத்துத்தான் வைத்திருந்தோம். ஆனால் சேருடனான போரில் போசளர் தலையீடு பெரிதும் இருந்ததை மன்னரும் இளைய பாண்டியரும் உணர்ந்த

பின்புதான் போசளரை அடியோடு ஒருக்கவும், தமிழகத்தை விட்டு அவர்களை வெளியேற்றவும் மன்னர் தீர்மானித்தார்.”

கிருஷ்ணமல்லரின் சொற்களை மீண்டும் யுவானின் குரல் இடைமறித்தது. “அதற்கும் என் தந்தைக்கும் என்ன தொடர்பு?”

கிருஷ்ணமல்லர் சற்று நிதானித்தார். அடுத்து அவர் வார்த்தைகளில் பெரும் நிதானமிருந்தது. “யுவான், சற்று பொறுமையாகக் கேள். சேரன் தலைநகர் பரலிமாநகரை வெல்வதற்கு உன் தந்தையும் இளைய பாண்டியரும் அமைத்த போர் யந்திரங்கள் பெரிதும் உதவின. அந்த யந்திரங்கள் அனைத்தையும் அவர் இந்தக் கோட்டையிலிருந்துதான் உருவாக்கினார். பாண்டியர் படை சேரன் தலைநகரில் தீவிரமாகப் போரில் ஈடுபட்டிருந்தபோது போசளர்கள் இந்தக் கோட்டையிலிருந்து யாங்சின்னைச் சிறையெடுத்துப் போனார்கள். ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன?”

“உன் தந்தை சிறையெடுக்கப்படுவதற்கு இரு தினங்கள் முன்பு மாறன் அமுதனார் இங்கு வந்து சென்றார். அதன் பிறகு காவலும் சற்று தளர்த்தப்பட்டது...”

கிருஷ்ணமல்லரின் வார்த்தைகள் பாதியில் நின்றன. சிறு விழிகளில் விஷமமும் வழிந்தது.

யுவானின் முகத்தில் வியப்பு படர்ந்தது. “அப்படியானால் என் தந்தை கடத்தப்பட்டது வெறும் நாடகமா?” என்றான் யுவான் வியப்புடன்.

“கடத்தப்பட்டது நாடகமல்ல யுவான். போசளர்கள் நம்மைச் சிறைப்படுத்தப் போவதை அறிந்துதான் யாங்சின் அதிக எதிர்ப்புக் காட்டாமல் உள்நோக்குடன் அவர்களுடன் சென்றிருக்க வேண்டும். இதற்கு விளக்கம் அளிக்கக்கூடியவர் இருவர்தாம். ஒருவர் மன்னர், மற்றொருவர் மாறன் அமுதனார்” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர்.

“என் தந்தை இருக்குமிடம் உங்களுக்குத் தெரியுமா?” நேரிடையாகவே வந்தது யுவானின் கேள்வி.

கிருஷ்ணமல்லர் மெல்ல நகைத்தார். “தெரியும்” என்ற பதிலும் வந்தது அவரிடமிருந்து.

யுவான் இருக்கையை விட்டு வேகமாக எழுந்து கொண்டான். “எங்கிருக்கிறார் என் தந்தை?” - வேகத்துடன் வந்தது அவன் கேள்வி.

அதுவரையில் மௌனமாக இருவரின் உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆதித்யன், “யுவான், சற்றுப் பொறு” என்றபடி எழுந்து யுவானை அமர்த்தினான். யுவானின் மஞ்சள் முகம் மெல்லச் சிவக்க முயன்று கொண்டிருந்தது. அவன் விழிகளை உற்று நோக்கிய ஆதித்யனின் முகத்தில் சற்றுக் கருமையும் படர்ந்திருந்தது.

“யுவான், இதுபற்றி இந்தக் கோட்டைக்குள் விவாதிப்பது அபாயம். யாங்சின் தமிழகத்தின் விடுதலைக்காகச் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் சேவையை உன் அவசரத்தினால் கெடுத்துவிடாதே. அவர் இருக்குமிடம் எதுவென்பதை நானும் அறிவேன். பிறகு இதுபற்றி விளக்குகிறேன்” என்ற ஆதித்யன் தொடர்ந்து, “விஜயன் நம்மிடமிருந்து விடைபெறும்போது நான் கூறியது நினைவிக்கிறதா?” என்றான்.

யுவானின் முகத்தில் சற்று குழப்பமும், தொடர்ந்து சிந்தனையும் படர்ந்தது. சற்று சிந்தித்தவன், “ஆம். அவன் தேடிச் செல்பவரைக் கண்டால் இன்னும் ஒரு திங்களில் போர் தொடங்கும் என்று தெரிவிக்கச் சொன்னீர்கள்” என்றான் சிந்தித்தபடியே.

“அவன் தேடிச் சென்றிருப்பது யாங்சின்னைத்தான்” ஆதித்யனின் பதில் யுவானைத் திகைக்க வைத்தது. யுவான் மேற்கொண்டு ஏதோ பேசத் தொடங்குமுன் அவனைக் கையமர்த்திய ஆதித்யன் “யுவான், இதுபற்றி இந்தக் கோட்டைக்குள் பேசாமலிருப்பது நல்லது” என்றான் மீண்டும்.

விஜயன் தன்னிடம் தனியே எச்சரித்தது நினைவில் எழுந்தது யுவானுக்கு. “இந்தக் கோட்டைக்குள் ஒற்றர்கள் இருப்பதாக சந்தேகிக்கிறீர்களா?” என்றான் யுவான்.

“சந்தேகமேதுமில்லை யுவான். இங்கு போசள ஒற்றர் இருப்பது நன்றாகவே தெரியும்” ஆதித்யனின் பதில் நிதானமாக வந்தது.

யுவானின் பார்வை படைத்தலைவரையும் ஆதித்யனையும் வெறித்தது. அறைக்குள் நடந்த விவாதத்தை மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இளவரசியின் முகத்தில் சற்று அச்சம் படரத் தொடங்கியிருந்தது. “என் அவர்களைப் பிடித்துச்

சிறையில் அடைக்கவில்லை?" அவள் கேள்வியிலும் அச்சம் ஒலித்தது.

கிருஷ்ணமல்லர் யுவானையும் இளவரசியையும் பார்த்து மெள்ள நகைத்தார்.

"என் நகைக்கிறீர்கள்?" - இளவரசியின் குரலில் குடேறியது.

நகைப்பதை நிறுத்திய கிருஷ்ணமல்லர், "இளவரசி, இங்கிருப்பவர்கள் வெறும் கருவிகள். இவர்களை இயக்குபவன் தொலை தூரத்திலிருக்கிறான். இவர்களைப் பிடித்து அடைத்துவிட்டால் எதிரிகளின் நோக்கம் என்ன என்பது புரியாமல் போய்விடும்" என்றார்.

"நாம் எச்சரிக்கையின்றி இருக்கும்போது ஒற்றர்கள் தங்கள் பணியை நிறைவேற்றிக் கொண்டால்? அல்லது இங்கிருந்து தப்பிவிட்டால் என்ன செய்வது?" - யுவானின் கேள்வியில் பரபரப்பு கூடியிருந்தது.

கிருஷ்ணமல்லர் மீண்டும் இடிஇடியென்று நகைத்தார். "நான் அதைத்தான் எதிர்பார்க்கிறேன் யுவான். போசளருடன் போர் தொடங்க ஒரு காரணம் வேண்டாமா?" என்றவர் மறுபடி நகைத்தார். சற்றுக் கழித்து, "யுவான், இந்தக் கோட்டையிலிருந்து ஏறக்குறைய வடகொங்கு நாட்டின் எல்லை வரையில் கூட நமது வீரர்கள் சாதாரண மக்களாக உலவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல. கொங்கு மக்களும் ஒரு புரட்சிப் படையை அமைத்திருக்கிறார்கள். இங்கிருந்து தப்பும் எவனும், அவன் போய்ச் சேருமிடம் வரையில் கண்காணிக்கப் படுவது மட்டுமல்ல, எந்த வினாடியிலும் கொல்லப்படுவான்" என்றார்.

பாண்டிய மன்னரும் மாறன் அமுதனாரும் வகுத்துள்ள திட்டத்தில், யாங்சின்னும், தானும், இளவரசியும் ஏன், கிருஷ்ணமல்லரும் ஆதித்யனும் கூட வெறும் கருவிகள்தான் என்பதையும், கிருஷ்ண மல்லரின் சொற்களுக்குப் பின்னால் நீண்ட காலமாகவே வகுக்கப்பட்ட ஆழ்ந்த திட்டமிருக்கிறது என்பதையும் புரிந்து கொண்ட யுவான் அடுத்து வினவினான்: "படைத்தலைவரே! இங்குள்ள ஒற்றர்கள் யாரென்பதை அறிவீர்களா?"

"அறிவேன். அது குறித்து உறுதி செய்து கொள்ளவே இளவரசியாரை இங்கு வரவழைத்தேன்" என்றார் கிருஷ்ணமல்லர்.

இளவரசி விழித்தாள். "இங்குள்ள ஒற்றர்கள் யாரென்பதை நான் உறுதி செய்வதா? எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லை" அவள் குரலில் குழப்பம் ஒலித்தது.

கிருஷ்ணமல்லர் நிதானமாக நகர்ந்து பூங்கோதையின் எதிரில் வந்து நின்றார். "இளவரசி, தங்கள் தந்தை அவந்தரிடம் சூரியகாங்கேயன் என்று ஒரு மெய்க்காவலன் இருந்தது தங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா?" - கிருஷ்ணமல்லரின் குரலில் பெரும் நிதானம் இருந்தாலும், அவர் சித்தம் கனவேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பதை பளிச்சளிச்சென்று மின்னிய சிறு விழிகள் நிரூபித்தன.

இளவரசியின் முகத்திலிருந்த குழப்பம் இன்னும் விரிந்தது. "ஆம். நீங்கள் கூறும் பெயரில் ஒரு மெய்க்காவலர் இருந்தார். தந்தையை மட்டுமல்ல, என்னையும் தன் கண்களைப்போலப் பாதுகாத்து வந்தார். அரண்மனைத் தாதிகளிடம் நான் வளர்ந்த நாட்களைவிட அவரிடம் வளர்ந்த நாட்கள்தான் அதிகம். தாயற்ற எனக்குத் தாயாகவே இருந்தார். அவருக்கு என்ன நேர்ந்தது?" - இளவரசியின் குரலில் குழப்பத்துடன் கவலையும் ஒலித்தது.

"இளவரசி, நீங்கள் சூளாமணி விஹாரத்திற்குச் சென்ற பின்பு கொங்கு மண்ணில் போசளர் ஆதிக்கம் பலப்பட்டது. சோழர் உதவியும் கிட்டவில்லை. எனவே உங்கள் தந்தை அந்த சூரிய காங்கேயனிடம் ஓலை ஒன்றைக் கொடுத்து உதவி கோரி இங்கு அனுப்பினார்" கிருஷ்ணமல்லரின் விளக்கம் இளவரசியின் கவலையை இன்னும் அதிகரிக்க வைத்தது.

"அப்படியானால் சூரியகாங்கேயன் எங்கே?"

"சற்றுப் பொறுங்கள் இளவரசி" என்ற கிருஷ்ணமல்லர், வாயிலிலிருந்த வீரனை அழைத்தார். உள்ளே நுழைந்து வணங்கிய பாண்டி நாட்டு வீரனை நோக்கியவர், "வீரனே, நீ சென்று மேற்குப்புறக் காவலர் தலைவனை நான் அழைத்ததாக அழைத்து வா" என்று உத்தரவிட்டார்.

அவன் சென்ற பின்பு ஆதித்யனை அழைத்தவர், "ஆதித்யா, நீ இளவரசியை அந்த அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றுவிடு. இந்தச் சீலைக்குப் பின்னால் சற்று மறைந்து நில்லுங்கள். உள்ளே வருபவனை இளவரசி நன்றாகப் பார்க்கட்டும்" என்றார்.

கிருஷ்ணமல்லரின் ஏற்பாடுகள் நன்றாகப் புரிந்தது ஆதித்யனுக்கு. குழப்பம் இன்னும் விலகாததால் அப்படியே

அமர்ந்திருந்த இளவரசியின் தோள்களைப் பற்றி எழுப்பியவன், அவளை மெல்ல அருகிலிருந்த அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றான். அவர்கள் சென்று சீலையின் பின் மறைந்ததும் யுவானை நோக்கியவர், “யுவான், இப்போது வருபவனை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்” என்றும் கூறினார்.

ஈற்று நேரத்தில் வேகமாக உள்ளே நுழைந்து படைத்தலைவரை வணங்கியவன் காரிருளைக் கடைந்து கருங்காலை மரத்தில் கைகளும் கால்களும் செய்து ஒட்ட வைத்தவன்போல இருந்தான். வேங்கையைக் கண்டு அஞ்சுவதாகப் பாசாங்கு செய்யும் நரியின் போலி அச்சமும், சாகசமும் அவன் விழிகளில் தெரிந்தன.

அறைக்குள் மெல்ல உலவிக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணமல்லர் அவன் முகம் அடுத்த அறையை நோக்கி முழுவதும் திரும்பும் வரை உலவி நின்றார். “காங்கேயா, நேற்றிரவு மேற்கு வாயிலில் காவலர் சற்றுக் குறைவாக இருந்ததாகத் தெரிகிறது” - கிருஷ்ணமல்லரின் குரலில் இலேசாகக் கடுமை ஒலித்தது.

கணநேரமே தயங்கிய காங்கேயன், “ஆம் படைத்தலைவரே, காவலர்களில் இருவருக்கு இரு தினங்களாக உடல்நிலை சரியில்லை. எனவே நானே இரவு முழுவதும் விழித்து காவல் புரிந்தேன்” என்றான் அத்தமான பணிவு நிரம்பிய குரலில்.

“சரி காங்கேயா, கிழக்கு வாயிலிலிருந்து நான் கூறியதாகச் சொல்லி இரு வீரர்களை அழைத்துக்கொள். மேற்கு வாயில் எதிர்நோக்கியிருப்பது மலைப்பகுதி. அந்தப் பகுதியில் காவல் குறைவாக இருப்பது கூடாது. புரிந்ததா?” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர்.

“உத்தரவு படைத்தலைவரே!” என்று வணங்கிய காங்கேயன், பின்னோக்கி நகர்ந்து பின்பு திரும்பி வெளியேறினான்.

அவன் வெளியேறும்வரை பொறுத்த படைத்தலைவர் சற்றுக் கழித்து, “ஆதித்யா” என்று குரல் கொடுத்தார்.

அடுத்த அறைக்குள் சீலையின் மறைவில் நின்றிருந்த இளவரசிக்கு, அவள் சித்தத்தின் குழப்பத்திற்கும் கவலைக்கும் ஆதித்யனின் அண்மையும் தோள்களில் பதிந்திருந்த அவன் கரங்களும் பெரும் ஆறுதலை அளித்துக் கொண்டிருந்ததால், அவள் அங்கிருந்து நகர முற்படவில்லை. ஆதித்யனுக்கும்

படைத்தலைவர் அழைப்புக்கு உடனே செவி சாய்க்கும் எண்ணமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

“ஆதித்யா!” என்று மீண்டும் ஒலித்தது படைத்தலைவரின் வெண்கலக் குரல். அவர் அழைப்பைத் தொடர்ந்து திருதிருவென விழித்தபடி வெளியே வந்த ஆதித்யனையும், சிவந்து கிடந்த முகத்துடன் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த இளவரசியையும் கவனித்த கிருஷ்ணமல்லரின் யானைக் கண்கள் பளிச்சிட்டு அவற்றில் விஷமம் வழியத் தொடங்கியது. உலக்கை போன்ற இரு கரங்களையும் இடையில் கொடுத்து இருவரையும் ஏற இறங்க ஒருமுறை நோக்கியவர், “ஓகோ, அப்படிப் போகிறதா விஷயம்?” என்றார் பலத்த குரலில்.

ஆதித்யனும் இளவரசியும் சங்கடத்தில் தலைகுனிந்து நிற்க, யுவானின் குரல் ஒலித்தது: “ஆம் படைத்தலைவரே! விஷயம் அப்படிப்போய் நாட்கள் நான்கு ஆகின்றன” என்று.

இடிஇடியென்று நகைத்தார் கிருஷ்ணமல்லர். யுவானின் நகைப்பும் சேர்ந்து ஒலித்தது.

நகைப்பதை நிறுத்திய கிருஷ்ணமல்லர் “இளவரசி, இப்போது வந்து சென்றவனை கவனித்தீர்களா இல்லையா?” என்றார் சந்தேகமும் விஷமமும் நிரம்பிய தொனியில்.

இளவரசியின் பதில் மெலிதாக ஒலித்தது: “கவனித்தேன் படைத்தலைவரே!”

“இவன்தான் உங்கள் தந்தையிடமிருந்து ஒலை கொண்டு வந்த மெய்க்காவலன் சூரியகாங்கேயன்” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர்.

சட்டென்று நிமிர்ந்தாள் இளவரசி. அவளது முகத்தில் எல்லையற்ற கலவரம் படர்ந்தது.

“இல்லை. இருக்க முடியாது. நான் சூரியகாங்கேயனைக் கண்டு பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. ஆனால் நிச்சயமாக இப்போது வந்தவன் சூரிய காங்கேயனாக இருக்க முடியாது!”

ஏறக்குறைய உச்சத்தில் ஒலித்தது இளவரசியின் குரல்.

8. பூங்கோதைக்கு அபாயம்!

மனித மனமே விசித்திரமானது. அதிலும் பெண்களின் மனம் அதிவிசித்திரமானது. அதற்கு பெற்றவர்களின் நினைவும், பிறந்த இடத்தின் நினைவும் வந்துவிட்டால் மற்றவர்கள் எத்தனை தூரம் பரிவும் அன்பும் காட்டினாலும் அது இரண்டாம்பட்சமாகிவிடுகிறது. அந்த நினைவில் பெண்களின் மனத்தில் தோன்றும் அர்த்தமற்ற கோப தாபங்களும், எடுத்தெறிந்து பேசும் பேச்சுக்களும் விளைவிக்கும் அனர்த்தங்கள் பலப்பல.

அத்தகைய அர்த்தமற்ற கோபத்தின் வசப்பட்டிருந்தாள் கொங்கு நாட்டின் இளவரசி பூங்கோதை. சோழ வம்சத்தில் பிறந்து, கொங்கு மன்னனை மணந்து, தன்னை ஈன்றதும் மறைந்துவிட்ட தாயின் நினைவும், போசளரிடமிருந்து தன்னைப் பாதுகாக்க சூளாமணி விஹாரத்திற்கு அனுப்பி விட்டு, அன்னியரிடம் அடிமையாகிக் கிடக்கும் தந்தையின் நினைவும், பிறந்த மண் மாற்றாரிடம் அகப்பட்டுச் சீரழிந்து கிடந்த நிலையும் அவளை வாட்டத் தொடங்கியிருந்தன. அந்த சமயத்தில் யாரோ ஒரு கருத்த மனிதனை, தந்தையிடமிருந்து ஓலை கொண்டு வந்த மெய்க்காவலன் சூரியகாங்கேயன் என்று கிருஷ்ணமல்லர் கூறியதும் அவள் கோபம் உச்சத்தை எட்டியது. அவள் சூரிய காங்கேயனோ அல்லது வேறு மனிதனோ, தந்தை உதவி கோரி அனுப்பிய ஓலையைக் கொண்டு வந்தவன், ஓலை கிடைத்ததும் பாண்டியர், தந்தையின் உதவிக்குச் செல்லவில்லை என்ற உண்மை அவளது சினத்தீயில் இன்னும் சற்று நெய் வார்த்தது.

அவள் முக மாறுதல்களைக் கவனித்தபடியேயிருந்த கிருஷ்ணமல்லருக்கு அவள் சித்தத்தில் எழுந்த கோபாக்கினியின்

காரணம் புரிந்தாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் வெகு நிதானமாகவே பேச ஆரம்பித்தார். “இளவரசியார் மிகுந்த கோபத்தில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது...?”

வெடுக்கென்று வந்தது இளவரசியின் பதில்: “ஆம் கோபத்திலிருக்கிறேன். நானிருக்கும் நிலையில் எனக்குக் கோபம் ஒன்றுதான் குறைவாயிருக்கிறது.”

“ஏன்? இளவரசியாரின் நிலைக்கென்ன?” கிருஷ்ணமல்லரின் கேள்வியில் பெரும் அக்கறை தொனித்தது.

“என் நிலைக்கு என்னவா?” என் தந்தையிடமிருந்து உதவி கோரி ஓலை வந்த பின்னும் உதவிக்குச் செல்லாமல் அவரை போசளரிடம் சிறைப்பட வைத்தீர்கள். கொங்கு நாட்டு மக்களை அன்னியரிடம் அவதிப்பட வைத்திருக்கிறீர்கள். தந்தையைக் காணச் சென்ற என்னை வழிமறித்து பாண்டியர் தலைநகரில் கொண்டு தள்ளிவிட்டுப் பிறகு அங்கிருந்தும் இந்தக் கோட்டையில் கொண்டு வந்து அடைத்திருக்கிறீர்கள். அவசியமானால் என்னையும் போசளரிடம் சிறைப்பட விடுவீர்கள்! போதாக்குறைக்கு யாரோ ஒரு கரும்பூத்தைக் காட்டி என் தந்தையின் மெய்க்காவலன் சூரியகாங்கேயன் என்று கூறுகிறீர்கள். கொங்கு நாடு மட்டுமின்றி, அதன் மன்னனும் இளவரசியும் உங்களுக்கு வெறும் விளையாட்டுக் கருவியாகிவிட்டனர். இதில் எனக்கு கோபம் வந்து யாருக்கென்ன நஷ்டம்?”

அவள் கோபத்தையும் படபடவென்று பொரிந்து தள்ளிய வார்த்தைகளையும் கேட்ட ஆதித்யன் மட்டுமின்றி, யுவானும் கூட திகைத்துப் போய், செக்கச் செவேலென்று கன்றிச் சிவந்துவிட்ட அவள் முகத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடியிலையாகவே அமர்ந்திருந்தார்கள்.

கிருஷ்ணமல்லரின் குரல் அதே நிதானத்துடன் ஒலித்தது. “இளவரசி, தவறாகக் கற்பனை செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். உங்கள் தந்தையின் ஓலையுடன் வந்தவன் நான்கு தினங்கள் தாமதமாக வந்தான். எதிரிகளிடம் சிக்கியதாகவும் பின்பு தப்பித்து வந்ததாகவும் காரணமும் கூறினான். அதற்குள் போசளத் தண்டநாயகன், வடகொங்கு முழுவதையும் கைப்பற்றி, உங்கள் தந்தையையும் சிறை செய்துவிட்டான். ஓலை கொண்டு வந்தவனது நடவடிக்கைகள் சந்தேகத்தை

அளித்ததால், ஒற்றர்களை அனுப்பி விசாரிக்க உத்தரவிட்டேன். பிறகுதான் என் பூகம் சரியென்பதும் வந்தவன் மன்னனின் மெய்க்காவலனைக் குத்தி காவிரியில் எறிந்துவிட்டு, இங்கு உளவறிய வந்திருக்கிறான் என்பதும் புரிந்தது.” கிருஷ்ண மல்லர் விளக்க விளக்க இளவரசியின் முகத்திலிருந்து சினம் அகன்று கவலை படர்ந்தது.

“அப்படியானால் சூரியகாங்கேயன் மடிந்துவிட்டானா? என் தந்தையின் நிலை என்னவாயிற்று?” இளவரசியின் குரலில் பெரும் கவலை ஒலித்தது.

“அஞ்ச வேண்டாம் இளவரசி, உங்கள் தந்தை ஸ்காந்தபுரத்து அரண்மனையில் சிறையிருக்கிறார். அவரை மீட்பதற்கும் கொங்கு மண்ணை விடுவிப்பதற்கும் பலமான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் ஒரு திங்களில் தமிழகத்தின் விடுதலைப் போர் கொங்கு மண்ணில் துவங்கும்” கிருஷ்ணமல்லரின் குரலில் அதுவரை காணாத வேகம் ஒலித்தது.

இளவரசியின் முகத்தில் சற்று சங்கடம் தெரிந்தது. அடுத்து ஒலித்த அவள் குரலிலும் அது ஒலித்தது. “படைத்தலைவரே, சற்று முன்பு நான் உணர்ச்சிவசப்பட்டு ஏதேதோ கூறிவிட்டேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்.”

“அதனால் பாதகமில்லை இளவரசி. நீங்கள் சென்று ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆதித்யன் சோழ நாட்டுக்குப் பயணப்படுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நான் செய்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று சகஜமாகக் கூறிய கிருஷ்ணமல்லர் வெளியே நடந்தார். அறையில் மீதமிருந்த இருவருக்கும் தடையாக இருக்க விரும்பாத யுவானும் படைத்தலைவருடன் வெளியேறினான்.

அறைக்குள் தனித்துவிடப்பட்ட ஆதித்யனும் இளவரசியும் ஒருவரையொருவர் கண்களால் விழுங்கியபடியே நீண்ட நேரம் அமர்ந்திருந்தனர். விரைவில் பரியப்போகிறோம் என்கிற அண்ணம் திருவார் மனங்களையும் பொங்க வைத்திருந்ததால் வாய்ச சொற்களுக்கு எந்தப் பயனும் இல்லாமலிருந்தது.

அடுத்த அரை ஜாமத்தில் அனைவரிடமிருந்தும் விடை பெற்றுக் கொண்ட ஆதித்யனின் பயணம், சோழநாட்டை நோக்கித் துவங்கியது. அந்தப் பயணம் தமிழகத்தின்

தலைவதியை நிர்ணயிக்கும் பயணம் என்பதை உணர்ந்த ஆதித்யன், மெல்ல தனது சித்தத்தை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவர முயன்றான்.

ஆதித்யன் சென்ற பின்பு உத்தமபாளையத்து அரண்மனை வெறிச்சிட்டு விட்டதாகத் தோன்றியது இளவரசிக்கு. அவள் கவனத்தைத் திருப்ப கிருஷ்ணமல்லரும், யுவானும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் யாவும் பயனற்றுப் போயின.

ஆசை உந்தியதால் எழுந்த ஆவலும், ஆவல் நிறைவேறாததால் ஏக்கமும், ஏக்கத்தின் விளைவாகத் தோன்றிய காரணமற்ற கோபதாபமும் அவள் சித்தத்தை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தன. கிருஷ்ணமல்லர் ஏற்பாடு செய்திருந்த வசதிகளும், அழைத்த குரலுக்கு ஓடி வந்த பணிப்பெண்களும், அவளுக்கு சலிப்பையே ஏற்படுத்தின. இளவரசிக்கு ஏதேனும் குறைவோ, அதிருப்தியோ ஏற்பட்டால், படைத்தலைவர் தங்களைத் தொலைத்துவிடுவார் என்ற அச்சத்தில், அவளது காரணமற்ற கோபத்தையும், அற்ப விஷயங்களுக்கெல்லாம் எரிந்து விழுந்ததையும் பொறுமையுடன் பணிப்பெண்கள் தாங்கிக் கொண்டார்கள். அன்பையும் இனிமையையும் அளிக்கவல்ல இனிய பெண்ணொருத்தி, குணம் மாறுபட்டால் எத்தனை விஷமாக மாற முடியும் என்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தாள் இளவரசி அடுத்த இரண்டே தினங்களில்.

அரண்மனையும், பஞ்சணையும், கனிவகைகளும், பணிப்பெண்களும் வெறுத்துவிட்டதால் இரண்டாவது தினம் மாலைப் பொழுது மயங்கத் தொடங்கிய நேரத்தில் அரண்மனை நந்தவனத்தை நோக்கி நடந்த பூங்கோதையை, நந்தவனத்து வண்ண மலர்கள் தலையசைத்து வரவேற்றன. மலர்களின் இனிய சுகந்தத்தை யெல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு வந்து, தென்றல் அவளது பூவுடலைத் தழுவி ஆறுதலளிக்க முயன்றது. நந்தவனத்தினுடே நடந்த பூங்கோதை சற்றுத் தள்ளி ஓர் அழகிய பொய்கை தெரிவதையும், பொய்கையில் அல்லி மலர்கள் மலர்ந்து கிடப்பதையும் கவனித்து, மெல்ல அதை நாடிச் சென்று, அதன் கரையில் அமர்ந்து, மலர்களை வெறிக்க ஆரம்பித்தாள். அல்லி மலர்களும் தங்கள் மலர்க்கண்களை அகல விழித்து அவளைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தன. பொய்கையை அடுத்திருந்த மரக்கிளையில் அமர்ந்து இனிய

குரலெழுப்பிக் கூவிக் கொண்டிருந்த குயிலுக்கு, அவள் சோகம் புரிந்ததாலோ என்னவோ, தன் இனிய கீதத்தை நிறுத்திக் கொண்டு அங்கிருந்து பறந்து மறைந்தது.

பூங்கோதை எதையும் ரசிக்கும் மனநிலையில் இல்லை. எந்தக் கவலையுமற்று குளாமணி விஹாரத்தில் கழித்த நாட்கள் அவள் நினைவில் எழுந்தன. கல்வியையும், பயிற்சிகளையும், விளையாட்டுக்களையும் தவிர்த்து, வேறு எந்தக் கவலையுமற்று பறவைகளைப்போல ஆடிப் பாடித் திரிந்த அந்த நாட்களின் பசுமை நிறைந்த நினைவுகள் அவளைச் சூழ்ந்தன. 'மனித வாழ்வில் கல்வி பெற்று வெளியேறுவதுமுதல் இறுதிவரை, போராட்டங்கள்தாம்' என்று குளாமணித் தலைவர் அடிக்கடி கூறுவதில் இருந்த உண்மை எத்தனை நிதர்சனமானது என்பது புரிந்தது.

அடுத்து அவள் சித்தத்தில் எழுந்தது ஆதித்யனின் சிரித்த முகம். தன்னையும் யுவானையும் காடவர்களிடமிருந்து மீட்டபோது ஆதித்யன் கரத்தில் அந்த நீண்ட வான் கரகரவெணச் சுழன்ற விதமும், போரிட்ட போதும் மாறாதிருந்த அந்த விளையாட்டுப் பிள்ளையின் விஷமச் சிரிப்பும்... அவளைப் பற்றிய நினைவே தன் குண மாறுதலுக்குக் காரணம் என்ற உண்மையை அவள் புத்தி இடித்துக் கூறியதால், அந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிய ஆதித்யன்மீது இனம் தெரியாத கோபம் ஒன்றும் பிறந்தது.

அவன் எதிரிலிருப்பதாகவே பாவித்துக் கொண்டவன், கரங்களில் சிக்கிய புற்களைப் பறித்து எதிரில் எறிந்தான். அடுத்து அவள் கரத்தில் சிக்கியது ஒரு மலர்க்கொத்து. அதையும் எடுத்து எதிரிலிருந்த பொய்கையை நோக்கி எறிந்தவன், எறிந்த பின்பே அது எப்படி தன்னருகில் வந்தது? சற்று முன்பு வரை அங்கில்லையே என்று சிந்தித்தாள். அந்த சிந்தனையும் சட்டென்று நின்றது. பொய்கையின் நீரில் மிதந்த அந்த மலர்க் கொத்திலிருந்து ஏதோ புகை போல வருவதைக் கண்டவள் திகைத்தாள். எழுந்து சென்று அதை நீரிலிருந்து எடுத்தவள் அந்தப் புகை தன் நாசியை எட்டியதும் கண்கள் இருளத் தொடங்குவதையும், கால்கள் தள்ளாடத் தொடங்குவதையும் உணர்ந்தாள். எல்லயற்ற திகில் முகத்தில் படர, அரண் மனையை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்து, பின் இயலாமல் மயங்கிச் சரிந்தாள்.

அவள் அமர்ந்திருந்த இடத்தின் நேர் பின்புறமிருந்த செடிகளின் மறைவிலிருந்து எழுந்தான் மேற்கு வாயில் காவலர் தலைவன் சூரியகாங்கேயன். ஒருமுறை சுற்று முற்றும் பார்த்தவன், கச்சையிலிருந்து சிறு குப்பியொன்றை எடுத்துக் கொண்டு இளவரசியை நெருங்கினான். அவள் நாசிக்கருகே இரண்டொரு வினாடிகள் பிடித்தவன் மீண்டும் அதை கச்சையில் செருகிக் கொண்டு நந்தவனத்தின் மூலையொன்றை நோக்கி நடந்தான். மதிலை ஒட்டிக் கிடந்த பாறையொன்றை அடைந்து அதை மெல்ல நகர்த்தினான். புதர்களும் செடிகளும் நிறைந்த அந்தப் பகுதியில் ஒரு மனிதன் நுழையக்கூடிய அளவுக்கு வழியொன்று தோன்றியது.

அதே சமயத்தில் சோழ நாட்டு எல்லைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்த ஆதித்யனின் மனத்தில் தான் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்தவன் என்பதும், தான் நுழைந்து கொண்டிருப்பது சோழ நாட்டு எல்லை என்பதும் கூட மறந்துவிடும் அளவிற்கு எதிரே விரிந்த காட்சி பிரமிக்க வைத்தது. பிறும்மாண்டமான ஒரு பச்சைக் கம்பளத்தை விரித்து, பூமியின் மீது போர்த்திவிட்டது போல விழிகள் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் விரிந்திருந்த வயல்வெளிகளும், ஊடே பூத்தையலிட்டாற்போல தென்னையும் வாழையும் இணைந்த சோலைகளும், மாஞ்சோலைகளும், அழகிய சிறு கிராமங்களும், குறுக்கிட்டு மயங்க வைத்தன. காவிரியிலிருந்து பிரிந்த கால்வாய்களும் சிற்றாறுகளும் மாலைக் கதிகளின் ஒளியில் பொன்னும் வெள்ளியும் கலந்த சரிகையிட்டு பூமியை அழகுபடுத்திக் கொண்டிருந்தன.

இத்தனை செழிப்பும், வளமும், பெருகிக் கிடந்தாலும் வளத்தின் பயனை தமிழகத்து மக்கள் அனுபவிக்க இயலாமல் அன்னியரிடம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் நிலையை எண்ணியவன் மனத்தில் ஏக்கமும் பிறந்தது. ஏக்கத்தைத் தொடர்ந்து அந்த நிலையை எப்படியும் மாற்ற வேண்டும் என்ற உறுதியும் பிறந்தது.

இயற்கையின் அழகில் லயித்துப்போய் பயணம் செய்த ஆதித்யன், மாலை முற்றி ரேகை மறையும் நேரத்தில் தன்னை நெடுநேரமாக நான்கு புரவி வீரர்கள் தொடர்ந்து வருவதைக் கவனித்தான். ஒருபவனைக் கண்டால்தானே துரத்துபவர்களுக்கு வேகம் அதிகரிக்கும்! மேலும், நான்கு வீரர்களைச்

சமாளிப்பது என்பது ஆதித்யனைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பெரிய விஷயமாகத் தோன்றவில்லையென்பதால் புரவியைச் சாதாரணமாகவே நடக்க விட்டான் பாண்டிய இளவல். சற்றுத் தொலைவில் தெரிந்த சிறு ஊரைக் கண்டதும் அங்கேயே பின் தொடர்பவர்களுக்கு ஒரு வழி செய்துவிடலாம் என்றும் தீர்மானித்தான்.

பின் தொடர்பவர்கள் போசள வீரர்களாயிருக்கும் பட்சத்தில், தன்னை சைவத் துறவியார் அழைத்த நோக்கமும், தான் சோழ நாட்டை அடைந்திருக்கும் நோக்கமும் கெட்டுவிடக் கூடும் என்ற உண்மையும் அவன் உள்ளத்தில் உறுத்தியது. ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக அந்த ஊரை அவன் நெருங்குமுன்பு, பின்தொடர்ந்த நால்வரும் மெல்லப் பின்வாங்கியபடியே வேறு திசையில் மறைந்துவிட்டனர்.

அந்தச் சிறிய ஊரில் இரண்டு நாழிகை நேரமே தங்கிய ஆதித்யன், சிறிது உணவு அருந்தி, சிரம பரிகாரமும் செய்து கொண்டபின் மீண்டும் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். தான் இன்னும் சில காத தூரமே செல்ல வேண்டியிருப்பதை விசாரித்து அறிந்து கொண்டவன், இரவின் முதல் ஜாமத்திற்குள் தஞ்சையை அடைந்துவிடுவது என்ற தீர்மானத்துடன் புரவியைச் சற்று வேகமாகச் செலுத்தத் தொடங்கினான். வேகத்துடன் பாய்ந்த புரவியை அந்த ஊரைத் தாண்டி அரைக்காத தூரத்திலேயே மீண்டும் இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தினான் ஆதித்யன்.

அவனுக்கு எதிரில் அந்த நான்கு புரவி வீரர்களும் பாதையை மறித்து நின்றிருந்தனர்.

9. ஆதித்யன் அடைந்த ஆச்சர்யங்கள்!

ஈக்கிலபட்சம் துவங்கி மூன்று நான்கு தினங்களே ஆகியிருந்ததால் மேற்கில், முக்காலுக்கும் மேல் வெட்டப்பட்ட நிலவும் இறங்கி மறைந்துவிட்டிருந்தது. தஞ்சையை நோக்கிச் சென்ற அந்தப் பாதையில், இடையில் குறுக்கிட்ட சிறு ஊர்களைத் தவிர வழியில் வேறு ஒளியேதும் இல்லை. கும்மிருட்டாக இருளடித்துக்கிடந்த அந்த வேளையில் எதிரில் வெறும் நிழலுருவங்களாகப் புரவிகளும் அந்த நான்கு வீரர்களும் புலப்பட்டனர். தனது புரவியின் வேகத்தைக் குறைத்துவிட்ட ஆதித்யன், அவர்கள் போசள வீரர்களாய் இருக்கும் பட்சத்தில் அவர்களை ஒழித்துவிட்டே தஞ்சையை அடைவது என்று தீர்மானித்தான்.

ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக அவர்களை நெருங்கியதும் புரவியிலிருந்து குதித்த நால்வரில் ஒருவன், ஆதித்யனை அணுகி, ஒருமுறை தலைதாழ்த்தி வணங்கிய துடன், கச்சையிலிருந்து எதையோ எடுத்து பாண்டிய இளவலின் முன்பு நீட்டவும் செய்தான். அந்த இருளிலும் பளிர் என்று சிவந்த ஒளியை வீசிய அதை உற்றுக் கவனித்த ஆதித்யனுக்கு, அது சோழ மன்னரின் முத்திரை மோதிரம் என்பது புலப்பட்டது. புலியின் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட அந்த மோதிரத்தின் சிவந்த விழிகள் ஆதித்யனை உற்றுப் பார்த்தன.

அடுத்து அந்த வீரனின் குரலும் ஒலித்தது. “பாண்டிய இளவலுக்கு வணக்கம். நாங்கள் சோழர் படையைச் சேர்ந்தவர்கள். தங்களைப் பாதுகாப்புடன் அழைத்து வரும்படி துறவியாரின் கட்டளை” என்றான் அந்த வீரன்.

“அப்படியானால் நீங்கள் என்னை இத்தனை தூரம் பின்தொடர்ந்திருக்க வேண்டாமே. ஆரம்பத்திலேயே என்னிடம் கூறியிருக்கலாமே” என்றான் ஆதித்யன்.

“இல்லை இளவரசே! துறவியார் திட்டவட்டமாகக் கூறியிருக்கிறார். வீரர்கள் குழந்தைகள் பகலில் வருவது பலர் கவனத்தையும் ஈர்க்கலாம். எனவே இருள் கவிந்த பின்பே தங்களைச் சந்தித்து விவரம் தெரிவிக்கவும் உத்தர விட்டிருந்தார்” என்றான் அந்த வீரன்.

“சரி, இனி நாம் செல்லலாமல்லவா?” ஆதித்யன் வினவினான்.

“சற்றுப் பொறுங்கள் பிரபு. தஞ்சையை நெருங்க நெருங்க போசள வீரர் நடமாட்டம் அதிகரிக்கும். தாங்கள் இந்த சோழ வீரர் உடையை அணிந்து கொண்ட பின்பு செல்லலாம் பிரபு” என்ற வீரனின் கரத்தில் ஒரு துணி மூட்டையும் தோன்றியது.

துறவியாரின் எச்சரிக்கையை எண்ணி உள்ளூக்குள் வியந்து கொண்ட ஆதித்யன், அந்த வீரனிடமிருந்து உடைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு சற்று நேரத்தில் சோழ வீரனாகவே மாறி வந்தான்.

“பிரபு, இனி நாம் செல்லலாம்” என்ற வீரன், தொடர்ந்து, “கோட்டை வாயிலைக் கடக்கும்போது சற்று வேகமாகக் கடந்துவிடுங்கள். நேராக அரண்மனையை அடைந்ததும் உள்ளே சென்று அரண்மனை வீரர்களுடன் கலந்துவிடுங்கள்” என்றான்.

துறவியாரின் ஏற்பாட்டின்படியே சகலமும் நடந்தன. அந்த வீரர்களைக் கண்டதும் கோட்டை வாயில்கள் திறக்க முற்பட்டன. கனவேகமாக அந்த வீரர்களுடனேயே உள்ளே நுழைந்துவிட்ட ஆதித்யன், சற்றுத் தொலைவில் பெரும் புலிக்கொடி கம்பீரமாகப் பறந்த அரண்மனையை நோக்கிப் புரவியை துரிதமாகச் செலுத்தினான். அரண்மனை வாயிலிலும் துறவியாரின் ஏற்பாடுகள் கனகச்சிதமாக இருந்தன.

ஆதித்யனின் புரவி, வாயிலை அடைந்து அவன் கீழே குதிப்பதற்கும் அரண்மனையின் பக்கவாட்டிலிருந்து இருபதுக்கும் குறையாத சோழ வீரர்கள் வெளிவந்து அரண்மனைக்குள் நுழைவதற்கும் சரியாயிருந்தது.

வீரர்களுடன் வீரனாக உள்ளே நுழைந்த ஆதித்யன், பிரமித்தான். அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் அரண்மனையின் வெளிப்புற வாயில் மூடப்பட்டது. உள் நுழைந்த வீரர்களும், உள்ளே ஏற்கெனவே இருந்த சோழ வீரர்களும் சட்டென்று இரு பக்கங்களிலும் அணிவகுத்து வாட்களைத் தாழ்த்தி பாண்டிய இளவலை வரவேற்றார்கள்.

உருவித் தாழ்ந்த வாட்களும், மரியாதை நிரம்பிய வீரர்களின் பார்வையும் போதாதென்று, உள்ளிருந்து “பாண்டிய இளவல் வரவேண்டும், வரவேண்டும்” என்று முகமன் கூறியபடியே வந்த சோழப் பேரமைச்சரையும் கண்ட ஆதித்யனின் பிரமிப்பு அதிகரித்தது.

அவனை நெருங்கி ஒருமுறை தலையைத் தாழ்த்திய பேரமைச்சர், “பாண்டிய இளவலை கோட்டை வாயிலிலிருந்து வரவேற்பதுதான் முறை. ஆனால் கோட்டையிலிருந்து இந்த அரண்மனைவரை இருப்பவர்கள் போசள வீரர்கள். ஆனால் அரண்மனைக்குள் முற்றல்லுமாக சோழ வீரர்கள்தான். எனவேதான் தாங்கள் உள்ளே நுழைந்த பின்பு இந்த வரவேற்பு” என்றார் சற்று சங்கடம் தொனித்த குரலில்.

ஆதித்யனுக்கு நிலைமை புரிந்தது. துங்கபத்திரா நதியிலிருந்து தெற்கே குமரிவரை ஒரே குடையின் கீழ் தமிழகத்தை ஆண்ட சோழ வம்சம் அன்னியருக்கு இடம் கொடுத்த ஒரே குற்றத்துக்காக, ஒர் இளவரசனுக்கு விரும்பியபடி பகிரங்கமாக வரவேற்பு அளிக்கவும் அதிகாரமின்றி, அரண்மனைக்குள்ளேயே சுருங்கிவிட்ட அவலம் அவன் உள்ளத்தை உருக்கியது.

அவன் சித்தத்தி லோடிய எண்ணங்களை முகத்தில் படர்ந்த வருத்தக்குறியைக் கொண்டே யூகித்த பேரமைச்சரின் சொற்கள் சற்று வேகத்துடனேயே வந்தன. “பாண்டிய இளவலின் வருத்தம் புரிகிறது. ஆனால், இந்த நிலை மாறும் நாள் அதிக தூரத்தில் இல்லை. வாருங்கள் தங்களுக்காகத் துறவியார் காத்திருக்கிறார்” என்றபடியே திரும்பி நடந்த பேரமைச்சரைத் தொடர்ந்த ஆதித்யன், மேன்மாடத்தை நோக்கிச் சென்ற படிகளில் ஏறத் துவங்கினான்.

இரண்டாவது மாடத்தை அடையும் முன்பு குறுக்கிட்ட சிற்பத் தூண்களும், நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த

பெரும் கதவுகளும் சுவர்களில் தீட்டப்பட்டிருந்த சித்திரங்களும் ஆதித்யனைப் பிரமிக்க வைத்தன. மேன்மாடத்து அறையின் வாயிலிலேயே நின்ற அமைச்சர், ஆதித்யனை உள்ளே செல்லும்படி கூறிவிட்டு வாயிலில் நின்றார்.

அறைக்குள் நுழைந்த ஆதித்யனின் பிரமிப்பு இன்னும் உயர்ந்தது. அறையின் மூலைகளில் நின்ற பாவை விளக்குகள் வீசிய ஒளியும், மேலிருந்து தொங்கிய யவனர் சர விளக்குகள் பொழிந்த ஒளிவெள்ளமும் அந்த அறையை இந்திரலோகமாகவே மாற்றியிருந்தன. சுவர்களில் பல நாட்டுப்படைக் கலங்களும், பல போர்களில் சோழர் படைகள் கலந்து கொண்ட விதங்களைப் பற்றிய சித்திரங்களும் தெரிந்தன. அறையின் மூலையில் உயர்ந்த பட்டுத் துணிகளை விரிப்புகளாகக் கொண்டு, ஓர் அழகிய மஞ்சமும் கிடந்தது. விரிப்புக்கள் சுருங்காமலும் கசங்காமலும் இருந்த விதம் அதை யாரும் பயன்படுத்தவில்லை யென்பதைத் தெரியப்படுத்தியது. ஏறக்குறைய ஒரு அரசனின் அந்தரங்க அறையைப் போலவேயிருந்த அந்த அறை, உண்மையில் ஒரு துறவியின் அறைதானா என்ற சந்தேகத்தையும் எழுப்பியது.

அறைக்குள் துறவியாரோ வேறு பணியாட்களோ இல்லாததைக் கவனித்த ஆதித்யன், உட்புறமாக மேலும் நடந்து வெளித்தாழ்வரையை அடுத்து நீண்ட உப்பரிகையை அடைந்தான். உப்பரிகையின் கைப்பிடிச் சுவரில் ஒரு காலை ஊன்றி, ஒரு கரத்தை இடையில் முட்டுக் கொடுத்து, பலத்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடி நின்றிருந்தார் சைவத் துறவியார்.

துறவியாரின் அகலமான முதுகின் உரத்தையும், திரண்ட புஜங்களையும், நீண்ட கரங்களில் முழங்கைக்குக் கீழே தெரிந்த வாள் வடுக்களையும் கவனித்த ஆதித்யன், அவர் துறவறம் பெறுவதற்கு முன்பு தமிழகத்தின் சிறந்த மல்லராகவோ, பெரும் வாள் வீரராகவோ இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான்.

அவன் காலடியோசை கேட்டு நிதானமாகத் திரும்பிய துறவியாரின் பெரு விழிகள் ஆதித்யனைக் கண்டதும் இன்னும் மலர்ந்தன. நீண்ட சடை முடியையும், தாடியையும், நீறு பளிச்சிட்ட அகன்ற நெற்றியையும், அரையில் உடுத்தியிருந்த காவிடையும் கண்ட ஆதித்யன், அந்த அறையின் இராஜ

போகத்திற்கும் அவருக்கும் அறவே தொடர்பில்லாமல் இருந்ததையும் கவனித்தான். எல்லாவற்றையும் விட அவனைப் பெரிதும் கவர்ந்தவை துறவியாரின் கண்கள்தாம். அகன்று பெரிதாக விழித்த அந்த விழிகளில் ஒரு கம்பீரமான அழகு தெரிந்தது. கூர்மையாகப் பாய்ந்த பார்வையில் ஒரு கனவுச் சாயை லேசாகப் படர்ந்திருந்தது. இவற்றைக் கவனித்த ஆதித்யனுக்கு இவர் உண்மையில் துறவிதானா என்ற சந்தேகமும் எழுந்தது.

அவனது ஆராய்ச்சிப் பார்வையைக் கவனித்த துறவியாரின் இதழ்களில் படர்ந்த முறுவல், விழிகளிலும் பரவி, அவர் முகத்துக்கு ஒரு களையை அளித்தது. “வா, ஆதித்யா!” என்ற அவர் குரலில் முழுமையான அன்பு கலந்து ஒலித்தது.

“சோழ நாட்டு சைவத் துறவியாரைப் பற்றிப் பல முறை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நேரில் சந்திக்கும் பாக்கியம் இன்றுதான் கிடைத்தது.”

துறவியாரின் பதில் நிதானமாக வந்தது. “நினைவு தெரிந்து நீ இப்பொழுதுதான் சந்திக்கிறாய் ஆதித்யா.”

“தாங்கள் கூறுவது விளங்கவில்லை.” - ஆதித்யனின் குரலில் சந்தேகம் லேசாகத் தொனித்தது.

“இதற்கு முன்பே நான் உன்னைப் பலமுறை சந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால் அது உனக்கு நினைவிலிருக்கக் காரணமில்லை. என் தோற்றமும் அப்போது வேறுவித மாயிருந்தது. உனக்கும் மிகவும் சிறு வயது. எனவே நினைவிலிருக்கக் காரணமில்லை. அதிருக்கட்டும். பாண்டிய மன்னர் என் வேண்டுகோளுக்கு ஒப்புக் கொண்டாரா?” துறவியாரின் குரலில் ஆவல் தெரிந்தது.

“ஆம்” என்ற ஆதித்யனின் பதிலைக் கேட்டதும், “மிக்க மகிழ்ச்சி ஆதித்யா” என்றார் துறவியார். “இனி நம் பணியைத் துரிதமாகத் தொடங்கலாம். என் வாழ்நாளுக்குள் தமிழகம் அன்னியரிடமிருந்து விடுபட்டு மீண்டும் தமிழ் மன்னர்களின் அரசு அமைவதைக் காண வேண்டும் என்ற என் லட்சியம் நிறைவேறிவிடும்” - துறவியாரின் முகத்திலும் வார்த்தைகளிலும் மிதமிஞ்சிய நம்பிக்கை தெரிந்தது.

அவரது மகிழ்ச்சியும், நகைப்பும் ஆதித்யனையும் தொற்றிக் கொண்டது.

அதே மலர்ந்த பெருவிழிகளால் ஆதித்யனை ஏறிட்ட துறவியார், “ஆதித்யா, பாண்டிய மன்னரின் நோக்கமும் எனது வாழ்வின் லட்சியமும் ஒரே திசையில் ஓடுகின்றன. ஆனால் நான் போசளரையோ, தொண்டை மண்டலத்திலிருக்கும் காகதீயரையோ நேரிடையாக சோழ வீரர்களைக் கொண்டு எதிர்க்க இயலாது. சோழ இராஜேந்திரருக்கு முன்பு அரியணையிலிருந்த மூன்றாம் இராஜராஜர் அவர்களுடன் செய்து கொண்டிருக்கும் ஒப்பந்தங்களை இராஜேந்திரரோ, அவர் சார்பில் ஆட்சியைக் கவனிக்கும் நானோ மீற இயலாது. ஆனால், மறைமுகமாக அவர்களின் பலத்தைக் குறைக்கலாம். சோழர் படையிலும் தற்போது அதிக வீரர்கள் இல்லை” என்றார். பேச்சை சற்று நிறுத்தி ஆதித்யனுக்குத் தாம் கூறியவை பற்றி சிந்திக்கச் சற்று அவகாசமும் அளித்தார்.

ஆதித்யனுக்கு அவர் கூறியவை அனைத்தும் சரி என்று பட்டாலும், அவரது வார்த்தைகளின் இறுதிப்பகுதி சற்று சந்தேகத்தை அளித்ததால் அவரை உற்று நோக்கினான்.

அவன் முகபாவத்தை கவனித்த துறவியார், “ஆதித்யா, உன் மனத்தில் ஏதோ சந்தேகம் தோன்றியிருக்கிறது. நாம் பரஸ்பரம் கொள்ளும் சந்தேகம் நமது நோக்கத்தையே பாழடித்துவிடும். எனவே தயங்காதே, எதுவானாலும் கேள்” என்றார்.

ஒரு கணமே தயங்கிய ஆதித்யன், “சோழ இராஜேந்திரர் பட்டமேற்று முன்று ஆண்டுகள் வரையில் பாண்டியருடனும், போசளருடனும் கூடப் போரிட்டார். பிறகு சோழ நாட்டில் போர் எதுவும் நடைபெறவில்லை. அப்போது இருந்த பெரும்படை பிறகு என்னவாயிற்று? அத்தனை வீரர்களும் எங்கே சென்றுவிட்டார்கள்?” என்று வினவினான்.

துறவியாரின் முகத்தில் விஷமம் பரவியது. “ஆதித்யா, உன் சந்தேகம் நியாயமானதுதான். நான் முன்பு கூறியபடி போசளரை நேரிடையாக எதிர்ப்பதில் இராஜேந்திரருக்குப் பல சங்கடங்கள் இருந்தன. காடவ கோப்பெருஞ் சிங்கனுடன் இன்னும் சில சிற்றரசுகளும் சேர்ந்து உட்பகையை

வளர்த்துவிட்டார்கள். எனவே, தஞ்சையின் காவலுக்கு சிறு பகுதியை மட்டும் நிறுத்திக் கொண்ட ராஜேந்திரர் மீதிப் படைகளைக் கலைத்துவிட்டார். ஆனால், காலங்காலமாக சோழ மன்னனுக்காகவே உயிரைத் துறக்கும் சோழ வீரர்கள் படையைவிட்டு விலக விரும்பவில்லை.”

துறவியார் தமது விளக்கம் ஆதித்யன் புத்தியில் உறைய சற்று அவகாசம் அளித்துவிட்டுத் தொடர்ந்தார்: “எனவே, படையின் பெரும் பகுதி கொங்கு நாட்டுக்கு சாதாரண மக்களாகச் சென்று கொங்கு மண்ணின் விடுதலையை விரும்பும் வீரர்களையும் சேர்த்து ஒரு விடுதலைப் படையை உருவாக்கியது. மீதிப்பேர்...” துறவியாரின் சொற்கள் பாதியில் நின்றன. அவர் பெரு விழிகளில் வழிந்த விஷமம் கூறியது.

“மீதி வீரர்கள் என்ன ஆனார்கள்?” ஆதித்யனின் கேள்வி சாதாரணமாகத்தான் வந்தது. ஆனால் துறவியார் கூறிய பதில் அவனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“மீதி வீரர்கள் பாண்டிய நாட்டிலிருக்கிறார்கள்” என்ற துறவியார் மெள்ள நகைத்தார்.

“என்ன? சோழ வீரர்களில் பாதிப்பேர் பாண்டிய நாட்டிலிருக்கிறார்களா?” - ஆதித்யனின் திகைப்பு அவன் கேள்வியிலும் ஒலித்தது.

“ஆம் ஆதித்யா! இராஜேந்திரரின் நோக்கம் போசளர்களைத் தமிழகத்திலிருந்து விரட்டுவது. நேரிடையாக சோழ வீரர்களைக் கொண்டு அதை சாதிக்க இயலாது. ஆனால் போசளரின் பரம வைரிகளான பாண்டியர் படையிலிருந்து கொண்டு அவர்களை எதிர்ப்பதும் போரிடுவதும் இயலும். எனவே பாண்டிய மன்னர் திரட்டிக் கொண்டிருந்த படையில், சோழ வீரர்கள் சாதாரணக் குடிகளாகச் சென்று இணைந்து கொண்டார்கள்” என்றார் சைவத் துறவியார் வெகு சாதாரணமாக.

ஆதித்யன் துறவியாரைப் பார்த்த பார்வையில் பிரமிப்பு வழிந்தது. தமிழகத்திலிருந்து போசளரை விரட்ட சோழ இராஜேந்திரர் திட்டம் வகுத்து நீண்ட காலமாகிவிட்டது என்பதை உணர்ந்தான். தமிழகம் விடுதலை பெற, முதலாம் ராஜராஜர் காலம் முதல் திரட்டப்பட்டு, இணையற்ற பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட்ட சோழர் பெரும்படையை கலைக்கவும்

தயங்காத அபூர்வப் பிறவி சோழ மன்னர் என்பதும் புரிந்தது அவனுக்கு.

அவன் பிரமிப்பைக் கவனித்த துறவியார், “ஆகிய்யா, பாண்டியருக்கு உதவ சோழ வீரர்களை அனுப்பி வைத்ததோடு மட்டும் நிற்கவில்லை சோழ மன்னர். மேலும் படை திரட்டவும், போருக்குப் பின் நாட்டை வளப்படுத்தவும் பெரும் செல்வமொன்றையும் பரிசாக அளிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறார்” என்றார்.

“பெரும் செல்வமா? என்ன அது?” என்றான் ஆகிய்யன் பிரமிப்பு இன்னும் நீங்காத குரலில்.

துறவியாரின் முகத்தில் நிதானம் படர்ந்தது. அடுத்து ஒலித்த அவர் குரலிலும் நிதானம் பெரிதும் காணப்பட்டது. “ஆம் ஆகிய்யா, பெரும் செல்வம்தான் அது. அதன் பெயர் இந்திர தனுசு” என்றார் துறவியார்.

10. இந்திர தனுசு

இரவின் குளிர்ந்த தென்றலுக்குக்கூட துறவியார் உச்சரித்த ‘இந்திர தனுசு’ என்ற பெயர் திகைப்பை அளித்திருக்க வேண்டும். உப்பரிகையை அடுத்து நீண்ட தாழ்வரையில் சற்று நேரம் தயங்கி நின்ற காற்று, மேற்கொண்டு துறவியார் ஏதும் பேசாமல் விழிகளை அரைவாசி மூடி நிஷ்டையில் ஆழ்ந்துவிட்டதால் மெல்ல சீலையை நகர்த்திவிட்டு அந்த அறைக்குள் புகுந்து மறைந்தது.

அகன்ற நெற்றிக்குக் குறுக்கே ஓடிய பச்சை நரம்பு, இலேசாகப் புடைத்து நிற்க, அந்த இரவிலும் பளிச்சிட்ட நீறு சற்றே சுருங்கி துறவியாரின் சித்தம் கனவேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்ததை உணர்த்தியது. ஆகிய்யன் அவர் நிஷ்டையில் குறுக்கிட மனமின்றி மௌனமாகவே காத்திருந்தான்.

நீண்ட நேரம் கழித்து விழிகளைத் திறந்து ஆகிய்யனை ஏறிட்டார் அவர். “ஆகிய்யா, சோழ அரசைஸ்தாபித்த முதலாம் பராந்தகனின் தந்தை, முதல் ஆதித்த சோழர் தில்லை சிற்றம்பலத்தைப் பொன்னம்பலமாக்கியபோது அத்தனை பொன்னும் எங்கிருந்து கிடைத்தது என்பதை அறிவாயா?” என்று வினவினார்.

ஆகிய்யன் இல்லையென்பதற்கடையாளமாகத் தலை அசைத்தான்.

“கொங்கு நாட்டின் செல்வத்துக்கும் செழிப்புக்கும் மூலதனமாக இருப்பது எதுவென்பது தெரியுமா?”

துறவியாரின் அடுத்த கேள்வியும் உடனே வந்தது.

ஆதித்யன் மீண்டும் மௌனமாகத் தலையசைத்தான்.

“தெற்கில் சோழரும் வடக்கில் காகதீயரும் மேற்கில் போசளரும் நெருக்கினாலும் காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ் சிங்கனை இன்னும் அடக்க இயலாததற்குக் காரணத்தை அறிவாயா?” - துறவியாரின் இந்தக் கேள்விக்கும் விடை ஆதித்யனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

“இத்தனை கேள்விகளுக்கும் ஒரே ஒரு பதில் இருக்கிறது ஆதித்யா. அது இந்திர தனுசு. நூறு ஆண்டுகளுக்குமேல் மறைக்கப்பட்டுவிட்ட ரகசியம் அது” என்ற துறவியார், உப்பரிகையை விட்டுத் திரும்பி, “ஆதித்யா, வா என்னுடன்” என்று அழைத்தபடியே அறைக்குள் நுழைந்தார்.

மீண்டும் அறைக்குள் நுழைந்த ஆதித்யனுக்கு முதலில் எழுந்த சந்தேகம் மீண்டும் தோன்றவே, “துறவியாரே இது மன்னரின் அறையாகத் தெரிகிறது” என்றான்.

முன்னால் சென்ற துறவியார் திரும்பிப் பாராமலே அனாயாசமாக பதில் சொன்னார்:

“ஆம் ஆதித்யா, இது சோழ இராஜேந்திரனின் சயன அறை.”

“மன்னர் இங்கு தங்குவதில்லையா?” ஆதித்யனின் அடுத்த கேள்விக்கும் அதே வேகத்தில் பதில் வந்தது துறவியாரிடமிருந்து.

“இல்லை ஆதித்யா. மன்னர் இப்போதெல்லாம் தில்லையம்பலத்திலேயே பழியாய்க் கிடக்கிறார். இரு மகாராணிகளும் கூட தில்லையின் மாளிகையிலேயே இருக்கிறார்கள்” - வார்த்தைகளை உதிர்த்தபடியே அறையின் ஒரு மூலைக்கு வந்த துறவியார், அங்கிருந்த உயரமான பாவை விளக்கைச் சற்று நகர்த்திவிட்டு சீலையை விலக்கினார்.

மன்னரின் பஞ்சணையைச் சுற்றி வந்து அருகில் நெருங்கிய ஆதித்யன், அங்கு சுவரோடு சுவராகப் பதிக்கப்பட்டிருந்த கதவு ஒன்று இருப்பதைக் கவனித்தான். எங்கிருந்தோ தம் கரத்தில் தோன்றிய திறவு கோலினால் அதைத் திறக்க முற்பட்டார் துறவியார்.

கதவு திறந்ததும் நெடு நாட்களாகப் பூட்டி வைத்திருந்த தால் உண்டான ஒருவித நெடி இருவரையும் தாக்கியது. அருகிலிருந்த பந்தமொன்றை விளக்கின் உதவியால் பற்ற வைத்த துறவியார், அந்தக் கதவின் வழியே உள்ளே நுழைந்தார். சிறு அறையொன்றின் மறுபுறத்திலிருந்து படிகள் கீழே இறங்கின.

துறவியார் வெகு வேகமாக அவற்றில் இறங்க ஆரம்பித்து சற்றே திரும்பி, “ஆதித்யா, கவனமாக இறங்கி வா, படிகள் சற்று நெருக்கமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன” என்று அவனை எச்சரித்தார். கருங்கல்லால் அமைக்கப்பட்ட அந்தப் படிகள் சுழன்று சுழன்று இறங்கிக் கொண்டேயிருந்தன. வெகுநேரம் ஆன பிறகும் படிகள் இன்னும் முடியாததையும், சுற்றிச் சுற்றி அவற்றில் தொடர்ந்து இறங்கியதால் தலை சுழலும் ஸ்திதிக்கு வரத் தொடங்கிவிட்டதையும் உணர்ந்த ஆதித்யன், இந்தப்படிகள் நிச்சயம் பாதாள உலகத்திற்குச் செல்லும் படிகளாயிருக்க வேண்டும் என்றே தீர்மானித்தான்.

துறவியார் எதையும் லட்சியம் செய்யாமல் வேகமாக இறங்கியபடியே இருந்தார். ஆதித்யன் ஏறக்குறைய மயங்கி விழுந்துவிடும் நிலைக்கு வந்தபோது, படிகள் சட்டென்று முடிவடைந்து அவன் எதிரில் பெரும் மண்டபம் ஒன்று எழுந்தது. மண்டபத்தின் உள்ளே நுழைந்த ஆதித்யன், வாழ்நாளில் அதுவரை கண்டறியாத காட்சியொன்று தன் கண்களின் முன்பு தோன்றுவதை உணர்ந்தான்.

துறவியார் கரத்திலிருந்த பந்தத்தின் உதவியுடன் உள்ளே தொங்கிக் கொண்டிருந்த இரண்டொரு சர விளக்குகளை ஏற்றியதும் அந்தக் காட்சி இன்னும் தெளிவாக விரிந்தது. பிரமிப்பில் அப்படியே அடித்து வைத்த சிலையாக நின்றான் ஆதித்யன். பொன்னும் மணியும் முத்துக்களும், கற்கள் பதிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களும் குறுவாட்களும் மகுடங்களும் பதுமைகளும், பெரும் ரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்ட ஒரு சிம்மாசனமும் இன்னும் என்னவென்றே விளங்காத பல பொக்கிஷங்களும் அந்தப் பெரும் மண்டபத்தில் நிறைந்து கிடந்தன. சரவிளக்குகளில் ஒளியில் தான் கண்டது ஒரு பகுதியே என்பதையும் அந்த மண்டபம் இன்னும் நீண்டு கிடப்பதையும் பார்த்தவனது பிரமிப்பு உச்சத்தை எட்டியது.

துறவியாரது வேகநடை, அந்த மண்டபத்தினுள் நுழைந்த பின்பும் நிற்கவில்லை. மண்டபத்தின் மறுகோடி வரையில் விறுவிறுவென்று நடந்தவர் சட்டென்று நின்றார். அவரது பார்வை எதிரே தெரிந்த வேலைப்பாடு அமைந்த பெரும் கதவின் மேல்புறம், சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த ஒரு வாளின் மீது நிலைத்தது.

துறவியார் சட்டென்று நின்றதையும் அவர் பார்வை பாய்ந்து நிலைத்த இடத்தையும் கவனித்தான் ஆதித்யன். அந்த வாளையும் பெரும் ஏக்கம் படரத் தொடங்கிய அவர் முகத்தையும் கவனித்தபடி நின்றான். வாளின் உறையிலிருந்த வேலைப்பாடுகள் கண்களைக் கவர்ந்தன. அசாத்திய நீளமாயிருந்த அந்த வாளின் பிடியில் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட புலிச்சின்னம் பந்தத்தின் ஒளியில் சிவந்து ஜொலித்தது.

அந்த நீண்ட வாளை உற்றுப் பார்த்தபடி நின்ற துறவியாரிடமிருந்து உதிர்ந்த சொற்களில், பெரும் ஏக்கமும் பெருமையும் கலந்து ஒலித்தன.

“ஆதித்யா, இது சாளுக்கிய எல்லை முதல் குமரி வரையில் சோழர் புலிக்கொடியைப் பறக்கவிட்ட முதற் குலோத் துங்கனின் வாள். இது உயர்த்தப்பட்ட இடத்திலெல்லாம் பெரும் வெற்றியையே தேடித் தந்தது. இதைக் கண்டு சாளுக்கிய நாடும் கலிங்கமும் ஈழமும் நடுங்கியது. ஆனால்...” துறவியாரின் சொற்கள் பாதியில் நின்றன.

“ஆனால் என்ன துறவியாரே?”

துறவியாரின் முகத்தில் பெரும் சோகம் படர்ந்தது. “இப்போது இதைத் தொடக்கூட எந்த சோழ வீரனுக்கும், சோழ வீரன் என்ன, சோழ மன்னனுக்கும் அருகதை கிடையாது.” இதைச் சொன்ன அவர் குரலிலும் பெரும் சோகம் ஒலித்தது.

அடுத்து நீண்ட பெருமூச்சொன்றை வெளியிட்ட துறவியார், “சரி ஆதித்யா, வா என்னுடன்” என்றபடியே எதிரேயிருந்த கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தார்.

அடுத்து தென்பட்ட அறை, நல்ல விசாலமாயிருந்தது. தந்தத்தாலும், மரத்தாலும், பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட, சிறியதும் பெரியதுமான பல பேழைகள் அங்கு கிடந்தன.

அந்தப் பேழைகளின் மீதும், பக்கங்களில் நின்ற மர அடுக்குகளின் மீதும் ஒலைச் சுவடிகள் பல இறைந்து கிடந்தன. உள்ளே நுழைந்த துறவியார் பந்தத்தின் ஒளியில் பேழைகளைத் திறந்து பார்ப்பதும், ஓரிரு ஒலைகளைப் புரட்டிப் படிப்பதுமாக எதையோ தேட ஆரம்பித்தார்.

அவர் தேடுவது எதையென்று புரியாத ஆதித்யன் மண்டபத்திலிருந்து இரு சரவிளக்குகளைக் கொண்டு வந்து அறைக்குள் பொருத்தினான். அறையெங்கும் தாராளமாகப் பரவிய ஒளியில் நீண்ட நேரம் தேடிய துறவியாருக்கு அவர் தேடியது இறுதியாக, அறையின் மூலையிலிருந்து கிடைத்தது. சுத்தமான பொன்னால் செய்யப்பட்ட பேழையொன்றை எடுத்துக் கொண்டு சரவிளக்கின் அருகில் வந்து நின்ற துறவியாரின் பெரு விழிகள் பொன்னைவிட அதிகமாக மின்னின. தமது காவி வஸ்திரத்தின் ஒரு பகுதியால் அந்தப் பேழையைத் துடைத்தவர், அதை விளக்கின் அருகில் மெள்ளக் கொண்டு போனார். அந்தப் பேழையின் மீது, ஏதோ எழுதியிருப்பதை விளக்கொளியில் கண்ட ஆதித்யன், அருகில் நெருங்கி உற்றுக் கவனித்தான். அடுத்து வியப்பு தொனித்த குரலில் அதன் மீதிருந்ததைச் சற்று உரக்கவே படித்தான் - “இந்திர தனுசு” என்று.

தொடர்ந்து இந்திர தனுசைப் பற்றி துறவியார் விளக்க விளக்க, திகைப்பில் உறைந்த ஆதித்யன், கொங்கு மன்னனும் இளவரசியும் எத்தகைய செல்வத்தை இழந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டது மட்டுமின்றி அதை எப்படியும் மீட்பது என்றும் தீர்மானித்தான்.

திகைப்பும் வைராக்கியமும் மாறாமல் ஆதித்யன் உணர்ச்சிவசப்பட்டு நின்ற அதே நேரத்தில் கொங்கு நாட்டு இளவரசி உண்மையில் தன் உயிரையே இழந்துவிடக் கூடிய நிலையிலிருந்தான்.

கொங்கு நாட்டின் தலைநகரான ஸ்காந்தபுரத்தின் அரண்மனையில் மன்னன் அவநிதனின் அறையிலிருந்த பஞ்சணையில் துவண்டு கிடந்த இளவரசி பூங்கோதை, தடாகத்திலிருந்து பறித்து எறியப்பட்ட தாமரைக் கொடியைப்போல வதங்கிப் போயிருந்தான்.

அந்த அரண்மனைக்கு அவள் கொண்டு வரப்பட்டு முழுதாக ஒரு தினம் ஓடிவிட்ட பிறகும் முடிக்கிடந்த மலர் விழிகள் திறக்கவேயில்லை. சிவந்த தாமரையின் நிறத்தைப் பெற்றிருக்கும் அழகிய முகம் வெளுத்துப் போய், வெள்ளகத்திப் புஷ்பமாகவே தெரிந்தது. சற்றைக்கொருதரம் மிகுந்த சிரமத்துடன் பெரிதாக வந்த மூச்சும் மெள்ள மெள்ள அடங்கிக் கொண்டிருந்த அதன் வேகமும், அவள் முடிவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருப்பதை உணர்த்தின.

பஞ்சணைக்குச் சற்றுத் தள்ளியிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து அவளையே வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்த மன்னன் அவந்தினின் முகத்தில், வாழ்நாளில் அதுவரை கண்டறியாத சோகம் படர்ந்து கிடந்தது. வயதும் கவலைகளும் அளித்த பரிசுகளாகத் தலையில் தென்பட்டன ஓரிரு நரைகள். அந்த முகத்திலிருந்த களையும், கண்களில் தெரிந்த ஒருவித கவர்ச்சியும், ஒரு காலத்தில் மன்னாதி மன்னர்களையெல்லாம் விடுத்து, சோழ இளவரசி அவனிடம் மயங்கியதற்குக் காரணமிருக்கிறது என்பதைப் புலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

அரண்மனைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்த மருத்துவரைக் கண்டதும் அவர்களின் முகம் சற்று மாறியது.

இருக்கையை விட்டு எழுந்தவன், வேகமாக மருத்துவரை நோக்கிச் சென்றான். அவர் நெருங்கு முன்பே ஒலித்த அவன் குரலில், கவலையும் பதற்றமும் கலந்திருந்தது. “மருத்துவரே, விரைந்து வாரும். வந்து என் மகளைச் சற்று கவனியும்.”

மருத்துவர் முகத்தில் வியப்பு தெரிந்தது. “என்ன? இளவரசியார் வந்திருக்கிறாரா? என்ன அவருக்கு?” - கேட்ட மருத்துவர், திரும்பி அருகில் உடன் வந்து கொண்டிருந்த போசள வீரனை எரித்துவிடுவது போலப் பார்த்தார். “என்ன செய்தீர்கள் இளவரசியாரை?” என்ற அவர் கேள்வியும் கடுமையுடன் வந்தது.

அந்த வீரனின் பதில் சற்று நடுக்கத்துடனேயே வெளிப்பட்டது. “மருத்துவரே, உங்களை அழைத்து வரும்படி தான் தலைவர் உத்தரவு. மற்ற விவரங்கள் ஏதும் எனக்குத் தெரியாது.”

மன்னன் குரல் குறுக்கிட்டது. “மருத்துவரே, உங்கள் விசாரணையைப் பிறகு வைத்துக் கொள்ளலாம். முதலில் வந்த

என் மகளைக் கவனியுங்கள்” என்றான் மன்னன் கெஞ்சும் குரலில்.

விறுவிறுவென்று பஞ்சணைக்கு அருகில் வந்து நின்ற அந்த கொங்கு நாட்டு மருத்துவரின் முகத்தில் திகைப்பும் வியப்பும் கவலையும் அச்சமும் மாறிமாறித் தோன்றின. சிறுமியாகத் தாம் பார்த்திருந்த இளவரசியை இயற்கை எப்படி செப்பனிட்டிருக்கிறது என்று உள்ளுக்குள் வியந்த மருத்துவர், வாழைத்தண்டு போல செயலற்றுக் கிடந்த அவள் கரத்தைப் பிடித்து, நாடியை உற்றுக் கவனித்தார். அடுத்து அவள் விழிகளின் இமையை உயர்த்தி உட்புறத்தையும் அவள் மூச்சையும் கவனித்தவர் முகத்தில் கவலை படர்ந்தது. அடுத்து ஒலித்த அவர் குரலில் நடுக்கம் புலப்பட்டது.

“மன்னவா, இளவரசியாருக்கு மிகக் கடுமையான விஷம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விஷப் புகையால் சுவாச உறுப்புகள் முழுவதுமாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதே நிலை நீடித்தால் நாளை உச்சிப் பொழுதுக்குள் அவர் மூச்சு முழுவதுமாக நின்றுவிடும்” என்றார் மருத்துவர்.

மருத்துவரின் வார்த்தைகள் மன்னனை மட்டுமின்றி அந்த அறைக்குள் வேகமாக நுழைந்து கொண்டிருந்த சூரிய காங்கேயனையும் திடுக்கிட வைத்தன.

அவனை நோக்கித் திரும்பிய மன்னனது பார்வையில் கொலைக்குறி தென்பட்டது. மஞ்சத்தினடியில் அதுவரை மறைந்து கிடந்த குறுவாள் மன்னனின் கரத்தில் தோன்றியது. அதை காங்கேயன் மீது எறிந்துவிட வேகத்துடன் அக்கரம் உயரவும் செய்தது.

11. மருத்துவர் இல்லத்தில் மர்ம உருவம்

ஒரு தலைவனிடம் ஏற்படும் பலவீனம் அவன் மக்களையும் எத்தனை தூரம் பாதிக்கும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக நின்றிருந்தான் கொங்கு நாட்டு மன்னன் அவநிதன். சோழ இராஜராஜன் அன்னியருக்கு இடம் கொடுத்துவிட்டதால், சோழ நாட்டை மட்டுமின்றி அதற்கு உட்பட்ட சிற்றரசுகளையும் அடிமைப்பட வைத்து விட்டிருந்தான். பெயரளவிற்குச் சிற்றரசாக இருந்தாலும் அதுவரையில் சர்வ சுதந்திரமாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்த கொங்கு நாட்டின் மன்னன் அவநிதன் நாட்டையும், அதிகாரத்தையும் இழந்ததுடன் ஒரே மகளையும் இழக்கும் நிலைக்கு வந்திருந்தான். எனவே, அவன் நிதானத்தை இழந்ததிலோ, மகளின் இந்த நிலைக்குக் காரணமான சூரிய காங்கேயனைக் கொன்றுவிட்ட முயன்றதிலோ வியப்பேது மிருக்கவில்லை.

அவநிதனின் முயற்சியை மருத்துவரின் உரத்த குரல் தேக்கியது. "நில், மன்னா நில்" என்று பலமாக ஒலித்த மருத்துவரின் குரலில் அடுத்து கடுமையும் ஒலித்தது. "மன்னவா, இவனைக் கொல்வதால் தங்கள் மகள் உயிர் பிழைத்துவிடப் போவதில்லை. இவனைக் கொன்ற பின்பு ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளைச் சற்றேனும் சிந்தித்துப் பாருங்கள்..."

அவநிதனின், பதில் அலட்சியத்துடன் வந்தது: "மருத்துவரே, என்னைத் தடுக்காதீர்கள். இவனைக் கொன்றபின் போசள சிங்கனன் இந்தக் கோட்டையையும் அரண்மனையையும் அழிக்கலாம். என்னையும் கொல்லலாம். என் மகள் மடிந்த பிறகு நான் உயிர் வாழ விரும்பவில்லை."

மன்னன் பதிலிலிருந்த ஆவேசத்தையும் அலட்சியத் தையும் கவனித்த மருத்துவர் அவனுக்கு நேர் எதிரில் வந்து நின்றார். அவர் விழிகள் மன்னன் விழிகளை நிர்ப்பயமாகச் சந்தித்தன. "மன்னவா, தமிழகத்தில் எந்தக் குற்றவாளியையும் தீர விசாரிக்காமல் கொல்வதோ, தண்டனை அளிப்பதோ இன்றுவரை கிடையாது. இவனைக் கொன்றே தீருவது என்று தீர்மானித்தீர்களானால் அந்தப் பொறுப்பை என்னிடம் விடுங்கள். இரண்டே நரம்புகளைத் தட்டி இவன் விழிகளைத் தவிர வாழ்நாள் முழுவதும் வேறு அசைவே இல்லாமல் செய்துவிடுகிறேன். நீங்கள் அந்தக் களங்கத்தைச் சமக்க வேண்டாம். நீங்கள் கூறியபடி உங்கள் உயிர் உங்களுக்குத் துச்சமாக இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கும், இந்தக் கொங்கு நாட்டு மக்களுக்கும் இருக்கும் ஒரே நம்பிக்கை நீங்கள்தான். அந்த நம்பிக்கையையும் சிதைத்துவிடாதீர்கள். அந்தக் குறுவாளை இப்படித் தாருங்கள்" - மருத்துவரது குரலிலிருந்த வேகமும் அவர் வார்த்தைகளிலிருந்த உண்மையும் அவநிதன் கரத்தைத் தாழ்த்த வைத்தன.

நடந்த சம்பவம் சூரியகாங்கேயனை ஓர் உலுக்கு உலுக்கிவிட்டதால் திகைத்துப்போய்ச் சிலையாக அதுவரை நின்றவன் திரும்பி வாயிலை நோக்கி நகர மூற்பட்டான். மருத்துவரின் குரல் அவனைத் தடுத்தது.

"காங்கேயா, நில்!" என்று.

சற்று முன்பு அவர் கூறிய தண்டனை முறைகள் காங்கேயனைக் கலக்கியிருந்ததால் அவர் தன்னை நோக்கி வரத் தொடங்கியதும், அவன் கரிய முகத்தில் கலவரமும் அச்சமும் படர்ந்தன. அவன் கலவரத்தைக் கவனித்த மருத்துவர் உள்ளுக்குள் நகைத்துக் கொண்டாரென்றாலும் வெளிக் காட்டாமல் முகத்தில் கடுமையை வரவழைத்துக் கொண்ட படியே, "காங்கேயா, நீ இளவரசியாருக்கு அளித்த முலிகையுடன் கோர்க்க முலிகையைச் சேர்த்தாயா?" என்றார்.

காங்கேயன் முகத்தில் அச்சத்துடன் வியப்பும் சேர்ந்து கொண்டது. "ஆம் மருத்துவரே, உத்தமபாளையத்திலிருந்து ஸ்காந்தபுரம் வரையில் நீண்ட பயணம் என்பதால் ஐந்து துளிகளை அதிகமாகச் சேர்த்தேன்" என்றான் அவன்.

மருத்துவரின் முகத்தில் வெறுப்பு வழிந்தது. “பச்சிலையுடன் இரண்டு துளிகளுக்குமேல் சற்றுக் கலந்தாலே கோரக்க மூலிகை சுவாசப்பையை அழித்துவிடும். மூலிகைகளின் தன்மையை அறியாமல் அதைப் பயன்படுத்துவது தவறு என்பது தெரியாதா உனக்கு? போ, போய் சிங்கணனிடமும் உன் மன்னன் வீர சோமேஸ்வரனிடமும் நீயே இளவரசியைக் கொன்றுவிட்டதாகச் சொல்” என்றார் மருத்துவர்.

காங்கேயன் திருதிருவென விழித்தான். வீர சோமேஸ்வரனுக்கு இந்தச் செய்தி கிடைக்குமானால் தன்னை உயிருடன் தோலுரித்துவிடுவான் என்பதை உணர்ந்தான். தனது மகனுக்கு இளவரசியை வலுக்கட்டாயமாகவாவது மணமுடிப்பதன் மூலம் கொங்கு நாட்டிலும், சோழ மன்னிலும் தன்னை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ளத் திட்டமிட்டிருந்தான் வீர சோமேஸ்வரன்.

காங்கேயனின் அச்சத்தை இன்னும் உயர்த்த மருத்துவரின் குரல் மீண்டும் ஒலித்தது. “ஏன் விழிக்கிறாய்? நீயாகப் போய் உன் மன்னனிடம் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறாயா, அல்லது சோமகேசி இளவரசியைக் கொன்றுவிட்டான் என்று நான் செய்தியனுப்பவா?” என்றார் மருத்துவர்.

எதிரில் நின்றவனது கரிய முகத்திலிருந்த திகில் இன்னும் அதிகமாகியது.

“சோமகேசி, நீ சாளுக்கியன் என்பதையும் சூரிய காங்கேயனைக் கொன்றுவிட்டு அவன் பெயரில் பாண்டிய நாட்டில் உலவியதையும் நான் அறிவேன். கொங்கு நாட்டில் மாற்றுப் பெயரைக் கொண்டு ஏய்ப்பது எளிதல்ல சோமகேசி!” என்ற மருத்துவர், “நீ விழித்தது போதும். இளவரசியாரின் உயிருக்கு இந்த நிலையில் நான் உத்தரவாதமெதுவும் அளிக்க முடியாது. எதற்கும் என் குடிலுக்கு இளவரசியை எடுத்துச் சென்று முயன்று பார்க்கிறேன். இரண்டு நாழிகைக்கொரு முறையென்று அவர்களுக்கு மூலிகைகள் அளித்துப் பார்த்தால் ஓரளவு பிழைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. போய் சிவிகையொன்றை எடுத்து வரச்சொல்” என்றார்.

அவன் வெளியேறிய பின்பு மன்னனை நெருங்கிய மருத்துவர் குரலைப் பெரிதும் தாழ்த்திக் கொண்டார். “மன்னவா, இளவரசியாருக்கு அபாயம் ஒன்றுமில்லை.

ஆனால் அவர் மயக்கத்தை இங்கே தெளிவிப்பதுதான் அபாயம். என் குடிலுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடுகிறேன்.”

“என்ன கூறுகிறீர் மருத்துவரே?”

“ஆம் மன்னவா. இளவரசியாரின் மயக்கம் சாதாரணமானதுதான். ஆனால் அவர் இங்கே விழித்துவிட்டால் பிறகு தங்களுடன் இளவரசியும் அரண்மனையிலேயே சிறையிருக்க வேண்டிவரும். சற்று எண்ணிப் பாருங்கள்.”

மன்னன் முகத்தில் மிதமிஞ்சிய ஏக்கம் பிரதிபலித்தது. பல ஆண்டுகள் கழித்துத் தன்னிடம் வந்த ஒரே மகளுடன் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமல் மீண்டும் பிரிவது அவன் உள்ளத்தைச் சுக்கு நூறாக்கியது. ஆனால் மருத்துவர் கூறியதில் இருந்த உண்மை மெல்ல அவன் உணர்ச்சிகளுக்கு அணை போட்டதால் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டவன், “மருத்துவரே, அவளை இங்கிருந்து தப்பிக்க வைக்க உங்களால் இயலுமா? தப்பிய பின்பு எங்கு அனுப்பப் போகிறீர்கள்?” என்றான் கரகரத்த குரலில்.

“கவலைப்பட வேண்டாம் மன்னவா! நீங்கள் யாரை நம்பி இளவரசியைச் சிறு வயதிலேயே ஒப்படைத்தீர்களோ, அந்தச் சைவத் துறவியாரிடமே அவரை அனுப்பி வைக்கிறேன். சரியாக இன்றைக்கு முன்றாவது நாள் இளவரசியார் தஞ்சையிலிருப்பார்” என்ற மருத்துவரின் கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்ட மன்னனின் விழிகள் கலங்கியிருந்தன.

“கலங்க வேண்டாம் மன்னா; விரைவில் காலம் மாறிவிடும்” என்று ஆறுதலளித்த மருத்துவர் மீண்டும் சோமகேசி வருவதைக் கண்டு முகத்தைக் கடுமையாக்கிக் கொண்டார். பணிப்பெண்கள் இளவரசியை அசையாமல் எடுத்துச் சிவிகையில் கிடத்த, பின்னால் நடந்த மருத்துவரின் விழிகள் ஒருமுறை திரும்பி மன்னனை நோக்கின.

மருத்துவர் வீசிய பார்வை தந்த ஆறுதலால் சற்றே ஆறுதலடைந்த அவநிதனின் விழிகளை நீர்த்திரை மறைத்தது. அரண்மனையிலும் கோட்டையிலும் நெடுக நின்றிருந்த போசள வீரர்களை வெறுப்புக் கலந்த பார்வையுடன் கவனித்தபடியே வந்த மருத்துவரைத் தொடர்ந்து சோமகேசியும் உடன் போசள வீரர்களும் வந்தனர்.

தமது குடிவையடைந்ததும் இரு பணிப்பெண்களைத் தவிர மற்றவர்களைத் திருப்பியனுப்பிய மருத்துவர், சோமகேசியிடம் இரண்டு தினங்கள் கழித்து வந்தால் போதுமென்று கூறியனுப்பவும் செய்தார். குடிவை விட்டு வெளியே வந்த சோமகேசி, சற்று நின்றான். வெளியில் மக்கள் கூட்டம் மருத்துவருக்காகக் காத்துக் கிடந்தது. இல்லத்தின் முன்பும் மரநிழல்களிலும் முதியவர்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும், திடகாத்திரர்களும் கூட நிரம்பியிருப்பதைக் கண்ட சோமகேசி 'ஸ்காந்தபுரத்து மக்களில் இத்தனை பேர் நோயுற்றவர்களா?' என்று வியந்தான். சற்றுத் தள்ளியிருந்த மரத்தை நோக்கி இரு வீரர்களுடன் நடந்தவன், சட்டென்று மரத்தினடியில் நின்றான். உடன் வந்த வீரனை அழைத்தவன், "அந்தக் கிழ மருத்துவனை நம்ப இயலாது. இந்தக் குடிலுக்குச் சற்றுத் தள்ளியிருந்து இவனைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். நான் சோழ நாட்டிலிருக்கும் நமது வீரர்களுடன் மீண்டும் உத்தமபாளையத்திற்குச் சென்று அதைக் கைப்பற்றுகிறேன். தண்டநாயகருக்கும் தாக்குதலைத் தொடங்கிவிடுமாறு செய்தியனுப்ப வேண்டும். என்னுடன் உத்தமபாளையத்திலிருந்து வந்த நமது வீரனை அழைத்து வா!" என்று உத்தரவிட்டான்.

சற்று நேரத்தில் அந்த மரத்தினடிக்கு வந்த வீரனை நோக்கியவன், "நீ இடைப்பாடி நாட்டுக்குச் சென்று இந்த ஓலையைச் சிங்கணரிடம் கொடுத்துவிடு. இளவரசி பாண்டி நாட்டில் இல்லையென்றும் தாக்குதலைத் தொடங்கலாம் என்றும் தெரிவித்துவிடு" என்றான்.

ஒருமுறை சுற்றும் முற்றும் பார்த்த சோமகேசி, மக்கள் கூட்டம் சற்றுத் தள்ளியேயிருப்பதைக் கவனித்து, திருப்தியுடன் தலையசைத்தபடி அங்கிருந்து அகன்றான். அதுவரை மரத்தின் மறுபுறத்தில் ஒருவன் நோயாளியைப் போலக் கம்பளியொன்றைப் போர்த்தியபடி படுத்துக் கிடந்ததையோ, தான் பேசியவற்றை ஒரு வார்த்தைகூட விடாமல் அவன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் என்பதையோ சோமகேசி அறியவில்லை.

மருத்துவரது குடிலுக்குள் நோயாளிகளைக் கவனித்து மூலிகைகளையும், குளிகைகளையும் அளித்து அனுப்பும் பணி வெகு மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மாலை

மங்கி இருள் லேசாகப் பரவிய பொழுதில்தான் மருத்துவர் இல்லத்திலிருந்த கூட்டம் கரைந்து ஓரிருவர் மட்டும் தங்கள் முறைக்காகக் காத்திருந்தனர். அன்று முழுவதும் மூலிகைகளைக் கலுவத்தில் இட்டு அரைத்தும் பச்சிலைகளைப் பிழிந்தும் பணி செய்த அலுப்பு மருத்துவரின் சீடர்கள் முகங்களில் தெரிந்தது.

இருக்கும் ஓரிருவரும் வெளியேறிய பின்பு சீடர்களும் மருத்துவரிடம் விடைபெற்றுக் கொள்வதையும், மருத்துவர் குடிலின் பின்புறத்திலிருந்த மூலிகைத் தோட்டத்தை நாடிச் செல்வதையும் மரத்தினடியிலிருந்தபடியே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் அந்தக் கம்பளி போர்த்திய மனிதன்.

குடிலின் பின்புறத்து அறையில் பட்டு விரிப்பொன்றின் மீது படுத்துக் கொண்டிருந்த இளவரசிக்கு மெல்ல நினைவு திரும்ப ஆரம்பித்திருந்தது. முடியிருந்த இமைக்குள் அசைந்த விழிகள் அதை நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தன. மருத்துவர் அளித்திருந்த மூலிகைச் சாற்றை இரு நாழிகைகளுக்கொரு முறை பணிப்பெண்கள் அளித்துக்கொண்டேயிருந்ததாலும், பின்புறத்து மூலிகைத் தோட்டத்திலிருந்து மூலிகை மணம் நிரம்பிய காற்றைத் தொடர்ந்து சுவாசித்ததாலும் அன்று மாலைப் பொழுதிலேயே இளவரசியின் மயக்கம் தெளியத் தொடங்கியிருந்தது. நீண்ட நேரமாக ஓய்வெடுத்துவிட்ட அவள் சித்தம் விழிப்பை நாடி கனவேகமாக இயங்கத் தொடங்கியதால் ஏதோதோ காட்சிகளை அவள் உள்ளம் உருவாக்கி அவள் கண்களுக்குள் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. குளாமணி விஹாரமும், பாண்டியர் தலைநகரும், உத்தமபாளையமும் மாறி மாறித் தோன்றியது மட்டுமின்றி அங்கங்கே நடந்த சம்பவங்களும் பலவிதமாக மாறிமாறித் தோன்றின.

அவள் விழிகளிலும் முகத்திலும் ஏற்பட்ட சலனங்களைக் கவனித்த பணிப்பெண்கள், மருத்துவர் கூறியிருந்தபடி மூலிகைச் சாற்றை அவள் இதழ்களை நீக்கிச் சிறிதும், மற்றொரு மூலிகைச் சாற்றை அவள் இமைகளை விலக்கி விழிகளிலும் விடவே, அடுத்த கால் நாழிகையில் இளவரசி கண் விழித்தாள். தான் ஏதோ ஒரு புதிய இடத்திலிருப்பதையும், தான் சந்திக்கிறாத புதிய பணிப்பெண்கள் எதிரில் நிற்பதையும் கண்டவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

மெல்ல எழ முயன்றவள், தன் உடலின் களமே பெரும் சூமையாயிருப்பதையும், கைகால்களின் இணைப்புகள் பெரிதும் பலவீனப்பட்டுக் கிடப்பதையும் உணர்ந்தாள்.

எதிரில் நின்ற பணிப்பெண்கள் அவள் நிலையை உணர்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அவளைத் தாங்கி மெல்ல அமர வைத்தவர்கள் ஒருமுறை தலைவணங்கினார்கள்.

இளவரசியிடமிருந்து பலவீனமான குரலில் கேள்வி ஒலித்தது. “யார் நீங்கள்? நான் எங்கிருக்கிறேன்? இந்தக் குடல் யாருடையது?”

இளவரசியின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்க ஆரம்பித்த அந்தப் பெண்கள் அறை வாயிலில் ஏற்பட்ட அவரத்தைக் கேட்டு நிமிர்ந்தனர். நிமிர்ந்தவர்கள் விழிகளில் பெரும் திகில் பரவியது. அதைக் கவனித்த இளவரசியும் சிரமப்பட்டுப் பின்புறம் திரும்பி நோக்கினாள்.

உடல் முழுவதும் கம்பளியொன்றைப் போர்த்தியபடி உருவமொன்று வாயிலில் நின்றது. நடுவில் இலேசாக விலகியிருந்த கம்பளியினூடே அதன் கச்சையில் குறுவாள் ஒன்றும் தெரிந்தது. இளவரசி திரும்பியதும் ஒருமுறை தலையசைத்த அந்த உருவம் ஓரடி முன்னால் எடுத்து வைத்தது.

அடுத்த கணம் ‘வீலெ’ன்ற பணிப்பெண்களின் அலறல் அந்தக் குடலின் பின்புறத்தில் கவிந்து கிடந்த இருளை ஊடுருவி வெகு தூரத்திற்குக் கேட்டது. மருத்துவர் இல்லத்திற்குச் சற்றுத் தள்ளி சோமகேசி நிறுத்தியிருந்த போசள வீரர்கள் முவருக்கும் கூட அந்த அலறல் கேட்டது.

12. மருத்துவரின் சித்து

உடல் முழுக்கக் கம்பளத்தால் போர்த்தியபடி வந்து நின்ற உருவத்தைக் கண்டு அலறிவிட்ட பணிப்பெண்களைத் தொடர்ந்து வாயிலை நோக்கித் திரும்பிய இளவரசியும் திடுக்கிடத்தான் செய்தாள். தொடர்ந்து அந்த உருவம், கம்பளத்தை முன்புறம் இணைத்திருந்த கயிறுகளை அறுத்து, அதைச் சுழற்றி ஒருபுறமாக எறிந்து, தன்னை யாரென்று காட்டிக் கொண்டதால் அவளது திகைப்பு வியப்பாக மாறியது. அவளிடமிருந்து ‘யுவான்’ என்ற அழைப்பு வியப்புடன் வெளிவந்தது.

அதே சமயத்தில், பணிப்பெண்களின் அலறலைக் கேட்டு, பின்புறத்து மூலிகைத் தோட்டத்திலிருந்து விரைந்து உள்ளே நுழைந்த மருத்துவரின் முகத்தில் யுவானைக் கண்டதும் சற்றுக் கடுமையே பரவியது. ‘யுவான், உன்னை முதல் ஜாமம் முடிந்த பிறகுதானே வரவேண்டும் என்று கூறியிருந்தேன்’ என்றார் மருத்துவர்.

“மன்னிக்க வேண்டும் மருத்துவரே. முதல் ஜாமம் முடியும் வரை காத்திருக்க அவகாசமில்லை. உங்கள் உத்தரவுக்காகத் தான் இத்தனை நேரம் தாமதித்தேன். அந்தப் போலிக் காங்கேயன் சோழ நாட்டிலிருந்து போசள வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு உத்தமபாளையத்தைத் தாக்கச் சென்றிருக்கிறான். சிங்கணனுக்கும் போர் துவங்கிவிடலா மென்று செய்தியனுப்பியிருக்கிறான்” என்றான் படபட வென்று.

மருத்துவர் முகத்திலிருந்த கடுமை மறைந்து, நிதானம் பரவியது. ஆனால், அவரது சொற்களில் மட்டும் விஷமம்

ஒலித்தது. “நான் உன்னை மன்னிப்பதிருக்கட்டும் யுவான். முதலில் அதோ வருகிறார்களே அவர்கள் மன்னிக்கிறார்களா என்று சற்று திரும்பிப் பார்” என்றார் மருத்துவர்.

சட்டென்று திரும்பிய யுவான் போசள வீரர் மூவர் அதிவேகமாக வாட்களை உருவியபடி உள்ளே நுழைவதைக் கண்டான். உள்ளே நுழைந்த வீரர்களும் அறை வாயிலில் நின்ற யுவானைக் கண்டு ஒரு கணம் திகைத்தார்கள். கரங்களைக் குறுக்கே நீட்டி உடன் வந்த வீரர் இருவரையும் நடுவிலிருந்த வீரன் தடுத்தான்.

“வீரர்களே, இவன் யாங்சின். இடைப்பாடி நாட்டுக் கோட்டையிலிருந்து எப்படியோ தப்பி இங்கு வந்திருக்கிறான். மிகவும் அபாயமானவன். முடிந்தால் அவனை உயிருடன் பிடிக்கலாம். இல்லையெனில் கொன்றுவிடத் தயங்க வேண்டாம்” என்று மற்ற இரு வீரர்களை எச்சரித்த அந்த வீரனின் விழிகள் யுவானின் மஞ்சள் முகத்தையும் கழுத்திலிருந்து தொங்கிய அந்தப் பதக்கத்தையும் வெறித்தன.

அடுத்து அந்த வீரர்கள் வாட்களை நீட்டியபடி ஒவ்வொரு அடியாக யுவானை நெருங்க முற்பட்டு சற்று அருகில் வந்ததும் வேகமாகப் பாயவும் செய்தார்கள். சரெலென்று சுழன்று, பக்கவாட்டில் யுவான் ஒதுங்கி விட்டதால், பாய்ந்த வேகத்தில் அறைக்குள் நுழைந்துவிட்ட வீரர்கள் மீண்டும் யுவானை நோக்கித் திரும்பவும், யுவானுடைய தோளின் பின்புறமிருந்த அந்த சீனத்துவான் அவன் கரத்தில் தோன்றவும் சரியாயிருந்தது.

மீண்டும் அலறுவதற்காக வாயைத் திறந்த பணிப் பெண்கள் யுவானின், இடது கரம் உயர்ந்து தங்களை நோக்கி நீண்டு எச்சரித்ததால் திறந்த வாய் திறந்தபடியே நின்று விட்டனர். எதிரில் நடப்பவற்றை இளவரசி ஒன்றும் விளங்காமல் திகைப்புடன் வெறித்துக் கொண்டிருக்க, போசள வீரர் மூவரும் யுவானை நோக்கிப் பாய்ந்துவிட்டார்கள். இம்முறை யுவான் நின்ற இடத்திலிருந்து விலக முயற்சி செய்யவில்லை. அவன் வாள் பிடித்த கரம் உயர்ந்து, ஏக காலத்தில் மூன்று வாட்களையும் தடுத்தது. கண்ணிமைக்கும் நேரமே அந்த வாட்களைத் தடுத்த யுவானின் வாள், சரேலென்ற ஒருமுறை சுழன்று பக்கவாட்டில் ஒதுங்கிப் பின்புறமாகச் சென்று, மீண்டும் முன்னால் நீண்டு நடுவிலிருந்த வீரன் மார்பை ஊடுருவி மீண்டது. குருதியில் நனைந்து

வெளியேறிய அந்த வாள், கூரையை நோக்கி உயர்ந்தது. அது மீண்டும் கீழறங்கியபோது இடது புறத்திலிருந்த வீரனை எதிர் வீசாகத் தாக்கியது. அந்தத் தாக்குதலிலிருந்து தப்ப அந்த வீரன் வலதுபுறம் திரும்பவும், யுவானின் வாள் மீண்டும் பின்வாங்கி அவன் வலப்புறத்து விலாவில் பாய்ந்தது. இருவருக்கு மிடையே சரேலென்ற புகுந்த யுவானின் வலது கால் உயர்ந்து, நேர் பின்புறத்திற்கு வந்துவிட்ட வீரனின் வாள் பிடித்த கரத்தை அதிவேகத்துடன் தாக்கியது. அந்த வீரனின் வாள் அவன் கரத்திலிருந்து மேல் நோக்கிப் பறந்து மேற்கூரையில் செருகி நின்றது!

சண்டை துவங்கிய இரண்டு மூன்று கணங்களுக்குள் இருவரை வீழ்த்தி விட்டு தன்னுடைய வாளையும் பறக்க விட்டுவிட்ட சீனனை திக்பிரமையுடன் பார்த்த அந்த வீரன், சட்டென்று திரும்பி பின்புற வாயிலை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தான். பின்புறத்து வாயிலில் நின்று, நடந்த சிறு சண்டையையும், யுவானின் சீனத்துப் போர் முறையையும் ரசித்துக் கொண்டிருந்த மருத்துவர், எஞ்சிய வீரன் தானிருந்த வாயிலை நோக்கி ஓடி வருவதைக் கண்டதும் வழிவிட்டு சற்று ஒதுங்கினார். ஆனால் அந்த வீரன் அவரைக் கடக்கு முன்பு, அவர் கரம் அந்த வீரனின் பிடரியில் பதிந்தது. அந்த வீரன் ஒரு துள்ளலுடன் குப்புறத் தரையில் விழுந்து உருண்டான். விழிகள் குடலின் பின்புறத்து இருளில் வெறித்திருக்க, அதன் பிறகு அவனிடம் அசைவேதும் தெரியவில்லை.

மருத்துவர் அப்படியே திரும்பி தோட்டத்தின் இருளை நோக்கி இருமுறை கரங்களைத் தட்டினார். சற்று நேரத்தில் இருளிலிருந்து மருத்துவரின் சீடர்கள் இருவர் வந்தனர். கீழே கிடந்தவனைச் சுட்டிக்காட்டிய மருத்துவர், “இவனை நமது இல்லத்திற்குச் சற்றுத் தள்ளி ஓரமாகக் கிடத்திவிடுங்கள். இவன் உயிருடன் தானிருக்கிறான். ஆனால் எதற்கும் பயனற்றவனாகி விட்டான். உள்ளே கிடப்பவர்களை அப்புறப்படுத்தி தோட்டத்தில் புதைத்துவிடுங்கள்” என்றார்.

பணிப்பெண்களை நோக்கித் திரும்பியவர், “நீங்கள் இளவரசியை வேறு அறைக்கு அழைத்துச் சென்று, அவருக்காகத் தயாரித்து வைத்திருக்கும் மூலிகை கலந்த உணவை அளித்துவிட்டு, மீண்டும் முன்னறைக்கு அழைத்து வாருங்கள். ஒரு நாழிகையில் அவர் பலவீனம் பறந்துவிடும்.

யுவான், நீ என்னுடன் வா. முன்னறைக்குச் சென்று பேசலாம்' என்றார், அவர் உத்தரவுகள் மளமவென்று நிறைவேற்றத் தொடங்கின.

முன்னறைக்கு வந்து சேர்ந்ததும் மருத்துவரின் பார்வை யுவானை ஒருமுறை அலசியது.

“என்ன மருத்துவரே அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?” என்றான் யுவான்.

“யுவான், உன் தந்தையின் சாயலும் நடையும் அப்படியே உன்னிடமிருக்கின்றன. ஆனால் அவரிடமில்லாதது ஒன்றும் சேர்ந்திருக்கிறது.”

“என்ன அது.”

“வேகமும் படபடப்பும் உன்னிடம் தெரிகிறது. மலையே பெயர்ந்தாலும் யாங்சின் பரம நிதானமாகத்தான் செயல்படுவார்.”

“மருத்துவரே, சோமகேசி போசள வீரர்களும் கூறியதைக் கேட்டபின்பு நான் எத்தனை நேரம் பொறுத்திருக்க முடியும்? பாண்டிய இளவலுக்கும் படைத்தலைவருக்கும் செய்தி கூற வேண்டாமா?” என்றான் யுவான் சற்று வேகத்துடன்.

மருத்துவர் மெள்ள நகைத்தார்.

“ஏன் நகைக்கிறீர்?” யுவானின் கேள்வியில் அதே வேகமிருந்தது.

“யுவான்! பாண்டியருக்கு நீ செய்தி அறிவித்துத்தான் அவர்கள் நிலைமையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. இளவரசியாரும் அந்தப் போலிக் காங்கேயனும் உத்தமபாளையத்திலிருந்து மறைந்து விட்டார்கள் என்றதும் உன்னை படைத்தலைவர் அனுப்பி வைத்திருப்பது பாதுகாப்புக்காகத்தான். அதன் பிறகு உன்னிடமிருந்து வரும் செய்திக்காகக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு காத்திருப்பார் என்று எண்ணுகிறாயா? அல்லது கொங்கு நாட்டு மக்கள் தங்கள் இளவரசியைக் காக்கத் திறனற்றவர்கள் என்று எண்ணுகிறாயா.” - மருத்துவரின் கேள்விகள் சரமாரியாக வந்தன.

அவரது கேள்விகளில் உண்மை நிரம்பிக் கிடந்ததை உணர்ந்த யுவான் மௌனம் சாதித்தான்.

“யுவான், கொங்கு நாட்டு மக்கள் படைபலத்தில் குறைந்தவர்களே தவிர, கோழைகளல்ல, இருபத்து நான்கு உபநாடுகளிலும் கொங்கு மண்ணை போசளரிடமிருந்து விடுவிக்கத் துடிக்கும் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். தலைமைதாங்கி வழி நடத்த சோழ மன்னரோ, பாண்டியரோ முன்வர வேண்டும். அவ்வளவுதான்.”

அவர் கூறியதன் பொருள் சித்தத்தில் உறைக்கவே சட்டென்று நிமிர்ந்தான் யுவான். “அப்படியானால்...”

“ஆம் யுவான், முப்பதாயிரம் வீரர்களைக் கொண்ட படை கொங்கு நாட்டின் முக்கிய இடங்களிலும் கோட்டைகளிலும் காத்துக் கிடக்கிறது. பாதிப்பேர் மலைகளிலும் வனங்களிலும் இருக்கிறார்கள். காலை முதல் நீ இந்த இல்லத்தின் வாசலில் கண்ட மக்கள் கூட்டத்தில் பாதிப்பேர் பல இடங்களிருந்து நிலைமையை அறிவிக்க வந்தவர்கள். நானும் என் சீடர்களை மூலிகைகள் பறித்து வர வெவ்வேறு இடங்களுக்கு அனுப்புவதுண்டு” - மருத்துவரின் வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து ஒரு முறுவலும் அவர் முகத்தில் படர்ந்தது.

அர்த்தபுஷ்டியுடன் அவரது முகத்தில் படர்ந்த முறுவலைக் கவனித்த யுவானின் மனத்தில் சந்தேகம் பரவியது.

அவன் சந்தேகத்தை யூசித்துவிட்ட மருத்துவர் பலமாக நகைத்தபடியே, “நீ சந்தேகிப்பதுபோல் இந்தப் படையின் தலைவன் நானல்ல யுவான். இவர்களைத் தொலை தூரத்திலிருந்து இயக்குபவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் கட்டளைகளை நிறைவேற்ற வீரர் தலைவன் ஒருவனும் இருக்கிறான். என் கடமை வெறும் செய்திகளை அனுப்புவது மட்டுமே” என்றார்.

“யார் உங்களை இயக்குபவர்?” யுவானின் கேள்வியில் இன்னும் சந்தேகம் ஒலித்தது.

மருத்துவரின் முகத்தில் விஷமம் சொட்டியது. “படைத்தலைவர் கிருஷ்ணமல்லர். பாண்டிய நாட்டில் படைகளைத் திரட்ட தேவைப்பட்ட அவகாசத்தில் இங்கும் ஒரு படையை உருவாக்கியிருக்கிறார். போதாக்குறைக்கு தஞ்சைத்

துறவியாரும் ஏராளமான சோழ வீரர்களை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். இந்த வீரர்களுக்குத் தலைமை தாங்குபவன்” என்று சற்று நிறுத்திய மருத்துவர் “சூரிய காங்கேயன்” என்றார்.

யுவானின் சிறிய மஞ்சள் விழிகள் வியப்பில் விரிந்தன.

“ஆம் யுவான், சூரிய காங்கேயன், கொங்கு மன்னரின் மெய்க்காவலன். மன்னரின் ஓலையுடன் பாண்டியர் படைத்தலைவரிடம் சென்றபோது, அவன் வழிமறிக்கப்பட்டு, அந்த சோமகேசியால் கத்தியால் குத்தப்பட்டு காவிரியில் எறியப்பட்டது என்னவோ உண்மைதான். காவிரியின் சுழலில் காயங்களுடன் விழுந்தவன் மடிந்துவிட்டதாகவே சோமகேசி எண்ணினான். ஆனால் சூரியகாங்கேயன் காவிரியின் மீன்களுக்கும் நீந்தக் கற்றுக் கொடுப்பவன்! காயங்களுடன் கரையேறியவனை என் சீடர்கள் என்னிடம் சேர்த்தார்கள். ஆண்டவன் அருளினாலும், எனக்குக் கொஞ்சம் மருத்துவம் தெரியுமென்பதாலும் அவன் உயிர் பிழைத்து விடுதலைப் படையின் தலைவனாக உலவுகிறான்” என்றார் மருத்துவர்.

உள்ளறையின் வாயிலிலிருந்து இளவரசியின் குரல் வியப்புடன் ஒலித்தது. “அப்படியானால் சூரிய காங்கேயன் இறக்கவில்லையா? இப்போது எங்கிருக்கிறார்?”

இளவரசியின் மலர்விழிகள் முழுவதுமாக மலர்ந்து வியப்பை வெளிப்படுத்தின. மருத்துவர் “உண்மைதான் இளவரசி, காங்கேயன் உயிருடன்தான் இருக்கிறான். அதுமட்டுமல்ல, நாளை உங்களை தஞ்சைக்கு துறவியாரிடம் அழைத்துச் செல்லப் போவதும் அவன்தான்” என்றார்.

“என்ன? என் தந்தையைக் காணாமல் நான் நாளை தஞ்சை செல்ல வேண்டுமா?” - இளவரசியின் குரலில் ஏக்கமும் கோபமும் கலந்து ஒலித்தன. அவள் விழிகள் பரிதாபத்துடன் மருத்துவரை நோக்கின.

மருத்துவரின் குரல் திடமாக ஒலித்தது. “ஆம் இளவரசி, போர் துவங்க இன்னும் நான்கு தினங்களே இருக்கின்றன. அதற்குள் தங்களைப் பாதுகாப்புடன் சோழ நாட்டுக்கு அனுப்பி விட வேண்டும். இது சிருஷ்ணமல்லரின் உத்தரவு.”

கொங்கு நாட்டிற்கு மட்டுமன்றி தமிழகத்தின் விடுதலைக்குமான முதல் போர் அறிவிப்பை சர்வசாதாரணமாக வெளியிட்ட மருத்துவர், மேற்கொண்டு ஏதும் கூறாமல் அறையின் மூலைக்குச் சென்று ஓலைகளை எடுத்துப் பரபரவென்று ஏதோ எழுதத் துவங்கினார்.

ஓலைகளை எழுதி முடித்தபின் யுவானை நெருங்கியவர், “யுவான், சாளுக்கிய சோமகேசி கண்ணனூர் சென்று, சிங்கணனிடம் உத்தரவு பெற்ற பின்புதான் சோழ நாட்டிலிருக்கும் போசள வீரர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு உத்தமபாளையம் செல்ல முடியும். நீ அதற்குள் தஞ்சைத் துறவியாரிடம் இந்த ஓலையைச் சேர்ப்பித்துவிடு” என்றார்.

“மருத்துவர் லேசப்பட்டவரல்ல” என்று எண்ணிய படியே ஓலைகளை வாங்கி மேலும் கீழுமாகப் புரட்டிய யுவான், “மருத்துவரே, என்ன எழுத்து இது? ஒன்றும் புரியவில்லையே” என்றான்.

மருத்துவரின் பதில் உடனே வந்தது. “மருத்துவர்களின் எழுத்து எந்தக் காலத்திலும் இப்படித்தானிருக்கும். உனக்குப் புரியாது. வேண்டியவர்களுக்குத்தான் அது புரியும், நீ புறப்படு.”

சற்றுத் தயங்கிய யுவான், “என் தந்தை?” என்றான் சற்று சலனப்பட்ட குரலில்.

“யுவான், யாங்சின்னைப் பற்றி நீ கவலை கொள்ள வேண்டாம். அவருக்கு யார் உதவியும் தேவையில்லை. இந்தப் போர் முடியும்போது நீ மீண்டும் அவரைக் காணலாம் அதுவரையில் சற்றுப் பொறுத்திரு” என்றார் மருத்துவர்.

மருத்துவர் கூறியது எத்தனை உண்மையென்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தார் யாங்சின், இடைப்பாடி நாட்டின் கோட்டையில்.

13. சீனத்து இடி முழக்கம்

தமிழ் மண்ணில் அடியெடுத்து வைத்துவிட்ட காரணத்தினாலோ, அல்லது தன் சகோதரி பவானியைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவலினாலோ, தெற்கு நோக்கிப் பாய்ந்த காவிரியின் நடை பெரும் துள்ளலாகவே இருந்தது. கொங்கு நாட்டிற்கும் போசள நாட்டிற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியென்பதால் இடைப்பாடி நாடு எனப் பெயர் பெற்றுவிட்ட அந்த வட கொங்குப் பகுதியில் காவிரியின் கிழக்கில் செழித்த வயல்களும் மேற்கில் அடர்ந்த வனமுமாக இருந்தது. எண்ணற்ற மூலிகைகளுடன், சந்தனமும் தேக்குமாக நிறைந்து கிடந்தாலும் துஷ்ட மிருகங்கள் அதிகம் உலவியதால் அந்த வனப்பகுதியில் மனித சஞ்சாரம் என்பது அறவே அற்றுப்போய், கோரைப் பற்களும் கூர்நகங்களும் வைத்ததே அங்கு சட்டமாக இருந்தது. அவ்வப்பொழுது ஒலித்த உறுமல்களும், கர்ஜனைகளும் வேடுவர்கள் கூட அங்கு அதிகம் உலவுவதில்லை என்பதை நிரூபித்தன.

ஆனால் இயற்கையின் எந்தச் செல்வத்தையும் விட்டு வைக்க மனிதன் ஒப்புவதில்லை யென்பதையும் நிரூபிக்க, காவிரியின் ஓரங்களில் மரங்கள் வெட்டப்பட்டு சாய்ந்து கிடந்தன. வனத்தின் முகப்பில் வெறும் அடிமரங்கள் நின்றன.

மாலைப் பொழுது முற்றி இருள் கவியத் துவங்கு முன்பாகவே கருத்த மேகங்கள் கார்காலம் நெருங்கிவிட்டதை அறிவுறுத்தின. தெற்கிலிருந்து வேகமாக வந்து வாளை மூடி இருள் கவியச் செய்துவிட்டன. துஷ்ட மிருகங்களின் நடமாட்டம் இனி அதிகரித்துவிடும் என்று உணர்ந்ததால், மரங்களை வெட்டிக் கொண்டும் அடுக்கிக் கொண்டுமிருந்த பணியாட்களை விரைவில் அக்கரைக்குச் செல்லும்படி போசள வீரர்கள் ஏவிக் கொண்டிருந்தார்கள். பன்னீர் தெளிப்பதுபோல்

தெறிக்கத் தொடங்கிய மழைச் சாரலையும், பெரும் அரக்கன் ஒருவன் வாயைக் குவித்து ஊதுவதுபோல் விட்டுவிட்டு விசத் தொடங்கிய ஊதற்காற்றையும் லட்சியம் செய்யாமல், வெட்டப்பட்ட மரங்களைச் சுமந்த பணியாட்கள், காவிரியின் கரைகளை இணைத்த மரப்பாலத்தின் வழியே நடந்து சற்றுத் தூரத்தில் தெரிந்த இடைப்பாடி நாட்டுக்கோட்டையை நோக்கி விரைந்தனர்.

கோட்டைக் கதவுகளினூடே நுழைந்து முன்புறமிருந்த இரு உயரமான மாளிகைகளையும் கடந்து, பின்புறம் வீரர்கள் அணிவகுப்புக்கென்றே ஏற்பட்ட திடலில் மரங்களைக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டு, அருகிலிருந்த கூடாரங்களில் ஒதுங்கி நின்றனர்.

அந்தக் கூடாரங்களிலேயே சற்றுப் பெரிதாகவும் நடுநாயகமாகவும் விளங்கிய ஒரு கூடாரத்தின் வாயிலுக்கு நேர் எதிரில் உட்புறமாக இருந்த மரப்பலகையொன்றில் அமர்ந்து, வெளியே திடலில் இறைந்து கிடந்த மர உருளைகளையும், கூடைகள் போல் செதுக்கப்பட்ட மரங்களையும் வெறித்துப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான் ஒரு மனிதன். அவன் மஞ்சள் முகமும், சிறுத்த விழிகளும், பகர வடிவ மீசையும் அவன் ஒரு சீனன் என்பதைத் தெரிவித்தன. பார்வைக்கு மெலிந்து காணப்பட்டாலும் அவன் தேகம் வைரம் பாய்ந்து இறுகித் தெரிந்தது. அந்த சீனனின் அருகில் நின்று அவனிடம் இரைந்து ஏதோ கூறிக்கொண்டிருந்தான் சற்று படாடோபமான உடையுடன் இன்னொருவன். ஆனால் அந்த சீனனின் பார்வை அந்த மனிதனை நோக்கித் திரும்பியதாகவோ, அவன் கூறுவதை கவனித்ததாகவோ தெரியவில்லை.

தான் கூறியதைக் கேளாமலும், பதிவேலும் கூறாமலும், மரங்களை வெறித்துக் கொண்டிருந்த சீனனின் போக்கு, பக்கத்தில் நின்றவனுக்குப் பெரும் ஆத்திரமேற்படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்பது அடுத்து அவன் இரைந்ததிலிருந்து தெரிந்தது.

“யாங்சின், நான் கூறியது உன் செவிகளில் விழுந்ததா இல்லையா?” இரைந்தான் அந்த மனிதன்.

யாங்சின்னின் மஞ்சள் முகமும் சிறிய விழிகளும் அந்த மனிதனை நிதானமாகத் திரும்பி நோக்கின. “என் செவிகளுக்கு

இதுவரை பழுதொன்றுமில்லை சிங்கணா” என்ற பதிலும் வெகு அலட்சியமாக வந்தது அவனிடமிருந்து.

போசளத் தண்டநாயகனும், பெரும் தந்திரசாலியென்று பெயரெடுத்தவனும், ஏறக்குறைய பாதி தமிழகத்தையே ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருந்தவனுமான சிங்கணனுக்குத் தன்னை அந்த சீனன் சர்வ சாதாரணமாகப் பெயர் சொல்லி அழைத்தது இன்னும் ஆத்திர மேற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். இன்னும் சற்று உக்கிரமாகவே இரைந்தான் அவன், “நான் கேட்ட கேள்விக்கு இன்னும் உன்னிடமிருந்து பதில் வரவில்லை யாங்சின்!” என்று.

“என்ன கேட்டாய் நீ?” யாங்சின்னின் பதிலும் கேள்வியாகவே வந்தது.

“யந்திரப் பொறிகள் இன்னும் ஒரு திங்களுக்குள் தயாராகிவிடுமா என்று கேட்டேன்...”

“ஆகாது...” யாங்சின்னின் பதில் திட்டமாக வந்தது.

“ஏன் ஆகாது?” சிங்கணன் மீண்டும் இரைந்தான்.

“இவை அரண்மனை உபயோகத்திற்குச் செய்யப்படும் சாதாரண மரப் பொருட்கள் இல்லை சிங்கணா, அனைத்தும் போர்க்கருவிகள். செய்யும் முறையில் சிறு பிழை ஏற்பட்டாலும் பயன் தராது.”

மேற்கொண்டு ஏதோ கூற வந்த சிங்கணன் போசள வீரன் ஒருவன் நனைந்தபடியே ஓடி வருவதைக் கண்டு நிதானித்தான்.

வீரன் சிங்கணனை அடைந்ததும் தலைவணங்கி, “படைத்தலைவரே, உத்தமபாளையத்திலிருந்து முக்கிய சேதியுடன் ஒருவன் தங்களைக் காண வந்திருக்கிறான்” என்றான்.

சிங்கணன் முகத்தில் சிந்தனை படர்ந்தது. “சரி, வரச்சொல்” என்று உத்தரவிட்டான்.

சுற்று நேரத்தில் அரை ஓட்டமாக, நனைந்தபடியே வந்தவன் நீண்ட பயணத்தில் களைத்திருந்தது அவன் முகத்தில் தெரிந்தது. சிங்கணனை வணங்கி நிமிர்ந்தவனின் பார்வை அருகில் அமர்ந்திருந்த யாங்சின்னைக் கண்டதும் ஏதோ பிசாசைக் கண்டவன் போல மருண்டது. அவன் குரலும்

குழறியபடி வந்தது. கச்சையிலிருந்து ஓலைக் குழலை எடுக்கச் சென்ற கரமும் திசை மாறி, யாங்சின்னைக் காட்டியது. “இவன்... இவன்” என்று குழறினான் அந்த வீரன்.

அவன் குழப்பத்துக்கும் குழறலுக்கும் காரணம் புரியாத சிங்கணன் முகத்தில் மீண்டும் சினம் ஏறியது. “வீரனே, நீ கூறவந்ததை உடனடியாகக் கூறு” என்று உத்தரவிட்டான்.

அந்த வீரன் குழறியபடியே “பிரபு, இவனை இரு தினங்களுக்கு முன்பு உத்தமபாளையத்தில் கண்டேன்” என்றவன், யாங்சின்னை சற்று உற்று நோக்கி, “இல்லை இல்லை. அவன் இன்னும் இளைஞனாக இருந்தான். அவன் கழுத்தில் கடல் நாகம் பொறித்த பதக்கம் ஒன்றும் இருந்தது” என்றான்.

யாங்சின்னின் முகத்தில் மெலிதான முறுவல் ஒன்று பிறந்தது. அவன் மஞ்சள் முகமும் சிறு விழ்களும் அந்த வீரனை நோக்கித் திரும்பின.

வெளியே வானத்தில் மேகங்கள் வேகமாக மோதி பளிரென்ற மின்னல்களுடன் பலமாக இடி முழக்கம் செய்யத் தொடங்கின.

“பேச்சு வெளிவரும் வரை ஒரு முட்டாள் அறியப் படுவதில்லை” என்று வடமொழி வாக்கியம் ஒன்று கூறுகிறது. உண்மையே ஆனாலும் தக்க இடத்தில்தான் அதைக் கூறவேண்டும் என்றும் அது கூறுகிறது. உத்தம பாளையத்திலிருந்து வந்த வீரன், உளறிவிட்ட சொற்களின் பொருள் சிங்கணனுக்கு ஏதும் விளங்கவில்லை யென்றாலும் யாங்சின்னுக்குப் புரிந்துவிட்டதால் அதுவரை லேசாக வாடிக்கிடந்த அவன் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சியும் இதழ்களில் ஒரு முறுவலும் நெளியத் தொடங்கின. வந்த வீரனை சிங்கணன் இழுத்துச் செல்லாத குறையாக மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்ட பிறகும் அப்படியே அமர்ந்திருந்த யாங்சின்னின் முகத்தில் இலேசான சிந்தனையும் படர்ந்தது.

சட்டென்று ஏதோ தீர்மானத்திற்கு வந்த யாங்சின், சற்றுத் தள்ளியிருந்த கூடாரங்களில் மழைக்கு அஞ்சி ஒதுங்கி நின்ற தச்சர்களை, கைகளைத் தட்டி அழைத்தான். அவர்களால் செய்யப்பட்ட மர உருளைகளையும் இன்னும் சில மரப்

பொருட்களையும் கொண்டு வரப் பணித்தவன், அவற்றில் சிலவற்றை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்து உளியையும் சுத்தியலையும் கொண்டு செதுக்க ஆரம்பித்தான். இன்னும் வேகத்துடன் தொடர்ந்த மழையையோ, இரவு ஏறத் தொடங்கிவிட்டதையோ அவன் லட்சியம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. நெடு நேரம் நின்றுவிட்டு தச்சர்கள் மெள்ள கலைந்து சென்ற பின்பும் சீனனின் கரத்திலிருந்து சுத்தியலின் சப்தம் ஓயவில்லை. கூடாரத்தின் வாசல்புறம், மழைச்சாரல் எட்டாதவாறு பொருத்தப்பட்டிருந்த தீப்பந்தத்தின் ஒளியில் அவன் பணி தொடர்ந்தது.

கதிரவன் உதிக்கும் நேரம் வரையிலும் கூட மழை ஓயவில்லை. மேகங்கள் கலைய மனமின்றி அங்கேயே நிலைத்தன. முற்றிலும் இருள் விலகாத அடுத்த தினத்தின் காலைப் பொழுதில் விழித்தெழுந்து வெளியே வந்த தச்சர்கள் பிரமித்து நின்றார்கள்.

யாங்சின்னின் கூடார வாயிலில் முழு வடிவில் அமைக்கப்பட்ட யந்திரப் பொறி ஒன்று நின்றிருந்தது. பெரும் வில் போன்ற அதன் அமைப்பையும், உச்சியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த மரக்கூடையின் அகலத்தையும், இணைப்புக்களில் பயங்கரமாகத் தெரிந்த பெரும் மரப்பற்களையும் கண்டு ஆச்சர்யத்தில் உறைந்து நின்ற தச்சர்கள், யாங்சின்னை ஏதோ பிசாசைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தார்கள். அவர்களில் இருவர் சிங்கணனுக்குச் சேதி சொல்ல மழையில் நனைந்தபடியே மாளிகையை நோக்கி ஓடவும் செய்தார்கள்.

சற்று நேரத்தில் அரை ஓட்டமாக வந்து நின்ற சிங்கணன் தன் கண்ணெதிரில் எழுந்து நின்ற காட்சியை நம்ப இயலாதவன்போல் வெறித்து நோக்கினான். அவன் முகத்தில் திகைப்பும், ஓரளவு அச்சமும் சந்தேகமும் கூடத் தோன்றின.

சிங்கணனின் பின்புறமிருந்து ஒலித்தது யாங்சின்னின் குரல்: “சிங்கணா, இது தமிழகத்தின் இடங்கணிப்பொறி. இளைய பாண்டியர் வடிவமைத்தவற்றில் சில மாறுதல்களைச் செய்திருக்கிறேன். இதை நகர்த்துவதற்கு உரிய சக்கரங்களும், அச்சும், அந்த எறிகூடையை வில்லுடன் இணைக்கும் நாணும் மட்டுமே பொருத்த வேண்டும்.”

பிரமிப்பு நிரம்பிய பார்வையை யாங்சின்னின் மீது வீசிய சிங்கணன். “கல்யாணபுரத்திலிருந்து அச்சுக்களும் நாண் பூட்ட மணிக்கயிறுகளும் கொண்டுவர இப்பொழுதே உத்தர விடுகிறேன் யாங்சின்” என்றான்.

கருங்கல்லின் மீது வரிசையாக குறுவாட்களை எறிந்தது போல நகைத்தான் யாங்சின்.

“ஏன் நகைக்கிறாய்?” என்ற சிங்கணனின் கேள்வியில் இலேசான அச்சமிருந்தது.

நகைப்பதை நிறுத்திய யாங்சின்னின் சிறு விழிகளில் ஏளனம் வழிந்தது. “சிங்கணா, சாளுக்கிய கல்யாண புரத்திலிருந்து வரும் அச்சுக்களைப் பொருத்த இவை பவனி ரதங்கள் அல்ல. ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பெரும் எரியம்புகளையும், பாறைகளையும் வீசவல்லவை. நூற்றுக்கணக்கில் வீரர்களையும், பெரும் கோட்டைக் கதவுகளையும் நொடியில் அழிக்க வல்லவை. நீ கொண்டு வரக்கூடிய அச்சு இதன் முதல் சுழற்சியிலேயே முறிந்துவிடும்.”

“பின் இந்த யந்திரத்திற்கான அச்சு எங்கு கிடைக்கும்?” சிங்கணனின் கேள்வியில் குழப்பம் ஒலித்தது.

யாங்சின்னின் பதில் நிதானமாக வந்தது: “பெரும் ஆலயத் தேர்களுக்கும், இதுபோன்ற யந்திரப் பொறிகளுக்கும் முறிபடாத அச்சுக்களை ஒரே வார்ப்பில் உருவாக்கும் கலைஞர்கள் சோழ நாட்டில் இருக்கிறார்கள்.”

“சோழ நாட்டில் எங்கிருக்கிறார்கள்?” சிங்கணனின் குரலில் ஆவல் அபரிமிதமாகத் தொனித்தது.

“குடந்தைக்குத் தெற்கே சேங்காலிபுரம் என்ற நகர் இருக்கிறது. இத்தகைய அச்சுக்களை செய்வதைக் கலையாகப் பயின்றவர்கள் அங்கிருக்கிறார்கள். அங்கிருந்து அச்சுக்கள் கொண்டுவர இயலுமா உன்னால்?”

சோழ நாட்டில் தனக்கிருக்கும் அதிகாரத்தையும் அங்கிருக்கும் மூவாயிரம் போசள வீரர்களையும் எண்ணியவன் மனத்தில் நம்பிக்கை பிறந்தது. யாங்சின்னை ஏறிட்டவன், “நீ கூறிய இடத்திலிருந்து இன்னும் பத்து தினங்களுக்குள் அச்சுக்களை வரவழைக்கிறேன்” என்றான்.

யாங்சின்னிடமிருந்து அடுத்த கேள்வி வந்தது: “சிங்கணா, இந்த யந்திர வில்களுக்கு நாண் பூட்ட என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“அதற்கும் தனிப்பட்ட தயாரிக்கும் இடம் ஏதேனும் இருக்கிறதா? சொல். அதையும் வரழைக்கிறேன்” என்றான் சிங்கணன்.

மீண்டும் நகைத்த யாங்சின், “சிங்கணா, நாண் பூட்டுவதற்கான மணிக்கயிறுகள் கோட்டைக்குள்ளே இங்கேயே இருக்கின்றன. இதோ பார்... என்று கூறிவிட்டு கூடாரத்தினுள் தயாராக வைத்திருந்த நல்ல முறுக்கேறிய கயிறு ஒன்றை எடுத்து யந்திரப் பொறியிலும் மரக் கூடையிலும் சேர்த்து பக்குவமாகச் சுழற்றி மாட்டினான். அடுத்து தச்சர் நால்வரை அழைத்து வாட்களைத் தீட்டுவதற்காகத் திடலின் ஓரத்திலிருந்த பெரும் பாறையொன்றையும் எடுத்து மரக்கூடையில் வைக்க உத்தரவிட்டான்.

பொறியின் மறுபக்கமிருந்த விசையை இரண்டு சுற்றுக்கள் சுழற்றியதும் கயிறு முறுக்கேறி, அந்த மரக்கூடையை விசையுடன் உயர்த்தி, பாறையை ஆகாயத்தில் எறிந்தது. அதிவேகத்துடன் பறந்து திடலையும் கடந்த பாறை, சுற்றி வளைத்த கோட்டை மதிலின் ஒரு பகுதியை உடைக்கவும் செய்தது! அதே நேரத்தில் பொறியிலிருந்த மணிக்கயிறும் அறுந்து விழுந்து தொங்கியது!

சிதிலமாகிவிட்ட கோட்டை மதிலையும், அதற்குக் காரணமான யந்திரப் பொறியையும் கண்டு பிரமித்துப்போய் சிலையாகவே நின்ற சிங்கணனுக்கு, இதைப்போன்ற பல பொறிகளுக்கான மரங்கள் திடலில் கிடப்பதும் அவை முழுதும் வடிவமைக்கப்பட்டால் ஆயிரம் வீரர்கள் செய்யும் பணியை அவை செய்துவிடும் என்பதும் புரிந்தது. இவற்றைக் கொண்டு பாண்டியரை மட்டுமின்றி, கிழக்கில் அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் காகதீய மன்னனையும், காஞ்சியின் விஜயகண்ட கோபாலனையும்கூட அடக்கிவிடலாம் என்றும் தீர்மானித்தான் சிங்கணன்.

14. ஸர்ப்பகந்தி

“பொருளின் மீது ஆசை கொண்டவனை செல்வத்தைக் காட்டி மயக்கலாம்; இன்பத்தில் நாட்டமிருப்பவனை மதுவையும் மங்கையையும் காட்டி ஏமாற்றலாம்; பண்டிதனை நல்ல நூல்களைக் காட்டியும், போர் வீரனைப் படைக் கலங்களைக் காட்டியும் சுயநினைவை இழக்க வைக்கலாம்” என்று அர்த்த சாஸ்திரம் கூறுகிறது. சிற்பக்கலை பயில்வதற்காக மாறன் அமுதனாருடன் தமிழகம் வந்த யாங்சின், சிற்பக்கலையை மட்டுமின்றி மற்றக் கலைகளையும் - அதிலும் மனிதர்களைத் திறமையாக எடைபோட்டுவிடும் கலையையும் சிறப்பாகக் கற்று வைத்திருந்தான். எனவேதான் சிங்கணனின் போர் வெறியையும் ஆவலையும் துண்ட யந்திரப் பொறியை இயக்கிக் காட்டியது மட்டுமின்றி, அவன் பிரமிப்பை இன்னும் உயர்த்த அந்தப் பொறியைப் பற்றி விளக்கவும் ஆரம்பித்தான். “சிங்கணா, நூறு வீரர்களின் பணியை இது செய்யவல்லது. இதேபோலப் பாறைகளை எறிந்து கோட்டைகளையும் தகர்க்கலாம். பாறைக்குப் பதிலாக எரியம்புகளைப் பயன்படுத்திப் பல நூறு வீரர்களை ஒரே சமயத்தில் அழிக்கலாம். இதை நகர்த்தியபடியே இயக்கினால் ஏற்படக்கூடிய சேதம் அளவிட முடியாதது. ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன?” சிங்கணனின் கேள்வி சற்றுக் கவலையுடன் வந்தது.

“ஆனால் சிங்கணா, இந்தக் கயிறு அறுந்து கிடப்பதைப் பார். மீண்டும் வேறு கயிறு மாட்டுவதற்கு ஒரு நாழிகையாவது வேண்டும். எனவே அறுந்துபோகாத கயிறாகப் பயன்படுத்த வேண்டும்” என்றான் யாங்சின்.

“சொல் யாங்சின். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?” யாங்சின்னின் முகத்தில் முறுவல் விரிந்தது. “கயிறுகளை வலுப்படுத்த எனக்கு ஸர்ப்பகந்தியின் வேர்கள் வேண்டும்” என்றான் முறுவலினூடே.

“ஸர்ப்பகந்தியா?” விழித்தான் சிங்கணன். அவன் முகத்தில் மீண்டும் குழப்பம் படர்ந்தது. “எங்கிருந்து வந்து சேர்ந்தான் இந்தச் சினன்? வெறும் புதிர்களாகவே அடுக்குகிறானே?” என்று மனதுக்குள் யாங்சின்னைச் சபித்தானேயொழிய சிங்கணனுக்குத் தன் ஆவலை அடக்கவும் வழி தெரியவில்லை.

சிங்கணன் குழப்பத்தைக் கவனித்த யாங்சின்னின் முறுவல் இன்னும் விரிந்தது. “சிங்கணா, தமிழகத்தில் இத்தனை ஆண்டுகளாக அதிகாரமும் ஆட்சியும் செலுத்தும் நீ, தமிழகத்து மூலிகைகளைப் பற்றி அறியவில்லையா? ஸர்ப்பகந்தியும் ஒரு மூலிகை. அதன் வேர்களில் பதமானவைகளாக எடுத்து, அதன் சாற்றில் மணிக்கயிறுகளை நனைத்து நிழலில் உலர்த்தினால் பிறகு வாள் கொண்டு வெட்டினாலும் லேசில் அறுபடாது. அத்தகைய கயிறுகளைத்தான் இந்தப் பொறிகளுக்கு நாண்களாகப் பூட்ட வேண்டும்” - விளக்கினான் யாங்சின்.

“அந்த மூலிகை எங்கிருக்கிறது?” ஆவலுடன் கேட்டான் சிங்கணன்.

“எந்த வனப்பகுதியிலும் அது கிடைக்கும். அதோ கோட்டையின் வெளியே ஓடும் காவிரியின் மேற்புறத்து வனத்திலும் கூட இருக்கும்.”

“அப்படியானால் இப்பொழுதே அதை எடுத்துவர வீரர்களை அனுப்புகிறேன்.”

“பொறு சிங்கணா. உன் வீரர்கள் அந்த மூலிகையை அடையாளம் காண்பது கடினம். அதிலும் பதம் தெரியாமல் பறித்து வருவதில் ஒரு பயனும் இருக்காது.”

“பிறகு என்னதான் செய்ய வேண்டும் என்கிறாய்?” சிங்கணன் குரலில் எரிச்சல் தெரிந்தது.

“இருபது வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு நீயும் என்னுடன் வா. மூலிகையையும் அதன் பதத்தையும் நான் அடையாளம் காட்டுகிறேன். உன் வீரர்களை விட்டுப் பறித்து எடுத்து வரச்சொல்” என்றான் யாங்சின்.

சிங்கணன் சித்தத்தில், ‘இவனுக்கு உதவ கோட்டைக்கு வெளியில் ஆட்களிருக்கக் கூடுமோ?’ என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. ஆனால் வெளியில் பணியாட்களைத் தவிர எவருமில்லை என்ற நினைவும், கண்ணொளியில் எழுந்து நின்று, ஆவலைத் தூண்டிய பொறியும் அவன் சந்தேகத்தைத் துடைத்துவிட்டதால் யாங்சின்னின் ஏற்பாட்டுக்கு உடனே ஒப்புக் கொள்ளவும் செய்தான்.

வானத்தில் கூடிநின்ற மேகங்கள் ஒருமுறை தங்களது சங்கீத அறிவைக் காட்டி ஆவர்த்தனம் செய்தன. சாரல் தெறித்த வானம் பலமாகப் பொழியத் தருணம் பார்த்தது.

யாங்சின்னும் சிங்கணனும் புரவிகளில் முன்னால் செல்ல, பின்னால் இருபது வீரர்கள் தொடர கோட்டை வாயிலைக் கடந்ததும் வானம் பளிச்சிட்டு தொடுவானத்திற்கும் உச்சிக்கும் ஓரிரு கோடுகளிழுத்துப் பார்த்தது. போர் முரசுகளைப்போல் ஒலித்த மேகங்களைத் தொடர்ந்து மழை பிரளயமாக வர்ஷிக்கத் தொடங்கியது. கோட்டையைக் கடந்ததும் யாங்சின்னின் உடல் ஒருமுறை சிலிர்த்தது.

மரப்பாலத்தை அடைந்ததும் புரவிகள் நின்றன. கோட்டைச் சுவரை அடுத்து கூடாரங்களிலிருந்த பணியாட்கள், சிங்கணனும் யாங்சின்னும் மழையில் செல்வதையும் உடன் சென்ற வீரர்களையும் கண்டு பாலத்தை நோக்கி வர ஆரம்பித்தனர்.

புரவியை விட்டிற்றங்கிய யாங்சின், கீழே நுங்கும் நுரையுமாகப் பொங்கி ஓடிய காவிரியை ஒருமுறை பார்த்தான். பாலத்தின் பக்கவாட்டில் ஓடிய மூங்கில் பிடிமானத்தை ஒரு கரத்திலும் புரவியை ஒரு கரத்திலும் பற்றியவன், பாலத்தின்மீது நடக்க ஆரம்பித்தான். சிங்கணனும் வீரர்களும் தொடர்ந்தனர்.

சற்றுத் தொலைவு நடந்த யாங்சின், முகத்தில் வழிந்த மழை நீரைத் துடைத்துவிட்டு மீண்டும் மூங்கிலைப் பற்ற முயன்றபோது அது வழக்கியதாலோ என்னவோ சற்றுத் தடுமாறிச் சாய்ந்தான். மளமளவென்று மூங்கில் முறியும் ஓசை கேட்டது. அடுத்த கணம் பொங்கிப் பாய்ந்த காவிரியில் தலைகுப்புற விழுந்தான் யாங்சின். திகைத்து நின்ற சிங்கணனைக் கண்டு மேகங்கள் பெரிதாக நகைத்தன.

போசனரின் பிடியிலிருந்து தமிழகம் விடுபடப் போவதை எண்ணிய மேகங்கள் இடைப்பாடி நாட்டுக் கோட்டையிலிருந்து தப்பிய யாங்சின்னுக்கு உதவியதோடு மட்டும் நில்லாது, சோழ எல்லையிலிருந்து துறவியாரின் ரதத்தில் தஞ்சைக்கு விரைந்து கொண்டிருந்த கொங்கு நாட்டு இளவரசிக்கும் பெரும் உதவி புரியத் தீர்மானித்தன. தங்களிடமிருந்த நீரையெல்லாம் ஆனந்தமாகப் பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்தன.

ரதத்தினுள் அமர்ந்து சரம் சரமாக இறங்கிய மழையைப் பார்த்தபடியே வந்த இளவரசியின் மனம் அந்த மழையால் நனைந்து குளிர்ந்து கிடந்த சோழ நாட்டு மண்ணைவிட அதிகமாகக் குளிர்ந்திருந்தது. தஞ்சைத் துறவியாரை மட்டுமின்றி உத்தமபாளையத்தில் தன்னைப் பிரிந்து சென்ற ஆதித்யனையும் தஞ்சையில் காணப் போகிறோம் என்ற நினைவு, ரதத்தினுள் தெறித்த மழைச்சாரலைவிட அதிக இன்பத்தை அவள் சித்தத்தில் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

துறவியார் மழையையோ, காற்றையோ, கடும் வெயிலையோ என்றும் லட்சியம் செய்வதேயில்லையென்பதாலும், காவலுக்கும் வீரர்களை உடனே அழைத்துச் செல்வது வழக்கமில்லையென்பதாலும் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் நுழைந்த அவரது ரதத்தைக் கவனித்த போசன வீரர்களும் கூட, தங்கள் கவனத்தை அந்த ரதத்தின்மீது அதிகமாகச் செலுத்தவில்லை. அரண்மனையின் பக்கவாயிலின் வழியே நுழைந்து, உட்புறத்து மண்டப வாயிலில் வந்து இறங்கிய இளவரசியை வரவேற்கத் துறவியாரே வந்து நின்றிருந்தார்.

துறவியாரின் அன்பான வரவேற்பும், சாரலில் முழுவதுமாக நனைந்த உடலுக்கு இதமான சுருநீரின் நீரோட்டமும், நீரோட்டத்திற்குப் பின் வந்த சுவையான உணவும் இளவரசியின் பயணக் களைப்பையும், உடல் அலுப்பையும் அறவே துடைத்துவிட்டதால் அடுத்த இரண்டு மூன்று நாழிகைகளில் புத்துணர்வு பெற்றாள். துறவியாரின் மேன்மாடத்து அறைக்குள் நுழைந்தபோது அவள் உதயகாலத்துப் பனியில் குளித்த புதுமலரைப் போலவே யிருந்தாள்.

துறவியாரின் எதிரில் யுவானுடன் அமர்ந்து ஏதோ தர்க்கத்துக் கொண்டிருந்த ஆதித்யனின் விழிகளில் அவளைக் கண்டதும் ஒரு பிரமிப்பு பரவியது. அந்த விளையாட்டு விழிகள் அவளை விழங்கிவிடுவது போல் பார்த்தன. வெளியில் மெல்ல அடங்கத் தொடங்கியிருந்த மழை அவள் உள்ளத்தில் பொழிய ஆரம்பித்தது.

“உள்ளே வா பூங்கோதை” என்று பரிவு நிரம்பிய குரலில் அழைத்த துறவியார், தமக்கருகிலிருந்த இருக்கையில் அவளை அமர்த்தவும் செய்தார். அந்தப் பரிவும் அன்பைப் பொழிந்த பெருவிழிகளும் அவளுக்குத் தந்தையை நினைவுபடுத்தி விடவே, இளவரசியின் முகத்தில் சற்று துக்கத்தின் சாயையும் படர்ந்தது. அவள் எண்ண ஓட்டத்தைத் துறவியார் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். “பூங்கோதை, ஸ்காந்தபுரத்து அரண்மனைக்குச் சென்றதும் தந்தையைக் காணாமலேயே வந்துவிட்டதைக் குறித்து வருந்தாதே. உன் தந்தை அவந்தனை மீண்டும் கொங்கு நாட்டின் சுதந்திர மன்னனாக விரைவிலேயே காணலாம்” என்றார் அதே பரிவுடன்.

தொடர்ந்து, “பூங்கோதை, மருத்துவர் உன்னிடம் தனிப்பட ஏதும் கூறியனுப்பினாரா?” என்றும் வினவினார்.

நீர்த் திரையிட்ட விழிகளைத் துடைத்துக் கொண்ட இளவரசி, “ஆம், கார்காலம் துவங்கிவிட்டது என்று கூறச் சொன்னார்” என்றான்.

துறவியாரின் பெருவிழிகளில் புதிதாக ஒரு மகிழ்ச்சி மலர்ந்தது. “நன்று, நன்று. இதைத்தான் எதிர்பார்த்தேன்” என்றவர், “இன்னும் விஜயன் ஏன் திரும்பி வரவில்லை?” என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொள்ளவும் செய்தார்.

“விஜயனை எதற்கு எதிர்பார்க்கிறீர் துறவியாரே?” ஆதித்யனின் குரல் இடையில் குறுக்கிட்டது.

ஆதித்யனையும் யுவானையும் ஒருமுறை நோக்கியவரின் விழிகளில் விஷமம் படர்ந்தது. “ஆம் ஆதித்யா, யுவானின் தந்தையைப் பற்றிய செய்தியொன்றை எதிர்பார்க்கிறேன். உங்கள் குருதேவர் மாறன் அமுதனாருடைய திட்டத்தின் முதற்படி அதுதான்.”

யுவானின் மஞ்சள் முகத்தில் வியப்பு விரிந்தது. “என்ன கூறுகிறீர் துறவியாரே? பாண்டியரும் மறைமுகமாக சோழரும்

போசளருடன் தொடுக்கப் போகும் இந்தப் போரில் கிறைப் பட்டிருக்கும் என் தந்தை என்ன உதவி செய்ய இயலும்?" யுவானின் கேள்வியிலும் வியப்பு தொனித்தது.

"ஆம் யுவான். பாண்டியர் சேரருடன் தொடுத்த முதற் போரில் பாண்டியர் படைபலம் மிகக் குறைவு. யுத்தத்தந்திரமும் இணைய, பாண்டியர் யாங்்சின்னுடன் சேர்ந்து அமைத்த யந்திரப் பொறிகளும் தாம் சேரனை எளிதில் வெற்றி கொள்ள உதவின. அப்பொழுது முதல் சிங்கணனுக்கு யந்திரப் பொறிகளைப் பற்றிய பித்து அதிகரித்தது. அதற்காகவே யாங்்சின்னைச் சிறையெடுக்கவும் செய்தான் அவன். சிங்கணன் கவனத்தைத் திசை திருப்பவும், அந்த அவகாசத்தில் படை திரட்டவும், மாறன் அமுதனாரும் யாங்்சின்னும் சிங்கணனுக்கு யந்திரப் பொறிகளின் மீதிரந்த ஆவலைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். எனக்கும் சோழ வீரர்களைப் பாண்டிய நாட்டிலும் கொங்கு நாட்டிலும் பாண்டியர் படைகளுடன் ஊடுருவிக்கலக்க அவகாசம் தேவையாயிருந்தது" - துறவியார் அளித்த விளக்கம் யுவானை மட்டுமின்றி ஆதித்யனையும் வியக்க வைத்தது.

துறவியார் தொடர்ந்தார்: "அதுமட்டுமல்ல ஆதித்யா, போசளரை விரட்டியபின் தொண்டை மண்டலத்தில் காகதீயரையும் இடையில் எவருக்கும் அடங்காத காடவ மன்னனையும் ஒடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தமிழகம் பூரணமாக விடுதலை பெறும்."

துறவியார் கூறியது உண்மை என்பது ஆதித்யனுக்குப் புரிந்தது. யுவானும் இளவரசியும் பிரமிப்பில் உறைந்து போயிருந்தனர்.

துறவியார் தொடர்ந்தார்: "அதிருக்கட்டும் ஆதித்யா, கொங்கு நாட்டில் துவங்கப் போகும் போர் அத்துடன் மட்டும் நிற்கப் போவதில்லை. நான் கூறியபடி இந்திர தனுசு பற்றிய ஒலையுடன் எனது ஒலையையும் எடுத்துக் கொண்டு உன் குருநாதரைக் காண வேண்டும். அதற்கு முன் விஜயன் மட்டுமின்றி, நாளை சிங்கணனிடமிருந்து அத்தாட்சி ஒலையுடன் அந்தக் காங்கேயன், சாளுக்கிய சோமகேசி இங்கு வருவான் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். நீங்கள் மூவரும் அவன் கண்ணிலோ மற்ற போசள வீரர்கள் கண்களிலோ படாமலிருக்க வேண்டும்" என்றார்.

துறவியாரின் இந்த வேண்டுகோள் ஆதித்யனுக்கும் இளவரசிக்கும் சங்கடத்தை அளித்தது என்பது அவர்கள் முகங்களில் தெரிந்தது. யுவானின் முகத்தில் அத்தகைய சங்கடம் ஏதுமில்லை. மாறாக அவன் மஞ்சள் முகம் சித்தத்தில் ஏற்பட்ட உஷ்ணத்தால் இலேசாகச் சிவந்தது. "அந்தச் சாளுக்கிய ஒற்றனுக்கு அஞ்சி எங்களை இங்கு மறைந்திருக்கச் சொல்கிறீர்களா?" என்ற அவன் கேள்வியிலும் அனல் தெறித்தது.

துறவியாரின் பதில் உறுதியாக வந்தது. அவரது பெருவிழிகள் யுவானையும் ஆதித்யனையும் திடமாக ஏறிட்டன. "யுவான், வேங்கை பதுங்குவதும், வில் வளைவதும் பாய்வதற்காகத்தான். வெறும் வீரம் மட்டும் எல்லாவற்றையும் சாதித்து விடுவதில்லை. அத்துடன் விவேகமும் இணையும் போதுதான் பூரணமாக வெற்றி கிடைக்கிறது. சோமகேசி இங்கு வருவது இங்கிருக்கும் மூவாயிரம் போசள வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு உத்தமபாளையத்தில் தாக்குதலைத் தொடங்க. அதே சமயத்தில் வடகொங்கிலிருக்கும் படைகளுடன் சிங்கணன், சோமகேசியைப் பின்தொடர்ந்து பாண்டியர் எல்லையில் நுழைவான்" என்ற துறவியாரின் சொற்கள் பாதியில் நின்றன.

அறை வாயிலில் சோழ வீரன் ஒருவன் வந்து நின்று கொண்டிருந்தான். "மன்னிக்க வேண்டும். தங்களைக் காண ஒருவன் வந்து காத்திருக்கிறான். இடைப்பாடி நாட்டிலிருந்து வருவதாகத் தங்களிடம் தெரிவிக்கச் சொல்கிறான்" என்றான் வீரன்.

துறவியாரின் விழிகள் ஜொலித்தன. "உடனே அவனை அழைத்து வா" என்ற அவர் உத்தரவும் வேகத்துடன் வந்தது.

சற்று நேரத்தில் உள்ளே நுழைந்து வணங்கியவன் தலையில் பெரும் முண்டாசு ஒன்று சுற்றியிருந்தான். அவன் முகத்தில் கறுத்த பெரும் மச்சத்தையும் நீண்ட மீசையையும் அடர்ந்த புருவங்களையும் கண்ட துறவியாரின் முகத்தில் ஆனந்தம் தெரிந்தது. அவன் கரத்தில் மரங்களை வெட்ட உதவும் நீண்ட கோடரி ஒன்றும் இருந்தது. உடன் வந்து அந்த மனிதனைத் தடுத்தபடியே நின்ற சோழ வீரன், "பிரபு, இதுபோன்ற ஆயுதங்களுடன் எவரும் அரண்மனைக்குள்

நுழைய அனுமதிக்கப்படுவதில்லை என்று பலமுறை எச்சரித்தேன். இவன் கேட்கவில்லை” என்றான் முறையிடும் குரலில்.

“அதனால் பாதகமில்லை. நீ செல்லலாம்” என்று வீரனை நோக்கி உத்தரவிட்ட துறவியார், தயங்கித் தயங்கி அவன் மெல்ல வெளியேறியதும் மரம் வெட்டும் கோடரியுடன் நின்ற அந்த மனிதனை, “ஏன், அங்கேயே நிற்கிறாய்? வா உள்ளே” என்றும் அழைத்தார்.

உள்ளே நுழைந்த அந்த மனிதன் அறையிலிருந்த மற்ற மூவரையும் ஏறிட்ட பார்வையில் விஷமம் வழிந்தது. யுவானை நோக்கித் திரும்பிய அவனது விழிகளில் சந்தேகச் சாயையும் பரவியது. துறவியாரை நோக்கித் திரும்பியவனின் குரல் கரகரத்து ஒலித்தது. “பிரபு, இதோ நிற்கும் சீனன் இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு இடைப்பாடி நாட்டில் இறந்துவிட்டான். மீண்டும் உயிருடன் இங்கு எப்படி வந்தான்?” என்றான்.

அவன் வார்த்தைகளின் பொருள் அந்த அறையில் இருந்தவர்களுக்கு நன்றாகவே புரிந்ததால் அவர்கள் திடுக்கிட்டனர். அடுத்தாற்போல் அவன் பேசிய சொற்கள் அவர்களை மேலும் திகைப்படையச் செய்தது:

“பிரபு, தாங்கள் கூறியபடி கொங்கு நாட்டிலிருக்கும் போசளர் படைகளுடன் சிங்கணன் வரப்போவதில்லை.”

15. வேங்கையான சிறு நரி

ஆதித்யனையும் மற்றவர்களையும் திகைக்க வைத்த செய்தியை அறிவித்த அந்த மனிதனை வெறித்துப் பார்த்தான் யுவான். அந்த மனிதன் வேண்டுமென்று மாற்றிப் பேசிய கரகரத்த குரலும், அவன் விழிகளில் சுபாவமாகவே வழிந்த விஷமமும் அவன் யாரென்பதைப் புரிய வைத்துவிட்டதால், இருக்கையை விட்டு எழுந்து அவனை நெருங்கி அவன் தலையிலிருந்த துணியைப் பற்றி சட்டென்று இழுத்தான்! அதற்கு முன்னதாகவே பார்த்தவுடனேயே அவன் யாரென்பதைப் புரிந்து கொண்டுவிட்ட ஆதித்யனும் துறவியாரும் முறுவலுடன் கவனித்துக் கொண்டிருக்க, அதுவரை திகைப்பில் உறைந்து மௌனமாக இருந்த இளவரசியின் குரல் வியப்புடன் ஒலித்தது, “விஜயன்!” என்று.

தன் கரத்திலிருந்த கோடரியை சுவாதீனமாகத் துறவியாரிடம் அளித்த விஜயன், இளவரசியை நோக்கித் திரும்பி, “ஆம் இளவரசி, இதே கோலத்தில்தான் இடைப்பாடி கோட்டையில் மரம் வெட்டியாகப் பணிபுரிந்தேன்” என்றான்.

யுவான் வினவினான். “சொல் விஜயா! என் தந்தை என்ன ஆனார்? ஏன் அவர் இறந்துவிட்டதாகக் கூறியாய்?”

விஜயன் தன் வேஷத்தை நிதானமாகக் கலைத்தபடியே கூறினான். “நானும் நமது வீரர்களும் சிங்கணனின் இடைப்பாடிக் கோட்டையில் மரம் வெட்டும் பணியாட்களாக இருந்தோம். சிங்கணன் விரும்பியபடி யந்திரப் பொறிகளைச் செய்வதாக ஆசை காட்டிக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும் யாங்சின். ஆனால் இரு தினங்களுக்கு முன் உத்தம பாளையத்திலிருந்து ஒருவன் ஓலையுடன் வந்தான். வந்தவன்

யாங்சின்னைக் கண்டு ஏதோ பிசாசைக் கண்டதுபோல் விழித்தான். அவன் கூறியது சரியாகக் கேட்கவில்லையென்றாலும் என்ன கூறியிருப்பான் என்பதை யூகிக்க முடிந்தது. அன்று இரவு முழுவதும் யாங்சின் உறங்கவில்லை. மறுதினம் அவர் கூடாரவாயிலில் இடங்கணிப் பொறி ஒன்று உருவாகியிருந்தது. பின்பு சிங்கணனும் வீரர்களும் பின்தொடர கோட்டைக்கு வெளியே வந்த யாங்சின், காவிரியை அடைந்ததும் நீரில் தவறி விழுபவர்போல தலைக்குப்புற விழுந்துவிட்டார். வீரர்களையும் எங்களையும் விட்டு அவரைத் தேட உத்தரவிட்ட சிங்கணன், அவர் கிடைக்காததால் இறந்துவிட்டதாகவே தீர்மானித்துவிட்டான். அதைத்தான் நானும் வந்தவுடன் கூறினேன்” என்று நிறுத்தினான் விஜயன்.

துறவியாரின் குரல் இடையில் புகுந்தது. “அங்கு நதியின் ஓட்டம் வேகமாக தெற்கு நோக்கிப் பாய்வதால் தென்கரை முழுவதும் சிங்கணன் தேடியிருப்பான்” என்றார் துறவி.

“ஆம் பிரபு. நாங்களும் தெற்குக் கரை ஓரமாக ஐந்தாறு காதம் வரை தேடினோம். அப்படியே திரும்பிவிட்டோம்” என்றான் விஜயன்.

“நீரில் விழுபவர் நீரோட்டத்திலேயே அடித்துச் செல்லப்படுவதுதான் இயல்பு. ஆனால் யாங்சின் இயல்புக்கு மாறாகச் செயல்படுபவர். எதிர்புறமாக நீந்திக் கரையேறியிருப்பார்” என்ற துறவியாரை வியப்புடன் நோக்கிய ஆதித்யன், பிறகு விஜயன் பக்கமாகத் திரும்பிக் கேட்டான்: “விஜயா! சிங்கணன் படைகளுடன் வரப் போவதில்லை என்றாயே?”

“ஆம் இளவரசே! சிங்கணனைக் கண்ணனூர் கோட்டையைப் பாதுகாக்க அனுப்பிவிட்டு, அவனுக்குப் பதிலாகப் போரை நடத்த மற்றொரு தண்டநாயகன் விக்கலனை அனுப்பி வைத்திருக்கிறான் போசள சோமேஸ்வரன்.”

படைகளை நடத்துவதில் இணையற்றவனென்றும், சிங்கணனைப்போல் தந்திரமோ, வஞ்சகமோ அறியாதவனென்றும், போர்த் திட்டங்கள் வகுப்பதிலும், வாள் விச்சிலும் நிகரற்றவனென்றும் பெயரெடுத்திருந்த போசள விக்கலன் பெயரைக் கேட்ட ஆதித்யன் மட்டுமின்றி துறவியாரும் கூடச் சற்று திகைத்தார். போசளருடனான போர், எதிர்பார்த்திருந்ததை

விட இன்னும் கடுமையாக இருக்கும் என்பது இருவருக்கும் புரிந்தது.

சற்று நேரம் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்ட துறவியார், ஏதும் கூறாமல் அறையின் மூலைக்குக் சென்று ஓலைகளை எடுத்து விறுவிறுவென்று எழுத ஆரம்பித்தார். சிந்தனையினூடே அவர் முகத்தில் கவலையும் தெரிந்தது. ஓலைகளை எழுதி முடித்தவர், குழல்களில் அடைத்து ஒன்றை ஆதித்யனிடம் அளித்தார்.

“ஆதித்யா, நீ இன்றே இரவு ஏறியதும் புறப்படு. இந்த ஓலையுடன் இந்திர தனுசு பற்றிய ஓலைகளையும் மாறன் அமுதனாரிடம் அளித்துவிடு” என்றவர் மற்றொரு குழலை விஜயனிடம் அளித்தார்.

“விஜயா! இதைப் பாண்டிய மன்னரிடம் அளித்துவிடு. இனி தாமதிப்பது அபாயம். காற்றைவிட வேகமாகச் செல்ல வேண்டும் நீ” என்று உத்தரவிட்டார்.

போசள விக்கலனின் வருகை துறவியாரையும் ஆதித்யனையும் மட்டுமல்ல, மன்னன் உத்தரவின்படி கண்ணனூர்க் கோட்டையை அடைந்த சிங்கணனையும் கூட திகைக்க வைத்தது. கண்ணனூர்க் கோட்டையில் காத்திருந்த சோமகேசியோ, அவனை மேலும் திகைக்க வைத்தான்!

திருவரங்கத்துக்கு நேர் வடக்கே காவிரியின் வடகரையில் முன்றரைக் காதத்தில் அமைந்திருந்தது அந்தக் கோட்டை. பெரிதாகத் தெரியவில்லையென்றாலும் நான்கடிக்குக் குறையாத கனத்துடன் வளைந்து நீண்ட மதில்களும், மேற்புறத்தில் வரிசையாகத் தெரிந்த அம்பு விசும் யந்திரங்களும், சதா உலவிக் கொண்டிருந்த வீரர்களும் அந்தக் கோட்டையை அணுகுவதோ, தாக்கிக் கைப்பற்றுவதோ அத்தனை எளிதல்ல என்பதை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தன. கோட்டையைச் சுற்றி வளைத்த அகழியில் புரண்டு புரண்டு நீர் மட்டத்தில் பளீர் பளீர் என்று வாலால் அறைந்த முதலைகள், மேலே உலவிய வீரர்களைப் பார்த்து அவ்வப்பொழுது வாயைப் பிளந்து அசுரப்பற்களைக் காட்டின!

கண்களுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் காவிரி தந்த வரமாகப் பசேலென்று விரிந்த வயல்களையும் சிறு கிராமங்களையும்

கடந்து விரிந்த சமவெளியில் அமைந்திருந்த அந்தக் கண்ணனூர்க்கோட்டையைத் தலைமையிடமாக சிங்கணன் தேர்ந்தெடுத்ததற்குக் காரணம் இருக்கவே செய்தது. காவிரியின் தென்கரையிலிருந்து விரிந்த சோழ நாட்டிலிருக்கும் மூவாயிரம் வீரர்களையும் இயக்கவும், வடக்கே காடவர்களின் நடமாட்டத்தையும் தொண்டை நாட்டில் கண்ட கோபாலனின் நடவடிக்கைகளை அறியவும் அந்தக் கோட்டை பெரும் சாதகமாக இருந்தது சிங்கணனுக்கு.

கோட்டையின் உள்ளே மிக நேர்த்தியாகத் தெரிந்த சிறு மாளிகையில், தன் அறையில் மஞ்சத்தில் சாய்ந்து மதுக்குப்பியைக் கரத்தில் பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்த சிங்கணனின் சித்தம் பெரிதும் குழம்பிக் கிடந்தது. உல்லாசத்திற்காகவே உலகத்தில் அவதாரம் எடுத்திருந்த இரு அழகிய யவன மங்கையர் அவனை உரசி நின்றபடியே மதுக்குப்பியை நிரப்பி நிரப்பி அவன் சித்தத்தின் உஷணத்தைக் குறைக்க முயன்று கொண்டிருந்தனர்.

அதிகாரத்தை மட்டுமின்றி அதற்குரிய வசதிகளையும் பூரணமாக அனுபவிக்கும் வழக்கமுடைய சிங்கணனது சித்தம் அப்போது மதுவின் ருசியிலோ எதிரில் இழைந்த மங்கையரின் அழகிலோ நாட்டம் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. எதிரிலிருந்த யவன மங்கையின் தோளைப் பற்றி அருகில் இழுத்தவனின் விழிகளில் வெறித்த பார்வையே நிலவிக் கிடந்தது. அடுத்து ஒலித்த அவன் கேள்வியும் வறண்ட குரலிலேயே வந்தது: “சோமகேசி எப்பொழுது வந்தான் இந்தக் கோட்டைக்கு?”

யவன மங்கையின் கிள்ளைக்குரல் அவள் தமிழின் உச்சரிப்பிலிருந்த குறையை ஈடுகட்டியது. “நேற்றிரவு தான் வந்தார் பிரபு.”

“மன்னரைக் கண்டு வந்ததாகக் கூறினானா?” சிங்கணனிடமிருந்து அடுத்த கேள்வி வந்தது.

“ஆம் பிரபு. அவரிடம் மன்னரின் ஓலையும் இருப்பதாகக் கூறினார். பிறகு...” என்று தயக்கத்துடன் இழுத்தான் அந்த மங்கை.

“பிறகு என்ன?” சிங்கணன் குரலில் கடுமையிருந்தது.

அந்த யவன மங்கையின் பதில் தயக்கத்துடனேயே வந்தது. “கொங்கு நாட்டின் விடுதலைப்படைகளை ஒடுக்கவும் பாண்டியர் மீது போர் தொடுக்கவும் தண்டநாயகர் விக்கலனை மன்னர் நியமித்திருப்பதாகவும் கூறினார்.”

சிங்கணனின் முகம் சிறுத்தது. எல்லையற்ற ஆத்திரமும் அதில் வெடித்தது. “தமிழ் நாட்டில் இத்தனை ஆண்டுகளாகப் போசளர் ஆட்சி நிலைத்திருக்க இந்த சிங்கணன்தான் காரணம் என்பதை மன்னர் மறந்துவிட்டாரா? தமிழகத்தை ஒரு குடையின் கீழ் ஆண்ட சோழ மன்னனின் அதிகாரம் அனைத்தையும் பறித்து இன்று அவன் போசளர் கைப்பொம்மையாயிருக்கக் காரணம் இந்த சிங்கணன்தான் என்பது நினைவில்லையோ மன்னருக்கு? இப்போது பாண்டியரை அடக்க மட்டும் நான் தகுதியற்றவனாகி விட்டேனா?” ஆத்திரம் தலைக்கேறியதால் சரமாரியாக வந்த அவன் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவோ, அவன் ஆத்திரத்தைத் தணிக்கவோ திராணியற்ற அந்த மங்கையருக்கு, என்ன பதில் கூறுவதென்பது புரியாததால் சற்று விழித்தனர்.

மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து மதுக்குப்பியை விட்டெறிந்த சிங்கணன், அறைக்குள் அங்குமிங்குமாக உலவினான். நாகம் சீறுவதைப்போல் ஒலித்த அவன் மூச்சையும், கண்களில் தெறித்த கனலையும் கண்ட மங்கையர் அச்சத்துடன் ஒதுங்கியே நின்றனர். சட்டென்று உலவுவதை நிறுத்திய சிங்கணனின் சித்தத்தில் ஏதோ யோசனை பளிச்சிட்டதற்கு அறிகுறியாக அவன் புருவங்கள் தெரிந்தன.

“இந்த சாளுக்கிய சோமகேசி, மன்னரிடமிருந்து ஓலை பெற்று வந்ததாகக் கூறியிருக்கிறான். இவன் எதற்காக மன்னரைக் காணச் செல்ல வேண்டும்? மன்னரின் ஓலையில் என்ன செய்தி இருக்கிறது?” சோமகேசியைப் பற்றிய சந்தேகம் மனத்தில் எழுந்ததும் யவன மங்கையரை நோக்கித் திரும்பிய சிங்கணன், “உங்களில் யாரேனும் சென்று அந்த சோமகேசியை அழைத்து வாருங்கள்” என்று உத்தரவிட்டான். மஞ்சத்தில் தள்ளப்பட்டு சிங்கணனை வெறித்துக் கொண்டிருந்தவன் எழுந்து உடனே வெளியே நடந்தான்.

சற்று நேரத்தில் ஓலைக்குழலுடன் உள்ளே நுழைந்து சிங்கணனை வணங்கிய சோமகேசியின் விழிகளில் போலியான

அச்சமும் சற்று ஏளனமும் தெரிவதாகப்பட்டது சிங்கணனுக்கு. சோமகேசியை நோக்கி முதல் கேள்வியை வீசிய சிங்கணன் குரலில் அத்த உஷ்ணமிருந்தது.

“சோமகேசி, பாண்டிய நாட்டை விட்டு எதற்காக மன்னரைக் காணச் சென்றாய்?”

“பாண்டிய நாட்டில் என் பணி முடிந்துவிட்டது படைத்தலைவரே” சோமகேசியின் பதில் உடனே வந்தது.

“என்ன? பணி முடிந்துவிட்டதா?”

“ஆம் படைத்தலைவரே, பாண்டிய நாட்டில் படை திரட்டும் முயற்சி ஏதேனும் இருந்தால் அறிவிக்க என்னைப் பணித்தீர்கள்.”

“ஆம்.”

“அந்தப் பணி முடிந்துவிட்டது. இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள் உத்தமபாளையத்தில் பாண்டியர் படை குவியப் போகிறது. கொங்கு நாட்டின் தென் பகுதியில் தாக்குதலைத் துவக்கப் போகிறார் கிருஷ்ணமல்லர். அதுமட்டுமல்ல படைத்தலைவரே, இன்னொரு பணியையும் முடித்திருக்கிறேன்” என்றான் சோமகேசி.

“என்ன பணி?”

“கொங்கு இளவரசியை அழைத்துவர சூளாமணி விஹாரத்திற்கு வீரர்களை அனுப்பினீர்கள்...”

“ஆம்.”

“அவர்களால் இயவில்லை.”

“காடவர்கள் குறுக்கிட்டதால் இயலாமற்போனது.”

சோமகேசியின் கறுத்த முகத்தில் ஏளனச் சிரிப்பொன்று தெரிந்தது. “அந்தப் பணியை நான் முடித்திருக்கிறேன், படைத்தலைவரே!” என்றான் சோமகேசி. சிங்கணன் முகத்தில் திகைப்பு தெரிந்தது.

“என்ன கூறுகிறாய் சோமகேசி?”

“ஆம் படைத்தலைவரே, நமது வீரர்களின் பாதையில் குறுக்கிட்டவர்கள் காடவர்கள் மட்டுமல்ல. பாண்டிய

இளவலும்தான். ஆதித்ய பாண்டியனால் மதுரைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட இளவரசியை, உத்தம பாளையத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான் வீரபாண்டியன். இளவரசியை பாண்டியரிடமிருந்து மீட்டு, ஸ்காந்தபுரத்தில் கொண்டு சேர்த்திருக்கிறேன்” என்ற சோமகேசியின் முகத்தில் அடுத்து போலியான வருத்தமொன்றும் படர்ந்தது.

குரலிலும் அந்த வருத்தத்தைப் படரவிட்டுக் கொண்டவன், “ஆனால் படைத்தலைவரே, பாண்டியர் படை திரட்டுவதையும், தாக்க திட்டமிட்டிருப்பதையும் தாங்கள் முன்கூட்டியே அறிந்து செய்தியனுப்பவில்லையென்பதால் மன்னருக்குச் சற்றுக் கோபம்தான்... அதுமட்டுமல்ல...”

அவன் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சிங்கணனின் சித்தத்தில் உஷ்ணம் கூடியது. “வேறென்ன கூறினார் மன்னர்?” என்ற அவன் கேள்வியிலும் அளல் பறந்தது.

தொடர்ந்து கூறத் தயங்குவதாகப் பாசாங்கு செய்த சோமகேசி, “தண்டநாயகரால் இயலாத பணியை நான் முடித்தது குறித்து மன்னர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். எனவே...” என்று இன்னும் தயங்கினான் சோமகேசி.

“மேலே சொல்” சிங்கணனின் குரல் உரக்க ஒலித்தது.

“சோழ நாட்டிலிருக்கும் நமது வீரர்களை நான் நடத்திச் சென்று உத்தமபாளையத்தைக் கைப்பற்றவும் அத்தாட்சி ஓலையளித்தார். பாண்டியருடனான போரை நடத்த விக்கலனை அனுப்பி வைப்பதாகவும் கூறினார்” என்று முடித்தான் சோமகேசி.

அடித்து வைத்த சிலையாகவே நின்றான் சிங்கணன். சரியான சந்தர்ப்பம் மட்டும் கிடைத்தால் சிறு நரியும் எப்படி பெரும் வேங்கையைக் கூட வீழ்த்த முடியும் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டிய சோமகேசி, மெல்லத் தனது பதவிக்குக் குறிவைக்கிறான் என்பதும், பல தலைமுறைகளாக சாளுக்கியருக்கு சோழர் மீதிருந்த பகையை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பழி தீர்க்க முயல்கிறான் என்பதும் புரிந்தது சிங்கணனுக்கு.

மீண்டும் சிங்கணனை வணங்கிய சோமகேசி, "படைத் தலைவரே, நான் இப்பொழுதே சோழ நாட்டுக்குப் புறப்படுகிறேன். உத்தரவு தாருங்கள்" என்று மேலுக்குப் பணிவைக் காட்டிவிட்டு சிங்கணன் உத்தரவுக்கும் கரத்திராமத் திரும்பி வெளியே நடந்தான்.

சிங்கணன் முகத்தில் குரூப புன்முறுவலொன்று பிறந்தது. "சோமகேசி! என்னை அகற்றிவிட்டு சோழ நாட்டை அத்தனை எளிதாக அடைய இயலுமென்று எண்ணுகிறாயா? உன்னைப்போல் இன்னும் பத்து ஒற்றர்களையும் சேர்த்து விழங்கவல்ல துறவி அங்கிருக்கிறார். போதாக்குறைக்கு ஆசீர்யனும் அங்குதான் இருப்பதாகக் கேள்வி" என்று சற்று உரக்கவே கூறிய சிங்கணன், மீண்டும் மதுக்குப்பியை நோக்கி நடந்தான்.

16. முதல் போர்

அதிகப்படியான உபசாரம் கிட்டும்போது தன்னைப் பற்றி பெருமையாக நினைத்துக் கொள்வது மனித இயல்பு. உடன் அபரிமிதமான மரியாதையும் கிடைக்கும்போது எதிரில் இருப்பவர்களை தனக்கு அடங்கியிருப்பவர்களாகவும் மனம் நினைத்துக் கொள்கிறது. உபசரிப்பவரின் உள்நோக்கமோ, அதன்பின் மறைந்திருக்கும் அபாயமோ புலப்படுவதில்லை. போசள மன்னனின் ஓலைபுடன் தஞ்சைக் கோட்டையின் துழைந்த சோமகேசிக்குக் கிடைத்த வரவேற்பும் மரியாதையும் 'போசளர்களால் சோழர்கள் எந்த அளவிற்கு அடிமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்!' என்றுதான் அவனை எண்ண வைத்தது.

வீரர்கள் ஓடி வந்து புரவியைப் பிடித்த விதத்தையும் பணிப்பெண்கள் தொடர வாசலிலேயே நின்று வரவேற்ற கோட்டைத் தலைவனையும், அரண்மனைக்குள் துழைந்ததும் முகமன் கூறி வரவேற்று அமருமாறு வேண்டிக் கொண்ட பேரமைச்சரையும் கண்ட சோமகேசி, தன்னை ஏதோ சிற்றரசன் என்றே எண்ணிக் கொண்டான்!

அந்த அத்தீதமான உபசாரம் அவன் புத்தியை மறைத்துவிட்டதால், அரண்மனை முழுவதும் மருத்துக்குக்கூட போசள வீரர் யாரும் இல்லாததையும் சோழ வீரர்களே நிறைந்திருப்பதையும் சோழ மன்னனுக்கு நேரிடையாக அளிக்கப்பட வேண்டிய அந்த ஓலையை பேரமைச்சரே பெற்று பிரித்துப் படிக்க முற்பட்டதையும் அவன் கவனிக்கவில்லை.

ஓலையைப் படித்து முடித்து அவனிடமே அளித்த அமைச்சர், வாயிலில் நின்று சோழ வீனைக் கைகளைத் தட்டி

அழைத்தார். “வீரனே! போசள வீரர் தலைவனிடம் சென்று மன்னர் உத்தரவு வந்திருப்பதாகவும் எல்லா வீரர்களையும் கோட்டை வாயிலில் அணிவகுக்கும்படியும் தெரிவித்துவிடு” என்றார்.

சோமகேசி திகைத்தான். “அமைச்சரே, என்ன இது? சோழ மன்னரிடம் இதற்கு அனுமதி பெற வேண்டாமா?” என்று வினவினான்.

பேரமைச்சரின் பதில் உடனே வந்தது. “தேவையில்லை. சிங்கணர் தமது வீரர்களைச் சோழ நாட்டில் இயக்க இதுவரை அனுமதி கேட்டதில்லை. மன்னரும் மறுப்பேதும் கூறியதில்லை. மேலும் தற்போது மன்னரும் இங்கில்லை” என்றார்.

சோமகேசிக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. “மன்னர் எங்கிருக்கிறார்?” என்றான்.

“மன்னர் தில்லையம்பதியில் இருக்கிறார். அவர் அரண்மனைக்கு வந்து பல மாதங்கள் ஆகின்றன. அனைத்துப் பொறுப்புகளையும் சைவத் துறவியாரே கவனிக்கிறார். தங்களுக்கு ஏதும் விளக்கம் கேட்க வேண்டியிருந்தால் அதைத் துறவியாரிடமே கேட்கலாம்” என்றார் அமைச்சர்.

“இந்த எளியவனைப் பற்றி என்ன சர்ச்சை நடக்கிறது இங்கே?” - கணிரென்ற குரல் ஒன்று குறுக்கிட்டது. அறை வாயிலில் நெற்றியிலும் உடலிலும் நீறு பளீரிட, சிவந்த ஆஜானுபாகுவான மேனியுடன் சிவப்பழமாகத் துறவியார் நின்றிருந்தார்.

எழுந்து நின்று அவரை வணங்கிய அமைச்சர், “போசள மன்னர் இங்கிருக்கும் தமது வீரர்களை அழைத்துச் செல்ல இவரிடம் ஒலை கொடுத்து அனுப்பியிருக்கிறார்” என்றார்.

“போசள மன்னர் உத்தரவை உடனடியாக நிறைவேற்ற ஏற்பாடு செய்யுங்கள் அமைச்சரே” என்ற துறவியார், சோமகேசியை நோக்கித் திரும்பினார். “இருந்தாலும் வீரரே, உங்கள் தண்டநாயகர் சிங்கணரே வந்து அழைத்துச் செல்லலாமே, மன்னர் உத்தரவு எதற்கு?” என்றார்.

“சிங்கணர் தற்போது வரக்கூடிய நிலையில் இல்லை. எனவே என்னை அனுப்பியிருக்கிறார்” என்றான் சோமகேசி.

“ஏன் சிங்கணருக்கு என்ன ஆயிற்று? ஏதேனும்...?” துறவியாரின் முகத்திலும் அமைச்சரின் முகத்திலும் சொல்லி வைத்தாற்போல ஒரே சமயத்தில் கவலை படர்ந்தது. அந்தக் கவலை உண்மையா அல்லது போலியா என்பதை நிர்ணயிக்க அந்த சாளுக்கிய நாட்டின் திறமையான ஒற்றனாகூட இயலவில்லை!

சற்றுத் தடுமாறிய சோமகேசி, “இல்லையில்லை, அவருக்கு ஒன்றும் நேரவில்லை. மன்னர் வேறு பணிகளுக்காக அவரை நியமித்திருக்கிறார்” என்றான்.

அவன் தடுமாற்றத்தைக் கவனித்த பேரமைச்சரின் முகத்தில் நகைப்பு தோன்றியது. துறவியாரின் பெரு விழிகள் விடுத்த எச்சரிக்கையைக் கண்டவர் அந்த நகைப்பை சோகமாக மாற்றிக் கொண்டார். தொடர்ந்து துறவியார் கூறினார்: “வீரரே, தற்போது சோழ நாட்டைக் காப்பவர்கள் போசள வீரர்கள்தாம். எனவே தங்களது பணி முடிந்த பிறகு இங்கு ஒரு ஆயிரம் வீரர்களையாவது அனுப்பி வைத்தீர்களானால் நலமாக இருக்கும்.”

தஞ்சைத் துறவியாரைப் பற்றி இதற்கு முன் தான் கேள்விப்பட்டிருந்தவை அனைத்தும் தவறென்றே தீர்மானித்த சோமகேசி, இழுத்த இழுப்பிற்கு வளையும் துறவியையும் அமைச்சரையும் பார்த்த பார்வையில் சற்று ஏனெனும் தெரிந்தது. “வீரர்களைத் திருப்பியனுப்புவது குறித்து தற்பொழுது ஏதும் கூற இயலாது துறவியாரே! எனினும் இதைப்பற்றி சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன்” என்றான் அகந்தை நிரம்பிய குரலில்.

வாயிலில் சோழ வீரனொருவன் நுழைவது தெரிந்தது. உள்ளே நுழைந்து அமைச்சரையும் துறவியையும் வணங்கியவன், “பிரபு, தங்கள் உத்தரவுப்படி அனைத்து வீரர்களும் கோட்டை வாயிலில் அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள்” என்று அறிவித்தான்.

ஒரு தினமாவது தஞ்சையில் தங்க வேண்டியிருக்குமென்று எண்ணியிருந்த சோமகேசிக்கு, அரை ஜாம நேரத்தில் வந்த பணி முடிந்ததும், ஒரு தினம் முன்னதாகவே சென்று உத்தமபாளையத்தைக் கைப்பற்றிவிடலாம் என்ற நினையும் பெரும் சந்துஷ்டியை அளித்தது. கறுத்த முகத்தில் பற்கள் பளீரிட, சிறு நகைப்பொன்றை படரவிட்டுக் கொண்டவன்,

'சோழ நாட்டு வீரர்கள் சுறுசுறுப்பான அடிமைகள்' என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

அமைச்சரிடமும் துறவியாரிடமும் விடைபெற்ற சோமகேசி, கோட்டை வாயிலில் குவிந்திருந்த போசள வீரர்களை நடத்திக் கொண்டு, அப்பொழுதே மேற்கு நோக்கிப் பயணப்பட்டான். படைகளின் பயணம் தொடரத் தொடர வழியெங்கும் பல ஊர்களிலுமிருந்த போசள வீரர்கள் படையில் வந்து இணைந்து கொண்டதையும் ஏறக்குறைய சோழ நாட்டிலிருந்த போசள வீரர் அனைவரும் குவிந்து விட்டதையும் கவனித்தான். 'உத்தமபாளையத்தில் வெற்றி கிடைக்கப் போவது திண்ணம்' என்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டாலும், தான் தஞ்சையிலிருந்த அரை ஜாம நேரத்தில் அத்தனை ஊர்களுக்கும் படைப்பிரிவுகளுக்கும் துறவியாரால் எப்படி செய்தி அறிவிக்க முடிந்தது என்ற சந்தேகமும் பலமாகத் தோன்றியது.

சோழ நாட்டு எல்லை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த சோமகேசி எதற்கும் வீரர் தலைவனிடம் இதுபற்றி விசாரித்துவிடலாமென்று தீர்மானித்தான். வீரர் தலைவனை நோக்கித் தனது புரவியைச் செலுத்தியவன் "உபதலைவரே, இத்தனை துரிதமாக உங்களால் அனைத்து வீரர்களையும் எப்படி ஒன்று சேர்க்க முடிந்தது?" என்றான்.

போசள உபதலைவனின் எண்ண ஓட்டம் வேறுவிதமாக இருந்தது. கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தஞ்சையிலிருந்த போசள வீரர்களுக்குத் தலைமை வகித்த தனது நிலைமை திடீரென முன்பின் அறியாத வேற்று நாட்டவனால் மாறிவிட்டதும், அவன் உத்தரவை ஏற்று நடக்க மன்னர் இட்டிருந்த கட்டளையும் அவனைக் கொதிக்கச் செய்திருந்ததால் சோமகேசியின் கேள்விக்கு அவனிடமிருந்து வெறுப்புடனையே பதில் வந்தது: "இதில் துரிதம் ஒன்றுமில்லை தலைவரே! நீங்கள் மன்னர் ஓலையுடன் வருவதாகவும் போசள வீரர் அனைவரும் ஒன்றுதிரள வேண்டும் என்றும் சோழ அமைச்சர் நேற்று முன்தினமே அறிவித்தார். மற்ற ஊர்களில் இருக்கும் படைப் பிரிவுகளுக்கும் புரவி வீரர்களைக் கொண்டு அறிவித்துவிட்டார். எனவேதான் நீங்கள் வந்தவுடனேயே நமது வீரர்கள் புறப்பட முடிந்தது."

போசள உபதலைவனது பதிலைக் கேட்ட சோமகேசியின் தலை சுழலத் தொடங்கியது. 'தண்டநாயகன் சிங்கணனுக்கே

கூட, தான் அறிவித்த பின்பே தெரிந்த செய்தி, இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பாகவே பேரமைச்சருக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்க முடியும்?' என்ற கேள்வி அவன் சித்தத்தைக் குடையத் தொடங்கியது. சைவத் துறவியாரின் சிரித்த முகமும் பெருவிழிகளும் அவன் மனக்கண்களில் எழுந்து அவனைப் பார்த்துப் பெரிதாக நகைத்தன. 'ஆயிரம் வீரர்களையாவது தஞ்சைக்குத் திருப்பியனுப்ப வேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்ட துறவியாரின் வார்த்தைகளின் பொருள், சோழ எல்லையில் பெரிதாக எழுந்து நின்ற தோகை மலையை நெருங்கியதும் தான் புரிந்தது அவனுக்கு.

தோகைமலையைக் கடந்ததும் திரும்பி தென்மேற்கில் சென்ற பாதையை அடைந்துவிட்டால் நேராக உத்தம பாளையத்தை அடைந்துவிடலாமென்பதை அறிந்திருந்தவன், வீரர்களை துரிதமாகப் பின்தொடர உத்தரவிட்டுவிட்டுத் தனது புரவியில் முன்னால் விரைந்தான். அடிவாரத்தை நெருங்க முற்பட்டவனது செவிகளில் எங்கோ பலமாக ஒலிக்கத் தொடங்கிய முரசுகளின் ஒலி கேட்டது. மலையடிவாரத்தைக் கடந்து, தென்மேற்குப் பாதையை அடைந்தவன் திகைப்பில் அப்படியே உறைந்து நின்றான். அவனையும் போசள வீரர்களையும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பதுபோல் அவன் எதிரில் பாண்டியர் படைப்பிரிவு ஒன்று நின்றிருந்தது. படைகளின் முகப்பில், பூரண கவசங்களிடனும், இடையில் தரித்த நீண்ட வாளுடனும் தனது சாம்பல் நிறப்புரவியில் அமர்ந்திருந்தான் ஆதித்ய பாண்டியன். அடுத்திருந்த புரவியில் தோள்களின் பின்புறமிருந்து தலைநீட்டிய சீனத்து வாளுடனும், கழுத்திலிருந்து ஊசலாடிய கடல் நாகம் பதித்த பெரும் பதக்கத்துடனும் மஞ்சள் முகத்தில் சிறு விழிகள் பளிச்சுபளிச்சென்று மின்ன அமர்ந்திருந்த சீனத்து வாலிபனைக் கண்ட சோமகேசிக்கு, தஞ்சைத் துறவியார் தன்னையும் போசள வீரர்களையும் எத்தகைய படுகுழியில் தள்ளி யிருக்கிறார் என்பது புரிந்தது. அவன் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த உபதலைவனும் வீரர்களும் திகைத்து அப்படியே நின்றார்கள்.

அவர்கள் நின்ற மறுகணம் எதிரில் புரவியில் அமர்ந்திருந்த பாண்டிய இளவலின் வான் வாளை நோக்கி உயர்ந்து இருமுறை ஆடியது. அடுத்து மலைச்சரிவில் பக்க வாட்டிலிருந்து கடகடவென்ற பெரும் ஒலி எழுந்தது. வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த யந்திரப் பொறிகள் தொடர்ந்து

நூற்றுக்கணக்கில் வேல்களையும் அம்புகளையும் சரமாரியாகப் பொழியத் தொடங்கின. ஐந்தாறு சுற்றுக்கள் சுழன்ற பின்பு பொறிகளை போசளர் அணிவகுப்பின் மையப் பகுதியை நோக்கித் திருப்புமாறு சைகை செய்த ஆதித்யன், வாளை உயர்த்தியபடியே அந்த சாம்பல் நிறப் புரவியை முன்னோக்கிப் பாய விட்டான்.

யந்திரப் பொறிகளால் ஏற்கெனவே சிதைந்துவிட்ட அணிவகுப்பை சரிக்கட்ட இயலாமல் திணறிய போசளர் படை, நேர் எதிரில் வந்து மோதிய பாண்டிய வீரர்களின் தாக்குதலில் இன்னும் திணறத் தொடங்கியது.

பாண்டியர் படைகளின் முகப்பில் முன்னால் பாய்ந்த யுவான், தமிழகத்தில் தான் கலந்து கொள்ளும் முதற்போர் அது என்பதால் பெரும் உற்சாகத்திலிருந்தான். அதிவேகமாகச் சுழன்று நேர் செங்குத்தாகப் பாய்ந்த அந்த சீனத்து வான், போசள வீரர்களை மளமளவென்ற சரித்தது. அந்த விச்சின் முறையை அவர்கள் நிர்ணயிக்கும் முன் உடலில் புகுந்து புகுந்து புறப்பட்ட அவன் வான் விளைவித்த ஓலங்களையும் அது சுழன்ற இடமெல்லாம் போசள வீரர்கள் படபடவென்று சரிந்ததையும் கவனித்து வியந்தபடியே வாளை வீசிய ஆதித்யனின் கடையிதழ்களில் ஒரு முறுவல் நெளிந்தது.

சோமகேசியும் அவன் படைப்பிரிவும் பின்வாங்கத் தொடங்குவதை கவனித்த ஆதித்யனின் வான், மீண்டும் உயர்ந்து இடமும் வலமுமாக ஆடியது. அந்தச் சைகையின் பொருளைப் புரிந்து கொண்ட பாண்டியர் படை, அடுத்து அணிவகுப்பை மாற்றிக் கொண்டு போரிட்டபடியே அர்த்தசந்திர விபூகமாக அணிவகுக்கத் தொடங்கியது. யந்திரப் பொறிகளும் நகர்த்தப்பட்டு போசளர் படையின் வால் பகுதியை நோக்கித் திரும்பி தாக்கத் தொடங்கின.

சுற்றி வளைத்த அர்த்தசந்திர விபூகத்தையும் பொறிகளின் தாக்குதல் பின்புறத்தில் பலப்பட்டு விட்டதையும் கண்ட சோமகேசிக்கு இனி தான் பின்வாங்குவதோ, தப்புலதோ சாத்தியமல்ல என்பது புரிந்ததால் போசள வீரர்களை ஊடுருவி உள்ளே நுழைந்துவிட்ட யுவானை நோக்கித் தனது புரவியை செலுத்தினான். சோமகேசி தன்னை நோக்கி முன்னேறுவதைக் கவனித்த யுவானின் பகர வடிவ மீசை ஒரு பக்கமாக இழு பட்டது. அவன் கழுத்திலிருந்து ஊசலாடிய பதக்கத்திலிருந்து கடல் நாகம் சோமகேசியைப் பார்த்து ஒருமுறை 'சீறியது!'

கரகரவென வாளைச் சுழற்றியபடியே யுவானை நெருங்க முற்பட்ட சோமகேசியைக் கவனித்த ஆதித்யன், குனிந்து அந்த சாம்பல் நிறப் புரவியின் வலது செவியில் ஏதோ வார்த்தைகளை ஒதினான். அந்தப் புரவி தன் முன்னங்கால்களை உயர்த்தி ஒருமுறை பயங்கரமாகக் கணைத்தது. எதிரிலிருந்த வீரர்களை நசுக்கியபடி உயர்ந்து எழுந்து பாய்ந்து, அசுரத்தனமாக விரைந்த அந்த சாம்பல் நிறப்புரவி சோமகேசியின் பாதையில் இடைமறித்து குறுக்கே புகுந்தது. ஆதித்யனின் நீண்ட வான் சோமகேசியின் வாளைத் தீப்பொறி பறக்க உரசி மோதியது.

வேவு பார்த்த குற்றத்திற்காகவும், கொங்கு நாட்டு இளவரசியைக் கடத்திய குற்றத்திற்காகவும் உரிய தண்டனையை சோமகேசியின் தோள்களிலும் மாறினும் வழங்கிய ஆதித்யனின் வாளைத் தடுக்க சோமகேசி எடுத்த முயற்சிகளோ, சாளுக்கிய முறையிலும் போசளர் முறையிலும் மாற்றி மாற்றி வீசிய வாளின் விச்சுக்களோ பயன் அளிக்கவில்லை.

அந்தப் போர் முடிந்தபோது தன் கறுத்த உடல் முழுவதும் ஆதித்யனின் வான் தீட்டிய போர்க் கவிதை எழுதப்பட்டிருக்க, மண்ணில் விழுந்து கிடந்தான் சோமகேசி. ஆயுதங்களை இழந்தவர்களையும் காயங்களுடன் உயிர் தப்பி ஓடியவர்களையும் துரத்திக் கொன்று விட முயன்ற யுவானைத் தடுத்தான் ஆதித்யன். அவனை வியப்புடன் பார்த்தான் யுவான். "இளவரசே, போர் என்று வந்தபின்பு எதிரிகளை முற்றிலுமாக அழிக்க வேண்டும் என்பதைத் தவிர சீனத்தில் வேறு எதையும் பார்ப்பதில்லை. அவர்களை முழுவதுமாக அழிக்க எனக்கு அனுமதி அளியுங்கள்" என்றான் யுவான் சற்று வேகத்துடன்.

ஆதித்யனின் பதில் திடமாக வந்தது. "இல்லை யுவான். தமிழகத்தில் யுத்த தர்மம் என்று ஒன்று உண்டு. இதைவிடப் பெரும் எதிரியை அடுத்து நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டும். காலத்தை விணாக்காமல் படைகளை மேற்கு நோக்கித் திருப்பு" என்று உத்தரவிட்டான்.

ஆதித்யன் குறிப்பிட்ட அந்தப் பெரும் எதிரி அதே சமயத்தில் கொங்கு நாட்டுத் தலைநகர் ஸ்காந்தபுரத்தின் அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

17. கிருஷ்ணமல்லர் தூது

ஆறு அகழிகளைப் பெற்ற பலமான கோட்டையை உடையது என்பதால் ஆறகழிர் என்ற பெயர் பெற்ற கோட்டை; எதிரிகள் நெருங்க இயலாது என்று பெயர் பெற்ற சங்ககிரிக்கோட்டை - இவற்றை விடுத்து ஸ்காந்தபுரத்தை கொங்கு நாட்டின் தலைநகராக ஏன் தேர்ந்தெடுத்தனர் கொங்கு மன்னர்கள் என்ற கேள்விக்கு விடை, ஸ்காந்தபுரத்தில் பிரவேசித்த போசள தண்டநாயகன் விக்கலனுக்குப் புரிந்தது.

ஆறடிக்குக் குறையாத அகலத்துடனும் ஆங்காங்கே அமைக்கப்பட்ட அம்பு வீசும் பொறிகளுடனும் இருந்தது ஸ்காந்தபுரத்துக் கோட்டை. இரண்டு சுற்றுகளாக நீண்டு வளைந்தன கோட்டை மதில்கள். இரண்டாவது சுற்று மதிலின் வாயில் சற்றுத் தள்ளியே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மதில்களின் இடைவெளியில், சுவர்களிலிருந்த மாடங்களில் தலை நீட்டிக் கொண்டிருந்த பொறிகள் அந்தக் கோட்டையைத் தாக்குவதோ, கைப்பற்றுவதோ அத்தனை எளிதல்ல என்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தன.

மதிலின் மீது உலவிய விக்கலன் தன் கூரிய விழிகளைக் கோட்டையின் மீதும் கோட்டையைச் சுற்றியிருந்த பகுதிகளின் மீதும் பாயவிட்டான். இடைவிடாத பயிற்சியைக் காட்டியது அவனது திடகாத்திரமான உடலமைப்பு. அதீதமான உயரம். இடையிலிருந்து பாதம் வரை நீண்டு உறையிலிடப்பட்டிருந்த வாள், அவனது ஒவ்வொரு காலடிக்கும் உடலுடன் உரசி தட்டீட்டுண்டு ஒலியெழுப்பியது. விக்கலனின் பின்னால் அசாத்தியப் பணிவுடன் நடந்த போசள உபதலைவன், கொங்கு நாட்டின் நிலையையும், சோழ நாட்டிலிருந்த போசளரை சோமகேசி அழைத்து வரச் சென்றதையும்

மருத்துவர் இல்லத்திற்கு மயக்க நிலையில் எடுத்துச் செல்லப்பட்ட இளவரசி மாயமாகிவிட்டதையும் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

போசள உபதலைவனாகவும், கோட்டைத் தலைவனாகவும் பணியாற்றிய அந்த வீரனை ஏறிட்ட விக்கலனின் கூரிய அறிவில் கேள்விகள் பல எழுந்தன.

“உபதலைவரே” என்று அழைத்த விக்கலனின் குரலிலும் சந்தேகம் தொனித்தது.

“உத்தரவிடுங்கள் படைத்தலைவரே!” என்று வணங்கிய உபதலைவனின் குரலில் பணிவு நிரம்பியிருந்தது.

“சோழ நாட்டில் நமது வீரர்கள் எத்தனை பேரிருக்கிறார்கள்?”

“மூவாயிரம் வீரர்கள் பிரபு.”

“சோழ வீரர்கள் எத்தனை பேர்?”

“ஆயிரத்துக்கும் குறைவுதான் பிரபு. அதுவும் அரண்மனைக்குள் மட்டும் தானிருக்கிறார்கள்.”

“சோழர் பெரும்படையின் மற்ற வீரர்கள் என்ன ஆனார்கள்?” விக்கலனின் இந்தக் கேள்வி உபதலைவனை விழிக்க வைத்தது.

“தெரியவில்லை பிரபு.”

“சரி போகட்டும். இங்கு விடுதலைப் படையொன்று இருப்பதாகக் கூறினார்களே, அதைப்பற்றிய விவரம் தெரியுமா?”

“அதன் எண்ணிக்கை விவரம் தெரியாது பிரபு. ஆனால் இங்கு சுற்றுப்புறங்களில்தான் அவர்கள் உலவுவதாக நமது வீரர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.”

“சரி, பாண்டியரின் படைபலம் தெரியுமா?”

“தெரியும் பிரபு. உத்தமபாளையத்தில் கிருஷ்ண மல்லரிடம் மட்டும் பத்தாயிரம் வீரர்களிருக்கிறார்கள். அவரது சீடர்களான மல்லர்களைக் கொண்ட தனிப்படை யொன்றும் இருக்கிறது.”

விக்கலன் இலேசாக நகைத்தான். நகைப்பினாலே, “இப்பொழுது புரிகிறதா உமக்கு?” என்று கேட்கவும் செய்தான்.

“புரியவில்லை பிரபு.”

“உபதலைவரே, சோழர்களின் பெரும்படை எங்கும் கரைந்து போய்விடவில்லை. அது பாண்டியர் படையுடனும், இங்கு விடுதலைப் படையுடனும் கலந்திருக்கிறது. இடைப்பாடி நாட்டிலேயே அந்த சீனனுடன் காலம் கழித்ததால் சிங்கனன் இதைப்பற்றி அறியவில்லை. சரி, இங்கு நமது வீரர்கள் எத்தனை பேர்?”

விக்கலனின் விளக்கம் உபதலைவனின் சித்தத்தை உறைய வைத்துவிட்டதால் சற்றுக் கழித்தே அவனிடமிருந்து பதில் வந்தது. “நமது படையில் பதினைந்தாயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள், படைத்தலைவரே.”

உபதலைவனை நோக்கித் தனது கூரிய விழிகளைத் திருப்பிய விக்கலன், “நமது வீரர்களுடன் மன்னர் அவநிதரின் வீரர்களும் அரண்மனையிலும் கோட்டையிலும் கலந்திருக்கிறார்கள் அல்லவா?” என்றான்.

“ஆம் பிரபு. பல ஆண்டுகளாகக் கோட்டைப் பாதுகாப்பிலும் அரண்மனையிலும் நம்முடன் சேர்ந்தே அவர்கள் பணிபுரிகிறார்கள்” என்ற உபதலைவனின் முகத்தில் குழப்பமிருந்தது.

“உபதலைவரே, இடைப்பாடி நாட்டிலிருந்து அந்த சீனன் தப்பிவிட்டான். ஸ்காந்தபுரத்திற்கு வந்த இளவரசியும் பிறகு மறைந்துவிட்டாள். காரணம் புரிகிறதா உமக்கு?”

விக்கலனின் கேள்வி உபதலைவனை இன்னும் குழப்பியது. அவன் பதிலேதும் கூறவில்லை.

விக்கலன் தொடர்ந்தான்: “கோட்டைக்குள் எதிரிகளுக்கு உதவக்கூடிய வீரர்கள் இருக்க வேண்டும் உபதலைவரே!” என்ற விக்கலன், “நமது படையில் போசள வீரர்களைத் தவிர்த்து மற்ற அனைவரையும் பிரித்துச் சிறையில் அடைத்துவிடுங்கள்” என்றும் உத்தரவிட்டான்.

விக்கலன் உத்தரவைக் கேட்ட உபதலைவன் திகைத்தான். “பிரபு! இது புரட்சியை நாமே தொடங்கி வைப்பதாக ஆகிவிடும். வேண்டாம் படைத்தலைவரே, வேண்டாம்!”

விக்கலன் மீண்டும் நகைத்தான். “உபதலைவரே, புரட்சி எப்படியும் வெடிக்கப் போகிறது. அது தொடங்கியபின் இங்கிருக்கும் மற்ற வீரர்களை அடக்க முயல்வது அறிவீனம். வந்தபின்பு திணறுவதைவிட வருமுன் காப்பது மேல். நான் கூறுவதை உடனடியாகச் செய்துவிடுங்கள்.”

விக்கலன் உத்தரவு தீடமாக வந்ததைக் கண்ட உபதலைவன், அதை நிறைவேற்றத் திரும்பி நடந்தான்.

அன்று மாலைக்குள் சோழ எல்லையில் சோமகேசி மாண்ட செய்தியும் கிருஷ்ணமல்லர் உத்தமபாளையத் திலிருந்து படைகளுடன் கிளம்பிவிட செய்தியும் கிடைத்தது விக்கலனுக்கு. நடுநிசிக்குப் பிறகு கொங்கு நாட்டின் தென் எல்லையில் நறையூர் நாட்டை கிருஷ்ணமல்லர் கைப்பற்றி விட்டதாகவும், கோட்டைக்குள்ளிருந்த வீரர்கள், அவருக்கு உதவியாக கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டதாகவும் செய்தி வந்தது அவனுக்கு.

கிருஷ்ணமல்லரின் அடுத்த இலக்கு ஸ்காந்தபுரம்தான் என்பதை ஊகித்தவன், அப்பொழுதே எழுந்து கோட்டை மதில்களின் மீதிருந்த பொறிகளைச் சோதித்து, காவலையும் பலப்படுத்தினான். இரண்டாவது சற்று மதிலின் வாசலில் இரண்டு அசுரயவனப் பொறிகளையும் நிறுத்தினான்.

நறையூர் நாட்டிலிருந்து ஸ்காந்தபுரம் வரை நீண்ட பெருவழிச்சாலையில் வரும் பாண்டியர் படை ஆழம் அதிகமற்ற இடத்தில் அமராவதி நதியைக் கடக்கக்கூடும் என்பதை யூகித்தவன், எஞ்சிய போசள வீரர்களுடன் முன்னதாகவே அங்கு கிருஷ்ணமல்லரை எதிர்கொள்ளத் தீர்மானித்தான்.

நதிக்கரையில் வில்லேந்திய வீரர்களை நான்கு வரிசைகளாக நிறுத்தியவன், எதிர்க்கரையில்புண்டிய வீரர்நதியில் இறங்கு முன்பாக அம்புகளைப் பொழிய வேண்டும் என்றும் உத்தரவிட்டான். நதியைக் கடந்து வருபவர்களைத் தாக்க வீரர்களை இரு பிரிவாகப் பிரித்து, அணிவகுத்து நிற்க வைத்தான்.

கருக்கல் முடியும் நேரத்தில் கோட்டையிலிருந்து வீரன் ஒருவன் ஓடி வந்தான். சிறைக்குள் அடைப்பட்ட வீரர்கள்

கலகம் செய்வதாகவும் சிறைக் கதவுகளைப் பெயர்க்கும் முயல்வதாகவும் தெரிவித்த அந்த வீரனை ஏறிட்ட விக்கலன், "விரனே, அடைபட்ட முப்பது நாழிகை கழித்து வீரர்கள் கலகம் செய்வதற்குக் காரணமிருக்க வேண்டும். நமது கவனத்தை திசை திருப்பும் முயற்சி இது. உபதலைவரை கவனித்துக் கொள்ளச் சொல். விடிந்ததும் பாண்டியர் படை வரலாம்" என்றான்.

விக்கலன் எதிர்பார்த்தபடி கதிரவன் ஒளி பரவ முற்பட்ட நேரத்தில் தெற்கில் பெரும் புழுதிப் படலம் எழுந்து பாண்டியர் படையின் வருகையை அறிவித்தது. புரவிப் படையை முன்னால் அணிவகுக்கவும் நதிக்கரையில் விற்களுடன் நின்ற வீரர்களை சித்தமாகும்படியும் உத்தரவிட்ட விக்கலன், போருக்கான கவசங்களையும் இடையில் தனது நீண்ட வாளையும் தரித்து நதிக்கரையில் நின்றான்.

ஆனால் பாண்டியர் படை அத்தனை துரிதமாக வருவதாகத் தெரியவில்லை. எழுந்த புழுதி மண்டலமும் மெள்ள அடங்கியது. கதிரவன் உதித்து ஒரு ஜாமம் கழித்து, பாண்டியரின் பெரும் கொடியை ஏந்திய புரவி வீரன் ஒருவன் முன்னால் வர, பின்தொடர்ந்து ஆஜானுபாகுவான ஒரு மனிதர் வருவது புலப்பட்டது. அந்த மனிதர் அமர்ந்து வந்த பெரும் அரபுப் புரவி, விக்கலனின் கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. ஆஸ்திகந்தம், தெளகரிகம் என்று புரவி இலக்கண நூல்கள் வர்ணிக்கும் வேகம் அதிகமற்ற சமக்கார நடையுடன் நிதானமாக வந்த அந்தப் புரவி, அதிகம் பழகாத முரட்டுப் புரவியென்பதும் அந்த அஜானுபாகுவான மனிதரின் அசுரபலத்தில் அதன் முரட்டுத்தனம் கட்டுப்பட்டிருப்பதும் புரிந்தது அவனுக்கு.

வரிசையாக வில்லேந்தி நின்ற வீரர்களையும், இரு பிரிவாக அணிவகுத்து நின்ற புரவிப் படையையும் கவனித்த அந்த மனிதரின் யானை விழிகள் பளிச்சிட்டன. அவர் முகத்தில் முறுவலொன்றும் படர்ந்தது. பாண்டியர் கொடியுடன் உடன் வந்த வீரனை அக்கரையில் நிறுத்தியவர், தனித்து நதியிறிங்கிக் கடந்து விக்கலனை நோக்கி வெகு நிதானமாகப் புரவியை நடத்தினார்.

சர்வ அலட்சியமாகத் தமது வீரர்களை ஊடுருவிய அந்த மனிதரின் ஆஜானுபாகுவான தோற்றத்தையும், அவர் இதழ்களில் படர்ந்திருந்த முறுவலையும் கவனித்த விக்கலன்,

அவர் சாதாரண வீரர் அல்ல என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். போசள வீரர்கள் முகத்தில் படர்ந்த திகிலும் அதை உறுதி செய்தது. புரவியை விட்டிறங்கி நிதானமாக நடந்து விக்கலனை நெருங்கிய அந்த மனிதரின் முறுவல் இன்னும் சற்று விரிந்தது. "போசள தண்டநாயகர் விக்கலனைச் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி...." என்ற சொற்கள் அவரிடமிருந்து உதிர்ந்தன.

சர்வசாதாரணமாகத் தன்னைப் பெயரிட்டு அழைத்த அந்த மனிதரை நோக்கிய விக்கலன், "தாங்கள்..." என்று இழுத்தான்.

"நான் ஜடாவர்ம சுந்தர பாண்டியரின் துதன். பெயர் திருஷ்ணமல்லன்" என்று பதில் வந்தது அந்த மனிதரிடமிருந்து.

பண்டிதனை இன்னொரு பண்டிதனும், ஞானியை மற்றொரு ஞானியும், வீரனை மற்றொரு சுத்த வீரனும், சந்திக்கும்போது ஏற்படும் மகிழ்ச்சியே அலாதியானது. அது ஏற்படுத்தும் மனநிறைவுக்கு இணை ஏதும் கிடையாது என்று ஒரு தமிழ் சிற்றிலக்கியப் பாடல் கூறுகிறது.

வயது இன்னதென்று நிர்ணயிக்க இயலாமல் செக்கச் செவேலென்று உறுதியுடன் விரிந்து கிடந்த மார்பையும், ஆஜானுபாகு என்ற சொல்லுக்கு சரியான பொருளைக் காட்டி முழங்கால் வரை நீண்ட வாகன வாரை போன்ற கரங்களையும், பளிச் பளிச்சென்று யானையின் விழிகளைப் போல் மின்னிய சிறு கண்களின் கூர்மையையும் பார்த்தான் விக்கலன். எதிரிகளின் பாசறைக்குள் நுழைந்தபோதும் கிருஷ்ணமல்லரின் கண்களில் தெரிந்த நிதானத்தைக் கவனித்தான். 'இவர் வடநாட்டு மல்லர்களையெல்லாம் வென்று ஆரிய சக்கரவர்த்தியென்று பெயரெடுத்ததற்குத் தகுந்த காரணமிருக்கிறது' என்று தீர்மானித்தான்.

"ஆரியச் சக்கரவர்த்தியைச் சந்தித்தது என் பாக்கியம்" என்று அவரை வணங்கியவன், "வாருங்கள், அந்த கூடாரத்தினுள் சென்று அமர்ந்து பேசலாம்" என்று முன்னால் நடந்தான். உள்ளே நுழைந்தவன், தனது ஆயுதங்களையும் கவசங்களையும் வைக்கும் பெரும் மரப் பேழையின் மீது பட்டுத் துணியொன்றை விரித்து, "இப்படி அமருங்கள்" என்று கூறினான்.

சிங்கணனுக்கும் விக்கலனுக்கும் இருந்த வேறுபாட்டைக் கவனித்த கிருஷ்ணமல்லர், காரியத்தைச் சாதிக்க

மனிதர்களையோ, நெறிகளையோ, மதிக்காத சிங்கணனைவிட, எதிரியாயிருந்தாலும் வீரத்திற்கு மதிப்பளிக்கும் விக்கலன் சுத்த வீரன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார். அவரது உறுதியான இதழ்களில் ஸ்திரமான முறுவலொன்று படர்ந்தது.

எதிரே நின்ற விக்கலின் முகத்தில் லேசான சந்தேகச் சாயை பரவியிருந்தது. அவனிடமிருந்து எழுந்த முதற்கேள்வியிலும் அது பிரதிபலித்தது. “படைத்தலைவரே, தூது வர எத்தனையோ வீரர்களிருக்க, தாங்களே தூதுவராக வந்த காரணம் எனக்கு விளங்கவில்லை. மேலும், சோழ எல்லையில் போசள வீரர்களை எந்த முன்னறிவிப்புமின்றித் தாக்கி அழித்த பாண்டியர், இப்போது மட்டும் தூது வந்திருப்பதன் பொருளும் விளங்கவில்லை” என்றான் விக்கலன்.

கிருஷ்ணமல்லரின் பதில் நிதானமாக வந்தது: “காரணங்கள் இரண்டு விக்கலா!”

“இரண்டு காரணங்களா” விக்கலனின் குரலிருந்த சந்தேகம் வியப்பாக மாறி ஒலித்தது.

காரணங்களை விளக்கினார் கிருஷ்ணமல்லர். அவர் விளக்க விளக்க, பாண்டியர் நீதி எத்தகையது என்பதை அறிந்து கொண்டான் விக்கலன். அதுமட்டுமின்றி, போசளர்கள் இனி தமிழகத்தில் தலையெடுக்காதிருக்க அவர் திட்டம் வகுத்து நீண்ட காலமாகிவிட்டது என்பதையும், தான் இனி உயிருடன் போசள நாட்டுக்குத் திரும்புவது இயலாது என்பதையும் திட்டவாட்டமாகப் புரிந்து கொண்டான்.

18. விக்கலன் கேட்ட வரம்

ஸ்காந்தபுரத்தையும் நறையூர் நாட்டையும் பிரித்த அமராவதி நதியில் கார்காலம் துவங்கி மழை பொழிந்ததால் நீர்மட்டம் சற்றே உயர்ந்திருந்தது. தனது கரையிலிருந்த பாசறையில் இரு பெரும் படைத்தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ, அந்த நதி நிரம்பித் தளும்பினாலும், கரைகளைத் தாக்கிய அலைகளைக் குறைத்துக் கொண்டு அமைதியாக ஓடியது.

ஆற்றின் கரைகளில் இரைக்காக வந்து இறங்கிய நாரைக் கூட்டமொன்று கரையோரம் நின்றிருந்த வீரர்களையும் அவர்களது விற்களையும் கண்டு அஞ்சியதால் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பெரிதாகக் குரல் கொடுத்துவிட்டு, தெற்கே விரிந்திருந்த வயல்களை நோக்கிப் பறந்தன. அந்த நாரைகளுக்கு ஏற்பட்ட அச்சத்தைவிட அதிக அச்சத்தைக் காட்டிய வீரர்களின் முகங்கள், அக்கரையில் பாண்டியர் கொடியுடன் நின்ற வீரனையும், விக்கலனுடன் சென்று கிருஷ்ணமல்லர் நுழைந்து விட்ட கூடாரத்தையும் மாற்றி மாற்றி வெறித்துக் கொண்டிருந்தன.

படைத்தலைவர், தான் தூது வந்த காரணத்தை விக்கலனிடம் விளக்கத் தொடங்கியிருந்தார்: “விக்கலா, நான் தூது வந்த காரணம் மிக எளிமையானது. படைகளை நான் நடத்தி வந்திருந்தால் பாண்டியருக்காக ஓர் உபதலைவனைத் தூதனுப்பி வைத்திருப்பேன். ஆனால் தற்போது படைகளை நடத்தி வந்திருப்பவர் என்னைவிட உயர்ந்தவர். நீயும் சாதாரணப் படைத்தலைவன் அல்ல. போசள மன்னனின் பிரதிநிதியாக வந்திருப்பவன்...”

விக்கலன் விழிகளில் வியப்பு விரிந்தது. “அப்படியானால் தாங்கள் படைகளை நடத்தவில்லையா? இளைய பாண்டியர் படைகளுடன் வந்திருக்கிறாரா?” என்றான் விக்கலன் வியப்புடன்.

கிருஷ்ணமல்லர், ‘இல்லை’யென்பதற்கடையாளமாகத் தலையசைத்தார். “இல்லை விக்கலா. பாண்டியர் படைகளை இப்போது நடத்தி வந்திருப்பவர் ஜடாவர்ம் சுந்தர பாண்டியத் தேவர்” என்றார் நிதானமாக.

விக்கலனின் வியப்பு இன்னும் அதிகரித்தது. “என்ன கூறுகிறீர் படைத்தலைவரே! இந்தச் சாதாரண தண்டநாயகனுக்கெதிராக பாண்டிய மன்னரே படைகளை நடத்தி வந்திருக்கிறாரா?” என்றான் வியப்பு வழிந்த குரலில்.

“இப்போது தொடங்கும் போர் ஸ்காந்தபுரத்தோடு நிற்கப் போவதில்லை விக்கலா! கொங்கு நாட்டின் வடஎல்லையைக் கடந்து போசளரின் தென் எல்லை வரை தொடரும். கொங்கு நாட்டின் வட எல்லைக்கு முன்னால் போசள மன்னரை எதிர்பார்க்கிறார் பாண்டிய மன்னர்” என்ற கிருஷ்ணமல்லர், தொடர்ந்து “சோழ எல்லையில் போசள வீரரை முன்னறிவிப்பின்றித் தாக்கியதன் காரணம் சோமகேசி!” என்றார்.

“சோமகேசியா?”

“ஆம், சாளுக்கிய சோமகேசி பாண்டியர் கோட்டையில் போலியான பெயரில் நுழைந்தது ஒரு குற்றம். அங்கு வேவு பார்த்தது மற்றொரு குற்றம். உத்தமபாளையத்தைக் கைப்பற்ற படைகளுடன் வந்ததும் குற்றம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கொங்கு இளவரசியைக் கடத்திச் சென்றது பெருங்குற்றம். இதில் ஏதாவது ஒரு குற்றத்திற்கே அவனைக் கொல்லலாம். ஒற்றனை அழிக்க முன்னறிவிப்பு அவசியமில்லை. இன்னும் ஒரு காரணமும் இருக்கிறது...”

“இன்னொரு காரணமா?”

“ஆம். நீ இருக்கும் இந்த இடத்தில் இருக்க வேண்டியவன் சிங்கணன். அவனால் சோழ மக்களுக்கும் கொங்கு நாட்டிலும் ஏற்பட்ட இன்னல்கள் கொஞ்சமல்ல. சிங்கணன் வந்திருந்தால் நேரடியாகத் தாக்குதலைத் தொடங்கியிருப்பேன். உன் வருகை

நேற்று பிற்பகலில்தான் எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர்.

“நான் மட்டும் என்ன விதிவிலக்கு?” - விக்கலனின் கேள்வி உடனே வந்தது.

கிருஷ்ணமல்லர் நகைத்தார். நகைப்பினாலே, “இங்கு சிங்கணன் இருந்திருந்தால் தனியாக வந்திருக்கும் என்னை வீரரை விட்டுச் சிறை செய்யவோ அழிக்கவோ முயன்றிருப்பான். நீ சுத்த வீரன் என்பதையும், உன் போர் முறைகளைப் பற்றியும் யாதவ இளவல் பலமுறை கூறியிருக்கிறான்” என்றார்.

விக்கலன் பிரமித்தான். “யாதவ இளவல் தங்களுக்கு...”

“யாதவ கிருஷ்ணன் எனது சீடன்” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர் முறுவலுடன்.

தெற்கே பாண்டியர் போரைத் தொடங்கும் தருணத்தில் வடஎல்லையில் யாதவர்கள் படைகளைக் குவிப்பதாக வந்த செய்தியின் பொருள் விளங்கியது விக்கலனுக்கு. போசளரை தமிழகத்திலிருந்து விரட்ட பாண்டியர் திட்டம் வகுத்து நீண்ட காலமாகிவிட்டதென்பதும் அவனுக்குப் புரிந்தது.

சற்று நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவன், “படைத் தலைவரே, தாங்கள் தூது வந்த விவரத்தைக் கூறுங்கள்” என்றான்.

கிருஷ்ணமல்லரின் குரல் கணரென்று ஒலித்தது. “போசள தண்டநாயகரே! தமிழத்தின் பெரும்பகுதி போசளர் ஆட்சியில் பெரிதும் சீரழிந்துவிட்டது. கொங்கு மன்னன் அவநிதன் எமது உதவியைக் கோரியிருக்கிறான். கொங்கு நாட்டை அவநிதனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, போசள வீரர் அனைவரும் நாடு திரும்பிவிட வேண்டும். இதை ஏற்பதால் அளாவசியமான உயிர்ச் சேதமும், போரும் தவிர்க்கப்படும். இதைத் தெரிவிக்கவே வந்தேன்.”

விக்கலன் நகைத்தான். நகைத்துவிட்டு, “போசளரை விரட்டிவிட்டு பாண்டியர்கள் கொங்கு நாட்டை ஆக்கிரமிக்க நினைக்கிறார்கள். அந்த மண் எப்படியும் அடிமை பூமிதான். அதற்குத்தானே இந்தப் போர்?” என்றான்.

கிருஷ்ணமல்லரின் முறுவல் சற்று விரிந்தது. “தவறு விக்கலா! போசள வீரர்களையும் சோமகேசியையும் அழித்த பின்னர், எமது படை சோழ நாட்டுக்குள் நுழையவில்லை என்பதை நீ அறியவில்லையா? அந்த மண்ணைச் சேர்ந்தவர்களையே அந்த நாட்டில் ஆட்சி நடத்த உதவுவதுதான் பாண்டிய மன்னரின் நோக்கம். வெற்றி கண்டபின்பு வென்றவரை அடிமையாக்குவது பாண்டிய மன்னர் விரும்பாத ஒன்று. இங்கும் அதே கதைதான் நிகழப் போகிறது” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர்.

படைத்தலைவர் கூறியதில் உண்மை நிரம்பிக் கிடப்பதை உணர்ந்த விக்கலன் சற்று சிந்தித்தான். அடுத்து அவன் பதில் தெளிவாகவே வந்தது. “ஆனால் படைத்தலைவரே, இது மன்னர்கள் கூடி முடிவு செய்ய வேண்டிய விஷயம். நான் போசள மன்னர் உத்தரவை நிறைவேற்றும் வெறும் கருவி. பாண்டியரைத் தடுத்து நிறுத்த உத்தரவிட்டிருக்கிறார் எமது மன்னர். அதை நிறைவேற்றவே நான் வந்திருக்கிறேன்.”

“நீ சொல்வதிலும் ஒரு நியாயம் இருக்கவே செய்கிறது” என்ற சலித்தபடியே எழுந்த கிருஷ்ணமல்லர், “சரி, விக்கலா, இன்னும் அரை ஜாம நேரத்தில் படைகளுடன் வருகிறேன் சித்தமாக இரு” என்றபடியே வாயிலை நோக்கி நடந்தார்.

“படைத்தலைவரே” விக்கலனின் குரல் அவரைத் தேக்கியது.

“என்ன விக்கலா?” கிருஷ்ணமல்லரின் குரலில் சந்தேகம் ஒலித்தது.

“தங்கள் கரத்தால் நான் மடிய நேரிட்டால் என் பாக்கியம் என்று கருதுவேன்” என்றான் விக்கலன்.

மீண்டும் திரும்பி விக்கலனை நெருங்கிய கிருஷ்ண மல்லரின் யானை விழிகள், அவனை ஊடுருவிப் பார்த்தன. மல்லரின் வலிய கரம் எழுந்து அவன் தோளில் பதிந்தது. “விக்கலா, உன் வீரத்திற்கு முழு வாய்ப்பையும் அளிக்கிறேன். நான் யந்திரப் பொறிகள் எதையும் இந்தப் போரில் பயன்படுத்தவில்லை. ஆனால் கோட்டைக்குள் இருக்கும் பொறிகளை நீ பயன்படுத்த எந்தத் தடையுமில்லை. உன்னையும் உன் வீரர்களையும் காத்துக்கொள்” என்றவர் திரும்பி வாயிலை நோக்கி நடந்தார்.

அடுத்த அரை ஜாமத்தில் போரைக் காண விரும்பிய கதிரவன் சற்று மேலேறினான். கறுத்த மேகங்களும் பறவைக் கூட்டங்களும் அச்சத்தால் தூரத்து மலைகளை நோக்கி நகர்ந்தன. தெற்கில் மீண்டும் எழுந்த புழுதி மண்டலம் ஸ்காந்தபுரத்தை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது.

நதிக்கரைக்கு ஒரு காத தூரம் இருக்கையில் வேகமெடுக்கத் தொடங்கிவிட்ட பாண்டியர் புரவிப்படை தூரத்தில் வரும் பொழுதே நிலத்தை தடதடவென அதிர வைத்தது. கிருஷ்ணமல்லரின் முரட்டு அரபுப் புரவி, முன்னால் அசுர வேகத்தில் பாய்ந்து வர, அவரது சீடர்களான மல்லர்களைக் கொண்ட தனிப் பிரிவு தொடர்ந்து வந்தது. அளவில் பெரியதாகவும் கனமாகவும் நீண்ட சதுர வடிவங்களிலிருந்த கேடயங்களை உயர்த்திப் பிடித்தபடி பெரும் வாட்களைச் சுழற்றியபடியே நதியிறைங்கிய மல்லர்கள் மீது போசள வீரர்கள் தொடுத்த அம்புகள் ஏறக்குறைய பயன்றுப் போயின. அதையும் மீறிப் பாய்ந்த இரண்டொரு அம்புகளை அனாயாசமாகப் பிடுங்கி எறிந்த கிருஷ்ணமல்லர், கரையேறியதும் முதலில் வில்லாளிகளை துவம்சம் செய்ய தமது சீடர்களுக்கு உத்தரவிட்டார்.

தங்கள் கேடயங்களால் போசள வீரர்களுக்குக் கபால மோட்சமளித்தும் பெரும் வாட்களால் சீவியும் நான்கு வரிசைகளையும் அழிக்கத் தொடங்கினர் கிருஷ்ணமல்லரின் சீடர்கள்.

சீற்று இடைவெளி விட்டு மீண்டும் ஒரு புரவிப்படைப் பிரிவு நதியிறைங்கியது. பூரண கவசங்களுடனும் உயர்த்திய நீண்ட வாளுடனும், சிங்க விழிகளுடனும் தனது பெரும் புரவியில் முன்னால் வந்து கொண்டிருந்தான் ஜடாவர்ம சுந்தரபாண்டியன். கிருஷ்ணமல்லர் வழியமைத்துக் கொடுத்த பாதையில் முன்னேறிய பாண்டிய மன்னன், விக்கலன் படைப் பிரிவுகளை இரு பிரிவுகளாகப் பிரித்து, நேருக்கு நேர் மோதித் தாக்குதலைத் துவங்கினான்.

போசள வில்லாளிகளை முழுவதுமாக அழித்துவிட்ட கிருஷ்ணமல்லரின் சீடர்கள், மீண்டும் அணிவகுத்து விக்கலனது படையை மேற்கில் ஊடுருவத் தொடங்கினர். கிருஷ்ணமல்லரும் அவரது தனிப்படையும் போசள வீரர்களும் போரிட்ட பகுதியில் ஏற்பட்ட சேதம், அளவிட

முடியாததாயிருந்தது. போசள வீரர்களைக் கேடயங்களாலும் மூன்று நான்கு வீரர்களை ஒன்றாகச் சீவித் தள்ளிய பெரும் வாட்களாலும் கடுமையாக கிருஷ்ண மல்லரின் சீடர்கள் தாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். மேற்கூப் பகுதியில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த நாசத்தைக் கவனித்த விக்கலன், பாண்டிய மன்னன் தனது பிரசித்த பெற்ற யானைப் படையை அழைத்து வராததன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டான்.

சுந்தரபாண்டியனின் நீண்ட வாளுடன் தனது வாளை உராயவிட்ட விக்கலன், தனது படை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு தாக்கப்படுவதை உணர்ந்தான். கிருஷ்ணமல்லர் குறுக்கில் திரும்பி தனக்கு நேர் வலதுபுறத்தில் ஊடுருவத் தொடங்கியதையும் கவனித்தவன் அவர் உத்தேசத்தைப் புரிந்து கொண்டான். மன்னன் பிரிவுடன் மல்லர்களின் பிரிவு இணைய முற்படுவதைக் கண்டு, அவை ஒன்றாக இணைந்து விட்டால் விளைவு விரும்பத்தகாததாக இருக்கும் என்பதையும் உணர்ந்துகொண்டதால் தனது வீரர்களைக் கோட்டையை நோக்கிப் பின்வாங்க உத்தரவிட்டான்.

விக்கலன் மெள்ள பின்வாங்கத் தொடங்கியதையும் கோட்டையை அடைந்து அதன் பாதுகாப்பில் போரிடுவது உசிதம் என்று அவன் தீர்மானித்ததையும் புரிந்து கொண்ட பாண்டிய மன்னன் முகத்தில் முறுவல் ஒன்று பிறந்தது. அடுத்து அவன் செய்த சமிக்ஞையைத் தொடர்ந்து, மெள்ள தாக்குதலின் வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்ட பாண்டிய வீரர்கள் விக்கலனை முழுவதுமாகப் பின்வாங்கி கோட்டையை நோக்கிச் செல்லவும் அனுமதித்தனர்.

விக்கலனும் அவன் வீரர்களும் கோட்டைக்குள் நுழைந்த அடுத்தகணம் கோட்டையின் கதவுகள் பெரும் சப்தத்துடன் அறைந்து முடப்பட்டன. உள்ளே நுழைந்த விக்கலன் சிறைச்சாலைப் பகுதியிலிருந்து ஏழுந்த கூச்சல்களை சட்டை செய்யவில்லை. இரண்டு சுற்றுக்களாகத் தொடர்ந்த மதில்களின் மீதிருந்த பொறிகளைச் சுவர்களின் இடையே யிருந்த இடைவெளியை நோக்கித் திருப்பச் செய்தான். இரண்டாவது சுற்றின் வாயிலிலிருந்த யவனப் பொறிகளை, வரும் புரவி வீரர்களைத் தாக்குமாறு இயக்கவும் உத்தரவிட்டான். தனது ஏற்பாடுகளை முடித்துக் கொண்டு,

கோட்டை மதிலின் உச்சிக்கு வந்த விக்கலன், பாண்டியர் படை மீண்டும் அணிவகுத்து எதிரே நிற்பதையும், கிருஷ்ணமல்லரின் முரட்டுப் புரவி மூன்னால் அதே சமத்கார நடையுடன் குறுக்கிலும் நெடுக்கிலுமாக நடப்பதையும் அவர் சரமாரியாக ஏதோ உத்தரவுகள் இட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டான்.

ஸ்காந்தபுரத்திற்கு நேர் கிழக்கில் புத்து காத்தூரத்தில், சோழ எல்லையை நோக்கிச் சென்ற பாதையின் இரு பக்கங்களிலும் வரிசையாகக் கூடாரங்கள் பல நின்றிருந்தன. மூன்னணியில் நின்ற கூடாரத்தின் மீது பறந்த பாண்டியரின் பெரும் கொடி, ஸ்காந்தபுரத்தை விழுங்கிவிடத் துடிப்பதுபோல படபடத்துக் கொண்டிருந்தது! சோழ எல்லையில் சோமகேசியையும் போசள வீரர்களையும் அழித்துவிட்டுக் கிளம்பிய அந்தப் படைப்பிரிவு ஸ்காந்தபுரத்தை நெருங்க நெருங்க, அதிகமாக வளர்ந்திருந்தது. பாண்டிய வீரர்களுக்கான உடையில் இல்லாத, சாதாரண உடைகளிலிருந்த வீரர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகவும் தெரிந்தது. கூடாரத்தினுள் அமர்ந்து, எதிரில் நின்றவனையும் அருகிலிருந்த யுவானையும் ஏறிட்ட ஆதித்யனின் கரங்களில் ஓலைக் குழலொன்றும் இருந்தது.

ஆதித்யனின் எதிரில் நின்றிருந்தவன் அதிக உயரமில்லையென்றாலும் நல்ல திடகாத்திரமாயிருந்தான். உடையிலிடப் பட்ட நல்ல செப்பின் நிறத்திலிருந்தது அவன் முகம். சுருள் சுருளாக இரும்புத் துருவல்களைப் போலிருந்த அவன் குழல்கள் பார்வைக்குச் சற்று விசித்திரமாயிருந்தாலும் ஒரு களையை அளித்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் விழிகளில், அடக்கப்பட்ட வேங்கையின் வேகம் தெரிந்தது. அந்த மனிதனை ஒருமுறை உற்ற நோக்கிய ஆதித்யன்,

“சூரிய காங்கேயா! படைத்தலைவரது உத்தரவு திட்டவாட்டமாக இருக்கிறது. நீ திரட்டியிருக்கும் விடுதலைப் படையை மட்டுமல்ல. சோழ எல்லையிலிருந்து இந்தப் போருக்காகவே வீரர்களை நடத்திக் கொண்டு வந்திருக்கும் என்னையும்கூட ஸ்காந்தபுரத்தில் இப்போது நுழைய வேண்டாமென்றும், பாண்டிய மன்னரும், படைத்தலைவரும் கொங்குத் தலைநகரைக் கைப்பற்றி மன்னர் அவநிதரை விடுவித்த பின்பே வரவேண்டுமென்றும் உத்தர விட்டிருக்கிறார். சிங்கணனுக்குப் பதிலாக போசள விக்கலன்

அங்கிருப்பதுதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும் என்பது என்பதும்” என்றான்.

கொங்கு மன்னன் அவநிதனின் மெய்க்காவலனும், கொங்கு நாட்டு மக்கள் படையின் தலைவனுமான சூரிய காங்கேயனிடமிருந்து அடுத்து உதிர்ந்த சொற்களில் சிறிது ஆவேசமிருந்தது; “இந்தப் போருக்காக ஆண்டுக்கணக்கில் காத்திருக்கிறோம் இளவரசே! ஸ்காந்தபுரத்துக் கோட்டை சாதாரணக் கோட்டையல்ல, அதன் சூட்சுமங்களும் அபாயங்களும் எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.”

ஆதித்யன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தான். “உன் உணர்ச்சிகள் புரிகிறது காங்கேயா! ஆனால் பாண்டியர் படையால் ஸ்காந்தபுரம் மீட்கப்பட வேண்டும் என்பது மன்னர் எண்ணம். அதை நீயோ, நானோ மீற முடியாது. கோட்டை கைப்பற்றப்பட்டவுடன் இங்கிருக்கும் வீரர்களை நடத்திக் கொண்டு நீ கோட்டைக்குச் செல்” என்றான் ஆதித்யன்.

காங்கேயன் முகத்தில் திகைப்பு தெரிந்தது. “அப்படியானால் தாங்கள்...?”

ஆதித்யன் இதழ்களில் முறுவல் படர்ந்தது. “என்னை குருதேவர் மாறன் அமுதனாரைச் சென்று சந்திக்க உத்தரவிட்டிருக்கிறார். இந்திர தனுசை மீட்க” என்றான் ஆதித்யன்.

19. மருத்துவருக்கு ஒரு சோதனை

நியாயம் என்பது மனிதனுக்கு மனிதன் வேறுபடுவது. ஆனால் தர்மம் என்பது அனைத்து உயிர்களுக்கும் பொதுவானது. தர்மம் என்பது மாறாதது, அழியாதது. உலகின் இயக்கத்தை, சூரிய சந்திரர்களின், விண்மீன்களின் இயக்கத்தை, இயற்கையின் செயல்களை நடத்திச் செல்வது. அரசு நடத்தவும், மக்களைக் காக்கவும், போர்களை நடத்தவும் கூட ஒரு தர்மம் இருக்கிறது. அத்தகைய யுத்த தர்மத்தை என்றும் மதிப்பவனும், யுத்தம் என்று வரும்போது எதிரியின் வீரத்தை மதிப்பவனும், எதிராளியை அவன் விரும்பும் வசதிகளின்படி போரிட விட்டு அவனை வெல்வதே வீரம் என்று எண்ணுபவனுமான ஜடாவரம் சுந்தரபாண்டியன், போசள தண்டநாயகனை பின்வாங்கவும், கோட்டைக்குள் பாதுகாப்புடன் நுழையவும் தாராளமாக அனுமதித்ததில் வியப்பேதுமில்லை.

பாண்டிய மன்னன் மட்டும் விரும்பியிருந்தால் கோட்டைக்குள் நுழையுமுன்பே எளிதாகத் தன்னை அழித்திருக்கலாமென்பதை உணர்ந்திருந்தான் விக்கலன். கிருஷ்ணமல்லரின் அரசு வேகத்திற்கும் அவரது சீடர்களான அந்த ராட்சதர்களின் வேகத்திற்கும் தானும் தனது போசள வீரர்களும் ஈடுகொடுத்திருக்க இயலாது என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டிருந்ததால் சற்று வியப்புடனேயே கோட்டை மதிலின் மீது நின்று பாண்டியர் படையின் அடுத்த ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

ஸ்காந்தபுரக் கோட்டையின் எதிரில் அம்பெறியும் தூரத்திலேயே வெகு அலட்சியமாக உலவிய கிருஷ்ணமல்லரின் முரட்டு அரபுப் புரவி, அணிவகுத்து நின்ற பாண்டிய வீரர்களுக்கு முன்னால் குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலவியது.

அத்தனை அருகில் எதிரிகளின் கோட்டையிருப்பதை அறவே சட்டை செய்யாத கிருஷ்ணமல்லரின் வெண்கலக் குரல், சரமாரியாக உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தது. கோட்டையைத் தாக்கும் பொறுப்பை கிருஷ்ணமல்லரிடம் ஒப்படைத்துவிட்ட பாண்டிய மன்னன், சற்றுத் தள்ளி தமது புரவியிலமர்ந்து படைத்தலைவரிடம் உத்தரவுகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாண்டியர் படையின் ஒரு பிரிவு சடசடவென்று புரவிகளைத் திருப்பிக் கொண்டு மீண்டும் நதிக்கரையை நோக்கி அதிவேகமாக விரைந்தது. இரு நாழிகைகள் கழித்து அந்த வீரர்கள் திரும்பியபோது கிருஷ்ணமல்லரின் உத்தேசத்தைப் புரிந்து கொண்ட விக்கலன் திகைத்தான். கனமான மரங்கள் வரிசையாக நதிக்கரையிலிருந்து வந்தன. கிருஷ்ணமல்லரின் சீடர்கள் ஐவர் ஐவராக மரங்களைத் தோள்களில் தாங்கி, மறுகரங்களில் தலைக்குமேல் உயர்த்திப்பிடித்த சதுர கேடயங்களுடன் கோட்டை வாயிலை நோக்கி வேகத்துடன் முன்னேற, வில் வீரர்கள், கோட்டையின் உச்சியை நோக்கிக் குறிவைத்தனர். மதில் உச்சியில் போசள வீரர்களின் தலைகள் தெரிந்ததும் அம்புகள் பறந்தன. மரங்கள் பெரும் இடிகளாக வாயிலில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மோதத் தொடங்கின. களிறுகள் இல்லாத குறையை ஈடுசெய்த மல்லர்களின் தொடர்ச்சியான தாக்குதலில் இரு நாழிகைகளுக்கும் சற்று அதிக நேரம் வரையில் ஈடு கொடுத்த தெற்கு வாசல் கதவுகள், பெரும் ஒலியுடன் உட்புறமாக முறிந்து விழுந்தன.

கூதவுகள் விழுந்ததும் பாண்டியர் புரவிப் படை வேகமாக உள்ளே நுழைந்துவிடும் என்று எதிர்பார்த்திருந்த விக்கலன் ஏமாந்தே போனான். கிருஷ்ணமல்லரின் குரல் அதே வெண்கலத் தொனியில் மீண்டும் ஏதோ உத்தரவிட்டுக் கொண்டிருந்தது. சற்றுக் கழித்து அவரது சீடர்கள் வாட்களையும் அந்தக் கேடயங்களையும் ஏந்தி புரவிகளில் தாவினர். இரு உட்புற மதில்களுக்கிடையே நெருக்கமாக அணிவகுத்த மல்லர்கள் தலைக்குமேல் உயர்த்திய கேடயங்கள் உலோகக் கூரையிட்டதுபோல் இணைத்திருக்க உள்ளே பாய்ந்தனர். விக்கலன், தன் உத்தரவின்படி மேலிருந்து அம்புகளைப் பொழிந்த யந்திரங்கள் பயனற்று விட்டதையும், மல்லர்கள் இரண்டாவது சுற்று வாயிலை அடைந்து விட்டதையும் கண்டான்.

ஒரு பிரிவை மேலிருந்து யந்திரங்கள் இயக்கிய வீரர்களைத் தாக்க கிருஷ்ணமல்லர் உத்தரவிட்டு, எதிரில் நின்ற யவனப் பொறிகளைத் தாக்கத் துவங்கிவிட்டதையும் பார்த்தான். இந்த அசுரப் படையை எதிர்கொள்ள இனி போசள நாடே கவசம் பூண்டு வந்தாலும் இயலாது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

யவனப் பொறிகளின் அடிப்பகுதியிலிருந்த பெரும் மர உருளைகளைச் சரமாரியாக வேல்களை எறிந்து பிளந்த கிருஷ்ணமல்லர், அடுத்து செய்த சமிக்ஞையைத் தொடர்ந்து, பாண்டிய மன்னனின் புரவிப் படை முழு வேகத்துடன் கோட்டைக்குள் புகுந்தது.

மதிலை விட்டிறங்கி, தமது புரவியில் ஆரோகணித்த விக்கலன், மாளிகையை நோக்கி விரைந்த கிருஷ்ணமல்லரைத் தடுத்து நேருக்கு நேர் மோதினாலும், அவன் வாள் வீச்சில் வேகம் சற்றுக் குறைந்தே இருந்தது. கிருஷ்ணமல்லர் சலித்துக் கொண்டார். “என்ன வீச்சு இது விக்கலா? பலமாக வீச உன் வாளை” என்ற இரையவும் செய்தார். மடிவதானாலும் இந்த மனிதரின் கரத்தால் மடிவது தனக்குப் பெருமை என்று தீர்மானித்த விக்கலன் இடிகள் போலிங்கிய படைத் தலைவரின் வாளை உறுதியுடன் எதிர்க்க ஆரம்பித்தான்.

அதுவரை எவரும் தடுத்தறியாத தமது பெரும் வாளை விக்கலன் வெகு லாகவமாகத் தடுத்துத் திரும்பியதையும், தமது தோளிலும் கூட ஒருமுறை அவன் வாள் பதிந்து மீண்டதையும் கண்ட கிருஷ்ணமல்லருக்கு மெள்ள அந்தப் போரில் சுவாரசியம் பிறக்கத் தொடங்கியது.

ஈதந்தரமென்பதைச் சிறிது இடைவெளிக்குப் பின் மீண்டும் அடையும்போது மன்னனும் சரி, மக்களும் சரி, அது புதிதாகக் கிடைப்பதாகவே மகிழ்கிறார்கள் என்பதை கொங்கு நாட்டு மன்னனும், அரண்மனைக்குள் உலவிய மற்றவர்களும் நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸ்காந்தபுரத்து அரண்மனையில் உலவிய அனைவரது முகங்களிலும் ஆனந்தம் தாண்டவமாடியது. மன்னன் அவநிதனை அதுவரை வருத்திய நோய், போன இடம் தெரியவில்லை! எங்கிருந்தோ வந்து சூகீத்திருந்த மருத்துவர் தமது முதுமையை அறவே மறந்து மேலும் கீழுமாக ஓடிக் கொண்டிருக்க, பாண்டிய மன்னனை அணுகி ஏதோ கூற முயன்ற அவநிதனின் குரல் எழும்பாமல் தழுதழுத்துக் கிடந்தது.

ஆனால், இந்தச் சூழ்நிலைக்கு நேர்மாறாக அரண்மனை மேன்மாடத்தின் கடைசி அறையில் அமர்ந்திருந்த கிருஷ்ணமல்லரின் முகத்தில் மட்டும் பெரும் கவலை படர்ந்து கிடந்தது. அவரது சிறிய யானை விழிகள் - எதிரில் பஞ்சனையில் - பெரும் கட்டுக்களுடன் நினைவின்றிப் படுத்துக் கிடந்த விக்கலன் மீது பதிந்து கிடந்தன. கிருஷ்ணமல்லரின் பெரும் வான் அவன் கவசத்தை உடைத்துக் கொண்டு விலாப்பகுதியில் முன்று விரற்கடை தூரம் பாய்ந்து, விலாவின் கடைசி வரிசை எலும்புகளை முறித்திருந்தது. இத்தனைக்கும் அவன் வான் வீசரை சித்தபடியே வாளை விலக்கிப் பாய்ச்சியபோது, அவர் தமது வேகத்தைப் பெரிதும் குறைத்துக் கொண்டுதான் வீசியிருந்தார்.

துவங்கிய அன்று மாலையே போர் முடிந்துவிட்டாலும், அடுத்த நாளின் உதய காலம் வரை திறக்காமலிருந்த விக்கலனின் முடிய விழிகளையும், அசைவற்ற தேகத்தையும் கண்டவர், “என்ன மருத்துவன் இந்த கொங்கு நாட்டு மருத்துவன்!” என்று சலித்தபடியே ஏழாவது முறையாக வாயிலில் நின்ற தமது சீடனை அழைத்தார். “அடேய் உப்பிலி! சென்று அந்த மருத்துவனை இழுத்து வா!” என்று உத்தரவும் இட்டார்.

அள்ளித் தூக்கிக்கொண்டு வரப்படாத குறையாக சற்றுக் கழித்து உள்ளே கொண்டு வரப்பட்ட மருத்துவரை உஷ்ணம் தெறிக்க நோக்கிய கிருஷ்ணமல்லர், “இன்னும் இவன் ஏன் கண் விழிக்கவில்லை?” என்றார் முரட்டுத்தனமாக. விக்கலன் கண் திறவாமல் கிடப்பதற்கு எதோ தான்தான் காரணம் என்ற தொனியில் எழுந்த அந்தக் கேள்வியைக் கண்டு சற்று திருதிருவென விழித்த மருத்துவர், “படைத்தலைவரே, சற்றுப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். இன்று மாலைக்குள் இவர் விழித்துவிடுவார். உயிருக்கு ஒன்றும் அபாயமில்லை. தாங்கள் இவரைச் சற்று பலமாகத்தான் தாக்கியிருக்கிறீர்கள்” என்றார்.

அடுத்தகணம் கிருஷ்ணமல்லர் எழுந்த வேகம் அப்படியே மருத்துவரை அறைந்தே கொன்றுவிடுவார் போலிருந்தது. “மருத்துவரே! நான் விக்கலனைத் தாக்கும்போது கால் பங்காக வேகத்தைக் குறைத்துத்தான் வாளை வீசினேன். நீர் இங்கேயே இரும். மாலைக்குள் விக்கலன் விழிக்கவில்லையென்றால் உம்மை என் சீடர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு எமது அரண்மனை மருத்துவரை வரவழைத்துக் கொள்வேன்” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர்.

வாயிலில் நின்ற சீடன், உதடுகளை விலக்கி சத்தமில்லாமல் மருத்துவரை நோக்கித்தன் பற்களைக் காட்டினான். மருத்துவரின் உடல் ஒருமுறை நடுங்கியது. “மதங்கொண்ட யானை மரத்தைக் குத்திச் சாய்ப்பது போல் சாய்த்துவிட்டு, இந்தக் கணமே எழுப்பி நிறுத்து என்றால் இயலுகிற காரியமா?” என்று முணுமுணுத்தபடியே விக்கலன் காயங்களை மீண்டும் பரிசோதித்தார் மருத்துவர்.

“என்ன புலம்புகிறீர்?” - கிருஷ்ணமல்லரின் குரல் மீண்டும் ஒலித்தது.

“ஒன்றுமில்லை படைத்தலைவரே, ரத்தம் வருவது நின்று பச்சிலையும் சற்று கெட்டிப்பட்டிருக்கிறது. வேறு மூலிகைகள் சிலவற்றையும் கொண்டு வருகிறேன்” என்று எழுந்தார் மருத்துவர்.

மாலைப் பொழுது நெருங்க நெருங்க விக்கலன் இன்னும் கண் விழிக்காததைக் கண்ட மருத்துவர் அந்த அறையை விட்டு வெளியேற வகை தெரியாது விழித்துக் கொண்டிருந்தார். அரண்மனையெங்கும் தீபங்களைப் பணியாட்கள் ஏற்றத் துவங்கிய சமயம்வரை பொறுத்திருந்த கிருஷ்ணமல்லர் தமது சீடனை அழைத்தார். “உப்பிலி, இந்த மருத்துவனை எடுத்து சாளரத்தின் வழியே வெளியில் எறிந்துவிடு. மதுரையிலிருந்து நமது மருத்துவர் நறையூருக்கு வந்திருப்பார். சென்று அவரை அழைத்து வா” என்று உத்தரவிட்டார்.

படைத் தலைவரின் உத்தரவு எத்தகையதானாலும் எப்பொழுதும் அதை மீறியறியாத உப்பிலி, மருத்துவரை நெருங்கி சிறு குழந்தையைத் தூக்குவதுபோல தலைக்கு மேல் தூக்கிக் கொண்டு, அவர் அலறலைப் பொருட்படுத்தாது சாளரத்தை நோக்கி நடந்தான்.

“படைத்தலைவரே!” என்ற மெலிதான குரல் பஞ்சனையிலிருந்து ஒலித்தது. விக்கலன் கண் விழித்திருந்தான். கிருஷ்ணமல்லரின் உக்கிரமான முகத்தையும், மருத்துவரைத் தூக்கியபடி நின்ற அவரது சீடனையும் கண்டவளின் முகத்தில் இலேசான முறுவல் ஒன்றும் படர்ந்தது.

விக்கலனுக்கு நினைவு திரும்பிய இரண்டாவது தினம். அவன் மெள்ள எழுந்து அமரும்வரை மருத்துவரை வெளியில் செல்லவிடாத கிருஷ்ணமல்லர், முன்றாவது தினம் மீண்டும் அவரை அழைத்தார். அந்த அழைப்பில் தெறித்த கடுமையைக்

கண்ட மருத்துவர், “இப்பொழுதே விக்கலனை எழுந்து நடமாடச் செய்ய வேண்டும்” என உத்தரவிடுவார் என்று எதிர்பார்த்து நடுங்கியபடியே வந்து நின்றார்.

படைத்தலைவரின் விழிகள் உப்பிலி மல்லனை நோக்கித் திரும்பின. குறிப்பை உணர்ந்த சீடன் வெளியே சென்று திரும்பியபோது அவனே சிரமப்பட்டு சுமக்குமளவிற்கு ஒரு பெரும் பேழையைச் சுமந்து வந்து மருத்துவரின் எதிரில் வைத்தான். “அதைத் திறந்து பாரும்” - கிருஷ்ணமல்லரின் உத்தரவு மீண்டும் வந்தது.

மண்டியிட்டு பேழையைத் திறந்த மருத்துவரின் விழிகள் கூசின. முக்கால் பாகம் வரை நிறைந்த கிடந்த பொற்காசுகளின் மீது ரத்தினங்கள் பல இறைந்து கிடந்தன. “விக்கலன் உயிரை மீட்டதற்குப் பரிசு இது. எடுத்துக் கொண்டு நீர் வெளியேறலாம்” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர். மண்டியிட்ட படியே திருதிருவென விழித்த மருத்துவரைக் கண்ட கிருஷ்ணமல்லரின் முகத்தில் சலிப்பு தோன்றியது. “என்ன மருத்துவரய்யா நீர்? உம்மால் எடுத்துச் செல்ல இயலவில்லை என்றால் என் சீடனை விட்டு உம்மையும் சேர்த்து தூக்கிச் செல்ல உத்தரவிடலா?” என்றார் மீண்டும்.

அடுத்தகணம் பேழையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே பாய்ந்து மறைந்தார் மருத்துவர்.

சிறைப்பட்ட போசள வீரர்கள் சிலரை விடுவித்து, அவர்களுடைய பாதுகாப்புடன் விக்கலன் ரதமொன்றில் நாடு திரும்ப ஏற்பாடு செய்த கிருஷ்ணமல்லர், தமது படைகள் மீண்டும் அணிவகுத்து வடக்கு நோக்கிச் செல்ல அன்று மாலையே உத்தரவிட்டார்.

அதேசமயத்தில், பாண்டியரின் பரம வைரியும் போசளருக்கும், சோழருக்கும் அடங்காதவனென்று பெயர் எடுத்திருந்தவனும் அரக்கர்களுக்கு நிகரானவர்களையே படை வீரர்களாகக் கொண்டிருந்தவனுமான காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்களின் எல்லைக்குள் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தான் ஆதித்ய பாண்டியன்.

20. காடவராயன்

காவிரியின் கரை நெடுக ஆலயங்களை எழுப்பிய சோழ மன்னன் ஆதித்தனுக்கும், முதன் முதலில் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப் பொன்னம்பலமாக்கிய அவன் மகன் முதலாம் பராந்தகனுக்கும், கொங்கு நாட்டின் வளத்திற்கும் பொன்னை அள்ளி அள்ளித் தந்த அந்த காஞ்சன மலை சோழர்களின் ஆட்சிக் காலம் இறுதிக்கட்டத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தாலும், கொங்கு நாடும் சோழ மன்னும் அன்னியர் வசப்பட்டுவிட்டதாலும் தன் பொக்கிஷத்தின் கதவுகளை இறுக மூடிக் கொண்டது.

கொங்கு மண்டலத்தின் கீழ்ப்பூந்துறை எல்லையில் நின்றிருந்த அந்த மலை தன்னைச் சுற்றிலும் அடர்ந்த மரங்களையும் புதர்களையும் காட்டுக் கொடிகளையும் செடிகளையும் ஏராளமாகப் படரவிட்டு அந்தப் பகுதியில் மனித சஞ்சாரமே இல்லாமல் அடித்திருந்தது.

தனது ரகசிய வாயில்கள் அனைத்தையும் மூடிக் கொண்டு, பெயரில் கூட அது வெளிப்பட்டுவிடக் கூடாதென்பதற்காக, கஞ்சமலையெனப் பெயரைச் சுருக்கிக் கொண்டாலும், எந்த ரகசியத்திற்கும் கசிவு ஏற்படுத்தும் வடிகால் உண்டு என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் அந்த மலையிலிருந்து உற்பத்தியாகி, தெற்கு நோக்கி விரைந்தது ஒரு சிறிய நீர். தன் இரு கரைகளிலுமிருந்த மணலைப் பொன்மயமாக அடித்து, கஞ்சமலையின் ரகசியத்தை பகிரங்கப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தது அந்த நீர்!

பொன்னை அள்ளி வந்ததால் காவிரிக்கு ஈடாகப் பொன்னி நீதியென்று பெயர் பெற்ற அந்த நீர், சோழ வம்சம் சீர்திரும்பி

போனதாலும், கொங்கு நாட்டில் போசளரால் அதர்மம் பெருகியதாலும் தன்னை சிறு ஓடையாகச் சுருக்கிக் கொண்டிருந்தது மட்டுமின்றி, தனது பாதையைச் சற்று மாற்றிக் கொண்டு, மகிழ் மரங்கள் நிறைந்த வனப்பகுதியை அடுத்த மகுடஞ்சாவடியென்ற சிறு ஊரையொட்டி ஓடி, மனித கண்களுக்குப் புலப்படாமல் தப்பவும் முயன்று கொண்டிருந்தது.

அதிகம் பயன்படுத்தப்படாததால் அந்த ஓடையை ஒட்டிச் சென்ற பாதையில் செடி கொடிகளும் கோரைப் புற்களும் அடர்ந்து கிடந்தன. மலையிலிருந்து சரிந்து இறங்கிய அந்தப் பாதையில் காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்களின் வீரர்கள் அரக்கர்களைப் போல அந்த முன்னிரவு நேரத்தில் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

கிருஷ்ண பட்சத்து நிலவு கானகத்து மரங்களை ஊடுருவ முயன்று தோற்றுக் கொண்டிருந்தது. சந்தேகத்தின் வசப்பட்ட மனித இதயம் போல இருளடித்துக் கிடந்த அந்த மலைப் பாதையில் வரிசையாக இறங்கிக் கொண்டிருந்தன பொதி வண்டிகள். பாதை கரடு முரடாக இருந்ததன்றி சரிந்து இறங்கியதாலும், பொதிகளை இழுத்த காளைகள் சரிவில் வேகமாக இறங்க முற்பட்டதாலும் அவற்றை அடக்கவும் பொதிகள் சரியாதிருக்கவும் காடவ வீரர்கள் பெரிதும் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது. பொதிகளின் முன்னால் புரவிகளில் வந்த வீரர் பதினமரும் கறுத்த பெரும் உருவங்களடனும், பாதிக்கும் மேல் முகத்தை மறைத்த மீசைகளுடனும், இடையில் தரித்த பெரும் பட்டாக் கத்திகளுடனும் அசல் அரக்கர்களாகவே தெரிந்தனர்.

அதிலும் முன்னதாகப் புரவியில் வந்தபடியே பாதையை நோட்டம் விட்டபடி வந்தவன் அரக்கர் குலத்திலிருந்து தப்பி மனித குலத்துக்கு வந்தவனாகவே தெரிந்தான்! கொழுத்துப் புடைத்திருந்த அவன் முகமும் சிவந்து கிடந்த விழிகளும் அந்த மனிதனின் உணவில் மதுவும் மாமிசமும் ஏராளமாக இருக்க வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தின. அவன் வலது கரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த கங்கணமும், காடவ இலச்சினை பொறிக்கப்பட்ட பெருவாளும், அவன் பார்வையில் தெறித்த ஆணவமும் அவன் ஒரு சாதாரண வீரனல்ல என்பதை உணர்த்தின. காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்கனுக்கு

அடுத்தபடி, பட்டத்துக்குரியவனும், அவன் வளர்ப்பு மகனுமான சீயன் காடவராயனாகத்தான் அவன் இருக்க வேண்டும் என்பதை அந்த தோற்றம் வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

காடவராயன் சட்டென்று புரவியை நிறுத்தினான். பாதை சரிந்து கீழிறங்கி, கிழக்கு நோக்கிச் சமதளத்தை அடையும் வளைவில் யாரோ ஒருவர் நிற்பது புலப்பட்டது அவனுக்கு. வண்டிகளை நிறுத்த உத்தரவிட்டவன், புரவியை முன்னால் செலுத்தி, நின்று கொண்டிருந்தவரை மெள்ள நெருங்கினான். மங்கலான நிலவொளியில் சடாமுடியுடனும் நீண்ட தாடியுடனும் நெடுநெடுவென்று உயர்ந்த தேகத்திலும் நெற்றியிலும் பன்னிரு திருமண் காப்பும் பளிச்சிட, இருளை ஊடுருவிய பெருவிழிகள் மின்ன, நின்றிருந்தவரை நெருக்கத்தில் பார்த்ததும் அவன் உதடுகள் "மாறன் அமுதனார்!" என்று உச்சரித்தன. அவன் முகத்தில் எல்லையற்ற திகிலும் படர்ந்தது.

அதர்மத்தின் வழியில் செல்பவனுக்கு, எத்தனை படைபலமும், அதிகாரமும், இருந்தாலும் தர்மத்தின் வழியைப் பிரதானமாக எண்ணி நடக்கும் மனிதரைக் கண்டால் அச்சம் தோன்றத்தான் செய்கிறது. தர்மத்தின் சக்தி அது! நெடுநெடுவென்று நின்ற பாண்டியர் குலகுருவைக் கண்டதும் காடவராயன் மனதில் அச்சம் பிறந்தது. வாட்களையும் வேல்களையும் ஏந்திய வீரர்கள் தனக்குப் பின்னே வந்து கொண்டிருந்தாலும் தானே முன்னின்று எத்தனையோ கொலைகளையும் கொள்ளைகளையும் நடத்தியிருந்தாலும் காடவராயனின் நெஞ்சு நடுங்கியது.

"ஏன் நின்றுவிட்டாய் காடவராயா? வா. உனக்காகத்தான் காத்திருக்கிறேன்" என்று கனவு நிரம்பிய குரலில் மாறன் அமுதனார் அடுத்து விடுத்த அழைப்பு, அவன் மனத்தில் இன்னும் திகிலை மூட்டியது.

பல தினங்களாக உணவின்றிப் பசித்திருக்கும் வேங்கையொன்றை நெருங்குபவன் போல, மெள்ள அவரை நெருங்கியவன் "தங்கள் இந்த நேரத்தில் இங்கு எப்படி வந்தீர்கள்?" என்றான்.

“உன்னைக் காப்பாற்ற?” - அமுதனாரின் பதில் அதே கனிவுடன் வந்தது.

“என்னைக் காப்பாற்றவா?” - காடவராயன் கேள்வியில் திகைப்பு ஒலித்தது.

“ஆம்! உன்னை மட்டுமல்ல, உன் மன்னனையும் காப்பாற்ற...” என்றவர், “அந்த பொதி வண்டிகளில் என்ன இருக்கிறது காடவராயா?” என்று சாவதானமாகக் கேட்டார்.

காடவராயன் பதில் கூறாமல் விழித்தான்.

அதே அமைதி நிரம்பிய குரலில் அமுதனார் தொடர்ந்தார். “காடவராயா! பொதி வண்டிகளில் இருப்பவை என்ன என்பதை நான் அறிவேன். அவை உனக்கோ எனக்கோ சொந்தமானவையல்ல. அரங்களையும், தில்லையம்பதியையும் சேர வேண்டியவை. இதற்குமுன் இங்கிருந்து கொண்டு சென்றவற்றையும், இந்தப் பொதிகளையும் நீயாக ஒப்படைப்பதானால் நான் கூறியபடி உன்னையும் உன் மன்னனையும் காப்பாற்றுகிறேன்...”

பாண்டியர் குலகுருவைக் கண்டதால் காடவராயன் மனத்தில் தோன்றியிருந்த அச்சம், அவர் வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கேட்க ஆத்திரமாக மாறியது. இத்தனை வீரர்களுடன் வரும் தன்னை இருளில் வழிமறித்து, அச்சுறுத்தி, பொதிவண்டிகளை ஒப்படைக்கக் கூறும் அந்தத் துறவியை ஏறெடுத்து நோக்கிய காடவராயன், “துறவியாரே! தங்களுக்கெதிராக நான் வாளை உயர்த்த விரும்பவில்லை. அந்த நிலைக்கு என்னை ஆளாக்காதீர்கள். வழியை விட்டு விலகிப் போங்கள்!” என்றான்.

அமுதனார் விடுவதாக இல்லை.

“ஆத்திரம் அறிவுக்குச் சத்ரு காடவராயா! நான் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள். அழிவிலிருந்து காத்துக் கொள்ளலாம்...” என்றார் அமுதனார்.

“துறவியாரே! உம்மைப் பாண்டியர்கள் தெய்வமாக மதிப்பது எனக்குத் தெரியும். எமது பரம வையியைச் சேர்ந்தவர் என்றாலும் உமது துறவிக் கோலத்திற்காக உம்மைக் கொல்லாமல் விடுகிறேன். வழியை விட்டு விலகிவிடும்!” காடவராயனின் குரல் உள்ளே பொங்கிய ஆத்திரத்தில் உயர்ந்து ஒலித்தது.

“காடவராயா! நான் கூறுவதைக் கேள். இவை இறைவன் திருப்பணிக்குச் சேர வேண்டியவை. எத்தனையோ ஆண்டுகளாகப் புதைந்து கிடந்த ரகசியத்தின் ஒரு பகுதிதான் உன் மன்னனுக்குத் தெரியும். இதைப்பற்றிய முழு விவரமும் இப்பொழுதுதான் எனக்குக் கிடைத்தது. உன்னை இப்பாவச் செயலிலிருந்து மீட்கவே நான் ஒடி வந்தேன். ஆலயங்களுக்குச் சேர வேண்டியவற்றை அபகரிக்க எண்ணாதே! நீயாக ஒப்படைத்துவிடு. ஆத்திரத்தை வளர்த்துக் கொள்ளாதே. அறிவுக்கு அது சத்ரு...” என்றார் அமுதனார் மீண்டும்.

“இப்பொழுது நீர்தான் எனக்குச் சத்ரு! வழியை விட்டு விலகிப்போகிறாயா இல்லையா?” காடவராயன் ஒருமையில் இரைந்தான்.

மாறன் அமுதனாரின் முகத்தில் வருத்தம் படர்ந்தது. அடுத்து ஒலித்த அவர் குரலிலும் அது தொனித்தது. “வைகுந்தன் சித்தம் இப்படித்தான் என்றால் அதை மாற்ற நான் யார்?” என்றவர், தமது கரங்களைப் பலமாக இருமுறை தட்டினார்.

சற்றுத் தள்ளியிருந்த மரமொன்றின் பின்னாலிருந்து பெரும் புரவியொன்று வெளி வந்தது. அதன்மீது உருவிய நீண்ட வாளுடன் ஒரு வாலிபன், அதேசமயத்தில் பின்புறத்தில் நின்ற பொதி வண்டிகளின் பக்கங்களில் மரங்களின் மறைவிலிருந்து திடீரென்று எரியும் பந்தங்கள் புலப்பட்டன. வாட்களையும் வேல்களையும் தாங்கி வந்த வீரர்களும் வெளிப்படக் கண்ட காடவராயன் அமுதனார் சரியான முன்னேற்பாட்டுடன்தான் வந்திருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்து சற்றுத் திகைத்தான். அடுத்த கணம் திகைப்பை உதறிக்கொண்டு பெரும் கூச்சலுடன் தனது பட்டாக்கத்தியை உருவியபடி அமுதனாரின் மீது பாயவும் செய்தான்.

அடுத்து நிகழ்ந்தது விபரீதம்! மரங்களின் பின்புறமிருந்த வெளிவந்த வீரர்கள் மீது காடவர்கள் பாய்ந்ததும் அதுவரை அடக்கப்பட்டு நின்ற காளைகள் சரிவான பாதையில் விடுபட்டதால் சுமைகளுடன் நிற்க இயலாது, வெகுவேகமாக தடதடவென இறங்கின. காளைகளின் ஒலியும், காடவ வீரர்களின் கூச்சலும், வாட்கள் மோதியதால் ஏற்பட்ட கிளாங்கிளாங்கென்ற ஓசையும், ஈட்டிகள் பாய்ந்ததால் எழுந்த மரணக்

கூச்சல்களுமாக அந்த மலைப் பாதையில் மூன்னிரவு நேரத்தில் ஒரு ரணகளம் சிருஷ்டியானது! இடையே, பொதிவண்டிகளை விட்டுவிட்டு பாண்டிய வீரர்களின் மீது பாய்ந்த காடவர்களைத் தடுத்த யுவானின் சீனத்துப் போர்க் கூச்சலும் எழுந்து, அந்த மலைப்பகுதியையும் காடவர்களையும் ஒரு கலக்குக் கலக்கியது.

காடவராயனின் பெரும் பட்டாக்கத்தி, மாறன் அமுதனாரின்மேல் பாய விடாமல் தடுத்த பாண்டிய இளவலின் மெல்லிய நீண்ட வாள், அனாயாசமாகச் சுழலத் தொடங்கியது. காடவராயனின் கண்களுக்கு முன்னும் மாப்பு, தோள்களின் அருகிலும் அது அடிக்கடி தோன்றி மறைவதையும், அதன் அசுரச் சுழற்சியிலிருந்து தனது கனமான வாள் மீள இயலாமல் பல திசைகளிலும் திருப்பப்பட்டதையும் கண்டவன், ஆதித்ய பாண்டியனின் வாள் வீச்சைப் பற்றி அதுவரை தான் கேள்விப்பட்டது, எவ்வளவு உண்மை என்பதை உணர்ந்து கொண்டான்!

மிகுந்த சிரமத்துடன் தனது வாளை விடுவித்துக் கொண்டு மீண்டும் பாய்ந்த காடவராயன், ஆதித்யனின் வாள் வீச்சு சட்டென்று மாறிவிட்டதையும் இரண்டொரு வீச்சுக்கொரு முறை அது தன் வாளை விலக்கி உடலில் கீறிவிட்டு அகன்றதையும் கண்டு, அந்த வீச்சின் முறையை நிர்ணயிக்க இயலாமல் திணறினான். அடுத்த இரண்டாவது நொடியில் காடவராயனின் வாள் அவன் கரத்திலிருந்து பறித்து இழுக்கப்பட்டு ஓடையின் பக்கங்களில் செழித்துக் கிடந்த கோரைகளின் நடுவே பறந்து சென்று விழுந்தது.

இரண்டு நாழிகை நேரமே நடந்த அந்தச் சிறுபோர் முடிந்தபோது, எஞ்சிய காடவர்களையும், காடவராயனையும் ஒருபுறம் நிறுத்திய ஆதித்யன், அமுதனாரை ஏறெடுத்து நோக்கினான். அதுவரை ஏதோ சீடர்களின் வாட்பயிற்சியைப் பார்வையிடும் ஆசான் போல சர்வ சாதாரணமாக அந்தப் போரைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்த மாறன் அமுதனார், காடவராயனை நெருங்கினார். “காடவராயா, ஏற்கெனவே நான் கூறியபடி சேந்தமங்கலத்தில் இதுவரையில் கொண்டு சேர்த்திருக்கும் கொங்கு நாட்டுச் செல்வத்தை உன் மன்னனைக் கொண்டு வந்து ஒப்படைக்கச் சொல். இல்லையெனில்

இன்னும் பத்து தினங்களில் உன் தலைநகர் முற்றுகையிடப்படும் என்று தெரிவித்துவிடு!” என்றார்.

பதிலொன்றும் கூறாது அமுதனாரையும் ஆதித்யனையும் வெறித்த காடவராயன் திரும்ப தனது புரவியை நோக்கி நடந்தான். காடவ வீரர்களும் பின்தொடர்ந்தனர்.

‘தென் திசையில் கங்கையெனும் தீருக்கெடிலத் திளைத்தாடி....’ என்று பெரிய புராணம் தென்னகத்து கங்கையாகவே வர்ணிக்கும் கெடில நதியின் வெள்ளம் உள்ளங்கையில் ஓடும் ரேகைபோல மெலிந்திருந்தது. பெரும்பாலும் மணற்பரப்பாகவே கிடந்த நதியைக் கண்டு, சுற்றிலுமிருந்த வனப்பகுதியின் மரங்கள் மேகங்களை இரைஞ்சியதாலோ, அல்லது நல்லவர் எவரோ காடவ எல்லையில் அடியெடுத்து வைத்தாலோ... தொடங்கியிருந்த மழை ஓங்கிப் பொழிய ஆரம்பித்திருந்தது. மெள்ள மணற்பரப்பை மூடத் தொடங்கிய வெள்ளம், சிறு செடிகளையும் கொடிகளையும் இழுத்தபடியே நுங்கும் நுரையுமாகக் கரைகளைத் தாக்கி மளமளவென்று உயரத் தொடங்கியது.

காடவர்களின் அந்தப் பகுதிக்கு மேகங்கள் மழையைப் பொழிந்தது கண்டு இயற்கைக்கே சினமேற்பட்டிருக்க வேண்டும்! அதனால்தானோ என்னவோ, நதிப் பகுதியை மட்டுமின்றி சற்றுத் தள்ளியிருந்த காடவர் தலைநகரான சேந்தமங்கலத்தின் மீதும் பெரும் வேகத்துடன் புயல் தாக்கத் தொடங்கியது.

இயற்கையின் சீற்றத்தைக் காட்டிய புயலின் வேகத்தையோ, முகத்தில் அறைவதுபோல பொழிந்த கன மழையையோ பொருட்படுத்தாது காடவர் தலைநகர் சேந்தமங்கலத்தை நோக்கி, மழையில் நனைந்தபடியே புரவியில் வந்து கொண்டிருந்தார் தஞ்சையின் சைவத் துறவியார்.

21. மந்திரமாவது நீறு

மழை ஓங்கிப் பெய்து கொண்டிருந்தது. 'நல்லார் ஒருவர்' உளரேல் அவர் பொருட்டு எல்லோருக்கும் பொழிய வேண்டியிருப்பதை உணர்ந்து, தஞ்சைத் துறவியார் காடவர் தலைநகரான சேந்தமங்கலத்தில் அடியெடுத்து வைத்ததும் கொட்ட ஆரம்பித்திருந்தது. சேந்தமங்கலத்து அரண்மனையின் பின்புறம் சற்றுத் தள்ளியிருந்த காடவராயனின் மாளிகைகளை ஓங்கி அறைந்தது. இத்தகைய மனிதனுக்கும் சேர்த்துப் பொழிய வேண்டியிருந்ததை எண்ணி வருத்தமும் கோபமும் கொண்டிருக்க வேண்டும் அந்த மழை!

அணைந்து கிடந்த தீபங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் பஞ்சணையில் அமர்ந்திருந்த காடவராயனுக்குப் போதை தலைக்கேறியிருப்பதை, சிவந்து கிடந்த விழிகளும், உருண்டு கிடந்த மதுக்குப்பிகளும் உணர்த்தின. மதுவை விட அதிக போதையை அவனுக்கு ஏற்றிக் கொண்டிருந்த காடவ மங்கையர் இருவர், அவன்மீது முழுவதுமாகச் சாய்ந்து மதுக்குப்பிகளைத் தேடி அவற்றை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தனர். மஞ்சத்தை அடுத்திருந்த சாளரம் திறந்து கிடந்ததையோ அதன் வழியே மழைச் சாரல் தெறித்ததையோ, அதனால் அவர்கள் உடைகள் நனைந்து உடல்களுடன் ஒட்டிக் கிடந்ததையோ அவர்கள் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. அந்த மங்கையரின் கழுத்திலும், கரங்களிலும், இடையிலும் காடவராயன் அளித்திருந்த ரத்தின மாலைகளும், முத்துக்களும், பொன்னாபரணங்களும் மின்னிக் கொண்டிருந்தன.

அறையின் மூலையில் நன்றாக இழுத்துவிடப்பட்டு காற்றில் அலைபாய்ந்தபடி எரிந்த சிறு தீபமொன்றின்

மங்கலான ஒளியில் அந்த ஆபரணங்கள் மின்னியதைக் கண்ட காடவராயனுக்கு மீண்டும் கஞ்சமலையின் அடிவாரத்தில் நிலவொளியில் பளிர்ந்த ஆதித்யனின் வான் விச்ச நினைவுக்கு வந்தது. தலையை ஒருமுறை உலுக்கிக் கொண்டவன் மறுபடி மதுக்குப்பியை நீட்டினான். ஆனால், அதற்குள் அந்த மங்கையர் அவனை விட்டு விலகி வாயிலை நோக்கி வெறித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வாயிலில் ஏற்பட்ட அரவங்களைத் தொடர்ந்து உள்ளே நுழைந்த காடவ வீரன் ஒருவன் தலைவணங்கி நின்றான். வணங்கிய தலையை நிமிர்த்தவும் அஞ்சிய அந்த வீரன், "பிரபு, மன்னர் தங்களை உடனே அழைத்து வரப் பணித்தார்" என்றான் சங்கடம் நிரம்பிய குரலில்.

"மன்னர் அழைத்தாரா? இந்த நேரத்திலா?" காடவராயனின் குரலில் கடுமை தெறித்தது.

"ஆம் பிரபு, சைவத் துறவியார் ஒருவர் வந்திருக்கிறார். அவருடன் மன்னர் ஏதோ விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தங்களையும் அழைத்துவரப் பணித்தார்" என்ற வீரன் தலையைத் தாழ்த்தியபடியே வெளியேறினான்.

மதுக்குப்பியை வெறுப்புடன் விட்டெறித்த காடவராயன், எழுந்து வெளியே நடந்து, கொட்டும் மழையில் சற்றுநேரம் நின்றான். மதுவினால் ஏற்பட்ட மயக்கம் சற்று நெளிந்ததும் மீண்டும் உள்ளே நுழைந்தவன் உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு, உட்புற வாயில் வழியே அரண்மனையை நோக்கி நடந்தான்.

"சீயன் அழகிய சிங்கன்" என்று தமிழிலும், "மஹாராஜ சிம்ஹ" என்று வடமொழியிலும் மெய்க்கீர்த்திகள் பாடப் பெற்றவனும், எவருக்கும் அடங்காதவன் என்று பெயர் எடுத்தவனுமான காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்களின் முகத்திலும் உடலிலும் முதுமையின் தளர்ச்சி தெரிந்தாலும், மனம் இன்னும் தளராமல் திடமாக இருந்ததால் கரங்களைப் பின்புறம் கட்டியபடி அசல் சிம்மமாகவே உலவிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கால்கள் தட்டட்டென்று நிலத்தில் கொண்டிருந்தான். அவன் கால்கள் தட்டட்டென்று நிலத்தில் பதிந்ததையும், அடர்ந்த புருவங்கள் ஒன்று கூடியிருப்பதையும் கவனித்த காடவராயனுக்கு, மன்னது சித்தம் பெரும் சினத்தின் வசப்பட்டிருப்பது புரிந்தது. அவன் முகத்தில் இலேசாக

அச்சத்தின் சாயை படர்ந்தது. மன்னனுக்கு எதிரில் ஆஜானுபாகுவான சிவந்த தேகத்துடன் உடலெங்கும் நிறு பளிச்சிட அமர்ந்திருந்த சைவத் துறவியாரையும் கவனித்த காடவராயன், அச்சத்துடன் சந்தேகமும் சேர்ந்து கொள்ள உள்ளே நுழைந்தான்.

காடவ மன்னனுக்கு உடல் ஓரளவு இன்னும் திடமாயிருந்தாலும் பார்வை அத்தனை தெளிவாக இல்லை என்பதை விழிகளைச் சுருக்கி வலது உள்ளங்கையால் மறைப்புக் கொடுத்தபடி காடவராயன் வருவதைப் பார்த்த விதம் நிரூபித்தது. அடுத்து அவன் முகத்திலிருந்த கடுமை இன்னும் கூடியது. அவன் குரலிலும் கடுமை ஒலித்தது.

“காடவராயா! நீ கஞ்சமலையிலிருந்து திரும்பி எத்தனை தினங்களாயிற்று?”

காடவராயனது பதில் சற்று தாமதித்தே வந்தது. “முன்று தினங்களாயிற்று தந்தையே” என்று.

“மாறன் அமுதனார் உன்னிடம் என்ன கூறியனுப்பினார்?”

காடவராயனின் பதில் இன்னும் தாமதித்து வந்தது, “நம் தலைநகர் இன்னும் பத்து தினங்களில் முற்றுகையிடப்படும் என்றார்.”

“பாண்டியரின் தாக்குதலையும் முற்றுகையையும் எதிர்க்க என்ன ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறாய்? அல்லது பொதி வண்டிகளை மீட்க ஏதேனும் முயன்றாயா?” மன்னனின் குரல் இரும்பாக ஒலித்தது.

“தந்தையே நான்...” இழுத்தான் காடவராயன்.

அடுத்து காடவ மன்னன் குரல் உயர்ந்து ஒலித்தது “தோல்வியை முதன் முறையாக சந்திக்கும்போது அதிர்ச்சி இருக்கத்தான் செய்யும் காடவராயா! தோல்வியை மதுவால் மறக்க நினைப்பவன் ஆண்மகனே அல்ல. அது வீரனுக்கு அழகமல்ல. இப்படி மதுவும் மங்கையருமாகக் கிடந்தால் வரும் அபாயம் விலகிவிடுமா? சொல் காடவராயா!”

காடவராயன் மௌனம் சாதித்தான். அந்நிய மனிதர் முன்பாக மன்னன் தன்னைக் கடிந்து பேசியது அவன் ஆத்திரத்தைக் கிளறியிருந்தது.

அதுவரை அமைதியாக அமர்ந்திருந்த சைவத் துறவியாரின் குரல் மெள்ள ஒலித்தது: “காடவராயா தோல்வியை வெற்றியாக மாற்ற முயற்சி தேவை. கீழே விழுவது மீண்டும் அதிக வேகத்துடன் எழத்தானே தவிர, இன்னும் துவண்டு வீடுவதற்கில்லை” என்றார் துறவியார்.

காடவராயன் நிமிர்ந்து துறவியாரைப் பார்த்த பார்வையில் உஷ்ணம் தெறித்தது. “நீர் யார் எனக்குப் புத்திமதி கூற?” - இரைந்தான் அவன்.

“காடவராயா!” - காப்பெருஞ்சிங்களின் குரல் உயர்ந்து, அசல் கர்ஜனையாகவே ஒலித்தது. “பெரியோர்களிடம் மரியாதையாகப் பேசப் பழகு முதலில். இவரை யாரென்று நினைத்தாய் நீ?”

அந்த கர்ஜனையில் சப்த நாடிகளும் ஒடுங்கினாலும் காடவராயனின் கேள்வி மட்டும் சற்றுக் கழித்து வேகத்துடன் வந்தது. “யார் இந்தத் துறவி?” என்று.

“இவர் தஞ்சைத் துறவியார். சோழ மன்னனிடமிருந்து சகல அதிகாரங்களையும் பெற்று பேரமைச்சருக்கும் உத்தரவிடும் நிலையிலிருப்பவர். நம்மை நாடி வந்திருக்கிறார்” என்றான் மன்னன்.

மன்னன் வார்த்தைகள் காடவராயன் முகத்தில் போலியான பணிவைப் படரவிட்டன. அவன் குரலில் ஏனெனம் ஒலித்தது: “சோழ மன்னருக்கு இப்பொழுது என்ன அதிகாரமிருக்கிறது, அதை இவர் பெறுவதற்கு? இருந்தாலும் தீடீரென நம்மீது அக்கறை ஏற்படக் காரணம்?”

வெறுப்பு வழிந்த விழிகளால் காடவராயனை நோக்கிய மன்னனின் பதில் வாளைவிடக் கூர்மையாக வந்தது. “முட்டாளே! நமக்கு உதவ வந்திருப்பவரை ஏனெனமா செய்கிறாய்?”

காடவராயன் தலைகுனிந்து நின்றிருந்தான். மன்னன் குரல் தொடர்ந்து ஒலித்தது. “ஆத்திரமும் வெறும் முரட்டுத்தனமும் எதற்கும் உதவாது காடவராயா, பாண்டியர் தாக்குதலிலிருந்து நம்மைக் காக்க என்ன செய்யப் போகிறாய்? பாண்டிய இளவல் வாளுக்கு பதில் கூற இயலாத நீ, அந்த ராட்சசன் கிருஷ்ணமல்லனையும், மகாவீரனான வீரபாண்டியனையும் அவன் தமையன் சுந்தரபாண்டியனையும் எப்படி

எதிர்கொண்டு இந்த சிற்றரசைக் காக்கப் போகிறாய்?" - ஆதித்யனின் வாளை விட அதிகமாகத் தாக்கின காடவ மன்னனின் வார்த்தைகள்.

இரண்டொரு வினாடிகள் தலைகுனிந்து நின்ற காடவராயன், மீண்டும் சைவத் துறவியாரை நோக்கினான். "சோழ நாட்டைக் காத்துக் கொள்ளவே இவரிடம் படைகள் ஏதுமில்லையே? காடவ அரசைக் காக்க இவர் என்ன செய்யப் போகிறார்?" என்றான் காடவராயன்.

துறவியார் நிதானமாகப் பதிலளித்தார். "காடவராயா, பொறுமையாகக் கேள். சோழ நாட்டிலிருந்து உத்தம பாளையத்தைக் கைப்பற்றச் சென்ற போசளர் படை, வழியிலேயே அழிக்கப்பட்டு, சோழ மன்னனுக்கு எதிர்பாராத விடுதலை கிடைத்திருக்கிறது. கொங்கு நாட்டில் போசளர் பாண்டியருடன் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். பாண்டியர் படை வேகத்தையும் எண்ணிக்கையையும் கண்டு சிங்கணனும் கண்ணனார் கோட்டையைவிட்டு வெளியே வர அஞ்சிக் கிடக்கிறான். அந்தப் போர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தபின்பு பாண்டியர் கவனம் கீழ்த்திசை நோக்கித்திரும்பும். சோழர்களின் காவற்படையும், உனது சிற்றரசும் பாண்டியர் வேகத்திற்கு முன்பு வெறும் தூசு, புரிகிறதா?" என்ற துறவியார் சற்று நிதானித்து, தாம் கூறியவை அவன் சித்தத்தில் பதிய சற்று அவகாசமளித்தார்.

காடவமன்னன் தொடர்ந்தான். "உன் அர்த்தமற்ற கேள்விகளை நிறுத்த காடவராயா. நிலைமையைப் புரிந்து கொள். நமது இரு அரசுகளையும் காத்துக் கொள்ளத்தான் பகையை மறந்து சோழ மன்னர் துறவியாரை அனுப்பி யிருக்கிறார்."

காடவராயன் மனத்தில் சந்தேகம் விலகியதற்கான அறிகுறியேதும் புலப்படவில்லை. "அது எப்படி சாத்தியம் தந்தையே? நமக்கும் சோழருக்கும் ஏற்பட்ட பகை அத்தனை எளிதில் மறக்கக்கூடியதா? சோழ அரசு சீர்குலை நாம்தான் காரணம் என்ற பழி இதனால் நீங்கிவிடுமா? அப்படியே சோழர்கள் பகையை மறந்துவிட்டதாக வைத்துக் கொண்டாலும் என்ன பயன்? வெறும் காவற்படைகளை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் நமக்கு என்ன உதவி செய்துவிட முடியும்?" என்றான் காடவராயன் சந்தேகம் வழிந்த குரலில்.

'முதலையும் மூர்க்கனும் கொண்டதுவிடா' என்ற பழமொழியை ஒருமுறை நினைத்துக் கொண்ட துறவியார் "காடவராயா, சென்ற தலைமுறை வரை காடவர்களை விட சோழ மன்னர்களுக்கு நெருக்கமானவர்கள் யாரிருந்தார்கள்? பகை தோன்றியது இப்போதுதானே? மூன்றாம் ராஜராஜர் உன் தந்தைக்கு சபையில் உயர்ந்த பதவி அளிக்கவில்லையா? "வான் நிலை கண்ட பெருமாள்" என்று பட்டமளித்து கௌரவிக்கவில்லையா? ஏன், எல்லாவற்றையும்விட மேலாக தமது உடன்பிறந்தவன் மதுராவாசக நாச்சியாரை மணம் செய்து வைத்து உறவாக்கிக் கொள்ளவில்லையா? அத்தனையும் மறந்து உன் தந்தை தனியரசாக ஆள விரும்பியதாலும், ராஜராஜரையே பாண்டியர் போரில் தோற்று வந்தபோது மடக்கி சிறை செய்ததாலும்தானே பகை வந்தது?" - சைவத் துறவியாரின் குரலில் இன்னதென்று விளங்காத தொனி யொன்று ஒலித்தது.

மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்கன் சித்தத்தில் பழைய நினைவுகள் ஓடியிருக்க வேண்டுமென்பது அவன் முகத்தில் விரிந்து கிடந்த கனவுச் சாயையிலும், வெளியே பொழிந்து கொண்டிருந்த மழையினுடே வெறித்த அவன் பார்வையிலும் தெரிந்தது. காடவராயன் மௌனமாக நின்றிருந்தான். இராஜராஜரை தந்தை சிறை செய்ததும் பிறகு ஏற்பட்ட விபரீதங்களும் சோழ நாடே அன்னியர் வசப்பட்டதும் அவன் அறிந்தவைதாம். மீண்டும் ஒலித்தது சைவத் துறவியாரின் குரல்; "காடவராயா. உன் தந்தையுடன் சேர்ந்து சோழருக்கெதிராகக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்ட நண்பர்கள் மலையமானும் சம்புவரையனும் ஏன் இப்போது விலகி நிற்கிறார்கள்? சொல்..." காடவராயனின் குரலில் வேகமும் சுருதியும் இறங்கியே ஒலித்தது. "அவர்கள் எமது பொக்கிஷங்களில் பங்கு கேட்கத் துவங்கினார்கள். விரோதம் பிறக்க அதுதான் காரணம்."

துறவியாரின் பெருவிழிகள் காடவராயனை நேர்ப் பார்வையாக ஊடுருவின. அவர் குரலிலும் பெரும் அமைதி ஒலித்தது. "எங்கே, இன்னொரு முறை சொல் காடவராயா, கொங்கு நாட்டின் பொக்கிஷம் உமது பொக்கிஷமா?"

துறவியாரின் கேள்விகள் மன்னனைப் பெரும் சங்கடத்தில் ஆழ்த்திக் கொண்டே போவது அவன் முகத்தில் தெரிந்தது. “சரி, இந்தத் தர்க்கம் போதும். இனி ஆகவேண்டியதைப் பற்றி சிந்திக்கலாம்” என்றான் அவன்.

துறவியாரின் குரல் தொடர்ந்து தெளிவாக ஒலித்தது. “காடவராயா, உன் முரட்டுத்தனத்தைச் சற்று ஒதுக்கிவிடு. மலையமானையும் சம்புவரையனையும் நான் மீண்டும் இணைக்கிறேன். காடவர் படையுடன் அவர்கள் படையும் சேர்ந்தால் நமது படைபலம் பெருகிவிடும். சோழ நாட்டுக் காவற்படைகளும் துணை நிற்கும். பாண்டியர் படை யெடுப்பிலிருந்து நம்மைக் காத்துக் கொள்ள இயலும்.”

“தாங்கள் கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன் நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைக் கூறுங்கள்” என்றான் காடவராயன்.

தனது முரட்டு சுபாவத்தை ஒப்புக் கொண்டு, அதை மாற்றிக் கொள்ளவும், மீண்டும் பழைய நண்பர்களுடன் இணைவதை ஏற்றுக் கொள்ளவும் செய்த காடவராயனையும், அவனை அவற்றுக்கு இணங்கச் செய்துவிட்ட துறவியாரையும் ஏறிட்ட காடவ மன்னன் விழிகளில் வியப்பு தெரிந்தது. துறவியார் லேசப்பட்டவரல்ல என்று எண்ணிக் கொண்டான் மன்னன். காடவராயனின் சுபாவத்தை இதே ரீதியில் மாற்றி, தக்க பயிற்சியும் அளித்தால் தனக்குப் பின் திறமைமிக்க தலைவன் ஒருவனாக அவன் உருவாகக்கூடும் என்ற ஆவலும் கூடவே எழுந்தது.

காடவராயன் இறுதியாக ஒரு கேள்வியும் கேட்டான்: “துறவியாரே, மலையமானும் சம்புவரையனும் மீண்டும் இணைய ஒப்புக் கொள்வார்களா? அல்லது அதற்கு ஏதேனும் மந்திரம் வைத்திருக்கிறீர்களா...?”

கருங்கல்லில் சிற்றுளியால் தட்டுவதுபோல நகைத்தார் துறவியார். நகைத்தபடியே தமது காவி ஆடையிலிருந்து திருநீற்றுப் பையொன்றை எடுத்தார். “காடவராயா, இதோ இருக்கிறது மந்திரம். மந்திரமாவது நீறு!” என்றார் மீண்டும் நகைத்தபடி.

22. காகதீய ருத்ரம்பாள்

உரத்த குரலில், ஆனந்தமாக இசைத்துக் கொண்டிருந்தார் சைவத் துறவியார்:

“மன்னியசீர் மறைநாவல் நின்றவூர்ப் பூசல்
வரிவளையாண் மானிக்கு நேசனுக்கும் அடியேன்
தென்னவனாய் உலகாண்ட செங்கணாற்கு அடியேன்
திருநீல கண்டத்துப் பாணணார்க்கும் அடியேன்”

செங்கண் சோழனுக்கும், திருநீலகண்டருக்கும் மட்டுமின்றி திரு ஆரூரில் பிறந்து சித்தத்தை சிவன்பால் வைத்திருக்கும் எல்லோர்க்கும் அடிமை நான் என்று சுந்தரமுர்த்தி நாயனார் எழுதிவைத்த அடிமை சாஸனத்தை கனத்த குரலில் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அதைக் கேட்டதாலோ, அல்லது எதிர்பாராது போசளரிடமிருந்து கிடைத்துவிட்ட சுதந்திரத்தை எண்ணியதாலோ, தஞ்சை அரண்மனையின் உச்சியில் பறந்த பெரும் புலிக்கொடி, படபடவென்று அடித்து தனது மகிழ்ச்சியைக் காட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

காடவ நாட்டிலிருந்து கிளம்பி, இரு தினங்கள் கழித்தே தஞ்சைக்குத் திரும்பியிருந்த துறவியாரின் ஆனந்தம், வந்தது முதலே அதிகரித்திருந்தது. அந்த கனத்த குரல் மேலே பறந்த புலிக்கொடியை ஆனந்தப்பட வைத்தது மட்டுமின்றி அரண்மனைக்குள்ளிருந்த கொங்கு நாட்டு இளவரசியை அந்த மேன்மாடத்து அறைக்கு இழுத்து வரவும் செய்தது.

காரணம் புரியாவிட்டாலும் அந்த கனத்த குரலில் தொனித்த ஆனந்தம் அவள் முகத்தையும் மலர வைத்ததால் அறையின் வாசலில் நின்றபடியே துறவியாரை சற்று நேரம் முறுவலுடன் கவனித்தாள் இளவரசி. “துறவியாரே” என்று

அழைத்தாள். கனத்த குரலில் உரத்துப் பாடலை இசைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் துறவியாரின் பாம்புச் செவிகளில் இளவரசர் மெல்லிய குரலில் விடுத்த அழைப்பு விழுந்துவிட்டதால் விழிகளைத் திறந்து அவளை நோக்கியவர், “வா பூங்கோதை, இப்படி அமர்ந்துகொள். இந்தப் பாடலைக் கேள்” என்றார். மீண்டும் பாடலை விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தார்.

பூங்கோதையின் குரல் மீண்டும் குறுக்கிட்டது. “அதென்ன துறவியாரே? சுதந்திரம் கிடைத்ததென்று சோழநாடே மகிழ்கிறது... தாங்கள் மட்டும் அடிமை. அடிமையென்று பாடுகிறீர்கள்? அதில் இத்தனை ஆனந்தம் வேறு?” என்றாள் பூங்கோதை முறுவலுடன்.

துறவியாரின் பதில் திடமாக வந்தது. “பூங்கோதை, அடிமைப்படுவதில் உள்ள சுகம் சிந்தித்தால் மட்டுமே புரியும். மனித வாழ்வே உண்மையில் கடமைக்கும் காதலுக்கும் பொருளுக்கும் புகழுக்கும் அன்புக்கும் அறவழிக்கும் காலத்தின் வேகத்துக்கும் அடிமைப்பட்டே நடக்கிறது. அதில் ஒரு சுகமும் இருக்கிறது. என் போன்ற துறவிகளுக்கும் அடிமைப்படுவதில் தான் சுகம். ஆனால் அது மனிதருக்கா, இறைவனுக்கா என்பதைப் பொறுத்து இன்பமோ துன்பமோ அமைகிறது. சோழ மன்னும் நானும் இதுவரை போசளருக்கு அடிமையாயிருந்தோம். இனி இறைவனுக்கும் அவன் அடியார்களுக்கும் மட்டும் தான் அடிமையென்று பாடினேன். இதில் தவறென்ன?” என்றார் துறவியார்.

அவர் கூறியதன் பொருள் பூங்கோதைக்கு மெள்ளப் புரிந்தது. சற்றுக் கழித்து வினவினாள். “சரி, நான்கு தினங்களாகத் தங்களைக் காணவில்லையே, இந்த மழையில் எங்கு சென்று வந்தீர்கள்?” அவள் குரலில் உரிமையுடன் சற்றுக் கோபமும் கலந்து ஒலித்தது.

துறவியாரின் பதில் பூங்கோதையைத் திகைக்க வைத்தது. “பாண்டியருக்கு எதிராக காடவ மன்னனையும் மற்ற சிற்றரசர்களையும் ஒன்று சேர்க்கச் சென்றிருந்தேன் பூங்கோதை” என்றார் அவர் நிதானமாக.

“துறவியாரே என்ன கூறுகிறீர்கள்?” பூங்கோதையின் திகைப்பு அவன் முகத்திலும் குரலிலும் தெரிந்தது.

“ஆம் குழந்தாய்! காடவருடன் மலையமானையும் சம்புவரையனையும் ஒன்று சேர்த்து, பாண்டியருக்கு எதிராகப் படைகளைத் திரட்ட ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டு வந்தேன்” என்றவர் இடி இடியென்று நகைத்தார்.

“அப்படியானால் எதிரிகளின் படைபலம் அதிகரித்து விடாதா?” பூங்கோதை திகைத்தது அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

துறவியாரின் பதில் மீண்டும் வெகு நிதானத்துடன் வந்தது. “படைபலம் அதிகரிக்கத்தான் செய்யும். போர் சற்றுக் கடுமையாகவும் இருக்கும்.”

“பின் ஏன் அவர்களை இணைக்க வேண்டும்?” இளவரசியின் குரலில் உஷ்ணம் தெறித்தது. அவள் முகம் சிவந்துவிட்டதையும் கண்களில் தெறித்த கனலையும் கவனித்த துறவியார் மீண்டும் கடகடவென நகைத்தார்.

“ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?” மீண்டும் அதே உஷ்ணத்துடன் வந்தது அவள் கேள்வி.

நகைப்பதை நிறுத்திய துறவியார், “காரணங்கள் இரண்டு குழந்தாய்...” என்றார்.

“இரண்டு காரணங்களா?”

“ஆம். இந்த முன்று சிற்றரசர்களும் தான் சோழ அரசின் வீழ்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்கள். இதில் ஒருவர் மட்டும் முறியடிக்கப்பட்டால் மற்ற இருவரும் சரணடைந்து விடுவார்கள். பின்பு சமயம் பார்த்து மீண்டும் கலகம் செய்யவும் முற்படுவார்கள். அவர்கள் படைகளை ஒன்றாக இணைத்து அழித்துவிட்டால் பின்னால் கலகம் ஏதும் செய்ய வாய்ப்பிருக்காது. என் நோக்கம் அதுதான். இரண்டாகக் காக்க இளைய பாண்டியரின் விருப்பமும் இதில் கலந்திருக்கிறது.”

“யார்? ஜடாவர்ம் வீரபாண்டியரா?” பூங்கோதையின் குரலில் உஷ்ணம் மறைந்து சற்று பணிவும் அச்சமும் கலந்து ஒலித்தன.

“ஆம் பூங்கோதை. சம்புவரையனும் மலையமானும் வயது முதிர்ந்தவர்கள். காடவராயன் வெறும் மூர்க்கன். தலைமை வகித்து நடத்த திறமையான தலைவனில்லாத எதிரிப் படையில் வீரர்களின் எண்ணிக்கையாவது அதிகமருந்ததால்

தான் இளைய பாண்டியருக்குப் போரில் ஒரு சுவாரசியம் இருக்கும்” என்றார் துறவியார்.

பூங்கோதையின் முகத்தில் சிந்தனை படர்ந்தது. சற்றுக் கழித்து வினவினான். “துறவியாரே, தொண்டை நாட்டில் காகதீயர்கள் இருப்பதாகக் கூறினீர்களே? அவர்களிடமிருந்து காஞ்சி மண்டலத்தை எப்படி மீட்கப் போகிறீர்கள்?”

“ஆம் பூங்கோதை, காஞ்சியையும் தொண்டை மண்டலத்தையும் மீட்க வேண்டும். காகதீய மன்னன் கணபதியும் அவன் சார்பாக காஞ்சியை ஆளும் விஜயகண்ட கோபாலனும் சாமான்யமானவர்கள் அல்ல. காகதீயர் படைபலம் பெரிதுதான். அதைத் திறமையுடன் நடத்த ஒரு தலைவியுமிருக்கிறான் அங்கு...” என்றார் துறவியார்.

“படைகளை நடத்த தலைவியிருக்கிறாளா?” பூங்கோதையின் குரலில் வியப்பு கொப்பளித்தது.

“ஆம். காகதீய மன்னனின் மகள். ருத்ரரம்பாள். பெயருக்கேற்றபடி ரௌத்திரமானவள். அரசு நிர்வாகமும் இராஜதந்திரமும் பயின்றவள். பலமுறை போசளருடனும் வடக்கே யாதவருடனும் போர்களை நடத்தியவள்” என்ற துறவியார் சற்று நிதானித்து பூங்கோதையை உற்று நோக்கினார். அவர் முகத்தில் இலேசாக விஷமம் படர்ந்தது. “ஆதித்யனை அவளிடம்தான் அனுப்ப எண்ணி யிருக்கிறேன்” என்றார் விஷமம் குரலிலும் ஒலிக்க.

“ஆம் பூங்கோதை. ஆதித்யனை தஞ்சைக்கு வரும்படி நான் அழைத்திருப்பதே அதற்காகத்தான்” என்றார் துறவியார் அமைதியாக. அடுத்து அவர் முகத்தில் பெரும் சிந்தனை படர்ந்தது. பூங்கோதை தொடர்ந்து கேட்ட எந்தக் கேள்விக்கும் அவரிடமிருந்து சரிவர பதிலேதும் கிடைக்கவில்லை. அவள் தவிப்பைக் கவனித்தும் கவனிக்காதவராக சற்று நேரம் ரசித்த துறவியார், தாம் மீண்டும் காடவ மன்னனைக் காணச் செல்வதாகக் கூறிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

அதே சமயத்தில், சோழ நாட்டிலும் பாண்டிய நாட்டிலும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாறுதல்களை ருத்ரரம்பாளிடம் தெரிவிக்க, காகதீய ஒற்றன் ஒருவன் பறந்து கொண்டிருந்தான்.

ஒருமுறை ஸ்நானம் செய்வதாலேயே சகல பாவங்களையும் போக்கிவிடும் என்று நம்பப்பட்டதால் பவநாசினி என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த நதி, மலையிலிருந்து இறங்கிய வேகத்தில் இரு கரைகளிலும் வளங்களையும் சோலைகளையும் சிருஷ்டித்தபடி கீழ்த்தீசையை நோக்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கருடன் தவம் புரிந்து பெரிய திருவடியாகும் பாக்கியத்தைப் பெற்றதால் கருடாசலம் என்றும், “சென்று காண்பதற்கரிய சிங்கவேள் குன்றம்” என திருமங்கை மன்னனால் மங்களாசாசனம் செய்யப்பட்டதும், கோபில மகரிஷி தவம் புரிந்து பரமபதத்தை அடைந்ததால் அகோபிலம் என்றும் அழைக்கப்பட்டதுமான இடத்துக்கு மக்கள் நடந்தும், மாட்டு வண்டிகளிலும் சென்று கொண்டிருந்தனர். அந்தக் கூட்டங்களில் தமிழரும் தெலுங்கரும் மட்டுமின்றி வடநாட்டவரும், சீனரும், கடாரத்தவரும் கூடத் தென்பட்டனர். அயல்நாட்டவரும் கூட அந்த சிங்கவேள் குன்றத்தை நாடிவரத் தகுந்த காரணமிருக்கவே செய்தது.

பல நாட்டுப் பொற்காசுகள் குவிந்ததால் கனகபுரியென்றும் பிற்காலத்தில் மோட்டுப் பள்ளியென்றும் அழைக்கப்பட்ட வணிகத்தலம் அகோபிலத்திற்குச் சில காதங்களே தள்ளியிருந்தது ஒரு காரணம். சிங்கவேள் குன்றத்துப் பெருமானை வந்து வணங்கிவிட்டுத் தொடங்கும் வணிகம் இருமடங்கு லாபத்தைப் பெற்றுத் தரும் என்ற நம்பிக்கை இன்னொரு காரணம்.

மலையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்த வணிகர் கூட்டமொன்றில் அவர்களுடன் சகஜமாக சிரித்து உரையாடியபடியே வந்து கொண்டிருந்தான் ஒரு வாலிபன். அவனது அகன்ற நெற்றியையும் கூர் விழிகளையும் முகத்தில் தெரிந்த இராஜகளையையும், இளம் மல்லனைப் போன்ற கம்பீரமான உருவத்தையும் கவனித்த வணிகர்கள், அவனிடம் தனியானதொரு மதிப்பையும் அன்பையும் காட்டிப் பேசியபடி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவனது வேகநடைக்கு ஈடு கொடுத்து உடன் வந்து கொண்டிருந்தார் சீனத்து முதிய வணிகர் ஒருவர். வெண்மேகத்தைப் பிய்த்து ஒட்டவைத்தது போலிருந்த தலைமுடியும் நீண்ட தாடியும் முதுமையைக் காட்டினாலும்,

உறுதியான உடலமைப்பும் அந்த முதியவரின் தீட்சண்யமான விழிகளும் அவர் முதுமைத் தோற்றத்திற்கு மாறாகவே இருந்தன. அந்த வாலிபனை நெருங்கிய முதியவர் அவனைப் பற்றி விசாரிக்கவும் தொடங்கினார்.

“தம்பி, இந்த மலைக்கு முதன்முறையாக வருகிறாயா?”

“இல்லை முதியவரே. பலமுறை வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இம்முறை வந்திருப்பதில் கொஞ்சம் விசேஷமிருக்கிறது” என்றான் வாலிபன்.

“என்ன விசேஷம்?”

“முதியவரே, கல்விக்காகவும், பயிற்சிக்காகவும் தமிழகம் சென்ற நான் நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பின் திரும்புகிறேன். எங்கள் குல வழக்கப்படி இங்கு வந்து சிங்கவேளை சேவித்த பின்னரே எனது நாட்டுக்குத் திரும்ப வேண்டும்.”

“தமிழகத்தில் யாரிடம் பயிற்சி பெறச் சென்றாய்?”

“ஆரியச் சக்கரவர்த்தி கிருஷ்ணமல்லரிடம்” என்ற வாலிபனை ஒருமுறை ஏறிட்ட சீனத்து முதியவர், ஏதோ புரிந்ததற்கடையாளமாகத் தலையசைத்துக் கொண்டார். அடுத்து அந்த சீனத்து முதியவரிடமிருந்து வந்த கேள்வி அந்த வாலிபனின் வேகநடையை சட்டென்ற நிறுத்தவும் செய்தது.

“தம்பி, நீ யாதவ நாட்டைச் சேர்ந்தவன்தானே?” என்று கேட்ட சீனத்து முதியவரை வியப்புடன் ஏறிட்ட வாலிபன் ஏதோ கேட்பதற்கு முயன்றான். ஆனால் அவனிடமிருந்து சொற்கள் ஏதும் வெளிவரும் முன் நெருங்கிவிட்ட மலையடிவாரத்திலிருந்து எழுந்த கூச்சல் அவனது கவனத்தைத் திருப்பியது.

மலையின் உச்சியை நோக்கி ஏறிய படிகளில் நின்றுருந்த காகதீய வீரர்கள், வணிகர்களையும் மக்களையும் மேலே செல்லவிடாமல் தடுத்து நிறுத்தியிருக்க, பெரும் வாக்குவாதமொன்றும் நடந்து கொண்டிருந்தது. அங்கே அந்தக் காட்சியால் புருவங்களை சுருக்கிய வாலிபன், தன் அகன்ற தோள்களை ஒருமுறை குலுக்கியபடி வீரர்களை நோக்கி விரைந்தான். அதே வேகத்தில் வணிகர்களை விலக்கி முன்னால் வந்தது மட்டுமின்றி வீரர்களைக் கடந்து படிகளில் ஏறவும் முற்பட்டான்.

வீரர் தலைவனின் நீண்ட வாள் உறையிலிருந்து வெளிப்பட்டு வாலிபனைத் தடுத்தது. “இப்போது மேலே செல்லக்கூடாது” என்ற உத்தரவும் பிறந்தது வீரர் தலைவனிடமிருந்து.

வீரர் தலைவனையும் பின்னால் நின்று இருபதுக்கும் குறையாத வீரர்களையும் நோக்கி அலட்சியப் பார்வை யொன்றை வீசிய வாலிபன், “ஏன் செல்லக்கூடாது” என்று ஒரு கேள்வியையும் எழுப்பினான்.

“உன்னிடம் காரணத்தை விளக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. யாரையும் மேலே செல்ல அனுமதிக்கக் கூடாதென்று உத்தரவு. அவ்வளவே!” என்றான் வீரர் தலைவன்.

வாலிபனின் கண்கள், வீரர் தலைவனைச் சுட்டுவிடுவது போல் பார்த்தன. “யார் உத்தரவு?” கேள்வியும் உஷ்ணத்துடன் வந்தது.

“சொல்ல உத்தரவில்லை” என்ற வீரர் தலைவனை இடித்துத் தள்ளாத குறையாக விலக்கிய வாலிபன், இரண்டு படிகளைக் கடந்து ஏறினான்.

அடுத்து வீரர் தலைவன் வாள் மட்டுமின்றி உடன் நின்று வீரர் நால்வரது வாட்களும் ஏக காலத்தில் வாலிபனின் கழுத்தில் பதிந்தன.

வாட்கள் பதிந்த மறுகணம் வாலிபன் விழிகளிலிருந்த உஷ்ணம் மறைந்து பெரும் நிதானம் அவற்றில் படர்ந்தது. அதே நிலையில் வீரர் தலைவனை நோக்கித் திரும்பியவன், “வீரர் தலைவனே! தகுந்த காரணமின்றி, ஆண்டவனை சேவிக்கச் செல்லும் அடியார்களைத் தடுக்கும் உரிமையை உனக்கு யார் அளித்தது” என்றான்.

வாலிபனின் முகத்தில் திடீரெனப் படர்ந்த நிதானமும் அவன் நின்று தோரணையும் அவன் கேள்வியை வீசிய விதமும் வீரர் தலைவனைச் சற்று அசர அடித்ததால், சிறிது நிதானித்துவிட்டுக் கூறினான்: “வாலிபனே, இளவரசியார் வந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் வந்த பின் நீங்கள் அனைவருமே செல்லலாம். சற்றுப் பொறு.”

வாலிபனின் பதில் அட்சியமாக வந்தது. “ஆண்டவன் சன்னதியில் இளவரசியும் ஒன்றுதான். இந்த ஏழையும் ஒன்றுதான் எங்களைத் தடுக்காதே” என்றான் வாலிபன். உடன் வந்த வணிகர் கூட்டமும் வாலிபனுக்கு ஆதரவாகக் கூச்சலிட ஆரம்பித்தது. வீரர் தலைவனை ஒருமுறை உற்றுப் பார்த்த வாலிபன், தொடர்ந்து படிகளில் ஏற ஆரம்பித்தான்.

அடுத்து நிகழ்ந்தது, பிரளயம்! கழுத்தில் பதிந்திருந்த வாட்களை வெகு அலட்சியமாகத் தட்டிவிட்ட வாலிபனின் கரம் நீண்டு வீரர் தலைவனின் தோளைப் பற்றியது. பற்றிய வேகத்தில் ஒரு சுழற்றலில் அவனைப் படிகளின் ஓரங்களை நோக்கிப் பறந்து சென்று விழ வைத்தது!

அருகில் நின்று வாளை உயர்த்திய மற்றொரு வீரனின் கரம், பலமாகப் பற்றப்பட்டு எதிர்ப்புறமாகத் திருப்பப்பட்டு, ‘மனக்’கென்ற ஓசையும் எழுந்தது. அடுத்த வீரனும் திடீரென்று ஆகாயத்தில் பறந்து வணிகர் கூட்டத்தை நோக்கி ஜிவ்வென்று இறங்கினான்.

மற்ற வீரர்கள் வாட்களை உருவிக்கொண்டு எச்சரிக்கையுடன் வாலிபனைச் சூழ முற்பட்டனர். வாலிபனும் தன்னைச் சூழ்ந்து கொள்ள முற்பட்ட வீரர்களை ஏதோ ஓடிவரும் ஆட்டுக்குட்டிகளை ஆசையுடன் எதிர்நோக்கும் வேங்கையைப் போல ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, தனது கரங்களை உயர்த்தினான்.

அதே நிலை நீடித்திருந்தால் சிங்கவேள் குன்றத்துப் படிகளின் திருப்பங்களில் என்ன நிகழ்ந்திருக்குமோ தெரியாது!

ஆனால் “நிறுத்து!” என்று அதிகாரத்துடன் பலமாக ஒலித்த குரலொன்று அனைவரையும் உறைய வைத்தது. திரும்பி இறங்கிய படிகளில், இடையில் பதித்த கரங்களுடனும் கனல் பறந்த விழிகளுடனும் வெகு உக்கிரத்துடன் நின்றிருந்தாள் காகதீய இளவரசி ருத்ரம்பாள்!

23. கோபப் புயல்!

ருத்ரம்பாளின் வருகை, விபரீதத்தைச் சற்று தாமதப் படுத்தியது.

காகதீய மன்னன் அவளை அசல் ஆணாகவே வளர்த்திருந்தான் என்பதை வீரர்களுக்கான உடையும், பாதுகாப்புக்கான மெல்லிய இரும்பு வலையும், இடையிலிருந்து நீண்ட வாளும் நிரூபித்துக் கொண்டிருக்க, அவள் குரல் மீண்டும் உக்கிரமாக ஒலித்தது:

“யாரிவன்? என்ன நடக்கிறது இங்கே?”

பதில் வாலிபனிடமிருந்து வந்தது. “இளவரசியார் மற்றவர்களை சற்று மரியாதையுடன் அழைப்பது நல்லது. மக்களை மதிக்கத் தெரியாத மன்னனோ, அரசோ அதிக நாட்கள் நிலைத்ததில்லை” என்றான் வாலிபன். ருத்ரம்பாளின் விழிகள் அந்த வாலிபனை ஒரு கணம் வெறித்தன. “ருத்ரம்பாளுக்குப் புத்திமதி கூறுமளவிற்குத் துணிவிருக்கிறதா உனக்கு? யார் நீ?” என்றாள், தான் எத்தனை முன் கோபி என்று நிரூபிக்கும் விதமாக.

“யாதவ கிருஷ்ணன்” என்று தெளிவாக வந்த வாலிபனின் பதில் இளவரசியை மட்டுமின்றி சுற்றியிருந்த வீரர்களையும் வணிகர்களையும் கூட அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியதால், அனைவரது விழிகளும் அந்த வாலிபனை திகைப்புடன் ஏறிட்டன.

வடக்கே சாளுக்கியரையும் மாளவத்தையும் மட்டுமின்றி வடமேற்கிலிருந்த அரசுகளை அடிபணியச் செய்தவனும் போசளருக்கும் காகதீயருக்கும் பரம விரோதியுமான யாதவப் பேரரசின் மன்னன் இரண்டாம் ஜெயதுகியின் மகன் யாதவ

கிருஷ்ணன், தன்னந்தனியாக, எந்த முன்னறிவிப்புமின்றி, எதிரிகளின் நாட்டிற்குள் வணிகர்களுடன் வணிகனாக வரக்கூடும் என்பதை அறவே எதிர்பார்த்திராத ருத்ரரம்பான் சற்று திகைத்துத்தான் போனான்.

கண நேர சிந்தனை அவன் பயிற்சிக்காகத் தமிழகம் சென்றதை நினைவுபடுத்தியது. அவன் பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதையும், திரும்பியதும் இளவரசனாகப் பட்டம் கட்டப்படுவான் என்பதையும், யாதவ மன்னனின் கரம் இன்னும் பலப்பட்டுவிடுமென்பதையும் புரிந்து கொண்டவளின் முகத்தில், விபரிதச் சாயை ஒன்று படர்ந்தது. அடுத்து ஒலித்த அவள் உத்தரவைக் கேட்டு வீரர்கள் திகைத்தனர்.

“இவனைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள்! யாதவ இளவல் சில காலம் காகதீயர் சிறையில் விருந்தினராக இருக்கட்டும்!” என்றான் ருத்ரரம்பான்.

அந்த உத்தரவைக் கேட்டு யாதவ கிருஷ்ணன் கூச்சலிடுவானென்றோ தப்ப முயல்வானென்றோ எதிர்பார்த்த காகதீய இளவரசி ஏமாந்தே போனான். சற்று முன்பாக அனல் பறந்த விழிகளுடன் வீரர்களைப் பந்தாடிய அவன் முகம் அசாதாரண அமைதியைக் காட்டியது. அதே பயங்கர அமைதி குரலிலும் ஒலிக்க, அவளைப் பெயரிட்டு ஏக வசனத்தில் அழைத்தவன், “ருத்ரா! ஆண்டவனை சேவிக்க வரும் அடியவர்களிடம் காட்ட வேண்டிய மரியாதையையோ, எதிரியானாலும் வேற்று நாட்டு இளவரசனுக்கு அளிக்க வேண்டிய மதிப்பையோ விடுத்து, தனியாக வந்திருப்பவனை சிறை செய்வது தர்மல்ல. நான் மேலே சென்று சிங்கவேளை சேவித்துத் திரும்புகிறேன். பிறகு வேண்டுமானால் என்னைச் சிறை செய்துகொள்” என்றான்.

ருத்ரரம்பானின் பதில் வெகு அலட்சியமாக வந்தது: “உனக்குக் காட்ட வேண்டிய மரியாதையை சிறையில் வந்து காட்டுகிறேன்” என்றவள், வீரர்களை நோக்கி, “ஏன் நிற்கிறீர்கள் இன்னும்? அவன் கரங்களைப் பின்புறமாகக் கட்டிப் புரவியில் ஏற்றுங்கள்!” என்றும் உத்தரவிட்டான்.

‘பட்டமேற்கு முன்பாக ஆண்டவனை சேவிக்கும் பாக்கியம் கிட்டாமற் போனாலும், அவன் சன்னதிக்குச்

செல்லும் படிகளில் குருதியைப் படரவிடுவது பாவம்’ என்ற எண்ணம் எழுந்ததால் மௌனமாகவே நின்ற யாதவ இளவலின் கரங்கள் கட்டப்பட்டன. புரவியொன்றில் அவன் ஏற்றப்பட்டான். இலேசான வருத்தக்குறி படர்ந்த முகத்துடன் அந்த கருடாசல மலையை நோக்கி தலையைத் தாழ்த்தி பிரார்த்தித்தவன், அவனை அதுவரை அழைத்து வந்த வணிகர்களையும் நோக்கி ஒரு முறை விடைபெறும் பாவனையில் வணங்கினான். அவன் விழிகளில் அந்த கூட்டத்திலிருந்த சினத்து முதியவன் மட்டும் தென்படவில்லை.

சுற்றிலும் வந்து கொண்டிருந்த வீரர்களையும், புரவியில் முன்னால் சென்ற ருத்ரமகா தேவியையும் பயணித்த பாதையையும் கவனித்தபடியே வந்தான். சிங்கவேளை சேவிக்க வேண்டுமென்ற அவன் எண்ணம் நிறைவேறாதது குறித்து அவன் மனத்தில் வருத்தமிருக்கவே செய்தது. ஆனால் அதற்கும் தகுந்த காரணம் அந்த வைகுந்தன் அறிந்திருக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை அவன் வருத்தத்தை மௌனத் துடைக்கவும் செய்தது.

ஆனால் காகதீய இளவரசியின் எண்ணம் வேறுவிதமாக இருந்தது. வடக்கே அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் யாதவ மன்னனைப் பணிய வைக்கவே தன்னிடம் யாதவ இளவலைச் சிக்க வைத்திருக்கிறான் அந்த ஆண்டவன் என்று எண்ணினான் அவள்!

உண்மையில் அந்த வைகுந்தனின் சித்தம் என்ன வென்பதை இருவருமே அறிந்திருக்கவில்லை!

பவநாசினி நதியை நோக்கிச் சென்ற பாதையில் நதியை நெருங்க நெருங்க, மரங்கள் அடர்ந்து கொண்டே வருவதை கவனித்த இளவல், தப்பிக்கும் மார்க்கமேதும் தென்படுகிறதா என்று உற்றுக் கவனித்தபடியே வந்தான். சலசலவென்று ஓடிய நதி தன் நிலையைக் கண்டு சிரிப்பதாகவே பட்டது அவனுக்கு. நதியைக் கடப்பதற்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த மரப்பாலத்தில் தட்டட்டென்று ஒலியெழும்பச் சென்ற புரவிகள் சட்டென்று நின்றன. இளவரசி நின்றதைக் கவனித்து, சூகீத்து இறங்கி முன்னால் சென்ற வீரர் தலைவனும் உடன் இறங்கிச் சென்ற வீரர் நால்வரும் கூட எதிரே தெரிந்த காட்சியைக் கண்டு திகைத்தனர்.

பாலத்தை மறுகரையுடன் இணைத்த பலகைகள் நீக்கப்பட்டு, கீழே நதியின் பிரவாகம் அவர்களைக் கண்டு நகைத்தபடியே ஓடிக்கொண்டிருந்தது! பக்கப் பலகைகளும் துண்டிக்கப்பட்டு, ஒரு பக்கத்து அடிக்கட்டையொன்று மட்டும் விளிம்பில் நின்றபடி பாலத்தை ஊசலாட வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதன் நுனியில் கட்டப்பட்டிருந்த நீண்ட கயிறு ஒன்றும் எதிர்க்கரையிலிருந்த பெரும் மரத்தை நோக்கிச் சென்றிருந்தது.

“பாலத்தை இப்படி துண்டித்தது யார்?” உக்கிரமான குரலில் ஒலித்த கேள்வியுடன் புரவியை விட்டு இறங்க முற்பட்டாள் குத்ரமகாதேவி. அவள் கேள்விமுடியும் முன்னர் காற்றில் வீர்வீர்ரென்ற ஒலிகள் எழுந்தன. அடுத்த கணம், வீர தலைவனும் உடன் வந்து பாலத்தின் விளிம்பில் நின்ற நான்கு வீரர்களும் மாப்பில் பாய்ந்த அம்புகளுடன் உருண்டனர்.

எதிர்க்கரையிலிருந்து பலமாக ஒலித்தது ஒரு குரல். “இளவரசி! அப்படியே நில்லுங்கள். அசையும் எவர் உயிரும் அடுத்த வினாடி மேலே பறந்துவிடும்!”

எதிர்க்கரையில் வீரர்கள், குறைந்தது பதின்மராவது இருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் கனல் கக்கிய விழிகளை உயர்த்திய இளவரசி திகைத்தாள். பெரும் மரமொன்றின் அடியில் ஒரே ஒரு சீனத்து முதியவன் தனித்து நின்றிருந்தான். வெண்பஞ்சு போன்ற தலைமுடியும் நீண்ட தாடியும் காற்றில் அலைபாய நின்ற அந்த சீனன் கரத்திலிருந்து விசித்திரமான ஒரு வில். ‘ப’ கர வடிவத்திலிருந்த அந்த நீண்ட வில்லில் ஐந்து கணைகள் தெரிந்தன. அந்தக் கணைகளில் கூர்மையான முனைகளைக் காட்டிலும் கூர்மையாக மீண்டும் ஒலித்தது அவன் குரல். “இளவரசி, இந்த சீனத்து வில் ஒரே சமயத்தில் ஐந்து பேரை அழிக்கவல்லது. உங்கள் அனைவரையும் அழிக்க இதற்கு இன்னும் நான்கு வினாடிகள் போதுமானது. பரிச்சீக்க விரும்பினால் நிற்கும் இடத்தைவிட்டு நகரலாம்” என்றான் அந்த முதியவன்.

அதுவரை அப்படியொரு விசித்திரமான ஆயுதத்தைக் கண்டிராத இளவரசி அந்த வில்லை சீனத்த முதியவன் பிடித்திருந்த லாகவத்தையும், பாலத்தில் உருண்டு விழுந்து விட்ட வீரர்களின் சடலங்களையும் கண்டு அவன் மிரட்டல் வெறும் போலியல்ல என்பதையும் புரிந்து கொண்டாள். பாலத்தின் விளிம்பில் நிற்கும் தானும் தனது வீரர்களும் மரத்தின்

மறைவில் நிற்பவனுக்குச் சரியான இலக்கு என்பதை உணர்ந்து, செய்வதறியாது பிரமித்து நின்றான்.

மீண்டும் ஒலித்தது சீனத்து முதியவனின் குரல்: “யாதவ திருஷ்ணா! ஏன் மலைத்து நிற்கிறாய்? புரவியை விட்டு இறங்கி வந்துவிடு!” என்றவன், சற்று முன்னால் நகர்ந்து வீரர்களும் இளவரசியும் நேர்ப் பார்வையில் படும்படி நின்றான்.

புரவியின் மீதிருந்து குதித்து இறங்கிய யாதவ இளவல் பாலத்தின் அடிக்கட்டையில் ஒரு கால் பதித்து, ஒரே தாவலில் மறுகரையை அடைந்து முதியவரை நெருங்கினான். வீரர்களையும் இளவரசியையும் விட்டு பார்வையை விலக்காத முதியவரின் உத்தரவு மீண்டும் ஒலித்தது: “யாதவ திருஷ்ணா, அதோ அந்த மரத்திலிருந்து தொங்கும் கயிற்றைப் பலமாக இழுத்துவிடு!” என்று.

முதியவனின் உத்தேசம் இன்னதென்பதைப் புரிந்து கொண்ட யாதவ இளவல், ஒரே பாய்ச்சலில் மரத்தை அடைந்து கட்டுண்ட கரங்களை லாகவமாய்ப் பயன்படுத்தி, கயிற்றைப் பிடித்து பலங்கொண்ட மட்டும் உலுக்கி இழுத்தான். அடுத்த கணம் விளிம்பில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த பாலத்தின் அடிக்கட்டை விலகி, மரப்பாலம் மளமளவென்ற ஒசையுடன் அதில் நிற்பவர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு நதியை நோக்கி இறங்கியது. புரவிகளின் கணைப்பொலிகளும் வீரர்களின் கூக்குரல்களும் சேர்ந்து ஒலித்தன.

யாதவ இளவலின் கட்டுக்களைக் குறுவாளால் அறுத்து எறிந்த முதியவன், மரங்களின் மறைவிலிருந்த புரவியை நோக்கி நடந்தான். அந்த சீனத்து வில்லை இரண்டு பக்கங்களிலும் மடக்கி நீண்ட துணிப்பைக்குள் அடைத்து புரவியொன்றின் பக்கவாட்டில் தொங்கவிட்டான். பாதையை விடுத்து பக்கங்களில் தெரிந்த மரக்கூட்டங்களினூடே நேர் வடக்கில் புரவியைப் பாயவிட்டான். தொடர்ந்து சென்ற யாதவ இளவல் தூரத்தே தெரிந்த அடர்ந்த வனத்தைக் கண்டு இனி இளவரசியும் அவள் வீரர்களும் நதியிலிருந்து வெளியேறி வந்தாலும் தங்களைப் பிடிப்பது குதிரைக் கொம்புதான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

தன்னந்தனியே வந்து அந்த விசித்திரமான சீனத்து வில்லின் உதவியோடு தன்னை எளிதாக மீட்ட அந்த சீனத்து

முதியவர் நிச்சயம் அசாதாரணமான வீரர் என்பதையும் அவர் தோற்றமும் கூட ஒரு வேடமாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதையும் யூசித்த இளவல், புரவியை அவருக்கு நெருக்கமாகச் செல்லவிட்டபடியே, “சினத்து முதியவரே, தாங்கள் யார்?” என்று வினவினான்.

அந்த சினத்து முதியவனின் பதில் நிதானமாக வந்தது, “உனது ஆசான் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி கிருஷ்ணமல்லரின் நெருங்கிய நண்பன், பெயர் யாங்சின்...” என்று.

யாதவ இளவல் பிரமித்தான். அந்தப் பெயரைப் பலமுறை பாண்டிய நாட்டிலிருந்தபோதே கேட்டிருந்தான். ஓரிருமுறை பார்த்தும் கூட இருக்கிறான். தான் பார்த்திருந்த அந்த மனிதருக்கும் தற்போது எதிரில் அனாயாசமாகப் புரவியிலமர்ந்து முதியவன் கோலத்தில் சென்று கொண்டிருந்த மனிதனுக்கும் சம்பந்தமேயில்லாததுபோலத் தோன்றினாலும் மெள்ள மெள்ள நினைவு படுத்திக் கொண்டவனுக்குப் பல ஒற்றுமைகள் புலப்பட்டன.

“தாங்கள் போசள சிங்கனிடம் சிறைப்பட்டிருந்ததாக...”

“ஆம். உண்மைதான். ஆனால் மாறன் அமுதனார் உத்தரவின்படி அங்கிருந்து வெளியேறியது முதல் உன் தந்தை யாதவ மன்னரிடம் சென்று சேர்ந்தேன். பயிற்சி முடிந்து நீ திரும்புவதையும், சிங்கவேளை சேவித்துவிட்டு நீ வரப்போவதையும் கூறி உன்னைப் பாதுகாத்து அழைத்து வரவும் பணித்தார் உன் தந்தை” என்றார் யாங்சின்.

யாங்சின் கூறிய பெயர்களும் நடந்த சம்பவங்களும் அவை கச்சிதமாகத் திட்டமிட்டு நிறைவேறியுள்ள விதமும் ஏதோ பெரும் திட்டமொன்றின் முன்னோடியென்பதை யாதவ இளவலுக்குப் புரிய வைத்தன.

இரு புரவிகளும் யாதவ நாட்டு எல்லையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தன.

காகதீயரின் இரண்டாவது தலைநகரமாக இருந்ததும் கிழக்கு கடற்கரையில் முக்கியத் துறைமுகமாக விளங்கியது மான நெல்லூர்ப்புரத்துக் கோட்டை அமளி துமளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. பவநாசினி நதியில் கட்டாய ஸ்நானம் செய்து வைக்கப்பட்டு, பாவங்களையும் கையில் சிக்கிய யாதவ

இளவலையும் தொலைத்துவிட்ட ருத்ரரம்பாள் அசல் ருத்ர தேவியாகவே கோட்டைக்குத் திரும்பியிருந்தாள்!

கரையேறியதும் உடன் நதியில் விழுந்து எழுந்து வந்த வீரர்களை யாதவ இளவலைத் தொடர்ந்து செல்ல உத்தர விட்டவன், தனியாகவே கோட்டைக்குத் திரும்பியிருந்தான். புழுதி பறக்கப் புயலாக வந்த அவள் புரவியின் வேகமும், புரவியின் கயிறுகளை வீரர்களை நோக்கி எறிந்துவிட்டு, நிலம் அதிர தட்டட்டு என்று அரண்மனைக்குள் நுழைந்தவளின் கோபமும், அதீத சினத்தில் சிவந்து கிடந்த அவள் முகமும் ஏதோ விபரீதம் நேர்ந்திருக்கிறதென்பதை, அரண்மனை வீரர்களுக்கும் பணியாட்களுக்கும் புரிய வைத்துவிட்டதால், அவளது அறைக்குள் நுழையவோ விசாரிக்கவோ அஞ்சியவர்கள் அச்சத்துடனேயே உலவினார்கள். இளவரசிக்கு உணவுத் தட்டுக்களுடனும் கனிகளுடனும் உள்ளே நுழைந்த பணிப்பெண்கள் இரண்டாவது கணத்தில் அலறியபடி வெளியே ஓடி வந்தார்கள். அவர்கள் கொண்டு சென்ற தட்டுக்களும் கனிகளும் அவர்கள் பின்னால் பறந்து வந்தன. அறைக்குள் பொருட்கள் தடால் தடாலென்று உருளும் ஒலிகளும் தொடர்ந்து ஒலித்தன. வாயிலில் நின்ற காவலர்கள் வேல்களுடன் உயிரையும் கையில் பிடித்தபடி நின்றிருந்தனர்.

அரண்மனையின் கிழக்குப் பகுதியில் ஸ்தானிகருடன் ஏதோ விவாதித்துக் கொண்டிருந்த காகதீய மன்னனுக்கு இளவரசியின் வருகையும் பணிப்பெண்கள் படும் அவதீயும் தெரிவிக்கப்பட்டன.

அவன் இளவரசியின் அறையிலிருந்த மேற்கு வளாகத்தை நோக்கி நடந்தான். அவளது அறையை நெருங்க நெருங்க ஏதோ நடந்து முடிந்த போர்க்களத்தைப் பார்வையிடும் உணர்வு வந்தது காகதீய மன்னனுக்கு. மன்னனைக் கண்ட வீரர்களும் பணியாட்களும் ஆறுதல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொள்வதும் புரிந்தது அவனுக்கு.

மன்னன் வருகையை அறிவிக்க, இளவரசியின் அறைக்குள் நுழைந்த வீரன் தலை தெறிக்கத் திரும்பி ஓடி வந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து உள்ளே நுழைய முற்பட்ட மன்னனை நோக்கி மலர்களை வைக்கும் அழகிய மண் குவளையொன்றும் பறந்து வந்தது வேகமாக.

24. கால சர்ப்பம்

மதங்கொண்ட யானையை அங்குசத்தாலும், காட்டு தீயை மழையினாலும், பெண்களின் கோபத்தை அன்புடை பெற்றோராலும், ஊழ்வினையை எம்பெருமானை சரணடைவதன் மூலமாகவும் மெள்ள மெள்ள அடக்க இயலு என்கிறது ஒரு பாசரம். அது எத்தனை உண்மை என்பதை ருத்ராம்பாளின் அறைக்குள் நுழைந்த காகதீய மன்னன் கண்டது அன்று உணர்ந்து கொண்டான்.

அறைக்குள் நுழைந்ததும் எதிர்பாராமல் மன்னனை நோக்கிப் பறந்து வந்த கனத்த குவளை, மின்னல் வேகத்தில் வெளிவந்து தடுத்த மன்னனின் உடைவாளால் பலமாகத் தடுக்கப்பட்டதால் பெரும் ஒலியை எழுப்பியபடி தரையில் உருண்டது. அறையின் சாளரத்தினருகில் நின்று உக்கிரமாகத் திரும்பிய இளவரசி, தான் விட்டெறிந்த பொருள் தரையில் உருண்டதையும், சற்றுப் பிசகியிருந்தாலும் அது தன் தந்தையை தாக்கியிருக்கக் கூடுமென்பதையும் உணர்ந்ததால் சற்றுப் புதற்றத்துடனேயே மன்னனை நெருங்கி அவன் வலிய தோள்களை அணைத்துக் கொண்டாள். “என்னை மன்னித்து விடுங்கள், தந்தையே!” என்றாள் வருத்தம் தொனித்த குரலில்.

அவளைச் சிறு குழந்தை போல அணைத்து, மெள்ள நடத்தி மஞ்சத்தில் அமரச் செய்த மன்னனின் குரலில் பரிவ ஒலித்தது. “மகளே, கோபம் நம்மைச் சேர்ந்தவர்களை மட்டுமல்ல, நம்மையும் அழித்துவிடும். இத்தனை கோபம் பெண்களுக்கு ஆகாது மகளே!” என்றவன் வாயிலில் நின்ற வீரனை, கரங்களைத் தட்டியழைத்து, உணவு கொண்டு வரும்படி பணித்தான்.

இளவரசி பதிலேதும் கூறவில்லை. அவள் விழிகள் அறையின் கோலத்தையும், கீழே சிதறிக் கிடந்த பொருட்களையும் வெறித்துக் கிடந்தன. அவள் உடைகள் இன்னும் ஈரம் உலராமலிருப்பதையும் சுருண்ட குழல்கள் நனைந்து கிடப்பதையும் கவனித்தான் மன்னன். அவள் சென்று வந்த இடம் பற்றித் தெரிந்திருந்ததால் எதிர் பாராதவிதமாக அவள் பவநாசினி நதியில் விழுந்திருக்கிறாள் என்பதையும் யூகித்தான். அவள் குழல்களைப் பிணைத்திருந்த பட்டுக் கயிறுகளைப் பிரித்து கூந்தலைக் கோதி காற்றில் உலரவும் விட்டான். இளவரசியின் உஷ்ணம் மெள்ள இறங்கத் தொடங்கியது, அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

உணவுத் தட்டுடன் உள்ளே நுழைந்த பணிப்பெண்ணின் விழிகள், மன்னன் செய்து கொண்டிருந்த பணியைக் கண்டதும் வியப்பை வெளிப்படுத்தின. “பிரடி...” என்று ஏதோ கூற வந்தவளை பார்வையால் அடக்கிய மன்னன் ஏதும் பேச வேண்டாமென்றும் சைகை செய்தான்.

இளவரசியின் விழிகள் அச்சமும் வியப்பும் கலந்து கிடந்த பணிப்பெண்ணின் முகத்திலும், அவள் கழுத்தில் தென்பட்ட காயத்திலும் சற்று நிலைத்தன. அவள் குரல், “பெண்ணே, வா இங்கே” என்று கடுமையுடன் அழைத்தது.

மிதமிஞ்சிய அச்சம் முகத்தில் விரலிக் கிடக்க, தன்னை நெருங்கிய பணிப்பெண்ணை நோக்கி அடுத்த உத்தரவும் அதே கடுமையுடன் வந்தது: “அதோ அந்தக் கோடியிலிருக்கும் பேழையைத் திற!”

அறையின் கோடியிலிருந்த பெரும் மரப்பேழையை அணுகி மெள்ள அதைத் திறந்த பணிப்பெண்ணின் விழிகள் அகல விரிந்தன. பொன்னும் மணியும், பவளமும், முத்து மாலைகளும் கற்கள் பதித்த பொன்னாபரணங்களும் அதில் நிறைந்து பளிர்ந்தன.

“நீ விரும்புவதை அதிலிருந்து எடுத்துக்கொள். இரு தினங்கள் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டபின்பு பணிக்கு வந்தால் போதுமானது. மருத்துவரிடம் சென்று காயத்தை கவனித்துக் கொள். நீ போகலாம்” என்றாள் இளவரசி. ஒரு கணம் திகைத்த பணிப்பெண், இரு கரங்களிலும் பொன்னாபரணங்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே விரைந்தாள்.

பணிப்பெண் வெளியேறியதும் மகளைப் பரிவுடன் நோக்கிய மன்னன், “மகளே, என்ன நேர்ந்தது? உன்னை பவநாசியில் யார் தள்ளியது?” என்று வினவினான்.

மன்னனின் பூகத்தை உள்ளுக்குள் வியந்த இளவரசி மெள்ள நிகழ்ந்தவற்றை விளக்கினாள். இடையில் குறுக்கிடாமல் முழுவதும் கேட்ட மன்னன், இறுதியாகக் கூறினான்: “ஆலயத்திற்கு வந்த யாதவ இளவலை நீ சிறை செய்ய முயன்றது தவறுதான் மகளே. ஆனால் அவனைத் தப்பிக்க வைக்க வந்தவன் நிச்சயம் முதியவனுமல்ல, சீனத்து வணிகனுமல்ல” என்றவனின் விழிகள் சிந்தனையைக் காட்டின. சற்றுக் கழித்து அவன் சொற்களும் சிந்தனையுடனேயே உதிர்ந்தன. “ஐந்து கணைகளுடன் கூடிய போர் வில் என்றா கூறினாய்? அப்படியானால் அவன் யாங் சின்னாகத்தானிருக்க வேண்டும். போசள சிங்கணனிமிருந்து தப்பியவன் மீண்டும் பாண்டியரை அடையாமல் வடக்கே யாதவ நாட்டை நோக்கிச் செல்கிறானென்றால் அதற்கு தகுந்த காரணமிருக்க வேண்டும்.”

மன்னனின் சிந்தனையினுடே வாயிலில் நின்றிருந்த வீரன் குறுக்கிட்டான். உள்ளே தயங்கியபடியே நுழைந்தவன், “பிரபு, சோழ நாட்டிலிருந்து நமது ஒற்றன் வந்திருக்கிறான். தங்களை அவசரமாகக் காண விரும்புகிறான்...” என்றான்.

உள்ளே நுழைந்து மன்னனையும் இளவரசியையும் சேர்த்தே வணங்கியவனின் புழுதி படிந்த உடையும், முகத்தில் தெரிந்த களைப்பும் நீண்ட பயணத்திற்குப் பின் நேராக மன்னனைக் காண வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தன. முகத்திலும் இலேசான பதற்றம் தெரிந்தது. அவன் ஏதோ விரும்பத்தகாத செய்தியுடன் வந்திருப்பதைப் புரிந்து கொண்ட மன்னன், “வீரனே, தயங்க வேண்டாம், கூற வந்ததைக் கூறு!” என்றான்.

“பிரபு, காஞ்சியில் கண்ட கோபாலர் சுதந்திர அரசராகத் தம்மை அறிவித்துக் கொண்டார். நமது படைத்தலைவர்கள் சிலரும் அவருக்குத் துணையாக நிற்கிறார்கள்.”

அடங்கத் தொடங்கிய இளவரசியின் உக்கிரம் மீண்டும் எழுந்தது. காலைப் பலமாகத் தரையில் உதைத்து எழுந்தவள், “அத்தனை துணிவு வந்துவிடதா கண்டகோபாலனுக்கு?” என்று இரைந்தாள். அவளைக் கையமர்த்திய மன்னன் வீரனை நோக்கி, “மேலே சொல்” என்றான்.

“பிரபு, காஞ்சியின் காவற்படை தவிர இரண்டாயிரம் வீரர் கொண்ட படையும் திரட்டியிருக்கிறார் கண்டகோபாலன்.”

“அவ்வளவுதானா?” மன்னன் குரலில் சந்தேகம் தொனித்தது.

“காளத்தியிலும் மூவாயிரம் வீரர்களைக் கொண்ட பிரிவு ஒன்று, நாம் எதிர்க்க முற்பட்டால், தடுத்து நிறுத்தக் காத்திருக்கிறது.”

மன்னனின் வலுவான கரங்கள் பின்புறமாகப் பிணைத்துக் கொண்டன. வல்லூறின் விழிகளைப்போல ஜொலித்த கூர்விழிகள் சாளரத்தின் வழியே எங்கோ வெறித்தன. அடர்ந்த புருவங்கள் ஒன்று கூடி, பலத்த சிந்தனையைக் காட்டின. அவன் சிந்தனையினுடே புகுந்தது இளவரசியின் குரல்: “தந்தையே, கண்ட கோபாலனுக்குத் திடீரென இத்தனை துணிவு எங்கிருந்து வந்தது?”

“இது திடீரென ஏற்பட்டதல்ல மகளே, துவக்கத்திலிருந்தே அவன் எண்ணம் சுதந்திரமான மன்னனாவதுதான். அவன் தாயாதி பொத்தப்பி மன்னனால் விரட்டப்பட்டு நம்மிடம் வந்து சேர்ந்தவனை காஞ்சிக்குப் பிரதிநிதியாக அனுப்பியதுதான் நாம் செய்த தவறு. இப்போது மக்களின் ஆதரவில்லாவிட்டாலும் காஞ்சியில் வணிகர்களும், படைத்தலைவர்களும் ஆதரவாக நிற்பது அவனுக்குத் துணியை அளித்திருக்கிறது. இந்த நிலையில் நாம் தாக்குதலைத் தொடங்குவது அதிக சேதத்தை ஏற்படுத்தும்” என்றவனின் புத்தியில் ஏதோ பளிச்சிட்டதற்கு அறிகுறியாக விழிகள் மின்னின. வீரனை நோக்கியவன், “வீரனே! சோழ நாட்டிலும் பாண்டிய நாட்டிலும் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது?” என்றான் வேகத்துடன்.

“பிரபு, பாண்டியர் கொங்கு நாட்டை முழுவதுமாக வசப்படுத்திவிட்டார்கள். ஆனால் கண்ணனூர்க்கோட்டையில் போசள சிங்கணன் இன்னுமிருக்கிறான்.”

மன்னன் விழிகளில் சிந்தனை தீவிரமாக ஓடியது. “சொல் மேலே” என்றான் வீரனை வெறித்துப் பார்த்தபடி.

“சோழ நாட்டை நோக்கி பாண்டியர் படைகள் வரலாம் என்றும் நம்புகிறார்கள். காடவர்கள் மீண்டும் சேதிராயனுடனும் சம்புவரையனுடனும் பாண்டியர் படையெடுப்பை எதிர்பார்த்து, இணைந்திருக்கிறார்கள்.”

இளவரசி குறுக்கிட்டாள்: “தந்தையே!”

“சொல் மகளே!”

“நாம் வடக்கில் யாதவரிடமிருந்தும் தாக்குதலை எதிர்பார்க்கிறோம் அல்லவா?”

“ஆம். அதிலும் நீ யாதவ கிருஷ்ணனைச் சிறையெடுக்க முயன்று, அவனும் தப்பிய பின்பு போர் நிச்சயம்!”

“நாம் படைகளை வடக்கு எல்லையிலிருந்து திருப்புவது அபாயம் என்கிறீர்கள்.”

“ஆம், நிச்சயமாக!”

“அப்படியானாலும் கூட, நம் படைகளை திசை திருப்பாமல் கண்டகோபாலனை ஒடுக்க வழிகள் இருக்கின்றன தந்தையே” என்றாள் ருத்ரம்பாள்.

“அது என்ன வழி மகளே?” மன்னன் குரலில் வியப்பு தெரிந்தது.

“தந்தையே, பொத்தப்பி மன்னனால் ஆரம்பத்தில் விரட்டப்பட்டவன்தான் இந்த கண்டகோபாலன் என்றீர்கள்.”

“ஆம், பொத்தப்பி மன்னன் மன்மசித்தன் கண்டகோபாலனின் பரம எதிரி!”

“அவனை நாம் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டால் என்ன?”

மன்னன் ஒரு கணம் திகைத்தான். “என்ன கூறுகிறாய் மகளே?” என்றான் சற்றுக் கழித்து.

“தந்தையே, நாம் நேரிடையாக கண்டகோபாலனை இப்போது எதிர்க்க வேண்டாம். அவனும் அவன் படைபலமும் தற்போது பாண்டியரால் ஏற்படும் அபாயத்திலிருந்து நம்மைக் காக்கும் அரண். ஆனால் மன்மசித்தனை சற்றுத் தூண்டி விடுவதும், படை உதவியளிப்பதும், ஏற்கெனவே இருமுறை கண்டகோபாலனிடம் தோற்ற மன்மசித்தனுக்குத் துணிவை அளிக்கும். தாயாதிகளின் போரில் எஞ்சியிருப்பவனை நம் பிரதிநிதியாகக் காஞ்சியில் வைத்துக்கொள்வோம். இதனால் நமக்கும் மக்களிடமிருந்தோ வணிகரிடமிருந்தோ எதிர்ப்பேதும் இருக்காது” என்றாள் இளவரசி.

வேற்று நாட்டை ஆக்கிரமித்திருக்கும்போது, அந்த நாட்டின் உட்பகைகளை அவ்வப்பொழுது வளர்த்தும் தனக்குச் சாதகமானவர்களுக்கு உதவியும், ஒரு கட்டுக்குள் வைத்திருப்பது, ஆட்சியை அங்கு நிரந்தரமாக்கும் வழிகளில் ஒன்று என்னும் அர்த்த சாஸ்திரத்தின் ராஜதந்திரத்தை அப்படியே செயல்படுத்தும் இளவரசியின் திட்டம் காகதீய மன்னனை பிரமிக்க வைத்ததால், அவள் ஏற்பாட்டுக்கு அப்போதே ஒப்புக் கொண்டான் அவன். உடனடியாக ஓலையொன்றுடன் படைப்பிரிவு ஒன்றையும் பொத்தப்பிக்கு அனுப்ப உத்தரவிட்டான். ஓலையை எழுதி, உபதலைவன் ஒருவனிடம் எடுத்துச் செல்லப் பணித்தவன் மீண்டும் இளவரசியை நோக்கித் திரும்பி, “மகளே, கண்டகோபாலனின் நிலை, தெற்கில் போசளரின் நிலையையும், சோழ நாட்டின் நிலையையும் வைத்து மாறுபடவும் செய்யலாம் அல்லவா?” என்றான்.

“ஆம் தந்தையே! போசள சிங்கனன் கண்ணனூர்க் கோட்டையில் இன்னுமிருக்கிறான். அவனைக் கடந்துதான் பாண்டியர் சோழ நாட்டை அடைய முடியும். எதற்கும் நானே அதைக் கவனித்து உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன்” என்றாள் ருத்ரம்பாள்.

உண்மையில் கண்ணனூர்க்கோட்டையில் சிங்கனனின் நிலை பெரும் சங்கடத்தில்தான் இருந்தது. கோட்டையின் உச்சியில் நின்று பார்வையை காவிரிக்கரை நோக்கிச் செலுத்தியவனுக்குக் காற்றில் தலை அசைத்த நெற்கதிர்களோ, கூடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த பட்சிகளின் இன்னிசைகளோ, முதிர்ந்த நெல் மணத்துடன் விசிக் கொண்டிருந்த மாலைக் காற்றோ, சாந்தியை அளிக்கவில்லை. வெகு தூரத்தில் காவிரியின் வடகரையிலிருந்து அவ்வப்பொழுது கிளம்பிய புழுதி மண்டலமும், அவ்வப்பொழுது எதிரொலித்த போர்க்களிறுகளின் பிளிறல்களும் அவன் சித்தத்தில் பெரும் சிந்தனையைத் தூண்டியிருந்தன. பாண்டியரின் பாசறையை நெருங்க முயன்ற அவனது வீரர்களை நோக்கி கரையோரத் தொப்புகளிலிருந்து அம்புகள் பறந்து வந்து அணுக வொட்டாமல் அடித்துவிட்டன. எனவே வீரபாண்டியனின் படைகளைப் பற்றிய விவரமேதும் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்புக்கிட்டவில்லை அவனுக்கு. சிந்தனையில்

ஆழ்ந்தபடியே தனது அறைக்குத் திரும்பியவனுக்குத் துணியையும் ஆறுதலையும் அளிக்கக்கூடிய ஓலையொன்றை காத்திருந்தது. போசள மன்னன் வீரசோமேஸ்வரன் படைத்தலைவர்களுடன் தலைநகரைவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டதாகத் தெரிவித்த அந்த ஓலை அளித்த துணிவிடையின் தாக்குதலை எதிர்கொள்ளும் வழிகளைப் பற்றி சிந்திக்க ஆரம்பித்தான் சிங்கணன்.

ஜடாவர்ம சுந்தர பாண்டியன் சேருடன் நடத்திய போரியந்திரங்களையும் பொறிகளையும் பயன்படுத்தி விதங்களையும், போர்க்களிகளையும் வீரர்களையும் அணிவகுத்த முறைகளையும் நேரிடையாகக் கண்டிருந்தான் சிங்கணன். களிறுகளை எப்பொழுதும் பக்கவாட்டில் கொண்டு வரும் பாண்டியர் அணிவகுப்பை எதிர்கொள்ள தகுந்த முன்னேற்பாடுகள் செய்து கொள்ளத் தீர்மானித்தான். தன் உபதலைவனை அழைத்து, படைப்பிரிவுடன் கிழக்கு வாயிலின் எதிரேயிருந்த மரக்கூட்டங்களில் மறைந்திருக்கவும், பக்கவாட்டில் வரும் யானைப் படையைக் கோட்டையை நெருங்குமுன் தாக்கவும் உத்தரவிட்டான். கோட்டைக்குள் எஞ்சியிருந்த வீரர்களைக் கொண்டு போராடுவதே உசிதமென்றும் மன்னன் படைகளுடன் வந்த பின்பு எதிர்த்தாக்குதல் நடத்தலாமென்றும் தீர்மானித்தான் சிங்கணன்.

இரண்டாவது தினம், வடக்கிலிருந்து போசளர் படைப் பிரிவு ஒன்று வந்து கொண்டிருப்பதாக, கோட்டைத் தலைவன் வந்து அறிவித்தான். மன்னனை வரவேற்க கோட்டை வாயிலுக்கு அதிவேகமாக வந்து நின்ற சிங்கணன், வந்த படைப்பிரிவில் மன்னன் வீரசோமேஸ்வரன் இல்லாததையும் அவனுக்குப் பதிலாக போசளர் பிரதான படைத் தலைவனான அப்பணன், குருதி படிந்த உடைகளுடனும் காயமடைந்த வீரர்களுடனும் வருவதையும் கண்டு திகைத்தான்.

கோட்டைக்குள் நுழைந்து சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்ட அப்பணன், நடந்தவற்றை விவரிக்க விவரிக்க சிங்கணனின் தலை சுழலும் ஸ்திதிக்கே வந்தது. தானும் அப்பணனும் கண்ணனூர்க்கோட்டையிலிருக்கும் போசள வீரர்களும் சிக்கியிருக்கும் அபாயம் எத்தனை ஆழமானது என்பதும் புரிந்தது அவனுக்கு.

கொங்கு நாட்டின் வடக்கிலிருந்த கோட்டைகள் மட்டுமின்றி இடைப்பாடி நாட்டையும் சுந்தரபாண்டியன் கைப்பற்றிவிட்டதையும் கொங்கு மக்களின் விடுதலைப் படைகளும், படைத்தலைவர் கிருஷ்ணமல்லரும் தொடுத்த அசுரத் தாக்குதலில் மன்னன் வீரசோமேஸ்வரன் பின்வாங்க நேரிட்டதையும், போசளர் படைப் பிரிவுகள் பல துண்டுகளாகச் சிதறடிக்கப்பட்டு பல திசைகளிலும் தாக்கப்பட்டதையும், தானும் தனது பிரிவுடன் தெற்கில் விரட்டப்பட்டதையும் விவரித்தான் அப்பணன்.

சிங்கணன் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. “அப்படியானால் படைத்தலைவரே, அந்தக் கிருஷ்ணமல்லன் உங்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறானா என்ன?” என்று கேட்டான்.

பலமாகத் தலையசைத்து மறுத்தான் அப்பணன். “இல்லை சிங்கணா, அந்த அரக்கன் பின்தொடரவில்லை. ஆனால் கண்ணனூர்க் கோட்டைக்கு மூன்றுகாத தூர மிருக்கையில் கொங்கு நாட்டின் கிழக்கு எல்லையிலிருந்து பாண்டிய இளவல் ஆதித்யன் எங்களை வழிமறித்துத் தாக்கினான். மின்னலைப்போல நமது படைப்பிரிவை ஊடுருவிய அவன் புரவிப்படை, பாதிக்குமேல் அழித்துவிட்டு எதிர்ப்புறமாகச் சென்றுவிட்டது. நமக்கு வடகிழக்கில் ஆதித்யனும், நேர் வடக்கிலிருந்து கிருஷ்ண மல்லனும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“அப்படியானால் நாம் மூன்று பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டிருக்கிறோமா?” என்ற சிங்கணன் முகத்தில் கவலை தெரிந்தது.

“ஆம் சிங்கணா, ஆனால் யார் நம்மை முதலில் தாக்கப் போகிறார்கள் என்பதோ, பாண்டியரின் உத்தேசம் என்னவென்பதோ விளங்கவில்லை” என்ற அப்பணன், சற்று நேரம் மௌனம் சாதித்தான். தமிழகத்திலிருந்து போசளர் ஆதிக்கம் வேரோடு கிள்ளியெறியப் படப்போவது நன்றாகப் புரிந்தது அவனுக்கு. வறண்ட முறுவல் ஒன்றுடன் எழுந்தவன் கால்களைத் திடமாக ஊன்றி நின்றான். அடுத்து ஒலிக்க அவன் சொற்களிலும் திடமிருந்தது: “சிங்கணா, வீரர்களை அணிவகுக்க உத்தரவிடு.”

சிங்கணன் முகம் மாறியது. “எதற்கு படைத்தலைவரே?” என்றான் குரலில் சந்தேகமும் கலக்கமும் ஒலிக்க.

அப்பணன் பதில் தெளிவாக வந்தது. “கோட்டையில் அடைபட்டுக் கிடக்க நான் விரும்பவில்லை, சிங்கணா. தலைநகர் திரும்பவும் வழியில்லை. வீரபாண்டியனை எதிர்கொண்டு போரில் வீரனாகவே மடிய விரும்புகிறேன்” என்றான் அப்பணன் திடமாக. வாயிலிலிருந்த வீரனை அழைத்து உபதலைவர்களை அழைத்து வரவும் ஆணையிட்டான்.

சிங்கணனின் மறுப்பும் வேண்டுகோளும் பயனளிக்க வில்லை. “படைத்தலைவரே! நான் கூறுவதை சற்றுக் கேளுங்கள். நாம் வெளியேறிப் போரிடுவது அபாயகரமானது. கோட்டைக்குள்ளிருந்து போரிடுவதுதான் நமக்கும் நம் வீரர்களுக்கும் பாதுகாப்பு. சற்று நிதானியுங்கள்” என்ற சிங்கணன் குரலில் கெஞ்சல் இருந்தது.

படைத்தலைவன் சிங்கணன் மீது வெறுப்பு வழிந்த விழிகளைத் திருப்பினான். “சிங்கணா, உனக்கு உயிர்பிழைக்க ஆசையிருந்தால், இப்பொழுதே வெளியேறிவிடு. கிழக்கே கங்க நாட்டு எல்லையோரமாகச் சென்றால் உயிர்பிழைக்க சந்தர்ப்பம் உண்டு. நான் வீரபாண்டியனை எதிர்கொள்ளத் தீர்மானித்துவிட்டேன்” என்ற அவன் சொற்களிலும் வெறுப்பு தொனித்தது.

அப்பணன் உத்தரவின்படி அங்கு வந்து கொண்டிருந்த போசள உபதலைவர்களை விலக்கிக் கொண்டு வீரன் ஒருவன் தலை தெறிக்க ஓடி வந்தான். “படைத்தலைவரே! படைத் தலைவரே! வீரபாண்டியன் படைகளுடன் கோட்டையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறான்!” என்று அறிவித்தான் முச்சிரைக்க!

சிங்கணனுடன் கோட்டை மதிலுக்கு அவசரமாக விரைந்து வந்து நின்ற அப்பணன், எதிரே விரிந்த காட்சியைக் கண்டு பிரமித்தான். முன்னால் யந்திரப் பொறிகளுடனும், பக்கவாட்டில் போர்க்களிறுகளுடனும் இடதுபுறத்தில் புரவி வீரர்களுடனும் அணிவகுத்திருந்த பாண்டியர் படை, கண்ணூர்க்கோட்டையை விழுங்க வரும் பெரும் கால சர்ப்பம்போல நிதானமாக நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

25. சுந்தர காண்டம்

ஸர்ப்பவியூகத்தின் மீது விழிகளை ஓட்டிய சிங்கணனுக்கு, அதுவரையில் விடுபடாதிருந்த புதீர்களுக்கு விடை கிடைத்தது. முக்காலுக்கும் மேல் சோழ நாட்டிலிருந்து கரைந்துவிட்டதாகக் கருதிய சோழர் படைகள் சென்ற இடம் எதுவென்பதும் புரிந்தது.

அவன் அறிந்திருந்த பல சோழ உப தலைவர்கள் அந்தப் படை வரிசைகளில் தெரிந்தனர். சோழர்களும் பாண்டியர்களும் ஏதோ ஒரு வகையில் இணைந்திருக்க வேண்டும் என்று விக்கலன் கூறிய வார்த்தைகளை நிரூபித்தார்கள் அவர்கள். பார்வையை ஸர்ப்பவியூகத்தின் மீது ஓட்டியவன், தலைப் பகுதியில் வந்து கொண்டிருந்த அசுர யந்திரப் பொறிகளையும், அவற்றின் முகப்பில் வந்து கொண்டிருந்தவளையும் கண்டதும் திகைப்பில் உறைந்தான்.

‘இடைப்பாடி நாட்டின் கோட்டையிலிருந்து தப்பி, காவிரியின் வெள்ளத்தில் தலைகுப்புற விழுந்து மறைந்து விட்ட யாங்சின் உயிர்பிழைத்து, எப்படி பாண்டியர் படையில் வந்து சேர்ந்தான்?’ என்று குழம்பியவன், சற்று கூர்ந்து கவனித்தான். வருபவன் யாங்சின் அல்ல என்பதையும் அவனைப்போலவே உருவம் கொண்ட வேறு சீனத்து வாலிபன் என்பதையும் புரிந்து கொண்டான். இடைப்பாடி கோட்டையிலிருந்தபோது உத்தமபாளையத்திலிருந்த வந்த தூதன் கூறிய வார்த்தைகள் அவன் சித்தத்தில் எதிரொலித்தன. யாங்சின்னைக் கண்டு அவன் பிரமித்ததும் இரு தினங்களுக்கு முன்பாக உத்தமபாளையத்தில் கண்டதாகக் குழறியதும் அவன் நினைவுக்கு வந்தன.

குழப்பம் நிறைந்த சித்தத்துடன் திரும்பியவன், கோட்டை வாயிலினருகில் வீரர்கள் அணிவகுத்து நிற்பதையும் படைத்தலைவன் சரமாரியாக உத்தரவுகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு மளமளவென்று கீழிறங்கினான். அவன் கீழே இறங்கவும் பாண்டியர் படையின் யந்திரங்கள் இயங்கி தீப்பந்தங்களையும் வேல்களையும் எரியம்புகளையும் எறியத் தொடங்கவும் சரியாக இருந்தது. பெரும் வேகத்துடன் வந்து விழுந்த தீப்பந்தங்களினால், இரு மாளிகைகளும் வீரர் குடியிருப்பும் புற்றி எரியத் தொடங்கின. கலையத் தொடங்கிய அணிவகுப்பைத் திறமையுடன் அடக்கிய அப்பணன் எரிந்து கொண்டிருந்த பகுதியை ஒருமுறை வெறித்தான். அடுத்து கோட்டைக் கதவுகளைத் திறக்கும்படி உத்தரவு பிறந்தது அவனிடமிருந்து. தனது வாளையும் கவசங்களையும் தரித்துக் கொண்டு படைத்தலைவனுடன் முன்னணிக்கு விரைந்தான் சிங்கணன்.

இரும்பில் வார்க்கப்பட்ட சிலைபோல தனது பெரும் சாம்பல் நிறப் புரவியிலமர்ந்து கோட்டையை உற்று நோக்கியபடி, பாண்டியர் படைகளின் முன்னாலிருந்தான் வீரபாண்டியன். கோட்டைக் கதவுகள் திறக்கப்படுவதை அவன் கழுக்குக் கண்கள் கவனித்தன. அடுத்து அவன் இடது கரம் உயர்ந்து, யந்திரப் பொறிகளை நிறுத்துமாறு சைகை செய்தது. அதேசமயத்தில், கிழக்கு வாயிலின் எதிரில் சிங்கணன் அனுப்பியிருந்த படைப்பிரிவு, பாண்டியர் படைகளைப் பக்கவாட்டிலிருந்து தாக்கும் உத்தேசத்துடன் பாய்ந்து வந்ததையும் அவன் விழிகள் கவனித்தன. அவன் கழுக்குக் கண்களில் பயங்கரச் சாயை ஒன்றும் படர்ந்தது. தன் நீண்ட வாளை உயர்த்தி, யுவானுக்கு சமிக்ஞை செய்தவன், தனது புரவியைக் கால்களால் உதைத்தான். அந்த சாம்பல் நிறப் புரவி பயங்கரக் கனைப்பொன்றை வெளியிட்டு, திறக்கத் தொடங்கிய வாயிலை நோக்கி அதிவேகமாகப் பாய்ந்தது.

கிழக்கிலிருந்து அம்புகளையும் வேல்களையும் வீசியபடி பாய்ந்து வந்த போசளர் புரவிப்படையைக் கண்ட யுவானின் சிறு விழிகள் சுருங்கி மெல்லிய மீசையும் ஒருபுறம் இழுபட்டது. பொறிகளை இயக்கிய வீரர்களுக்கு அவன் செய்த சமிக்ஞையைத் தொடர்ந்து அவை போசள வீரர் பிரிவை நோக்கித் திரும்பியது மட்டுமின்றி கட்டுக்கட்டாக அடுக்கப்பட்டிருந்த வேல்களையும் எரியம்புகளையும்

தரைக்குமேல் சற்று உயரத்தில் சரமாரியாகப் பொழியத் தொடங்கின. அத்தனை தூரம் வேகத்துடன் அந்தக் பொறிகள் தாக்கக்கூடும் என்பதை எதிர்பார்த்திராத போசள உபதலைவன் அந்த சீனன் புரவியிலிருந்து குதித்து, பொறிகளை இயக்குபவர்களுக்கு ஏதோ உத்தரவிட்டு, போர்க்களிறுகளை நோக்கிச் செல்வதையும் கவனித்தான். அவன் உத்தேசத்தைப் புரிந்து கொண்ட போசளர் உபதலைவன் அடுத்து நேரக்கூடிய அபாயத்தை உணர்ந்து கொண்டதால், தன் வீரர்களை மீண்டும் கிழக்கு வாயிலை நோக்கித் திரும்பவும் கோட்டைக்குள் நுழைந்து விடவும் உத்தரவிட்டான். அத்தகைய நிலையில் எந்தப் படைத்தலைவனும் இடக்கூடிய உத்தரவுதான் அது. ஆனால் அதுவே போசள வீரர்களின் உயிரைக் குடிக்கும் யமனாகவும், கண்ணனூர்க்கோட்டையின் அழிவிற்கும் காரணமாகி விடுமென்பதை அடுத்து உணர்ந்த போசளர் உபதலைவன் திகைத்தே போனான்.

பொறிகளை இயக்குவதை நிறுத்த சமிக்ஞை செய்த யுவான் முன்னணியிலிருந்த போர்க்களிறு ஒன்றின் மீது ஆரோகணித்து அந்தப் பிரிவைத் தன்னைத் தொடருமாறு உத்தரவிட்டு கிழக்கு வாயிலை நோக்கி விரைந்தான். உள்ளே நுழைந்த போசள வீரர்களைத் தொடர்ந்து முடிவீட முயன்ற கோட்டைக் கதவுகளை இடித்துக் கொண்டு யுவானின் போர்க்களிறுகள் உள்ளே நுழைந்தன.

யுத்தம் என்று வந்தபின் எதிரிகளை உயிருடன் விடுவதோ, காயங்களுடன் தப்பவிடுவதோ, பின்னாளில் அபாயம் என்பதாலும், காயங்களுடன் விழுந்துவிடும் வீரர்களுக்கு, வாழ்க்கை பிறகு கடினமாகிவிடுமே என்ற நல்லெண்ணத் தாலும், எதிரிகள் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி கொல்லப்பட வேண்டும் என்ற சீனத்துப் போர் சித்தாந்தத்தில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்த யுவான், யானைகளைக் கொண்டு எதிரிகளை வீசியெறிதல் அறவே கூடாதென்றும் கால்களிலிட்டுத் துவைத்துவிட வேண்டுமென்றும் திட்டமான உத்தரவிட்டிருந்தான். களிறுகளைத் தொடர்ந்து எரியம்புகளை விசிறும் பொறிகளையும் கொண்டு வரப் பணித்திருந்தான்.

யுவான் நுழைந்து சென்ற கிழக்கு வாயிலின் வழி முழுவதும் வாட்களும், உடைந்த வேல்களும், நசங்கிய கவசங்களும், போசள வீரர் சடலங்களுமாக ஏதோ குறாவளி கடந்து சென்ற வழியாகவே கிடந்தது. கோட்டையின்

நடுப்பகுதியில் யுவானை எதிர்கொண்ட படைத்தலைவன் அப்பணனுக்கு அவன் விரும்பியபடியே விரமரணத்தளைதில், தாராளமாக அளித்த யுவான், யந்திரப் பொறிகளைக் கொண்டு உட்பகுதி முழுவதையும் தீக்கிரையாக்கத் தொடங்கினான்.

தெற்கு வாயிலில் வீரபாண்டியனுடன் போராடிக்கொண்டிருந்த சிங்கணனுக்குப் படைத்தலைவன் அப்பணன் மடிந்த செய்தியும் எட்டியது. சிவந்துவிட்ட விழிகளுடன் வெகு முர்க்கமாகத் தனது வாளை வீசத் தொடங்கியவன், வீரபாண்டியனின் கழுத்திலும் தோள்களிலும் இரண்டொரு கீறல்களையும் ஏற்படுத்தினான். வீரபாண்டியனின் இதழ்களில் விபரீதமானதொரு புன்னகை மலர்ந்தது. ஒருபுறமாக இழுக்கப்பட்ட இதழ்களின் முறுவலில் தனது விதி தொக்கி நிற்பதை உணர்ந்தான் சிங்கணன். வாளை இடது கரத்துக்கு மாற்றிக் கொண்ட வீரபாண்டியனின் வலது கரம், அதுவரை கச்சையில் உறங்கிக் கிடந்த அவனது பிரத்யேகமான ஆயுதத்தில் பதிந்தது. பாண்டியர் இலச்சினை பதித்த பொற்கோடரி அது!

மன்னன் சுந்தரபாண்டியனின் குறுக்கீடும், கருணையும் மட்டும் இல்லாமலிருந்தால் சேர நாட்டுப் போருக்கு முன்பே சிங்கணன் அந்தக் கோடரிக்கு இரையாகியிருக்க வேண்டியவன் என்பதையும், தமிழகத்து மக்கள் அவனால் பட்ட இன்னல்களையும் ஒருமுறை எண்ணிய வீரபாண்டியனின் வாள் கனவேகத்தில் சுழலத் தொடங்கியது. சக்கர வட்டமாகச் சுழன்ற அந்த வீச்சிலிருந்து விடுபட தனது வாளை சிரமத்துடன் விடுவிக்க முயன்ற சிங்கணனின் வாள் அவன் கரத்தைவிட்டுப் பறந்தது. அதே வினாடியில் வீரபாண்டியன் கச்சையில் அதுவரை கிடந்த அந்தக் கோடரி அசுர வேகத்துடனும் தாகத்துடனும் பறந்து சிங்கணனின் கவசத்தை உடைத்துக் கொண்டு அதன் பிடி மட்டும் வெளியே தெரிய ஆழமாக அவன் மார்பில் பாய்ந்து நின்றது.

எந்த மண்மீது ஆசை வைத்து, அதன் மக்களை வருத்தினானோ, அந்த மண்ணில் சிங்கணனின் உயிரற்ற உடல் விழுந்து புரண்டது. வாளை உயர்த்திப் போரை நிறுத்த உத்தரவிட்ட வீரபாண்டியன் போசள வீரர்களை அழைத்து, சிங்கணன் உடலை எடுத்துச் செல்ல அனுமதித்துவிட்டு கோட்டைக்குள் பிரவேசித்தான்.

உள்ளே நுழைந்த வீரபாண்டியன், எதிரே விரிந்த காட்சியைக் கண்டு பிரமித்தான். எந்த அபாயத்திலும் ரசனையைக் கைவிடாத அவன் சித்தம், யுவான் உள்ளே விளைவித்திருந்த காட்சியைக் கண்டதும் திரேதாயுகத்திற்கே சென்றது!

லங்காதகனம் முடிந்தபின் இலங்கையை விட்டுக் கிளம்பிய அனுமன், ஒருமுறை திரும்பி நோக்கினான். அந்த இலங்கை பிரளய காலத்தில் பிறும்ம கோபத்தால் அழிக்கப்பட்ட பூமியைப் போலிருந்தது என்ற வால்மீகியின் வர்ணனைக்குப் பொருளை நேரிடையாக உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது யுவானால் அழிக்கப்பட்ட கோட்டையின் உட்பகுதி!

கண்ணனூர்க் கோட்டையின் உள்ளேயே படைத்தலைவர்களையும் வீரர்களையும் தகனம் செய்ய உத்தரவிட்ட வீரபாண்டியன், இரண்டாவது தினம், வெள்ளி முளைக்கும் நேரத்தில் படைகளுடன் காடவ எல்லையை நோக்கி நகர்ந்தான்.

காடவர் தலைநகரான சேந்தமங்கலத்தில், நீண்ட காலத்திற்குப் பின் ஒன்று சேர்ந்திருந்த நண்பர்களுக்கு ஆடம்பரமான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. மலையமானும், வீரசம்பன் சம்புவரையனும், சேதிராயனும் அமர்ந்திருக்க, எதிரில் இருந்த மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்களின் முதிர்ந்த முகத்தில் நெடுநாட்கள் காணப்படாத மகிழ்ச்சி தெரிந்தது. விருந்து முடிந்து, தாம்பூலம் தரிக்க நால்வரும் முற்றத்தில் வந்து அமர்ந்து அளவளாவியபோது, வீரசம்பன் தன் வியப்பை நேரிடையாகவே தெரிவித்தான். “காடவ மன்னா, தங்கள் மைந்தனின் சுபாவம் இத்தனை தூரம் மாறக்கூடுமென்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இந்த மாறுதல் மிகுந்த மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.”

மலையமானும் ஆமோதித்தான். “ஆம் மன்னா, நாம் மீண்டும் இப்படி இணைவோம் என்பதையும் எதிர்பார்க்க வில்லை.”

காடவ மன்னன் முகத்திலிருந்த மந்தகாசம் விரிந்து, “நானே எதிர்பார்க்கவில்லையே, தஞ்சைத் துறவியார் இதை இத்தனை விரைவில் சாதித்தது அதிசயம்தான்” என்றான் முறுவலுடன்.

காடவராயன் வெகு அடக்கமாக இருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ள, சிரமப்பட்ட முயன்றுகொண்டிருந்தான்.

அவன் அடக்கத்தை இன்னும் உயர்த்தியது வீரசம்பனின் அடுத்த கேள்வி. “மன்னா, ஏன் காடவராயனுக்கு இன்னும் இளவரசுப் பட்டம் கட்டவில்லை?”

காடவ மன்னனின் மந்தகாசம் விரிந்து நகைப்பாகவே ஒலித்தது. “நடத்திவிட வேண்டியதுதான். அவனுக்கு கொங்கு நாட்டு இளவரசியை மணமுடித்துவிட ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். துறவியாரும் இதுபற்றி சோழ இராஜேந்திரரிடமும் அவநிதனிடமும் பேசி முடிப்பதாகக் கூறியிருக்கிறார். மண விழாவையும் பட்டம் சூட்டுவதையும் உங்கள் ஆதரவுடன் ஒன்றாகவே நடத்திவிடலாம்” என்றான் மன்னன்.

சிற்றரசர்களின் முகங்கள் விளக்கெண்ணெயில் ஊறவைத்த வேப்பங்காயை விழுங்கியது போலாயிற்று. கொங்கு இளவரசியைக் காடவராயனுக்கு மணமுடிக்க துறவியாரே இசைந்தார் என்றால் அதன் பொருள் இன்னதென்பதும் விளங்கிற்று அவர்களுக்கு. இராஜேந்திரருக்குப் பின் வாரிசற்ற சோழ அரியணையில் இந்த முரட்டு ராட்சதன் அமர்வதா? அவர்கள் மனத்தில் பொறாமைத் தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்து அவர்கள் உள்ளங்களைச் சுட்டது. இதுபற்றி துறவியாரிடம் பிறகு விவாதிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தவர்கள், தங்களது வாரிசுகள் எந்த விதத்தில் குறைந்தவர்கள் என்று சிந்திக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

தான் கொட்டிவிட்ட வார்த்தைகளின் விளைவை உணராத காடவ மன்னன், உற்சாகத்துடன் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே போனான். காடவராயனின் அடக்கம் அபரிமிதமாக உயர்ந்திருந்தது!

வீரசம்பன் இடைமறித்தான், “பாண்டியர் தாக்குதலைப் பற்றி ஏதேனும் செய்தி வந்ததா மன்னா?”

மன்னன் பதில் அலட்சியமாக வந்தது. “நம் ஒற்றர்கள் இதுவரை ஏதும் தெரிவிக்கவில்லை. பாண்டியர் படைப் பிரிவும் ஒன்றும் பெரிதாக இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. அவர்கள் மேற்கிலிருந்துதான் வரவேண்டுமென்பதால் மேற்கெல்லையில் நமது வீரர்கள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். உங்களது படைப்பிரிவுகள் கெடிலத்தில் தென்கரையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. நாம் இணைந்திருப்பதை அறிந்தால் ஒருவேளை பாண்டியர் அப்படியே திரும்பிவிடவும் கூடும்.”

அதற்கு மேல் பேச்சை வளர்க்க விரும்பாத வீரசம்பன் நேரிடையாகவே கேட்டான். “மன்னா, இந்தப் போருக்குப் பின்பு பொக்கிஷங்களில் எங்களுக்கு எத்தனை பங்கு அளிக்கப் போகிறீர்கள்?” என்று.

காடவ மன்னனுக்கும் அடக்கமே உருவாக அமர்ந்திருந்த காடவராயனுக்கும் முகம் மாறியது. “பொக்கிஷமா? பங்கா? என்ன கூறுகிறீர்கள்?” என்றார்கள் ஒரே குரலில்.

மிரண்ட விழிகளுடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டு விழித்த சிற்றரசர்களை நோக்கிய காடவ மன்னன், “பொக்கிஷங்களை உங்களுக்கு அளிப்பதாக யார் கூறியது?” என்றான்.

வீரசம்பனும் மலையமானும் எழுந்தே விட்டார்கள். திகைப்பில் அவர்கள் விழிகள் தெறித்து விழுந்துவிடும் போலிருந்தன. சேதிராயனின் பருத்த சரீரம் அவனைச் சட்டென்று எழுந்திருக்க விடாமல் சங்கடப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஒருவிதமாக தனது இருக்கையைப் பின்னால் தள்ளி சற்றுத் தடுமாறி எழுந்து நின்றவன், “காடவ மன்னா, என்ன இப்படிக் கூறுகிறாய்? இது நியாமே அல்ல!” எங்களை ஏமாற்ற எண்ணாதே” என்றான் ஆத்திரத்தில் குழறியபடி.

“இதில் என்ன அநீதி இருக்கிறது? பொக்கிஷங்களைப் பற்றி நான் ஏதும் கூறவேயில்லையே. நீங்களாக அப்படி நினைத்துக் கொண்டால் நான் எப்படி அதற்கு பொறுப்பாக முடியும்?” காடவ மன்னன் குரலில் சற்றுக் கடுமை ஒலித்தது.

சேதிராயனின் பருத்த உடல் குலுங்கியது. “நாங்களே அப்படி நினைத்துக் கொண்டோமா? எங்களை அழைப்பதையும் அழைத்துவிட்டு இப்போது இப்படிக் கூறுவது முறையல்ல மன்னா, முறைதவறி நடக்க முயலாதே. விளைவுகள் விபரீதமாகிவிடும்” என்று இரைந்தான் அவன்.

காடவராயன் வேகமாக எழுந்து சேதிராயன் முன்பாக வந்து நின்றான். அவனது அபரிமிதமான அடக்கம் அடியோடு காணாமல் போயிருந்தது. சேதிராயனின் சிவந்த விழிகளையும் பருத்த உடலையும் ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்தவன், “சேதிராயா! என்ன விபரீதம் நிகழும்?” என்றபடியே தன் வாளைப் புதிவரை உருவினான்.

சேதிராயனின் பருத்த உடல் மேலும் குலுங்கியது. பற்களை நறநறவென்ற கடித்தவன், “அற்பச் சிறுவனே, என்

முன்பாக வாளை உருவ என்ன துணிச்சல் உனக்கு?'' என்றபடி தனது பெரும் வாளை உறையிலிருந்து விடுவிக்கவும் முயன்றான். ஆனால் அந்த வாள் சமய சந்தர்ப்பம் அறியாமல் படாடோபமான அவன் உடைகளில் சிக்கிக் கொண்டு அவசரத்திற்கு வெளிவராமல் மறுத்து அவன் பருத்த உடலை மேலும் குலுங்க வைத்தது.

வீரசம்பனின் குரல் மீண்டும் ஒலித்தது: "தஞ்சைத் துறவியார், பொக்கிஷங்களில் பாதியை எங்களுக்கு நீ அளிக்கப் போவதாகக் கூறித்தான் படை உதவி கோரினார். மன்னா! நாங்களும் அதற்கு இசைந்துதான் எங்கள் படைகளை அழைத்து வந்து காடவ வீரர்களுடன் கலக்க விட்டிருக்கிறோம்" என்றான்.

காடவ மன்னனின் சித்தம் குழம்பியது, "அப்படியேதும் நான் அவரிடம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையே" என்றான் குழப்பம் நிறைந்த குரலில்.

சிற்றரசர்களின் எதிர்க் கேள்விகளும், மன்னன் மறுப்பும் காடவராயனின் மூட்டுக் குரலும் சேர்ந்து ஒலித்து, அங்கு ஒரு குழப்பமான சூழ்நிலை நிலவியது சற்று நேரம்.

வாயிலில் நின்ற சிற்றரசர்களின் மெய்க்காவலர்களை விலக்கிக் கொண்டு, மலையமானின் வீரன் ஒருவன் உள்ளே வெகு பதற்றத்துடன் ஓடி வந்தான்.

"பிரபு, பிரபு!" என்று அவன் விடுத்த அழைப்பு சிற்றரசர்களின் செவிகளில் விழாமற் போகவே, பொறுமையிழந்த வீரன், "பிரபு!" என்ற பலமாக மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு இரைந்தான்.

சட்டென்று ஓர் அமைதி நிலவியது அங்கே. வீரன் குரல் மீண்டும் இரைந்து ஒலித்தது. "பிரபு, தெற்கிலிருந்து வீரபாண்டியன் காடவர் எல்லைக்குள் பிரவேசித்துவிட்டான்."

அங்கிருந்த அனைவருமே ஏதோ பளீரென்று மின்னல் தாக்கியதாக உணர்ந்தார்கள். அடுத்து அனைவரும் வேகமாக வெளியே விரைய முற்பட்டார்கள்.

சேதிராயன் மட்டும் இன்னும் தன் வாளை வெளியில் எடுக்க சிரமப்பட்டு முயன்று கொண்டிருந்தான்.

26. உயிரோவியம்

கெடிலத்தின் இரு கரைகளிலுமிருந்த படைகளை இணைத்துவிட உத்தேசித்த காடவராயன், வடகரையிலிருந்த தனது வீரர்களை ஆற்றைக் கடந்து தென்கரைக்கு வந்துவிட உத்தரவிட்டிருந்தான். வீரர்கள் அந்த உத்தரவைப் பாதீவரை மட்டுமே நிறைவேற்ற முடிந்தது. பாதி ஆற்றைக் கடந்த காடவராயன், தன் பொதிவண்டிகள் வரும் அதே பாதையில் பாண்டியரின் புரவிப் படைப் பிரிவின் முன்னால் ஆதித்யன் கனவேகத்தில் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு திகைத்தான். அவனை மேற்கொண்டு, சிந்திக்க விடாத பாண்டியரின் புரவிப் படைப்பிரிவு, காடவர் அணிவகுப்பை ஊடுருவி பல துண்டுகளாகப் பிரித்தது. ஆதித்யன் கரத்திலிருந்த வாள் கரகரவெனச் சுழன்றதையும் காடவ வீரர்கள் வரிசையாக மண்ணில் சரிந்ததையும் கண்ட காடவராயன், எஞ்சிய தனது வீரர்களுடன் புரவியைத் திருப்பிக் கொண்டு, மீண்டும் சேந்தமங்கலத்தை நோக்கி விரைந்தான். அங்கும் அவனுக்கு நிலைமை ஆதரவாக இருக்கவில்லை.

தெற்கிலிருந்து எதிர்பாராமல் படைப் பிரிவொன்று சீனத்து வாலிபன் ஒருவனுடன் வந்து சேந்தமங்கலத்தைச் சுற்றி வளைத்திருந்தது. கெடிலத்தின் தென்கரையில் மலையமானும் சம்புவரையனும் வீரபாண்டியனின் படைப் பிரிவால் சுற்றி வளைக்கப் பட்டுந்தார்கள். மூன்று பக்கங்களிலும் ஏற்பட்ட தாக்குதலில் இனி காடவ அரசோ, சிற்றரசர்களோ தப்பிப் பிழைக்க வழியேதும் இல்லையென்பதை ஒரு ஜாம நேரப் போரில் புரிந்து கொண்ட காடவராயன் தன் வீரர்களுடன் பின்வாங்கி கெடிலத்தின் பாதையிலேயே விரைந்து மறைந்தே போனான்.

சுவாரசியமே இன்றி அந்தப் போரை நடத்திய வீரபாண்டியனுக்கு அந்தப் போர் வெறும் விளையாட்டாகவே இருந்தது மட்டுமின்றி, “பல்லவன் நடுங்கப்போர் விளையாடி” என்று அவன் மெய்கீர்த்தி எழுதப்படவும் காரணமாயிற்று. காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்கனைச் சிறை செய்த வீரபாண்டியன், அவன் முதுமைக்கு மதிப்பளித்து தக்க காவலுடன் ரதமொன்றில் துறவியாரின் உத்தரவின்படி தஞ்சைக்கு அனுப்பி வைத்தான். கொங்கு நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பொக்கிஷங்களோ, காடவராயனோ சேந்தமங்கலத்தில் இல்லையென்பதை வந்து அறிவித்தான் ஆதீத்யன். அதுபற்றிக் கவலைகொள்ள வேண்டாமென ஆதீத்யனிடம் கூறிய வீரபாண்டியன், துறவியாரின் அழைப்பின் பேரில் அவனைத் தஞ்சைக்குச் செல்லவும் பணித்தான்.

மழையைப் பொழிந்துவிட்ட மேகங்கள் விலகிச் சென்றுவிட்டதால் சுத்தமாகத் துடைக்கப்பட்டிருந்தது நீலவானம். கதிரவன் ஒளி பரவத் தொடங்கிய அந்த காலப் பொழுதில், தஞ்சைக் கோட்டை மதில்களின் பொந்துகளில் மழைக்கு அஞ்சி உள்ளே கிடந்த மைனாக்களும் கிளிகளும் வெளியே தலையை நீட்டி இனிமையாகக் குரலெழுப்பியபடி பறந்தன. நந்தவனத்து மரக்கிளைகளில் வந்து அமர்ந்து நீர்த்துளிகளை உதிர்த்து தரையைச் சிலிர்த்த வைத்தன!

ஈரமான புற்களைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்த மான்கள், திடீரென விழுந்த நீர்த் துளிகளால் திடுக்கிட்டு ஓட முயன்றன. ஓட முற்பட்டால் அப்பாவினைக் காரணமின்றி விரட்ட உலகில் பலர் இருக்கிறார்கள் என்பதை நிரூபிப்பது போல், மந்திகள் மரத்தின் உச்சியிலிருந்து சரசரவென இறங்கி அந்த மான்களைத் துரத்திச் சென்றன.

உப்பரிகைச் சாளரத்தினருகில் தலைநீட்டிய மரக்கிளையின் பறந்து வந்து அமர்ந்தது ஒரு குயில். தலையைச் சாய்த்து சாளரத்தினருகில் அமர்ந்திருந்த பூங்கோதையைப் பார்த்தது. எங்கோ வெறித்துக் கிடந்த அவளது பார்வையையும், முகத்தில் அப்பிக் கிடந்த சோகத்தையும் காணப் பொறுக்காமல், இருமுறை தனது இனிய குரலில் அழைத்துப் பார்த்துவிட்டுப் பறந்தது.

உணர்ச்சிகளின் கலவையாக நிறைந்து கிடந்தது பூங்கோதையின் சித்தம். தஞ்சை அரண்மனைக்கு வந்தது முதல் அன்பையும் பரிவையும் அள்ளிக் கொண்டிய துறவியார் சில தினங்களாக அவளைக் கவனிக்கவும் நேரமின்றி புரவியிலும் ரத்திலுமாக எங்கோ செல்வதும், ஓலைகளை வெவ்வேறு திசைகளுக்கு அனுப்பி வைப்பதுமாகத் தோன்றித் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தார். தந்தை அவநிதன், போசளர் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட பின்னரும் கூட தன்னைக் காண வரவில்லையே என்ற ஏக்கமும் அவள் உள்ளத்தில் வாட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவ்வப்பொழுது வந்து செய்திகளை அறிவித்து, ஆறுதல் கூறிச் சென்ற விஜயன், கண்ணூர்க் கோட்டை வெல்லப்பட்டதையும், காடவ மன்னன் சிறைப்பட்டதையும் கூறியபோது கூட அவள் வெறித்த பார்வையுடனேயே கேட்டுக்கொண்டாள். இனந்தெரியாத சோகத்தில் முழுகிக் கிடந்தவளுக்கு, காடவ மன்னன் தஞ்சைக்கு அழைத்து வரப்பட்டதும் தனி சிறைச்சாலையொன்றில் காவலில் வைக்கப்பட்டதும் கூட ஒரு சுவாரசியத்தை உண்டாக்கவில்லை. எவரையோ வரவேற்க கோலாகலமாகத் தயாரான தஞ்சை அரண்மனையும் தோரணங்களும் பந்தல்களும் அவள் சித்தத்தில் பதியவில்லை. பிரமை தட்டிய சித்தத்தின் இடையே எழுந்தது ஒரு விளையாட்டுப் பிள்ளையின் முகம். அதன் விஷம் விழிகள் அவளை உறங்கவோ, உண்ணவோ விடாமல் அடித்து “ஏழையர் ஆவி உண்ணும் இணைக் கூற்றங் கொலோ அறியேன், ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் கொலோ அறியேன்” என்று புலம்பிய ஆழ்வாரின் திருவாய்மொழியின் பொருளைப் புரிய வைத்தன.

சாளரத்தை விட்டு எழுந்தவன் அரண்மனையின் சிற்ப மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தான். தஞ்சையின் அந்தப் பிரசித்தி பெற்ற கலைக்கூடம் அவள் சிந்தைக்கு மெள்ள மருந்தும் விருந்துமாக மாறத் தொடங்கியது. கற்களாலும், தந்தத்தாலும் உலோகங்களாலும் நிறைந்து கிடந்த சிற்பங்கள் நாட்டியக் கலையின் அத்தனை பாவங்களையும், கரணங்களையும் விளக்கின.

இடது பாதம் தூக்கி ஆடும் தாண்டவமுர்த்தியும், மண்ணையும் விண்ணையும் காலால் அளந்துவிட்டு

மூன்றாவது அடிக்கு இடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பெருமானும் சுந்தரனின் திருமணத்தைப் பாதியில் நிறுத்தி அவன் அடிமையென்று வாதிட்டுக் கொண்டிருந்த கிழ பிராமணனும், வந்திக் கிழவி அளித்த பிட்டைத் தின்றுவிட்டு பாண்டியனின் கோபத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் உறங்கிக் கிடந்த சிவபெருமானும், போர் துவங்கக் காத்துக் கிடந்தவர்களைப் பற்றிக் கவலையேதுமின்றி தேர்த்தட்டில் அமர்ந்து காண்டபனுக்கு உபதேசித்துக் கொண்டிருந்த கண்ணனும் அந்த மண்டபத்தில் அழகிய சிற்பங்களாக நின்றிருந்தனர்.

அடுத்து நீண்ட மண்டபத்தில் நிறைந்து கிடந்த சித்திரங்களை அடைந்த பூங்கோதை, பணிப்பெண்ணொருத்தியிடம் வண்ணங்களை குழைக்கப் பணித்துவிட்டு எதிரிலிருந்த சீலையொன்றில் மெள்ள தீட்டத் தொடங்கினாள். வண்ணக் கலவைகளில் மூழ்கி மூழ்கியெழுந்த தூரிகை, சாம்பல் நிறப் புரவியொன்றைப் பாய்ந்து வரச் செய்தது. அதன் நெற்றி முகப்பில் பெரும் முத்து ஒன்றும் ஊசலாடியது.

அரண்மனை வாயிலில் எழுந்த வாழ்த்துக் கோஷங்களோ, ரதங்களும் வீரர்களும் வந்து இறங்கிய ஆரவாரங்களோ, அவள் சித்தத்துக்கு எட்டவில்லை. உருவாகிக் கொண்டிருந்த சித்திரமும், வண்ணங்களும் அவளை ஏதோ கனவுலகத்தில் சஞ்சரிக்க வைத்திருந்தன.

தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்த ஆதித்யனுக்கு அணிவகுத்து நின்ற சோழர் காவற்படை அளித்த வரவேற்பில் அன்பும் மதிப்பும் தெரிந்தது. தாழ்த்திப் பிடித்த வாட்கள் பாண்டியருக்கு நன்றியைத் தெரிவித்தன. அரண்மனை வாயிலில் பேரமைச்சருடன் காத்து நின்ற துறவியாரை வணங்கிய ஆதித்யன், உடன் நின்ற விஜயனை விசாரித்த படியே உள்ளே நுழைந்தான். மேன்மாடத்து அதே அறையில் சாளரத்து இருக்கையிலமர்ந்து ஆதித்யனையும் அமருமாறு பணித்தார் துறவியார். ஆதித்யனின் விழிகள் அங்குமிங்கும் அலை பாய்ந்து யாரையோ தேடுவதைக் கவனித்து விஷமப் புன்முறுவலொன்றைப் படரவிட்டுக் கொண்டார்.

கண்ணனார்ப் போரையும், காவராயன் தப்பியதையும் விசாரித்த துறவியார், அவன் விழிகளில் இன்னும் சலனம்

தென்படுவதைக் கவனித்து, “யாரையேனும் எதிர்பார்க்கிறாயா ஆதித்யா?” என்றார் ஏதும் அறியாதவர் போல, துறவியாரையும் அருகில் நின்ற விஜயனையும், அவர்கள் முகத்தில் தெரிந்த விஷமத்தையும் கவனித்த ஆதித்யன், அவர்கள் தன் மனத்திலோடிய எண்ணங்களை ஊசித்து விட்டார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். சட்டென்று அவன் முகத்தில் ஒரு செம்மை படர்ந்தது. ஆனால் அடுத்து வந்த அவன் சொற்கள் தெளிவாகவே ஒலித்தன. “ஆம் துறவியாரே, கொங்கு நாட்டு இளவரசி இங்கிருப்பது பற்றி அறிவேன். இதுவரையில் என் கண்களில் தென்படவில்லை யென்று தான் பார்த்தேன்” என்றான் ஆதித்யன்.

பட்டவர்த்தனமாக வந்த அவனது பதில் ஆதித்யனிடம் சுற்றி வளைத்துப் பேசுவதோ, மழுப்பலான பதில்களோ அறவே கிடையாது என்பதை நிரூபித்தது. அதே முறுவலுடன் துறவியார் கூறினார். “ஆதித்யா, வீரனாயிருப்பவன் உணர்ச்சிகளை அடக்கப் பழக வேண்டும். உண்மையைக் கூறவும் சமய சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு, எனினும் என்னிடம் கூறுவதில் தவறில்லை. ஆனால் சோழ நாட்டுத் தூதுவனாகச் செல்பவன் தனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பது அவசியம்.”

“சோழ நாட்டுத் தூதனா? நானா?” ஆதித்யனின் குரல் வியப்புடன் ஒலித்தது.

“ஆம் ஆதித்யா, காகதீய மன்னனிடமும், அவன் மகள் ருத்ரம்பாளிடமும் நீ சோழ நாட்டுத் தூதுவனாகச் செல்லப் போகிறாய். அதற்கு முன்பாக காஞ்சியில் விஜயகண்ட கோபாலனையும் காண வேண்டும்” என்ற துறவியார், “சரி, ஆதித்யா, நீ சென்று நீராடிவிட்டு வா. உணவருந்தியபடியே நம் திட்டங்களைப் பற்றிப் பேசலாம்” என்றார்.

அறையை விட்டு வெளியே வந்த ஆதித்யனை, சிற்ப மண்டபத்தின் வாயில் வரை அழைத்து வந்த விஜயன், “இளவரசே, வந்தது முதல் நீங்கள் தேடியவர் உள்ளே இருக்கிறார். சென்று கவனித்துக் கொள்ளுங்கள், நான் பிறகு வருகிறேன்” என்று இலேசாக நகைத்துவிட்டு அகன்றான்.

உள்ளே நுழைந்த ஆதித்யன் சிற்பங்களின் வரிசையைக் கண்டு பிரமித்தான். அவனை இன்னும் பிரமிக்க வைக்க அவன்

தேடி வந்த உயிர் சித்திரம் மண்டபத்தின் கோடியில் நின்று சித்திரமொன்றைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவன் காலடியோசையைக் கேட்டுத் திரும்பிய பணிப்பெண்ணை விழிகளால் எச்சரித்துவிட்டு அவள் கரத்திலிருந்த வண்ணக் கலவைகள் நிறைந்த பலகையை வாங்கிக் கொண்டான். சித்திரத்தில் சாம்பல் நிறப் புரவியின் மேல் அமர்ந்தவளின் முகத்தையும் ஆதித்யனையும் மாறி மாறி கவனித்த பணிப்பெண்ணுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டதால் சிவத்துவிட்ட முகத்துடன் தலையைக் குனிந்தபடியே நடந்து மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

பூங்கோதை எழையும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவள் மும்முரமாகத் தீட்டிக் கொண்டிருந்த சித்திரத்தில் அந்தப் புரவியை அமர்ந்து வாளை உயர்த்தியபடி வந்து கொண்டிருந்தான் ஒரு விளையாட்டுப் பிள்ளை. அருகில் தமொன்று நின்றிருக்க, சினத்து வாலிபன் ஒருவன் அரக்கங்களைப்போல் தோன்றிய சில வீரர்களுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தான். ரத்தத்தில் அழகிய மங்கை ஒருத்தியும் அமர்ந்து அச்சத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சுற்றிலுமிருந்த பருதி மலைகளும் வனமுமாகத் தெரிந்தது. முதன் முதலில் ஆதித்யனைச் சந்தித்த அந்த நிகழ்ச்சி எத்தனை ஆழமாக அவன் உள்ளத்தில் பதிந்து இருக்கிறதென்பதை நினைத்தது அந்தச் சித்திரம்.

தீட்டி முடித்தவன் தலையைச் சாய்த்து சித்திரத்தை அழகு பார்த்தான். திரும்பாமலே அவளிடமிருந்து, "பெண்ணே, சித்திரம் எப்படியிருக்கிறது?" என்ற கேள்வி ஒன்றும் உதித்தது.

"தற்குபமாக இருக்கிறது" என்றான் ஆதித்யன்.

அவன் குரலைக் கேட்டுச் சட்டென்று திரும்பிய பூங்கோதை, அத்தனை நேரமாக வண்ணக் கலவைகளை ஏத்தி நின்றது பணிப்பெண்ணல்ல என்பதையும், யாரை அத்தனை சிரமப்பட்டு சித்திரமாகத் தீட்டினாளோ, அவனேதான் என்பதையும் கண்டு பிரமித்தான். அவள் இதயம் படபட வென்று அடித்துக் கொண்டது. சத்தனத் தீட்டிக் கொட்டிவிட்ட குங்குமமாக அவள் முகம் மாறியது. நாணமும் கோபமும் ஆற்றாமையும் போட்டியிட, அங்கிருந்து ஓடிவிட முயன்றவளின் கால்கள் நகர மறுத்தன. தூரிகையை நழுவுவிட்ட மலர்க் கரங்கள் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டன.

நாணமும் தலிப்புமாக முகத்தைப் பொத்தியபடி நின்ற பூங்கோதைகளைக் கண்ட ஆதித்யன், வண்ணக் கலவைகளின் பலகையைக் கீழே வைத்துவிட்டு, அவன் முகத்தை முடியிருந்த கரங்களை மெள்ள விலக்கினான். கவிழ்ந்து கிடந்த முகத்தை நிமிர்த்தி, படபடத்த அந்தக் கருவண்டுக் கண்களுடன் தன் கண்களைக் கலக்க விட்டான்.

ஆசையும் நாணமும் பொங்கிய கருவிழிகளின் மீது படபடத்த இமைகளும், நெற்றியில் துளிர்ந்த குறு விபர்வையும், செலிகளின் துளி சிவந்து கன்னத்துடன் போட்டியிட, துறவியார் அவளுக்கு அளித்திருந்த சிவந்த கற்கள் பதித்த காதனிகள் தங்கள் பளபளப்பை இழந்து வெட்க, சங்கடத்தில் அவள் கால்களை மாற்றி அசைத்தபோது ஓசிக்க மெல்லிடை ஆதித்யனின் உயிரைப் பறிக்க, "அழகெலாம் ஒருங்கே கண்டால் யாவரே ஆற்றவல்லார்?" - என்று கோலங்காண்ட பாலத்தில் கம்பன் வர்ணித்த நிலையை எட்டியிருந்தான் ஆதித்யன்.

"பூங்கோதை" என்று அழைத்த அவன் குரல் கரகத்து தெகிழ்ந்து கிடந்தது.

குமலும் யாமும் உள்ளத்தை வருடி அளக்கும் இன்பத்தைவிட, மந்தரஸ்குதியில் கரகத்து தன் பெயரை உச்சரித்த ஆண்மகளின் குரல் அதிக இன்பத்தை அளிக்க இயலும் என்பதை உணர்ந்தான் பூங்கோதை.

மீண்டும் அழைத்தான் அவன். "பூங்கோதை!"

"ம்" என்ற ஒற்றை ஒலியே புதிலாக வந்தது.

"வந்தது முதல் உன்னைக் காணத் துடித்துக் கொண்டிருக்கேன்."

"நானும்தான்."

"அப்படியொன்றும் தெரியவில்லையே?" அவன் குரலைப் பொய்க் கோபம் தெரித்தது.

அவன் புருவங்கள் நானேற்றிய வில்லாக உயர்த்தன.

"நான்தான் உன்னைக் காண மாளிகை முழுவதும் சுற்றி வந்தேன். நீ இருந்த இடத்தை விட்டு நகர்த்ததாகத் தெரியவில்லையே?"

தான் சித்திரமாகத் தீட்டி அவனை ரசித்துக் கொண்டிருந்ததைத்தான் குறிப்பிடுகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள் பூங்கோதை. அவள் சிவந்த இதழ்கள் விரிந்து முத்துக்களைக் காட்டின.

கைவசமிருந்தால், அந்த முறுவலுக்குக் கொற்கையிலிருந்து காஞ்சி வரை பரிசாக அளித்துவிடலாம் என்று தீர்மானித்தான் ஆதித்யன். “ஏன் பதிலில்லை பூங்கோதை?” என்றும் கேட்டான் அவன்.

“பேச்சில் மயக்குவதற்கு இந்த மதுரைக்காரர்களுக்கு கற்றுத் தரவா வேண்டும்?” என்றான் அவள்.

“கொங்கு நாட்டுப் பெண்கள் வெகு அழுத்தக்காரிகள். மயக்குவது கடினம்” என்றான் அவன் மீண்டும்.

வெள்ளித் தட்டில் முத்துக்களை இறைத்ததுபோல நகைத்தாள் அவள்.

அர்த்தமற்ற பேச்சும், சிரிப்பும் நிரம்பிய மாயா உலகத்தில் சஞ்சரித்தனர் இருவரும். மாயைதான் என்பது புரிந்தாலும் அதிலிருந்து விடுபட மனித மனம் விரும்புவதில்லையே!

ஆதித்யனைத் தேடியபடி வந்த துறவியார், சிற்ப மண்டபத்தில் நுழைந்தார். உலகை மறந்து பேசிக் கொண்டிருந்த இருவரையும் கண்டவர் முகத்தில் முறுவலொன்று படர்ந்தது. பூர்வாசிரம நினைவு வந்ததாலோ என்னவோ தலையை ஒருமுறை உலுக்கிக் கொண்டவர் அந்த உலகத்தில் குறுக்கிட விரும்பாமல் திரும்பி நடந்தார்.

வெளியே வந்ததும் சற்று நிதானித்தவருக்குக் காடவ மன்னன் நினைவு எழவே அவனை அடைத்து வைத்திருந்த சிறையை நோக்கி நடந்தார். சிறைச்சாலையின் உள்ளிருந்தபடி சாளரத்தின் வழியே துறவியார் வருவதைக் கவனித்த காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்களின் முகத்தில் விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிகள் தோன்றி மறைந்தன. அவன் கரத்தில் எங்கிருந்தோ ஒரு சூத்து வாளும் தேரன்றியது. துறவியார் உள்ளே நுழையக்காத்திருந்தான் “வாள் நிலை கண்ட பெருமாள்” காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்கள்.

27. சோழ நாட்டு சிம்மம்

அரசியல் பிரமுகர்களுக்கென்றே பிரத்யேகமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது அந்தச் சிறைச்சாலை. அதில் அடைக்கப்பட்டிருந்த காடவ மன்னன் சாளரத்தின் வழியே பார்த்து, வந்து கொண்டிருப்பவர் துறவியார் தான் என்பதை உறுதி செய்து கொண்டான். அவன் மூர்க்கம் கணத்துக்குக் கணம் உயர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. தனது இந்த நிலைக்குக் காரணமான துறவியாரை ஒழித்துக்கட்டிவிடுவது, பிறகு சோழ மன்னனே வந்து என்ன தண்டனை அளித்தாலும் கவலையேதுமில்லையென்ற தீர்மானத்திற்கு வந்துவிட்டான். மறைத்து வைத்திருந்த சூத்துவாளைக் கரத்திலெடுத்துச் சாதகமாக வைத்துக்கொண்டு, துறவியார் தனித்து உள்ளே நுழையும் தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

துறவியாரின் திடமான காலடியோசையும் அவர் காவல் வீரர்களிடம் ஏதோ விசாரித்துவிட்டு அறையை நோக்கி மீண்டும் நடந்து வருவதும் காடவ மன்னனுக்குக் கேட்டது. தலையைக் குனிந்தபடியே அமர்ந்திருந்தவன், இலேசாக விழிகளை உயர்த்தி, அவர் வாயிலில் இரு கணங்கள் நிற்பதையும் பின்பு தன்னை நோக்கி வருவதையும் கண்டு கொண்டான். திடீரென்று கரத்தில் பிடித்த சூத்துவாளுடன் புயலாக எழுந்தவன், வேங்கையைப்போல் அவர்மீது பாய்ந்தான்.

அவன் திடீரென்று எழுந்ததையும், கரத்தில் சூத்து வாலொன்று மின்னியதையும், கண்கொத்திப் பாம்பாக கவனித்துக் கொண்டிருந்த வாயிற்காவலர்கள், வாளை உருவிக்கொண்டு உடனே பாய்ந்தனர். துறவியார் கோப்பெருஞ்சிங்களிருந்த சிறைச்சாலைக்குள் நுழைந்ததைக் கவனித்துவிட்டு விஜயனும் பின்னால் ஓடி வந்தான். ஆனால், அடுத்த கணமே

காவலர்களும், விஜயனும் திகைத்து அப்படியே நிற்கும் படியான நிகழ்ச்சியொன்று அவர்கள் கண்ணெதிரில் நடந்தது.

கோப்பெருஞ்சிங்களன் குத்துவாளுடன் தன்னை நோக்கிப் பாய்வதைக் கவனித்தும் அசையாமல் ஆஜானுபாகுவாக நின்ற துறவியாரின் இடதுகரம் உயர்ந்தது. வாள் பிடித்த அவன் கையை பலமாகப் பற்றியது. வலது கரத்தை அவன் தோள்களில் கொடுத்து வளைத்து, தேர்ந்த மல்லனைப்போல் ஒருமுறை சுழன்று திரும்பினார் துறவியார். குத்துவாள் பறக்க, மொத்தமாகத் தூக்கி எறியப்பட்ட கோப்பெருஞ்சிங்களன், பறந்து, சிறைச்சுவரில் மோதி விழுந்தான். அசையக்கூட இயலாமல் துறவியாரை வெறித்த அவன் பார்வையில் பிரமை தட்டியிருந்தது.

“அவனை எழுப்பி இருக்கையில் அமர்த்துங்கள்” - துறவியாரின் குரலில் ஆணையிடும் தொனி பூரணமாக ஒலித்து, பிரமிப்பில் உறைந்துவிட்ட காவலர்களையும் விஜயனையும் ஓடிவர வைத்தது. காடவ மன்னனை எழுப்பிச் சரியாக அமர்த்திய வீரர்களை விலகமாறு சைகை செய்த துறவியார், நிதானமாக அவனை அணுகினார். மீண்டும் அவர் குரல் ஒலித்தது: “ஆத்திரம் அறிவுக்குச் சத்ரு, வீரமல்லா” என்று.

ஔரேன்று சாட்டையால் அடிக்கப்பட்டவன்போல் நிமிர்ந்தான் காடவ மன்னன். அவன் சிற்றரசை அமைக்கும் முன் சிறந்த மல்லனாக விளங்கிய போதிருந்த அவனது சொந்தப் பெயர் வீரமல்லன் என்பது. சர்வசாதாரணமாகத் தன்னைத் தாக்கிவிட்டு, தனது பூர்வீகப் பெயரையும் உச்சரித்த துறவியாரை நோக்கிய காடவ மன்னனின் முகத்தில் விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிகள் மாறி மாறித் தோன்றின.

அடுத்து அவன் சொற்களும் தடுமாறியபடி வந்தன. “நீர் உண்மையில் யாரென்று தெரியவில்லை. ஆனால் இந்தக் குரலின் ஆணையிடும் தொனியை எங்கோ கேட்டிருக்கிறேன். வாளுடன் வருபவனை இப்படித் தூக்கி எறியும் முறையும் ஒரு சிலருக்கே தெரியும். நிச்சயம் நீர் துறவியல்ல. நீர் போட்டிருக்கும் இந்தத் துறவிக் கோலத்தை மதித்துக் கேட்கிறேன். சிறைப்பட்டவன் ஒரு சிற்றரசனாக இருந்தால் தனி மாளிகையில் காவலில் வைப்பதுதானே சோழர் வழக்கம்?

என்னை இப்படி சிறைச்சாலையில் அடைத்திருப்பது தர்மமா? நீதியா? போலித் துறவியே சொல்” இரைந்து கேட்டவன் குரலில் இன்னும் அடங்காத ஆத்திரம் ஒலித்தது.

துறவியாரின் முகம் மாறியது. என்றும் உணர்ச்சிகளை அதிகம் வெளிக்காட்டாத அவர் சிவந்த முகம் இன்னமும் சிவந்து, பெரு விழிகளில் கனல் பறந்தது. “வீரமல்லா! தர்மத்தையும் நீதியையும் பற்றிப் பேச உனக்குத் தகுதியில்லை. சோழ இராஜராஜர் உனக்கு என்ன குறை வைத்தார்? வாள் நிலை கண்ட பெருமான் என்று பட்டம் அளித்து, அரசவையில் தக்க பதவியளிக்கவில்லையா? தன் சகோதரியை உனக்கு மணமுடித்துத் தரவில்லையா? நீ தனிப்பட்ட அரசாள விரும்பியபோதும் சம்மதிக்கவில்லையா? வீரனுக்கு வெற்றியும் தோல்வியும் சகஜம். அவர் பாண்டியர் போரில் தோற்று வந்தபோது, உறுதுணையாக இருக்க வேண்டிய நீயே அவரை சிறை செய்தாய். எந்த மாளிகையில் அவரைச் சிறை வைத்தாய்? நேற்று முளைத்த சிற்றரசனான உன்னைச் சிறையில் அடைத்ததற்கே இத்தனை கொதிப்பிருந்தால், வேங்கி முதல் குமரி வரை ஒரே குடையில் ஆண்ட சோழ மரபில் வந்தவரை சிறையில் அடைத்ததற்கு அவர் எத்தனை வருந்தியிருப்பார்? உன்னுடைய அந்தச் செயல்தான் தமிழகத்தில் போசளர் அடியெடுத்து வைக்கக் காரண மென்பதை என்றாவது எண்ணினாயா நீ? இனியொரு முறை சோழர் நீதியையும், தர்மத்தையும் பற்றிப் பேசினால் உன்னைச் சுருட்டிப் பின்டமாக அடித்துவிடுவேன், எச்சரிக்கை!” இரும்பாக ஒலித்த அந்தக் குரலில் கோப்பெருஞ்சிங்களன் சப்தநாடிகளும் ஒடுங்கிப் போயிருந்தான். அவன் உடலும் இலேசாக நடுங்கியது. அவர் வார்த்தைகளில் தெறித்த உண்மை அவனை நெருப்பாகச் சுட்டது.

துறவியாரின் குரல் மீண்டும் ஒலித்தது. “இப்பொழுது சொல் வீரமல்லா! கொங்கு நாட்டிலிருந்து கொள்ளை அடித்த பொற்குவியல் எங்கிருக்கிறது? காடவராயன் எங்கே?”

தடுமாறியபடி பதிலளித்தான் காடவ மன்னன். “துறவியாரே, நான் சற்று நிதானத்திற்கு வர அவகாச மளியுங்கள். இன்னும் இரு தினங்களில் அனைத்தையும் கூறிவிடுகிறேன்.”

சிம்மத்தின் கர்ஜனைபோல் ஓர் ஒலி எழுந்தது துறவியாரிடமிருந்து. ஒரு கணம் அவனை வெறித்தவர் திரும்பி வெளியே நடந்தார். அந்த கர்ஜனையில், தள்ளி நின்ற விஜயனின் உடல் சிலர்த்தது.

சிறைச்சாலையில் நிகழ்ந்தவற்றை விஜயன் வந்து விளக்கியதும் வியந்த ஆதித்யன், துறவியாரைக் காண விரைந்தான். அதே மேன்மாடத்து அறையில் சாளரத் தருகேயிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து, சாவதானமாக ஏதோ ஓலைகளில் எழுதிக் கொண்டிருந்தார் துறவியார். சாந்தம் தவழும் அந்த முகத்தையும், அவர் நிதானத்தையும் கண்ட ஆதித்யன், 'சற்று முன்பு காடவ மன்னனை ஒரு மலலனைப்போல் தூக்கியெறிந்ததாக இவரையா விஜயன் குறிப்பிட்டான்?' என்று உள்ளுக்குள் வியந்தான்.

"துறவியாரே, சிறைச்சாலையில்..." என்று தொடங்கிய படியே உள்ளே நுழைந்த ஆதித்யனை, தலையசைத்து வரவேற்றவர், அது ஒன்றும் அத்தனை முக்கியமானதல்ல என்பதைப்போல கரத்தை அசைத்துவிட்டு "அது கிடக்கட்டும் ஆதித்யா. நீ காஞ்சிக்குச் செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டேன். கண்டகோபாலனுக்கும் காசுதீய மன்னனுக்கும் சோழ தூதர் வருவதாகச் செய்தியனுப்பிவிட்டேன்" என்றார்.

"நானைக் காலையிலே புறப்படுகிறேன் துறவியாரே, அதற்கு முன்பாக தங்களிடம் ஒன்று கூற வேண்டும்..." என்றான் ஆதித்யன்.

"சொல் ஆதித்யா"

"பாண்டியருக்குப் பரிசாகத் தாங்கள் இந்திரதனுசை அளித்தீர்கள்."

"ஆம்."

"உண்மையில் அது வரகுண பாண்டியர் காலத்தில் சோழ மன்னருக்குச் சீதனமாக அளிக்கப்பட்டது."

"ஆம். உண்மை."

"தன் முன்னோரால் மகளின் மணப் பரிசாக சோழர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டதை, மீண்டும் பெற்றுக்கொள்ள பாண்டிய மன்னர் ஜடாவர்ம சுந்தரபாண்டியர் விரும்பவில்லை.

தலைமுறைகள் மாறலாம். தர்மங்கள் மாறாது என்று கூறச் சொன்னார் மன்னர்" என்றான் ஆதித்யன்.

துறவியார் சற்று நேரம் மௌனமாயிருந்தார். சற்றுக் கழித்து "ஆதித்யா, காடவனிடத்தில் குவிந்து சிடக்கும் பொற்குவியலை என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?" என்றார்.

"அவை போரிட்டுப் பெற்றவை. எனவே அவை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு திருவரங்கத்திற்கும், தில்லைக்கும் திருப்பணிகள் செய்யவும், மூன்றாவது பகுதி கொங்கு மக்களின் நலனுக்காகவும் செலவிடப்படும்" என்ற ஆதித்யன், தனது அறைக்குச் சென்று நீண்ட பேழையொன்றுடன் திரும்பினான்.

"துறவியாரே, தாங்கள் அளித்த இந்திரதனுசின் பொன்னோலைகள் இதிலிருக்கின்றன. அவற்றை உரிய இடத்திலேயே வைத்துவிடுங்கள்" என்றான்.

துறவியாரின் முகத்தில் விஷமம் படர்ந்தது. "உண்மை ஆதித்யா. உண்மை. கொங்கு நாட்டின் நிலை உயர வேண்டியது அவசியம்தான். மன்னன் அவநிதன் இப்போது சோழர்களுக்கு மட்டுமின்றி பாண்டியருக்கும் நெருங்கிய வனாகிவிட்டானால்லவா?" என்றவர் பலமாக நகைத்தார். நகைத்து முடித்தவர், "சரி ஆதித்யா, நாளை உதயத்தில் நீ காஞ்சிக்குப் புறப்பட சித்தமாக வேண்டும். விஜயனும் உன்னுடன் வருவான்" என்றார். காஞ்சியின் நிலை பற்றி விளக்கவும் தொடங்கினார்.

"கல்லார் மதில் சூழ் கச்சி நகர்" என்று திருமங்கை மன்னன் பாடிய காஞ்சியின் உயர்ந்து நீண்ட மதில்கள், ஆதித்யன் முன்பாக எழுந்தன. கண்டகோபாலனை கோட்டைக்கு வெளியே இழுக்காவிட்டால், காஞ்சியை வெல்லவது கடினம் என்று துறவியார் கூறியதன் பொருள் ஆதித்யனுக்குப் புரிந்தது.

சோழ தூதர் வருகையை அறிவித்த பேரிகைகளைத் தொடர்ந்து, கோட்டைத் தலைவன் சிறு படைப்பிரிவுடன் வந்து, ஆதித்யனை எதிர்கொண்டு வரவேற்றான். உயர்ந்து எழுந்த மாளிகைகளையும், கம்பீரமாகத் தெரிந்த கோபுரங்களையும் கண்டு வியந்தபடியே வந்த ஆதித்யன், அரண்மனை வாயிலிலேயே வரவேற்ற விஜயகண்ட கோபாலன், தூதராக வருபவர் வழக்கமாக வரும் பேரமைச்சரின் உறவினரல்ல என்பதையும் விளையாட்டுப்

பிள்ளை போன்ற முகத்துடன் வாலிபன் ஒருவன் வருவதையும் கண்டு ஒரு கணம் வியப்பைக் காட்டினான். பின்னர் அபரிதமான உபசரிப்புடன் வரவேற்றான்.

சோழ தூதருக்கு அளிக்கப்பட்ட அறையின் அலங்காரங்களும் அபரிமிதமாகவே தெரிந்தன. பணிப்பெண்களாக வந்த யவன மங்கையர் அணிந்திருந்த ஆடைகள் ஆதித்யனின் கண்களைக் கூச வைத்தன. ஏவலுக்கும் காவலுக்கும் வீரர்கள் காத்து நின்றனர். அறையின் வாயில் வரை வந்த கண்டகோபாலன், ஆதித்யனை ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும்படியும் மாலையில் சந்திப்பதாகவும் கூறிச் சென்றான். ஆதித்யனின் கூரிய அறிவு அந்த அதீத உபசரிப்பில் அபாயம் கலந்திருப்பதை உணர்த்தியது. மன்னன் அகன்றதும், விஜயனை அழைத்தவன், “விஜயா, இந்த உபசரிப்பும், அதிகப்படியான மரியாதையும் சந்தேகமளிக்கிறது” என்றான் ரகசியக் குரலில்.

பதிலுக்கு நகைத்த விஜயன், “இளவரசே இதற்கு முன் தூதனாக வந்து கொண்டிருந்தவர் அமைச்சரின் உறவினர். இங்கு நடப்பவற்றையும், ஆட்சியின் குறைகளையும், சோழ மன்னரிடம் தெரிவிக்காதிருக்க இத்தகைய உபசரிப்பையும் பரிசுகளையும் பெறுவது அவர் வழக்கம். தங்களையும் இணங்க வைக்க கண்டகோபாலன் முயற்சி செய்கிறான்” என்றான்.

மாலைப்பொழுது வந்தபின்பு மன்னன் அழைப்பின் பேரில் அவனைக் காணச் சென்ற ஆதித்யன், அந்த அதீத உபசரிப்பின் பின்னால் எத்தனை பெரிய அபாயம் மறைந்திருக்கிறது என்பதை மேலும் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டான். வெகு இனிமையாகவும் சகஜமாகவும் உரையாடத் தொடங்கினான் கண்டகோபாலன். போகப்போக அவன் எத்தனை நுழைநரியென்பது புரிந்தது ஆதித்யனுக்கு.

மன்னன் அழைத்ததைத் தொடர்ந்து கோட்டைத் தலைவனுடன் அத்தாணி மண்டபத்தில் நுழைந்தான் ஆதித்யன். மண்டபத்தின் தூண்களும் அவற்றில் நிறைந்து கிடந்த சிற்பங்களும், ஊசலாடிய தோரணங்களும், மேலே தெரிந்த சித்திரங்களும், யவனர் சரவிளக்குகளும் அந்த மண்டபத்தை தேவலோகமாகவே மாற்றியிருந்தன. அந்த பிரமிப்பினாலே இராஜராஜனும் இராஜேந்திரனும் குலோத்

துங்களும் அமர்ந்த ரத்னாசனத்தில் கண்டகோபாலன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டபோது, சோழர்களின் இழப்பு எத்தகையது என்ற வருத்தமே மேலோங்கியது.

அந்தப் பெரு மன்னர்கள் காலத்தில் அந்த மண்டபத்தில் இல்லாத ஒன்றும் அப்பொழுது அங்கிருந்தது. மன்னனுக்கும், தூதருக்குமிடையே பல வண்ணங்களில் மது வகைகளும், அலங்கார மதுக் குப்பிகளும் இருந்தன. அந்த அலங்காரங்கள் போதாதென்று, அவற்றைப் பரிமாற இரண்டொரு யவன மங்கையரும் தயாராக நின்றனர். ஆதித்யன் முகத்தில் கடுமை படர்ந்தது. மன்னனை நோக்கி லேசாகத் தலை தாழ்த்தி நிமிர்ந்தவன் குரலிலும் கடுமை ஒலித்தது. “மன்னா, முதலில் இந்த மது வகைகளையும் இதோ நிற்பவர்களையும் அப்புறப்படுத்துங்கள்!” என்றான்.

கண்டகோபாலனின் அடர்ந்த புருவங்கள் மேலேறின. “இவை அனைத்தும் மிக உயர்ந்த வகையைச் சேர்ந்தவை தூதரே” என்றான் அவன்.

“எந்த வகையானாலும் சரி, நான் மது அருந்தும் வழக்கமில்லை” ஆதித்யன் குரல் திடமாக ஒலித்தது.

“இந்த மங்கையரில் தங்களுக்கு...”

“தேவையில்லை. வெளியேற்றிவிடுங்கள்” என்ற ஆதித்யனைப் பார்த்து பலமாக நகைத்தான் கண்டகோபாலன்.

“மதுவும் மங்கையும் தேவையில்லையென்றால் மனிதன் பிறக்கவே தேவையில்லை தூதரே!” என்றான் நகைப்பினாலே.

திடமாக ஒலித்த ஆதித்யனின் குரல் கண்டகோபாலனின் நகைப்பைப் பாதியில் வெட்டியது. “மன்னா, அது உங்கள் எண்ணமாக இருக்கலாம். ஆனால், தமிழன் சித்தாந்தமே வேறு. இவை இரண்டுமே அறிவை மயக்குபவை. இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குபவை. இவற்றை அணுகக் கால நேரமும் முறையும் அளவும் உண்டு. அதிலும் அயல் தேசத்தில் இவற்றால் அபாயம் தான் விளையும். மேலும் தங்களிடம் தனித்துப் பேசுவதற்கு மன்னரும் உத்தரவிட்டிருக்கிறார்.”

பார்வைக்கு விளையாட்டுப் பிள்ளையாகத் தெரியும் சோழ தூதரின் மனம் உண்மையில் மிக உறுதியானது என்பது புரிந்தது கண்டகோபாலனுக்கு. “இந்த இளவயதில் சோழ தூதர் காட்டும் மன உறுதி மகிழ்ச்சியளிக்கிறது!” என்றான்.

அதற்கும் பதில் வந்தது சோழ தூதரிடமிருந்து. “நான் பிறந்த மண்ணின் தன்மை அது மன்னா. மண், பண்பாட்டை அளிக்கிறது. பண்பு உறுதியையும் அறிவையும் அளிக்கிறது. அறிவு மனிதனை உயர்த்துகிறது. இதில் வேறு விஷயங்கள் குறுக்கிட அனுமதித்ததால்தான் தமிழனின் நிலை தற்போது மாறுபட்டுவிட்டது. காஞ்சியில் மன்னனாகத் தாங்கள் அமர்ந்திருக்கவும் தமிழன் தூது வரவும் நேரிட்டிருக்கிறது.”

கண்டகோபாலனின் சிவந்த பெருவிழிகள் ஆதித்யன் மீது நிலைகுத்தி நின்றன. அவன் பெருமீசையும் ஒருமுறை பயங்கரமாக அசைந்தது. அடுத்தகணம் அவன் முகத்தில் பலத்த சிந்தனையும் படர்ந்தது.

வந்திருப்பவன் சாமானியப் பேர்வழியல்ல என்பது புரிந்தது கண்டகோபாலனுக்கு. காகதீயரின் பிரதிநிதியாகக் காஞ்சியை ஆள்வதை விடுத்து சுதந்திர மன்னனாக வேண்டுமென்ற அவனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள ஆதித்யனை பயன்படுத்திக் கொள்வதென்றும், இத்தகைய துணிவும் தெளிந்த அறிவும் உடைய வாஸிபன் கிடைப்பது அரிது என்றும் தீர்மானித்த கண்டகோபாலன், தன் வலையை பலமாக வீச ஆரம்பித்தான். அவனுக்குப் பக்கபலமாக, எங்கிருந்தோ ஜல் ஜல்லென்ற சதங்கைகளின் ஒலி அந்த மண்டபத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

பலத்த சிந்தனையைக் காட்டிய கண்டகோபாலனின் முகத்தில் அந்த சதங்கைகளின் ஒலி, ஒரு மலர்ச்சியையும் படரவிட்டது. களத்திலும் ஆட்சி நடத்துவதிலும் எந்த முடிவையும் கண நேரத்தில் எடுப்பவனென்றும் அதை நிறைவேற்ற பெரும் தந்திரத்தையும் முர்க்கத்தனத்தையும் கையாள்பவனென்றும் பெயரெடுத்திருந்த கண்டகோபாலனின் புத்தியில், ஏதோ பளிச்சிட்டதற்கான அறிகுறி தென்பட்டது.

அடுத்து உதீர்ந்த அவன் வார்த்தைகளால் கண்டகோபாலனின் எண்ணத்தையும், தொடர்ந்து சதங்கைகளின் ஒலி கட்டியம் கூற, மண்டபத்தில் நுழைந்த அழகிய பெண்ணையும் கண்ட ஆதித்யன், தான் எண்ணி வந்ததை விடப் பெரும் அபாயம் தன்னைச் சூழ்ந்து கொள்வதை உணர்ந்தான்.

28. சித்திரக் கூடம்

காஞ்சி அரண்மனையின் அத்தாணி மண்டபத்தில் கண்டகோபாலனுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த ஆதித்யன், அடுத்த சில கணங்களில் மன்னன் சித்தத்திலோடிய எண்ணங்களை ஊகித்துவிட்டா நென்றாலும், தன்னையும், தன்னைக் காரணமாக வைத்து தமிழகத்தையும் விழுங்கக்கூடிய அபாயம், ஜல்ஜல்லென்று சதங்கைகள் ஒலிக்க உள்ளே நுழைந்த ஒரு பேரழகியாக இருக்கக்கூடும் என்பதை எதிர்பார்க்காததால், பிரமித்தே போனான்.

கருக்கல் நேரத்து இருளைப் பழித்த அவள் கூந்தல் சற்றுப் பிரிந்து முன்னால் வந்து, அவள் விழிகளின் கருமையைக் கண்டு மயங்கிச் சுருண்டு கிடந்தது. வட்ட நிலவாக வார்க்கப்பட்டிருந்தவள் முகத்தில் மாவடுவைப்பிளந்து வைத்தது போலிருந்த விழிகள் துறுதுறுவென்று அலை பாய்ந்தன. சிவந்து பளபளத்த இதழ்களில் தெரிந்த நீரோட்டம், தேவலோகத்து அமுதத்தைப் பழித்துக் கொண்டிருந்தது. சேர நாட்டுத் தந்தத்தில் கடையப்பட்டது போன்ற அவள் கரங்களில் கிடந்த கற்கள் பதிக்கப்பட்ட வளைகள் சற்று மங்கியே தெரிந்தன! அந்தப் பெண்ணுக்கு இடையென்று ஒன்று இருக்கிறது என்று கூறுபவர்களுடன் வாட்போரிடுவதில் தவறில்லையென்று தீர்மானித்தான் ஆதித்யன். மானின் துள்ளல் தெறித்த அவள் நடையில், பாதங்களிலிருந்த சதங்கைகள் கெஞ்சின. அந்தக் கெஞ்சலைக் கேட்டு அவள் சங்குக் கழுத்திலிருந்து இறங்கிய முத்துச்சரம் புரள்வதற்கு இடமின்றி நடுவே சிக்கித் தவித்தாலும் தன் வெண்பற்களைக் காட்டி நகைத்துக் கொண்டிருந்தது.

சோழ தூதராக வழக்கமாக வரும் முதியவருக்குப் பதில், வாலிபன் ஒருவன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ட அந்தப் பெண்ணின் துள்ளல் நடை சட்டென்று நின்று தயங்கியது. முகத்திலிருந்த இரு கருவண்டுகளும் சிறகுகளைப் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டன. கண்னங்களில் ஒரு செம்மை படர்ந்தது.

ஆதித்யனின் பிரமித்த பார்வையையும் அந்தப் பெண்ணின் சிவந்த முகத்தையும் கவனித்த கண்டகோபாலன், தான் தீர்மானித்த முடிவு சரியானதுதானென்பதை உறுதி செய்து கொள்ளும் உத்தேசத்துடன் அவளை அழைத்தான்: “ஸ்வர்ணமுகி, ஏன் தயங்குகிறாய்? இவர் புதிதாக வந்திருக்கும் சோழ தூதர்...” என்றவன் ஆதித்யனை நோக்கித் திரும்பி, “இவள் ஸ்வர்ணமுகி, என் ஒரே மகள்” என்று அறிமுகப் படுத்தவும் செய்தான்.

பாதங்களில் ஒலித்த சதங்கைகள் ரகசியம் பேசி, மெள்ள நெருங்கியவளின் கரங்கள் உயர்ந்து கூப்பின. “சோழ தூதருக்கு வணக்கம்” என்று அவள் குரலும் மிழற்றலாகவே வந்தது. அவளை அருகில் அமரப் பணித்த கண்டகோபாலன் கேட்டான்: “சோழ தூதரே, நான் சோழ நாட்டுக்குப் பலமுறை வந்திருக்கிறேன். ஆனால், இதுவரைத் தங்களைக் கண்டதே யில்லையே?”

ஆதித்யனின் பதில் சாவதானமாக வந்தது. “நான் தன்சைக்குத் தெற்கே பாண்டவ ஆற்றின் கரையிலிருக்கும் சிற்றரசைச் சேர்ந்தவன். ஒரு வகையில் மன்னருக்கு உறவினன். உறவினர்கள் அரசியலில் கலந்து கொள்வதில் சங்கடங்கள் ஏற்படுமென்பதால் நான் தலைநகருக்கு அதிகம் வருவதில்லை.”

“நினைத்தேன். உங்கள் முகத்தில் அரச வம்சத்துக்களை தெரிகிறது. விஜயனும் உங்களை இளவரசனென்று அழைப்பதாக வீரர்கள் கூறினார்கள். தங்களை ஆதித்ய சோழர் என்றும் விஜயன் கூறினான்” என்ற மன்னன், தொடர்ந்து, “உறவினர்களிடம் அதிகாரங்களை அளிக்க விரும்பாததால் தான் சோழ மன்னர் யாரோ துறவியாரிடம் சகலவற்றையும் ஒப்படைத்துவிட்டு ஆலயங்களிலேயே காலம் கழிக்கிறாரா?” என்றான்.

சற்றுத் தயங்கிய ஆதித்யன், “ஆம். உண்மைதான். துறவியார்தான் மன்னரின் சார்பாக என்னைத் தூதனுப்பினார்” என்றான்.

சோழ - நாட்டில் நிகழ்ந்தவற்றை எமது ஒற்றர்கள் கூறினார்கள். சோழ எல்லையில் போசளர் படை அழிக்கப்பட்டதாகவும் தற்போது எல்லை நெடுக பாண்டியர் படை உலவுவதாகவும் அறிந்தேன். ஆனால் இப்போது எமது ஒற்றர்களால் எல்லையை நெருங்கவே இயலவில்லை. தங்கள் எப்படி பாண்டியர் படைகளைக் கடந்து வந்தீர்கள்?” கண்டகோபாலன் குரலில் இலேசாக சந்தேகம் ஒலித்தது.

மன்னனின் நியாயமான அந்த சந்தேகத்தைக் கவனித்த ஆதித்யனின் முகத்தில் முறுவல் ஒன்று பிறந்தது. எந்த சந்தேகத்தையும் உடைக்கும் அந்த விளையாட்டுப் பிள்ளை போன்ற முகமும், எந்த உணர்ச்சிகளையும் காட்டாமல் முறுவலிக்கும் திறனும் பிற்காலத்தல் பெரும் சாதனைகளை ஏற்படுத்தியதென்றால் அதற்கு அத்தாட்சி அப்பொழுதே தெரிந்தது ஆதித்யன் முகத்தில்.

அதே முறுவலுடன் பதிலளித்தான் ஆதித்யன்: “மன்னா, என்னை அழைத்து வந்தவன் விஜயன். சோழ ஒற்றர் படைத்தலைவன். அவன் பெய்யும் மழையின் நீர்த் துளிகளுக்கிடையே புகுந்து நனையாமல் வரக்கூடியவன்.” என்ற ஆதித்யன் தொடர்ந்து, “கொங்கு நாட்டில் நடக்கும் போரின் முடிவுக்குக் காத்திருக்கிறார் துறவியார். அந்தப் போர் முடிந்தவுடன் பாண்டியர் சோழ நாட்டை நோக்கித் திரும்பலாம் என்றும் எதிர்பார்க்கிறார்.”

கண்டகோபாலன் முகத்தில் சிந்தனை படர்ந்திருந்தது.

ஆதித்யன் தொடர்ந்தான்: “சோழ நாட்டின் படை பலம் தற்போது வெறும் காவற்படைகள்தாம். இந்த நிலையில் உங்கள் உதவியை எதிர்பார்க்கிறார் துறவியார்.”

கண்டகோபாலனின் சித்தம் வேறுவிதமாக இயங்கியது. படைபலமற்ற சோழ மன்னனுக்கு உதவிக்குச் சென்று, மெல்ல சோழ நாட்டில் வேரூன்ற இந்த சோழ தூதரைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளத் தீர்மானித்தான் அவன். காகதீயரின் பிரதிநிதியாகத் தானிருப்பதை விடுத்து, சோழ நாட்டின்

மன்னனாக இருக்க அவன் கொண்டிருந்த கனவுக்குச் சாதகமான சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது என்றே நினைத்தவன், எதிரிலிருந்த வாலிபனை ஏறெடுத்து நோக்கினான். வாலிபனாகவும் வீரனாகவும் தெரியும் இந்த சோழ தூதன், சோழ மன்னரின் உறவினன் என்றும் கூறுகிறான். சோழ இரோஜந்திரனுக்குப் பிறகு நேர் வாரிசு எவருமில்லை. ஸ்வர்ணமுகியை இவனுக்கு மணமுடித்து இவனை சோழ அரியணையில் அமர்த்தினால் மக்கள் ஆதரவும் கிட்டும். மெள்ள சோழ நாட்டை வசப்படுத்துவதும் சாத்தியமாகும் என்று திட்டமிட்டான் கண்டகோபாலன். சோழ தூதனும் ஸ்வர்ணமுகியும் தனியொரு உரையாடலில் ஈடுபட்டிருப்பதை தன் சிந்தனையினூடேயும் அவன் கவனிக்கவும் தவறவில்லை.

அருகில் அமர்ந்திருந்த ஸ்வர்ணமுகியின் அழகிய நீண்ட விரல்களையும், விழியோரத்தில் நாணத்தையும் மீறித் தெரிந்த கனவுச் சாயையையும் கவனித்த ஆதித்யன், “காஞ்சியின் இளவரசிக்கு கலைகளில் நல்ல ஆர்வமிருப்பதாகத் தெரிகிறது” என்றான்.

ஸ்வர்ணமுகியின் விழிகளில் வியப்பு தெரிந்தது. “எப்படிக்கண்டறிந்தீர்கள்?” என்றான் அவன் கிள்ளைக் குரலில்.

ஆதித்யன் மெள்ள நகைத்தான். பதவியிலிருப்பவர்களை இணங்க வைக்க அவர்களின் அன்புக்குரியவர்களை எதிரிலேயே புகழ்வதும் ஒரு வழியென்பதை அறிந்திருந்தவன், தன் புகழ்ச்சி வலையைப் பலமாகவே வீசத் தொடங்கினான்.

“இளவரசி, உங்கள் விழிகளில் கனவு மிதக்கிறது. இத்தனை அழகிய நீண்ட விரல்கள் தூரிகை பிடிப்பதற்கென்றே படைக்கப்பட்டவை. தவிர, ஒரு கலைஞனுக்கு இன்னொருவரை அடையாளம் காண்பது ஒன்றும் அத்தனை சிரமமல்ல.”

கண்டகோபாலன் முகத்திலும் குரலிலும் பெருமை தெரிந்தது. “உண்மைதான் ஆதித்யரே, இவளுக்குச் சிற்பங்களிலும் சித்திரங்களிலும் பித்து அதிகம். அரண்மனைக்குள் ஒரு சிற்பக்கூடமே உருவாக்கி வைத்திருக்கிறான்” என்றான்.

முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்திருக்கத் தனது கரங்களை ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்ட ஸ்வர்ணமுகி, தன் இரு

கரங்களையும் அவன் முன்பாக நீட்டினான். “இந்தக் கரங்கள் வேறென்ன தெரிவிக்கின்றன தூதரே?” என்றும் கேட்டான்.

“கரங்களைப் பார்த்து மேற்கொண்டு கூற எனக்கு சோதிடக் கலை அவ்வளவாகத் தெரியாது இளவரசி...” என்று இழுத்த ஆதித்யன் “இருந்தாலும்...” என்றபடியே மன்னன் முகத்திலும் ஸ்வர்ணமுகியின் முகத்திலும் பொங்கிய ஆர்வத்தையும் ஆவலையும் கவனித்தான்.

அடுத்து செந்தாமரையைப் பிரித்து வைத்தது போலிருந்த அவன் கரங்களையும் அதில் ஓடிய ரேகைகளையும் கவனித்தவன், “இளவரசி.... ம்ஹும்...ஆகா!” என்று இருவரின் ஆவலையும் சற்று தூண்டவும் செய்தான். ஸ்வர்ணமுகியின் விழிகள் ஜொலித்தன.

“இளவரசி, நடுவிரலை நோக்கிவரும் இந்த ரேகை இராஜயோகத்தைக் குறிக்கிறது. இந்தச் சந்திரமேட்டில் தெரியும் வளைவு, கடல் கடந்தும் உங்கள் கலை பரவும் என்பதைக் குறிக்கிறது. இந்த குரு மேட்டில் இருக்கும் குறிகள் உங்கள் திருமணத்தைக் குறைந்தது முன்று முடி மன்னர்கள் சேர்ந்து நடத்தி வைப்பார்கள் என்று தெரிவிக்கின்றன” என்றான்.

ஸ்வர்ணமுகியின் முகத்தில் நாணத்தையும் கண்ட கோபாலன் சித்தத்தில் கனவுகளையும் விரிய வைத்தன ஆதித்யனின் சொற்கள். அவர்கள் மகிழ்ச்சியின் குறுக்கே புகுந்தது வாயிலிலிருந்து உள்ளே நுழைந்த வீரனின் குரல்: “பிரபு, பிரபு!”

அந்த வீரனை நோக்கிச் சட்டென்று திரும்பிய கண்டகோபாலனின் முகம் மாறியது. “உன்னை யார் வரச் சொன்னது உள்ளே?” அவன் குரலில் கடுமை ஒலித்தது.

“மன்னிக்க வேண்டும் பிரபு. பொத்தப்பியிலிருந்து நமது ஒற்றன் முக்கியச் செய்தியுடன் உடனே தங்களைக் காண வேண்டுமென்று வந்து நிற்கிறான்” என்றான் வீரன்.

கண்டகோபாலன் முகத்தில் கடுமை இன்னும் அதிகரித்தது. சட்டென்று பிரயத்தனத்துடன் முகத்தை மலர வைத்துக் கொண்டவன் மகளை நோக்கித் திரும்பி, “ஸ்வர்ணமுகி, ஆதித்யரை அழைத்துச் சென்று உனது சிற்பக் கூடத்தைக் காட்டு மகளே!” என்றான்.

கண்டகோபாலன் தன்னை அப்புறப்படுத்த முயல்வது ஆகீத்யனுக்குப் புரிந்தது. சிந்தித்தபடியே ஸ்வர்ணமுகியுடன் நடந்தான் அவன். ஸ்வர்ணமுகியின் நடையில் மீண்டும் துள்ளல் தெரிந்தது. அவளுடன் சிற்பக் கூடத்தில் நுழைந்த ஆகீத்யன், உண்மையில் பிரமித்தே போனான். ஆர்வமுள்ள ஒரு பெண்ணின் தனி முயற்சியில் இத்தனை சிறப்பாக ஒரு கலைக்கூடம் உருவாகக் கூடுமென்பதை எதிர்பார்த்திராத அவன், அவளை மனதாரப் பாராட்டவும் செய்தான். நிகரில்லாத தமிழகத்தின் சிற்பங்களும், சாளுக்கியரின் கலையும், வடநாட்டுக் கலையும், கடாரத்து, காந்தாரத்துப் பதுமைகளும், சீனத்துச் சிற்பங்களும், யவன காவல் வீரர் பதுமைகளும் சிறுசிறு வடிவங்களில் செதுக்கப்பட்டு அங்கு சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த சீனத்துப் பதுமைகளிடையே சீறும் கடல் நாகம் ஒன்றும் இருந்தது.

ஆகீத்யனின் விழிகள் அந்தக் கடல் நாகத்தின் மீதும் தன் மீதும் மாறி மாறிப் பதிவதையும் அவன் சித்தம் எங்கோ பறப்பதையும் கவனித்த ஸ்வர்ணமுகி, “ஏன் அந்தக் கடல் நாகத்தை உற்றுப் பார்க்கிறீர்கள்?” என்று கேட்கவும் செய்தாள்.

பார்வை அந்தச் சிற்பத்தின் மீதே பதிந்திருக்க, “யுவான்” என்று முணுமுணுத்தான் ஆகீத்யன்.

“யுவான்?” என்று தானும் அந்தப் பெயரை உச்சரித்த ஸ்வர்ணமுகி “யார் அவர்?” என்றாள்.

“எனது நண்பர். சீனத்துச் சிற்பி. எங்கள் அரண்மனை சிற்பக்கூடத்தில் இதே பதுமையொன்றை அவர் வடித்து அளித்திருக்கிறார். ஆனால் அது எழுந்து சீறும், நடந்தும் வரும்.”

ஸ்வர்ணமுகியின் விழிகளில் அதீத வியப்பு தெரிந்தது. “என்ன? பதுமை சீறுமா? நடந்து வரவும் செய்யுமா?” என்றாள் அடங்காத வியப்புடன்.

“ஆம். இது அவரது சீன அரச குடும்பத்தின் சின்னம். இதைப் பதக்கமாகவும் அணிந்திருப்பார்.”

ஸ்வர்ணமுகியின் விழிகளிலும் குரலிலும் ஆவல் தெறித்தது. “அவரை காஞ்சிக்கு ஒருமுறை அழைத்து வருகிறீர்களா?” என்றாள் கெஞ்சம் குரலில்.

“அவசியமில்லை” ஆகீத்யன் பதில் உடனே வந்து.

“ஏன்?”

“இன்னும் சில தினங்களில் அவரே இங்கு வருவார்” என்ற ஆகீத்யன் சித்திரங்களிருந்த பகுதியை நோக்கி நடந்தான்.

அந்தப் பகுதி ஸ்வர்ணமுகியின் கைவண்ணத்தில், நிலவும், வானும், மலையும், அருவியும், கடலும் கலமும், வனமும் வயலும், பறவைகளும் மனிதர்களாகப் பல வண்ணங்களில் நிறைந்து கிடந்தது. ஆகீத்யன் கூறிய திருத்தங்களையும், பாராட்டுதல்களையும், புதிதாக சில வண்ணக் கலவைகளை உருவாக்கும் உபாயங்களையும் பிரமிப்புடன் ஏற்றுக் கொண்ட ஸ்வர்ணமுகியின் முகம் மகிழ்ச்சியில் அசல் ஸ்வர்ணமாகவே மின்னியது. அடையாளம் தெரியாத பல மனிதர்களின் சித்திரங்களைப் பார்த்தபடியே நடந்த ஆகீத்யன் சட்டென்று நின்றான். அவன் எதிரேயிருந்த சீலையில் சிற்றரசர்களாகத் தோன்றிய ஒரு முதியவனும் இளைஞனும் மண்டியிட்டுக் கிடக்க கண்டகோபாலன் ஒரு காலை அவர்கள் முடிமீது வைத்து, கரத்தில் வாளுடன் கம்பீரமாக நின்றான். பின்புறத்தில் ஒரு போர்க்களமும் தெரிந்தது.

ஸ்வர்ணமுகி விளக்கினாள்: “இவர்கள் பொத்தப்பி சிற்றரசர்கள். இரு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தந்தைக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து அடக்கப்பட்டதைத் தீட்டியிருக்கிறேன். தற்போது மீண்டும் அவர்கள் தந்தைக்கு எதிராகக் கிளம்பியிருப்பதாகக் கேள்வி.”

ஆகீத்யனின் சித்தத்தில், சற்று நேரத்திற்கு முன் ஒரு வீரன் கண்டகோபாலனிடம் வந்து கூறியவை நினைவுக்கு வந்தன. அவன் புத்தி துரிதமாக இயங்கத் தொடங்கியது. ஸ்வர்ணமுகியுடன் வெளியே வந்தவன். அவளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் அறையை நோக்கி நடந்தான்.

விஜயனின் விஷமக்குரல் ஆகீத்யனை வரவேற்றது: “இளவரசர், கண்டகோபாலனுக்கு மிக நெருங்கியவராகி விட்டதாகத் தெரிகிறது!”

“ஆம்!” என்று ஒப்புக்கொண்ட ஆகீத்யன், “விஜயா, அடுத்து நாம் எங்கு செல்ல வேண்டும்?” என்று வினவினான்.

“காகதீயர் தலைநகருக்கு” என்றான் விஜயன்.

“வேண்டாம் விஜயா. காகதீய மன்னனை நாம் இரு தினங்கள் தாமதித்தே சந்திக்கலாம்” என்றவன், “உனக்கு பொத்தப்பிக்கு விரைவாகச் செல்ல வழி தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

“தெரியும் இளவரசே, அங்கு நம் சோழ நாட்டவர் கூட சிலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால்....” இழுத்தான் விஜயன்.

“சோழ நாட்டவர்கள் அங்கு என்ன செய்கிறார்கள்?”

“இளவரசே, பொத்தப்பி மன்னன் மகா முரடன். ஆனால் சாப்பாட்டுப் பிரியன். சோழ நாட்டுப் பரிசாரகர் கரங்களுக்கு அவன் அடிமை. சோழ நாட்டு உணவிற்காகவே பலரைப் பணியில் அமர்த்தியிருக்கிறான். ஆனால் அங்கு எதற்குச் செல்ல வேண்டும்?”

“காரணமிருக்கிறது விஜயா” என்ற ஆதீத்யன், வாயிலிலிருந்த வீரனை அழைத்து, தூரிகையும், வண்ணக் கலவைகளும் கொண்டுவரப் பணித்தான். சோழ தூதர் எதைக் கேட்டாலும் அளிக்கும்படி உத்தரவிருந்ததால் ஆதீத்யன் கேட்டவை உடனே வந்தன.

அன்று இரவு கண்டகோபாலன் அளித்த விருந்துக்குப் பின் திரும்பிய ஆதீத்யன், தூரிகையும் கையுமாக நின்றான். இரவு ஏறிய பின்னும் நெடுநேரம் அவன் ஏதோ தீட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட விஜயன், ஒன்றும் புரியாமல் அந்த சித்திரத்தை விழித்துப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான்.

அதே இரவில், காஞ்சிக் கோட்டையிலிருந்து, காகதீய ருத்ரரம்பாளின் ஒற்றன், சோழ தூதர் பற்றிய செய்தியை அறிவிக்க காகதீயரின் தலைநகரை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தான். அதுபோதாதென்று காஞ்சிக்கோட்டையின் தெற்கிலும் சிலகாத தூரத்தில் ஆதீத்யனை அடியோடு ஒழித்துவிடக்கூடிய சதி ஒன்றும் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

29. பொத்தப்பி ரகசியம்

காஞ்சிக்குத் தெற்கே நீண்ட பெரு வழிப்பாதை வளைந்து வளைந்து, பெரும் அசுரநாகம்போல் படுத்துக் கிடந்தது. பெரு வழிப் பாதையுடன் கோபித்துப் பிரிந்த கொடி வழியொன்று சற்று மேற்கில் சென்றது. நேர் வழியிலிருந்து விலகுபவர்களின் முடிவு இப்படித்தானிருக்கும் என்று காட்டிய அந்தப் பாதை, கொன்றையும் அரசும் வேம்பும் நிறைந்த மரக் கூட்டங்களைக் கடந்து போய் முட்களும் புதர்களும் பாறைகளும் நிறைந்த பகுதியில் சென்று முடிந்தது. மேற்கில் கதீரவன் சரியத் தொடங்கியதால், பாறைகளின் நிழல்கள் நீண்டு பிசாசுகளைப் போல் தோற்றமளித்தன. ஒற்றை நரியொன்று நீண்ட குரலில் ஆலாபனை செய்துவிட்டு, தன் கீதம் தூரத்திலிருந்து ஒரு மனிதனை வரச் செய்துவிட்டதைக் கண்டு தயங்கி நின்றது. வருபவன் கரத்திலிருந்த பந்தத்தையும், அதன் ஒளியில் பளபளத்த வாளையும் பார்த்ததும் சந்தேகம் கொண்டு ஓடி மறைந்தது!

மனித சஞ்சாரமற்ற அந்தப் பகுதியில் இருள் கவிந்து கொண்டிருந்த அந்த வேளையில், வந்து கொண்டிருந்த அந்த மனிதனின் புலித்தோலும், கறுத்துப் பெருந்த உருவமும், அவன் உடலெங்கும் பூசியிருந்த நீறும், மண்டையோடும் எலும்புகளும் சேர்ந்த மாலையும் அவன் காளாமுகன் என்பதைத் தெளிவாக்கின. அந்தக் காட்டுப் பகுதிக்கு அவன் வந்து கொண்டிருப்பது தவம் புரியவோ அல்லது ஏதும் பூஜை நடத்தவோ இல்லையென்பதை அவன் நடையின் வேகமும் முகத்திலிருந்த பரபரப்பும் பறைசாற்றின. காட்டுக் கொடிகளும் புதர்களும் சூழ்ந்து நின்ற சிறு குன்று ஒன்றை நெருங்கியதும் அவனது வேகம் மட்டுப்பட்டது. வாயைக் குவித்து

ஆந்தையைப்போல் ஓர் அலறலை வெளியிட்டான். சற்றுக் கழித்து அவன் குரலுக்குப் பதிலளித்து எங்கிருந்தோ மற்றொரு ஆந்தை குரல் கொடுத்தது. பாறையைச் சுற்றிக்கொண்டு அதன் கிழக்குப் பகுதியை அடைந்தவன், மேலிருந்து தொங்கிய காட்டுக் கொடிகளை விலக்கினான். பெரும் மண்டபமாகக் குடையப்பட்டிருந்த குன்றின் உட்பகுதி கண்ணெதிரே விரிந்தது.

முகப்பில் சிற்பத் தூண்களுடன் கூடிய மண்டபத்தை யடுத்து, தரையில் பெரும் தாமரை மலர் செதுக்கப்பட்ட அர்த்தமண்டபம் தெரிந்தது. தமிழகத்தின் சிற்பக்கலைக்கு வித்திட்டவனும் விசித்திரசித்தன் என்று அழைக்கப்பட்ட அறிஞனும், பல்லவச் சக்கரவர்த்தியுமான மகேந்திரவர்ம பல்லவன், தன் மகன் நரசிம்மன் பெயரால் ஓர் ஊரையும், அருகே நுத்வாலீஸ்வரம் என்ற குகைக் கோயிலையும் உருவாக்க முனைந்தபோது, பாறைகள் விரிசல் விடத் தொடங்கியதால், பாதியில் விட்டுச் சென்றுவிட்ட குடவரைக் கோயில் அது. மன்னனாலும் மக்களாலும் புறக்கணிக்கப் பட்டதால் வனப்பகுதியாகிவிட்ட அந்தக் கோயிலும் சுற்றியிருந்த பகுதியும் கள்ளர்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் உறைவிடமாகி, இப்பொழுது காடவராயனுக்கும் அவன் வீரர்களுக்கும் இருப்பிடமாகியிருந்தது. குன்றின் மேற்பகுதியில் தெரிந்த நான்கு மண்டபங்கள் ஆயுதங்களாலும் உணவுப் பொருட்களாலும் வீரர்களாலும் நிறைந்திருந்தன.

மண்டபத்தின் நடுவே கூட்டமாக அமர்ந்திருந்த காடவ வீரர்களின் முன்பாக, கல்மேடையொன்றின் மீது அமர்ந்திருந்தான் காடவராயன். உள்ளே நுழைந்த காளாமுகனைக் கண்டதும், “போன காரியம் என்னவாயிற்று? ஏன் இத்தனை தாமதம்?” என்று இரைந்தான் அவன்.

காளாமுகன் சற்றுத் தயங்கினான். அவன் கொண்டு வந்திருக்கும் செய்தி நிச்சயம் காடவராயன் ரசிக்கும் படியிருக்காதென்பது அவன் தயக்கத்திலிருந்து தெரிந்தது. “பிரபு... பிரபு... நமது மன்னரை... தஞ்சையில்...”

காடவராயன் முகத்தில் திகில் பரவியது. “உடனே சொல், என்ன செய்தான் அந்தத் துறவி? தந்தைக்கு என்ன ஆயிற்று?” அவன் குரலில் பதற்றம் ஒலித்தது.

“மன்னருக்கு அபாயமேதுமில்லை பிரபு. அவரைச் சிறைச்சாலையிலிருந்து தனி மாளிகையொன்றில் மாற்றி காவலில் வைத்திருக்கிறார்கள்” என்றான் காளாமுகன். காடவராயனுக்கு போன உயிர் திரும்பியது. காளாமுகன் தொடர்ந்தான்: “பிரபு மன்னர் நமது பொக்கிஷங்களைப் பற்றிக் கூறிவிட்டதாகத் தெரிகிறது...”

காடவராயன் தலைக்குமேல் ஆயிரம் இடிகள் இடித்தன. கண்கள் இருண்டு தலை விரரென்று சுழன்றது. சுற்றியிருந்த வீரர்களுக்கும் அந்தச் செய்தி பேரிடியாக இருந்ததென்பது அவர்கள் முகங்களில் தெரிந்தது. மெள்ள நிதானப்படுத்திக் கொண்ட காடவராயன். “மன்னர் பொக்கிஷங்களைப் பற்றிக் கூறிவிட்டாரென்று எப்படி அறிந்தாய்?” என்றான் உரைந்த குரலில்.

“மன்னர் மாளிகைக்கு மாற்றப்பட்டதும், நமது காடவமங்கலத்தை நோக்கி வீரர்களும் பல ரதங்களும் சென்றதை நேரில் கண்டேன் பிரபு” என்றான் காளாமுகன்.

காடவராயன் தலைநகருக்குத் தெற்கே மூன்று காத தூரத்திலிருந்த காடவமங்கலத்தில் தாங்கள் அதுவரை சேர்த்திருந்த பொக்கிஷங்கள் அனைத்தும் பறிபோயின என்பதைக் கேட்ட காடவராயன் மனத்தில் ஆத்திரம் பொங்கியது. காடவ மன்னனுக்கும் தெரியாமல் தான் தனிப்பட சேமித்த பொற்குவியல் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கிறதென்பதை உணர்ந்தவன், “இதை முன்னரே வந்து தெரிவிப்பதற்கென்ன?” என்றான்.

“முன்னதாக வந்து கூறியிருந்தாலும் பயனில்லை பிரபு. சோழ, பாண்டிய வீரர்களின் பலமான படைப்பிரிவு அங்கு சென்றிருக்கிறது. அதைவிட முக்கியச் செய்தியொன்றும் இருக்கிறது பிரபு.”

“என்ன செய்தி?”

“ஆதித்ய பாண்டியன் சோழ தூதனாக காஞ்சிக்கும் காகதீயர் தலைநகருக்கும் சென்றிருக்கிறான் பிரபு” என்றான் காளாமுகன்.

“என்ன உளறுகிறாய்?” காடவராயன் இதை அடியோடு நம்பவில்லையென்பதை அவன் முகம் உணர்த்தியது.

“உண்மைதான் பிரபு. தஞ்சையில் இதைக் கேட்டபோது நானும் நம்பவில்லை. ஆனால் பாண்டிய இளவலைத் தொடர்ந்து, நானும் காஞ்சி வரை சென்று உறுதி செய்தபின்பே திரும்பி வந்தேன். பேரிகைகள் முழங்க காஞ்சியில் கோட்டைத் தலைவன் வந்து வரவேற்றதையும் நேரில் கண்டேன்.”

காடவராயன் சிந்தித்தான். “இது எப்படி சாத்தியம்? சோழனும் பாண்டியனும் எப்படியிருந்தாலும் காகதீயருக்கும் பாண்டியர்களுக்கும் இருக்கும் பகையை மறந்துவிடக் காரணமேதுமில்லை. சோழ தூதன் போர்வையில் ஆதித்யன் சென்றிருப்பது நிச்சயம் ஏதோ ஏமாற்று வேலையாகவே இருக்க வேண்டும். சோழ தூதனாக வருபவன் பாண்டியன் என்பதை அறிந்தால் காகதீய மன்னன் லேசில் விட்டுவிட மாட்டான். அதிலும் அந்த காகதீய இளவரசி சரியான அரக்கியென்று கேள்வி. ஆதித்யனை அவன் கொன்றே போட்டுவிடுவான்.”

ஆதித்யன் யாரென்பதைக் காட்டிக் கொடுக்கும் ஓலையொன்றை எழுதி முடித்த காடவராயன், அந்தக் காளாமுக உபதலைவனிடமே அதை அளித்து, அப்பொழுதே காகதீயரின் தலைநகர் நோக்கிச் செல்ல உத்தரவிட்டான். அடுத்து தஞ்சை மாளிகையில் காடவ மன்னனைச் சந்தித்து வர, தனது வீரர்களையும் அனுப்பி வைத்தான்.

காஞ்சியிலிருந்து கண்டகோபாலனிடமும் ஸ்வர்ணமுகியிடமும் விடைபெற்ற ஆதித்யனை இறுதிவரை தடுக்க முயன்றான் கண்டகோபாலன், “ஆதித்யரே, துறவியார் ஏற்கெனவே ஓலையனுப்பி விட்டதாகக் கூறுகிறீர்கள். ஆனால் காகதீய மன்னர் உதவ முன்வருவது சந்தேகம். அவர் வடக்கில் யாதவருடன் போரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்” என்ற கண்டகோபாலன் தன் முத்திரை மோதிரத்தையும் ஓலைக் குழலொன்றையும் ஆதித்யனிடம் அளித்தான். “ஆதித்யரே, காகதீய மன்னர் உதவவில்லையெனில் நீங்கள் வருந்த வேண்டாம். காளத்தியில் எனது படைப் பிரிவொன்று இருக்கிறது. அதன் தலைவன் பிரதாபருத்திரனுக்கு ஓலை யொன்றும் எழுதியிருக்கிறேன். இந்த ஓலையை அவனிடம் அளித்து அவனுடனேயே நீங்கள் திரும்பலாம். எனது மொத்தப் படைகளையும் சேர்த்து சோழ நாட்டுக்கு உதவ நானே வருகிறேன். உங்கள் நாட்டையும் உங்களையும்

உயர்ந்த நிலையில் வைப்பது என் பொறுப்பு” என்றான் கண்டகோபாலன்.

விடைபெற்றுக் கொண்ட ஆதித்யன், காகதீயர் தலைநகரையோ காளத்தியையோ நோக்கிச் செல்லவில்லை. விஜயன் வழிகாட்டிச் செல்ல, நேர் வடமேற்கில் தெரிந்த மலைத் தொடரைக் கடந்து, பெரும் நகரங்களையும் பிரதான பாதைகளையும் விடுத்து, வயல்களினூடேயும் சிறு கிராமங்களையும் கடந்தும் சென்றான்.

இரண்டாவது தினம், சித்திராவதி நதிக்கரையிலிருந்து பொத்தப்பியின் கோட்டை அவன் கண்களுக்கெதிரில் எழுந்து நின்றது. நதியை அணைத்து ஓடிய மதில்கள் வலுவாக உயர்ந்திருப்பதையும், வளைந்து உட்புறமாகச் சென்று மீண்டும் நீண்ட இடங்களில் அம்புகளை விசும் மாடங்கள் தெரிவதையும் கவனித்த ஆதித்யன், அது சாளுக்கியரின் பழைய கோட்டை அமைப்பில் இருந்ததைப் புரிந்து கொண்டான்.

ஆதித்யன் கரத்தில் ஓளிவிட்ட முத்திரை மோதிரத்தைக் கண்டு, கோட்டை வாயிலில் இருந்த காவலன் உட்புறமாகத் திரும்பிக் குரல் கொடுத்தான். திட்டி வாசலைத் திறந்து இருவரையும் உள்ளே அழைத்தான்.

ஆதித்யனும் விஜயனும் உள்ளே நுழைந்த இரண்டாவது கணத்தில் உட்புறத்து மதிலின் படிகளில் கோட்டைத்தலைவன் வேகமாக இறங்கி வருவது தெரிந்தது. முத்திரை மோதிரம் கோட்டைத் தலைவனது பார்வையில் பட்ட அடுத்த கணம், அவனிடமிருந்து உத்தரவு பிறந்தது: “இருவரையும் சிறை செய்யுங்கள். அவர்கள் ஆயுதங்களையும் அகற்றுங்கள்!”

உருவிய வாட்களும் கூரிய ஈட்டிகளும் ஆதித்யனையும் விஜயனையும் சூழ்ந்தன.

கோட்டை மதிலின் மீதிருந்து வேகமாக இறங்கிய கோட்டைத் தலைவன், வந்திருப்பவரின் ராஜதோரணையையும், அவன் கரத்திலிருந்த முத்திரை மோதிரத்தையும் கண்டவுடன் இருவரையும் சிறை செய்ய உத்தரவிட்டான். நென்றால் அதற்குக் காரணமிருக்கவே செய்தது. கண்டகோபாலனுக்கெதிராக அங்கு தீரட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த படை குறித்தும் மற்ற ஏற்பாடுகள் பற்றியும்

ஓற்றர்கள் மூலமாகக் கண்டகோபாலன் அறிய முற்படுவா
னென்பதை எதிர்பார்த்திருந்த கோட்டைத் தலைவன்,
காஞ்சியின் முத்திரை மோதிரத்துடன் அந்த வேளையில் வந்து
நின்ற ஆதித்யனையும் விஜயனையும் கண்டகோபாலனின்
ஓற்றர்களாகவே நினைத்ததில் வியப்பேதுமில்லைதான்.

ஆனால் தான் உத்தரவிட்டதும் வாட்களையும்
வேல்களையும் கொண்டு வீரர்கள் சூழ்ந்து கொண்டபின்பும்
வந்தவன் முகத்தில் எந்த மாறுதலும் தெரியாததோடு அவன்
சர்வசாதாரணமாக முறுவலித்தது கோட்டைத் தலைவனை
இன்னும் வியக்க வைத்தது. அடுத்து அந்த வாலிபன் உதிர்த்த
சொற்கள் அவனை மட்டுமின்றி, சுற்றி நின்ற வீரர்களையும்
அசர வைத்தன.

“கோட்டைத்தலைவரே, உங்கள் உத்தரவைச் சற்று
தாமதப்படுத்துங்கள்; உடனே நிறைவேற்ற வேண்டாம்!”

பொத்தப்பியின் மக்கள் பேசி வந்ததும், ஆதி ஆந்திரம்
என்று அழைக்கப்பட்டதுமான பிராகிருதம் கலந்த தெலுங்கு
மொழியில் ஆதித்யன் கூறிய வார்த்தைகள், கோட்டைத்
தலைவனின் விழிகளை வியப்பில் விரிய வைத்தன.

மாறன் அமுதனாரிடம் தென்னாட்டின் மொழிகளையும்
வடமொழியையும் சற்று ஆழமாகவே பயின்றிருந்த
ஆதித்யன், ஸ்பஷ்டமாகவும், சரளமாகவும் உதிர்த்த அந்த
வார்த்தைகளும், அவன் தோரணையும் எந்த வகையிலோ
இவன் நமக்கு நெருங்கியவன் என்ற உணர்வை கோட்டைத்
தலைவனுக்கு ஏற்படுத்தின. எனவே, வீரர்களை விலகுமாறு
உத்தர விட்டவன், ஆதித்யனை நெருங்கி அவனை உற்றுப்
பார்த்தான். மனிதன் சித்தத்திலும் ரத்தத்திலும் இணைந்து கிடந்த
மொழியென்னும் சக்தியின் வலிமையைப் பற்றி பூரணமாக
அறிந்திருந்த ஆதித்யனின் முகத்திலிருந்த முறுவல் நன்றாக
விகசித்தது.

“நீங்கள் யார்?” என்ற கோட்டைத்தலைவனின் குரலில்
உஷ்ணம் தணிந்திருந்தது. அழைத்த முறையிலும் மரியாதை
தெரிந்தது.

பதிலுக்கு அதே முறுவலுடன் அவனை ஏறிட்ட
ஆதித்யன், “எதற்காக என்னைச் சிறை செய்ய உத்தர
விட்டீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

“நீங்கள் காஞ்சியிலிருந்து வருவதாக வீரனிடம்
கூறினீர்கள். கண்டகோபாலனின் முத்திரை மோதிரமும்
உங்களிடமிருக்கிறது...” என்றான் கோட்டைத் தலைவன்.

“எனவே நான் கண்டகோபாலரைச் சேர்ந்தவன் என்று
தீர்மானித்துவிட்டீர்கள்” என்று முடித்த ஆதித்யன், பலமாக
நகைத்தான். நகைப்பதைச் சற்று நிறுத்தியவன், “நீங்கள்
கண்டகோபாலருக்கு எதிரியா? பொத்தப்பி காஞ்சிக்கு
உட்பட்ட சிற்றரசுதானே?” என்றும் கேட்டான் முறுவலுடன்.

கோட்டைத் தலைவன் முகத்திலும் சுற்றியிருந்த வீரர்களின்
முகத்திலும் சங்கடம் நெளிந்தது. உடன் நின்று அனைத்தையும்
வியப்புடன் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த
விஜயனையும் இந்த நேரடியான கேள்வி சங்கடப்பட
வைத்தது.

ஆதித்யன் தொடர்ந்து கேட்டான்: “பொத்தப்பிச் சிற்றரசு
கண்டகோபாலருக்கெதிராகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை
கண்டகோபாலரோ, அவரிடமிருந்து வருவதாகக் கூறும் நானோ
அறியவில்லையென்று நினைக்கிறீர்களா? அப்படி அறிந்த
பின்னும் நானாக வந்து எதிரிகளிடம் சிக்கிக் கொள்கிறேன்,
அப்படித்தானே?”

கோட்டைத் தலைவனுக்கு ஆதித்யனின் வாதத்திலிருந்த
உண்மை புலப்பட்டது. குழப்பமான குரலில் மீண்டும் வந்தது
அவன் கேள்வி: “காஞ்சியிலிருந்து நீங்கள் வருவதாகக் கூறியது
உண்மைதானே?”

“ஆம், உண்மைதான்.”

“அப்படியானால் நீங்கள் கண்டகோபாலரைச் சேர்ந்தவர்
என்று எண்ணுவதில் என்ன தவறு?”

மீண்டும் கடகடவென்று நகைத்தான் ஆதித்யன்.

“ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?” - கோட்டைத் தலைவனின்
குழப்பம் அதிகரித்திருந்தது.

“ஓர் அரசனுக்கெதிராகச் சதி செய்யும்போது
எச்சரிக்கையாக இருப்பது அவசியம்தான். ஆனால் சற்று
விவேகமும் அதில் கலந்திருக்க வேண்டும். கோட்டைத்
தலைவரே! இப்பொழுது உங்கள் கோட்டைக்குள் சோழ
நாட்டுப் பரிசாரகர்கள் இருக்கிறார்கள். சாளுக்கிய

கல்தச்சர்களும், கடாரத்து வணிகர்களும் கூட இருக்கிறார்கள். அனைவருமே மன்னர் மன்மசித்தரைச் சேர்ந்தவர்களென்று கூறிவிடலாமா? அவரவர் காரிய நிமித்தமாக வந்து தங்கியிருக்கிறார்கள், அவ்வளவே. இதோ என்னருகே நிற்கும் இவன் தஞ்சையிலிருந்து வருகிறான். இவனை சோழ நாட்டு ஒற்றர் படைத்தலைவன் என்று எண்ணிக் கொள்வீர்களா?" என்ற ஆதித்யன் விஜயனைக் காட்டி மீண்டும் நகைத்தான்.

"அப்படியானால்..." இழுத்தான் கோட்டைத்தலைவன்.

"நானும் காரிய நிமித்தமாகக் காஞ்சி வரை சென்று திரும்பியதால்தான் காஞ்சியிலிருந்து வருவதாகக் கூறினேன்."

"என்ன காரியமாகக் காஞ்சி சென்றீர்கள்?"

"காஞ்சியின் நிலை பற்றியும், கண்டகோபாலரின் எண்ணத்தையும் அறிந்து வர உத்தரவிட்டதால் அங்கு சென்றிருந்தேன்."

"யார் உங்களை அனுப்பியது?" கோட்டைத்தலைவன் குரலில் இன்னும் சந்தேகம் மிச்சமிருந்தது.

"தங்களிடம் சொல்ல உத்தரவில்லை" - ஆதித்யனின் இந்த பதில் கோட்டைத் தலைவனின் முகத்தில் பெரும் மாறுதலை ஏற்படுத்தியது. ஆதித்யனை நெருங்கியவன், அவன் செவிகளில் ஏதோ ரகசியமாகக் கூறினான்.

எதிர்பாராதவிதமாகத் தன் செவிகளில் ஓதப்பட்ட அந்த ரகசியத்தைக் கேட்ட ஆதித்யன் பிரமித்தான். நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டி தான் கூறிய மழுப்பலான பதில்கள், பெரும் ரகசியமொன்றைத் தன்னிடம் சிக்க வைத்துவிட்டதை உணர்ந்தான்.

30. கொம்பு சீவதல்

நெடு நெடுவென்று உயர்ந்து சிடந்த மதில்கள் உறுதியாக இருந்தன. முப்பதடிகளுக்கு ஒன்றாக, மேலே செல்ல படிகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதையும், மேலே உலவிய வீரர்களின் எண்ணிக்கை அளவுக்கதிகமாகவே இருப்பதையும் கவனித்தான் ஆதித்யன். கீழ்ப்பகுதியில் பந்தங்களின் ஒளியில் பளபளத்து அடையாளம் காட்டியவை ஆயுதச் சாலைகளாக இருக்க வேண்டுமென்பதையும், பொத்தப்பிக்குப் பின்புலத்தில் உதவும் அந்தப் பலமான கரம், வீரர்களை மட்டுமின்றி ஏராளமாக ஆயுதங்களையும் அளித்திருக்கிற தென்பதையும் புரிந்து கொண்டான்.

நதியை அணைத்து ஓடிய மதில்கள் வடக்கில் சற்று தூரம் சென்றபின் நின்றுவிட்டன. பாறைகளும் புதர்களும் அடர்ந்து எழுந்து நின்ற மலைப்பகுதியே அதன் பிறகு அரணாக அமைந்திருந்தது. அரண்மனையும் மற்ற மாளிகைகளும் கூட மலையை ஒட்டியே அமைக்கப்பட்டிருப்பதையும் கவனித்தான் ஆதித்யன்.

மலைச்சரிவை ஒட்டிய மாளிகையொன்றில் ஆதித்யன் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்த கோட்டைத்தலைவன், மன்னனிடம் அறிவித்துவிட்டு வருவதாகக் கூறிச் சென்றான். அவன் அகன்றதும் மாளிகையின் முன்னும் பின்னும் ஆராய்ந்தான் விஜயன். "இளவரசே, நம்மை அபாயம் சூழ்ந்திருக்கிறது. மாளிகையைச் சுற்றிலும் காவல் பலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பொத்தப்பியின் மன்னன் மிகவும் முர்க்கனென்று கேள்வி. சிறு சந்தேகம் எழுந்தாலும் நம்மை ஒழித்துவிடுவான். தவிர, என்னையும் இங்குள்ள சோழ நாட்டுப் பரிசாரகர்கள் நன்றாக அறிவார்கள். எவரேனும் கவனமின்றி ஒரு வார்த்தை கூறினாலும் பின்பு தப்புவதென்பது சூதிரைக் கொம்புதான்" என்றான்.

ஆதித்யனின் செவிகளில் விஜயனின் வார்த்தைகள் விழுந்தனவே தவிர, அவன் சிந்தனை கலைவதாகவே தெரியவில்லை. முதல் ஜாம இறுதியில் மன்னனிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. குறுகிய இரு வீதிகளின் வழியே ஆதித்யனை அழைத்துச் சென்ற வீரன், அரண்மனையின் மூன்று சுற்றுக்களையும் கடந்து, இறுதியாக மண்டபம் ஒன்றின் உள்ளே செல்லுமாறு வேண்டினான். சுத்தமாக இழைக்கப் பட்டு மண்டபத்தின் மேற்கூரையைத் தாங்கிய கருங்கல் தூண்கள் மண்டபத்திலிருந்த சர விளக்குகளைப் பிரதிபலித்துப் பளபளத்தன. தூண்களின் உச்சியில் மட்டும் யாளிகள் செதுக்கப்பட்டு, மேற்கூரையைச் சித்திரங்கள் பல அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன. அறையின் சுவர்களில் பலவகையான ஆயுதங்கள் ஊசலாடின. அந்த அறைக்குள் வீரர்களோ பணிப்பெண்களோ காணப்படாததைக் கவனித்த ஆதித்யன், அது ஒற்றர்களை விசாரிக்கும் அந்தரங்க அறை என்பதையும் புரிந்து கொண்டான்.

மண்டபத்தின் மறுகோடியில் நீண்டு கிடந்த மஞ்சத்திலிமர்ந்து ஆதித்யனையே கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த மனிதனை சற்றுக் கழித்தே கவனித்தான் ஆதித்யன். அவன் உடைகளையும், தோரணையையும், அவன் வலது கரத்தில், மன்னர்கள் பட்டமேற்கும்போது அணியும் மந்திரக் கவசம் சிறு சங்கிலியில் பிணைக்கப்பட்டு ஆடியதையும் கவனித்து, அவன்தான் பொத்தப்பியின் மன்னன் மன்மசித்தனாயிருக்க வேண்டுமென்பதையும் கணித்தான். வலுவாகவே தெரிந்த அவன் புஜங்களும் கரங்களும் அவனுக்குப் போர்ப் பயிற்சி தீவிரமாக இருப்பதை அறிவித்தாலும், முழங்கையில் தொடங்கி தோள்கள் வரை தெரந்த வாள் வடுக்கள் அவன் போரில் அதிக எச்சரிக்கையில்லாதவன் என்பதையும் தெரிவித்தன்.

“பொத்தப்பியின் புதிய மன்னருக்கு வணக்கம்!” என்ற ஆதித்யனை, எதிரில் அமருமாறு சைகை செய்த மன்மசித்தனின் விழிகளில் இலேசாக வியப்பு தெரிந்தது.

“நான் புதிதாக முடிசூட்டினென்பது உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” - மன்மசித்தனிடமிருந்து முதலில் கேள்வியே வந்தது. அவன் தன்னைப் பற்றி விசாரிப்பதையும், தான் யாரென்பதை அறிமுகம் செய்து கொள்வதையும் தவிர்க்க ஆதித்யன் வீசிய முதல் அஸ்திரம் பலனளித்துவிட்டது.

“மன்னா, நான் தங்களைச் சேர்ந்தவன்தானா என்பதைத் தாங்கள் இந்தக் குறுகிய நேரத்திற்குள் உறுதி செய்து கொண்டிருக்க இயலாது. அப்படி முழு நம்பிக்கைக்கு ஆளாகாதவர்களை இப்படி அந்தரங்க அறையில் தனித்து சந்திப்பது மன்னர்கள் வழக்கமில்லை. மேலும்...

“மேலும் என்ன?”

“தங்கள் வலது கரத்தில் பட்டமேற்கும்போது கட்டப்படும் மந்திரக் கவசத்தின் மஞ்சள் நூல்கள் இன்னும் புதிதாகத் தெரிகின்றன” என்றான் ஆதித்யன்.

“உண்மைதான்!” என்று ஒப்புக் கொண்ட மன்மசித்தனின் வியப்பு அதிகமாயிருந்தது. அடுத்து ஒலித்த அவன் கேள்வியிலும் சற்று மரியாதை கூடியிருந்தது.

“நீங்கள் காஞ்சியிலிருந்து வருவதாகக் கோட்டைத் தலைவர் கூறினார்?”

பொத்தப்பியின் மன்னன், கோட்டைத் தலைவன் கூறியவற்றை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதையும், எளிதில் உணர்ச்சி வசப்படுபவன் என்பதையும் புரிந்து கொண்ட ஆதித்யன், தான் பேச வேண்டிய முறையையும் அணுக வேண்டிய வழியையும் தீர்மானித்துக் கொண்டு மெள்ள தன் வலையை வீச ஆரம்பித்தான். கண்டகோபாலனின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே மன்மசித்தன் சித்தத்தில் பெரும் ஆத்திரம் உருவெடுப்பதையும் ஆதித்யன் புரிந்து கொண்டான்.

முட்டாளைப் புகழ்ந்து பேசியும், வீரனிடம் அவன் வீரத்தை உயர்த்திப் பேசியும், கயவர்களைக் கைப்பொருள் கொடுத்தும், அறிவாளியிடம் உண்மையைக் கூறியும், காரியங்களைச் சாதிக்க வேண்டுமென்னும் தமிழ்ப் பழமொழியை நன்கு அறிந்திருந்த ஆதித்யன், கோட்டைத் தலைவன் உளறிவிட்ட ரகசியத்தினால் பளிச்சிட்ட உண்மைகளையும், மன்மசித்தனின் முரட்டுத்தனமாக ஆத்திரம் கொள்ளும் போக்கையும் முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதே உசிதமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டதால், அவனது கேள்விக்கு நிதானமாக பதிலளிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் கேள்விக்குப் பதிலாக, “மன்னா, காஞ்சியில் கண்டகோபாலரின் நிலை இன்னும் உயரும் ஸ்திதியில் இருக்கிறது. படைபலமும் உயர்ந்திருக்கிறது” என்றான்.

“விளக்கமாகக் கூறுங்கள்” மன்மசித்தனிடம் குழப்பம் தெரிந்தது.

“இதில் விளக்குவதற்கு அதிகமில்லை மன்னா. நீங்கள் திரட்டிக் கொண்டிருக்கும் படையைப் பற்றியும், திட்டமிட்டிருக்கும் தாக்குதலைப் பற்றியும் ஏற்கெனவே அறிந்து இருக்கிறார். அது மட்டுமல்ல...”

“வேறென்ன?”

“உங்களுக்கு உதவ முன்வந்திருப்பவருக்கும் அபாயம் காத்திருக்கிறது!”

“காகதீய மன்னருக்கும், இளவரசிக்கும் அபாயமா?” கோட்டைத் தலைவன் கூறிய இரகசியத்தை முழுவதுமாகப் போட்டு உடைத்துவிட்ட மன்மசித்தன் முகத்தில் வியப்பும் ஆத்திரமும் தெரிந்தது.

காகதீய மன்னன் உதவுவதன் உள்நோக்கத்தை கணப்பொழுதில் ஊகித்துவிட்ட ஆதித்யன், “மன்னா, கண்டகோபாலருக்குப் பதிலாகத் தங்களைக் காஞ்சியில் அமர்த்த காகதீய மன்னர் உத்தேசித்திருப்பதையும் கண்டகோபாலர் எப்படியோ அறிந்து தக்க முன்னேற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார்” என்றான்.

ஆதித்யன் விசிறிவிட்ட ஆத்திரத்தின் ஜ்வாலை, மன்மசித்தனிடம் இன்னும் உயரத் தொடங்கியது. “மன்னரை எதிர்க்குமளவிற்குக் காஞ்சியில் படைகள் இருக்கிறதா?” என்றான் அவன் ஆத்திரம் குரலில் தொனிக்க.

“படைகள் காஞ்சியில் மட்டும் இல்லை...”

“வேறெங்கு இருக்கின்றன?”

“காளத்தியில் படைத்தலைவர் பிரதாபருத்திரத் தலைமையில் அங்கும் படை திரட்டப்பட்டிருக்கிறது!”

“காளத்தியின் படைப்பிரிவைப் பற்றி நான் அறிவேன். ஆனால்...”

“மன்னரையும் உங்களையும் எதிர்க்க அவை போதாதென்று புதிய உறவுகளையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார் கண்டகோபாலர்.”

“புதிய உறவுகள் என்றால்...?” மன்மசித்தனின் புருவங்கள் ஒன்று கூடின.

“பாண்டியர்கள் கொங்கு நாட்டிலிருந்தும், சோழ நாட்டிலிருந்தும் போசளரை விரட்டி விட்டார்கள். அடுத்து சோழ நாட்டையும் பாண்டியர்கள் தாக்க முற்படலா மென்பதால் சோழ மன்னர் மீண்டும் கண்டகோபாலரின் உதவியை நாடியிருக்கிறார். கண்டகோபாலரும் சோழர்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்.”

“சோழர்களுடன் ஒப்பந்தமா?” மன்மசித்தன் இதை அடியோடு நம்பவில்லையென்பதை அவன் முகம் உணர்த்தியது.

பதிலுக்கு, கண்டகோபாலன் காளத்தியின் படைத் தலைவனுக்கு அளித்த ஓலையை எடுத்து நீட்டினான் ஆதித்யன்! சோழ நாட்டுக்கு உதவச் செல்ல, படைகளுடன் வரும்படி உத்தரவிருந்தது அதில்! கண்டகோபாலனின் கையொப்பத்தையும் முத்திரையையும் கவனித்து மீண்டும் குழலுக்குள் அடைத்த மன்மசித்தனின் சித்தம் எரிமலையாயிருந்தது.

“படை பலமற்ற சோழ நாட்டைப் பிறகு பகிர்ந்து கொள்ளவும் திட்டமிட்டிருக்கிறார் கண்டகோபாலர். காகதீய மன்னரால் அபாயம் நேர்ந்தால் சோழ மன்னரின் ஆதரவு கண்டகோபாலருக்கு முழுமையாக இருக்கும் என்பது ஒப்பந்தம்” என்று இன்னும் விசிறினான் ஆதித்யன்.

ஆரம்ப காலத்தில் பொத்தப்பியிலிருந்து விரட்டப்பட்டு, காகதீய மன்னன் தயவால் காஞ்சிக்கு மன்னனான கண்டகோபாலன், இப்பொழுது வளமிக்க சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதியையும் அடைந்துவிடுவதை மன்மசித்தனால் ஏற்றுக் கொள்ளவே இயலவில்லை.

அவன் மனத்திலோடிய எண்ணங்களைப் புரிந்து கொண்ட ஆதித்யன், தனது இறுதி அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்கத் தொடங்கினான்.

“மன்னா, உங்கள் எதிர்ப்பை கைவிட்டு கண்டகோபாலருடன் சேர்ந்து நீங்களும் உதவினால் உங்களைத் தொடர்ந்து தனக்கு உட்பட்ட சிற்றரசாக இருக்க அனுமதிப்பதாகவும் அவர் எண்ணியிருக்கிறார். இணங்க மறுத்தால்...”

“இணங்க மறுத்தால்?” மன்மசித்தன் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன.

“மறுத்தால் இரு ஆண்டுகளுக்கு முன் உங்கள் தந்தையும் நீங்களும் ஒடுக்கப்பட்டதைப் போல் ஒடுக்கப் படுவீர்கள். காஞ்சியின் சித்திரச் சாலையில் இருக்கும் ஓவியத்தை பொத்தப்பியில் சிலைகளாகவே நிரந்தரமாக இருக்கும்படி வடித்துவிடப் போவதாகவும் கூறினார்!”

“ஓவியமா? என்ன ஓவியம் அது?” மன்மசித்தனின் விழிகளில் கனல் தெரிந்தது.

ஆதித்யன் கச்சையிலிருந்து அந்தச் சிலை வெளிப்பட்டது. மண்டியிட்டுக் கிடந்த மன்மசித்தனையும் அவன் தந்தையையும் வெகு அலட்சியமாகப் பார்த்த கண்டகோபாலனின் ஒரு கால், அவர்கள் மணி முடி மீது பதிந்திருந்தது. உருவிய வாளுடன் கம்பீரமாக நின்றிருந்தான் கண்டகோபாலன்.

மன்மசித்தனின் உக்கிரம் முழுதாக வெடித்து மஞ்சத்தைவிட்டு வேகமாக எழுந்தவன், அதைப்பிடுங்காத குறையாகப் பறித்தான். விழிகள் கோவைப் பழமாகச் சிவந்து கிடக்க, பற்கள் அறைபடும் ஒலி தெளிவாகக் கேட்டது. கசங்கிய சிலையைக் கரத்தில் பிடித்தபடி தட்டட்டென்று அறையில் உலவியவன் “இனி யாருடைய உதவியையும் எதிர்பார்க்கப் போவதில்லை. நானே சென்று காளத்தி யிலிருக்கும் படைகளை அழித்துவிட்டு, காஞ்சிக்கு செல்கிறேன்” என்றவன் கரங்களைத் தட்டி வாயில் நின்ற வீரனை அழைத்தான். “நீ உடனே சென்று கோட்டைத் தலைவனையும், உபதலைவர்களையும் நான் அழைத்ததாகச் சொல்” என்று உத்தரவிட்டான்.

ஆத்திரத்திலும் சங்கடத்திலும் தத்தளித்த மன்மசித்தன், பிறகு ஆதித்யனைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. “நீங்கள் செல்லலாம்” என்று விடை அளித்தான் திரும்பிப் பாராமலே.

மன்னன் அழைப்பை அறிந்து உபதலைவர்களுடன் விரைந்து வந்த கோட்டைத் தலைவன் அந்தச் சித்திரத்தைக் கண்டதும் மென்று விழுங்கினான். “பிரபு... இந்தச் சித்திரம்... இது... காஞ்சி... இளவரசி” என்று குமுறினான் திகைப்பு விரவிய முகத்துடன்.

“கோட்டைத் தலைவரே! கூறுவதைத் தெளிவாகக் கூறுங்கள்...” இரைந்தான் மன்மசித்தன்.

தலையைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்ட கோட்டைத் தலைவன் முகத்தில் சந்தேகம் பலமாகப் படர்ந்திருந்தது. “மன்னா, காஞ்சியிலிருந்து வந்தவர் இதை அளித்திருக்க வேண்டும். அவரை இதற்கு முன்பாக காகதீயர் தலைநகரில் நம் வீரர்கள் பார்த்ததில்லையென்றும் உடன் இருப்பவன் சோழ ஒற்றர் படைத் தலைவனென்றும் நம் வீரர்கள் கூறுகிறார்கள்” என்றான் அவன்.

கோட்டைத் தலைவன் எழுப்பிய சந்தேகத்திற்கு ஒரு கணத்திற்கு மேல் சித்தத்தில் இடமளிக்கவில்லை மன்மசித்தன்! “அவசியமானால் அந்த இருவரையும் காவலில் வைத்து விடுங்கள். உடனே நம் வீரர்களை அணிவகுக்க ஏற்பாடுகள் செய்யுங்கள். இப்பொழுதே நாம் செல்ல வேண்டும்!” - மன்மசித்தனது உத்தரவு கனவேகத்தில் வந்தது. மறு பேச்சின்றிக் கிளம்பிய கோட்டைத் தலைவன் ஆதித்யனையும் விஜயனையும் காவலில் வைக்க வீரர்களை அனுப்பிவிட்டு, படைகளை சித்தமாக்குவதில் முனைப்பானான்.

தனது அறைக்குத் திரும்பிய ஆதித்யனை வரவேற்ற விஜயன், “இளவரசே, கோட்டைத் தலைவன் ஏதோ சந்தேகிப்பதாகத் தெரிகிறது. இருமுறை வந்து என்னை விசாரித்துச் சென்றான். அதிருக்கட்டும். மன்னனுடன் பேசினீர்களா?” என்றான்.

“ஆம் விஜயா, மன்மசித்தன் பெரும் ஆத்திரக்காரனாய் இருக்கிறான்” என்ற ஆதித்யன், நடந்தவற்றை விளக்கினான். அனைத்தையும் கேட்ட விஜயனின் முகத்தில் விஷமம் படர்ந்தது. மெள்ள நகைத்தவன், “இளவரசே, இதைத்தான் சோழ நாட்டில் கொம்பு சீவிவிடுவது என்பார்கள்” என்றான் நகைத்தபடியே!

அவன் நகைப்பு பாதியில் நின்றது! சாளரத்தின் வழியே பார்வையைச் செலுத்தியவன், இருபதுக்கும் குறையாத வீரர்கள் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான். “இளவரசே! நீங்கள் கொம்பு சீவியதற்குப் பலன் அதோ வந்து கொண்டிருக்கிறது” என்று அறிவித்தான் இன்னும் பலமாக நகைத்தபடி!

31. விரல்களை மீறிய நகங்கள்

பொத்தப்பியின் கோட்டை அமளி துமளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. புரவிகளின் கணைப்பொலிகளும் உப தலைவர்களின் கூச்சல்களும் வீரர்கள் அளித்த பதில்களும் ஒருபுறம் ஒலித்தன. விற்களும் வாட்களும் ஈட்டிகளும் பெரும் பாரி வண்டிகளில் ஏற்றப்பட்ட ஓசையும் கடகடவென்று உருண்டு வாயிலை நோக்கி விரைந்த ரதங்களின் சப்தமும் சேர்ந்து கோட்டையை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தன.

வெளியே சென்று பார்க்க முயன்ற விஜயனை வாயிலில் நின்ற வீரர்கள் தடுத்தனர். எங்கும் வெளியே செல்ல அனுமதியில்லை யென்பதை அறிவித்தனர். தாங்கள் காவலில் இருப்பதை உறுதி செய்து கொண்ட விஜயன், அதைக் குறித்து லவலேசமும் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. காவலரிடம் உணவுக்கு ஏற்பாடு செய்யும்படி கேட்டுக் கொண்டு ஆதித்யனிடமும் வந்து அறிவித்தான். வெளியில் படைகளின் ஆரவாரம் அதிகரித்துக் கொண்டேயிருக்க, காவலில் இருந்தவர்களுக்கு உணவு முதல் ஜாமத்தில் வந்தது. அந்த சோழ நாட்டு உணவைப் பெரிதும் ரசித்து அருந்திய விஜயன், இரண்டொரு முறை பரிமாறியவர்களை அழைத்துப் பாராட்டவும் செய்தான். உணவருந்திய பின்னர் அறையின் ஒரு மூலைக்குச் சென்று கால்களை நீட்டிப் படுத்து உறங்கவும் முற்பட்டான்.

பஞ்சணையில் படுத்த ஆதித்யனுக்கு உறக்கம் எளிதில் வர மறுத்தது. நல்ல உணவும் மலைக்காற்றும் சுகமான மஞ்சமும் இதமளித்தாலும் உறக்கம் என்பதை மனநிலையைப் பொறுத்ததாக வைத்துவிட்ட இயற்கை, அவன் சித்தத்தில்

எழுப்பிவிட்ட எண்ண அலைகள் மீண்டும் மீண்டும் எழுந்து தாக்கியதால் விழிகளை அரைவாசியே மூடிக்கிடந்த ஆதித்யன், பாதி விழிப்பிலும் பாதி உறக்கத்திலுமாகக் கிடந்தான். ஏதோ தெளிவற்ற கனவுகளில் மூழ்கிக் கிடந்த ஆதித்யனின் கால்களைப் பலமாக அசைத்து எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான் விஜயன். திடுக்கிட்டு எழுந்த ஆதித்யன், அறை இருளடித்துக் கிடப்பதையும், சாளரங்களும் கதவுகளும் விரியத் திறந்து கிடப்பதையும், வாயிலிருந்த காவலர்கள் தரையில் உருண்டு கிடப்பதையும் கண்டான். விஜயனை அடுத்து நிழலுருவங் களாக ஐந்தாறு மனிதர்கள் நிற்பதும் புலப்பட்டது. "இளவரசே வாருங்கள், சீக்கிரம்!" விஜயனின் குரல் அடங்கி ஒலித்தது.

மாளிகையின் பின்புறத்து வாயிலின் வழியே ஆதித்யனை அழைத்துச் சென்றவர்கள், மலைச் சரிவை ஒட்டியிருந்த கட்டடங்களின் பின்பகுதியினுடே நுழைந்து, ஒதுங்கி, சந்தேகம் எழாதவாறு நடந்து அந்த வரிசையின் இறுதியில் புகையும் கரியும் மண்டிக் கிடந்த பெரும் மடைப்பள்ளியாகத் தெரிந்த கட்டடத்தினுள் நுழைந்தனர். உள்ளே நுழைந்த ஆதித்யன், தனக்காகக் காத்துக் கிடந்தவர்களைக் கண்டதும் பிரமித்தான். ஐம்பதுக்கும் குறையாத சோழ நாட்டுப் பரிசாரகர்கள் கரியும் புகையும் அழுக்கும் படிந்த உடைகளுடன் நின்று ஆதித்யனைக் கண்டதும் வணங்கினர். அந்தக் கூட்டத்தில் பெண்களும் குழந்தைகளும் கூட இருந்தனர். விற்கும் பாத்திரங்களும் உணவுக்குத் தேவையான இதர பொருட்களும் நிரம்பிக் கிடந்தன அந்த இடத்தில். சோழ நாட்டின் சுவைமிக்க உணவைப் படைக்கும் அந்தக் கலைஞர்கள், போசளரின் அதிகார உருட்டல்களுக்கு அஞ்சி பொத்தப்பி நாட்டில் வந்து நடத்திக் கொண்டிருந்த அவல வாழ்வைக் கண்ட ஆதித்யனின் உள்ளம் உருகியது. அவர்களின் தலைவராகத் தோன்றிய முதியவர், முன்னே வந்து விஜயனை அணுகினார்.

"விஜயா, மடப்பள்ளியின் பின்புறம் மலையைச் சுற்றிச் செல்லும் பாதையிருக்கிறது. பாதையின் இறுதியில் சித்திராவதி நதி மலையை அணைத்துப் பிரியுமிடத்தில் படகு ஒன்றும் தயாராக இருக்கிறது. நதி பெண்ணையாற்றில் கலக்குமிடத்தை விடிவதற்குள் அடைந்துவிட்டால் பிறகு அபாயமேதுமில்லை.

பெண்ணாற்றின் ஓட்டத்திலேயே சென்றால் நெல்லூர்புரத்தை அடைந்துவிடலாம்” என்றார் அந்த முதியவர்.

விஜயன் தன் கச்சையிலிருந்து சிறுமுடிப்பொன்றை எடுத்து அவர் கரங்களில் திணித்தான். “பெரியவரே, இதை மறுக்காதீர்கள். சோழ நாடு போசளரிடமிருந்து விடுபட்டு விட்டது. நீங்கள் நாடு திரும்ப வழிச் செலவிற்கு இது உதவும்” என்றான் விஜயன்.

புரிந்து கொண்ட ஆதித்யனும் தன் கழுத்திலிருந்து வீரச் சங்கிலியொன்றைக் கழற்ற முற்பட்டான். கரிபடிந்து அழுக்கேறிய இரு முதிய கரங்கள் அவனைத் தடுத்தன.

“இளவரசே, எங்கள் சோழ நாட்டை போசளரிடமிருந்து மீட்டது ஒன்றே போதும். உங்களுக்கு உதவ சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததே எங்களுக்குப் பெரும் பரிசு. இனி நாங்களும் விரைவில் நாடு திரும்பிவிடுவோம்” என்றவர் ஆதித்யன் கரங்களைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார்.

அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்ட ஆதித்யனும் விஜயனும் பின்புறத்து வழியினூடே மலைச்சரிவில் நடக்க ஆரம்பித்தனர். மலைக் காற்று அந்த இரவில் குளிரை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. நரிகளும் சர்ப்பங்களும் குறுக்கில் ஓடி மறைந்தன. மலையை அப்பிரதட்சணமாகச் சுற்றிச் சென்ற பாதையின் இறுதியில் நதி சலசலத்து ஓடும் ஒலி கேட்டது. அலைக் கரங்களில் ஆடியபடி படகு ஒன்றும் அங்கு தயாராக நின்றிருப்பதைக் கண்ட விஜயனின் முகம் மலர்ந்தது. “இளவரசே, இனி அபாயம் ஏதுமில்லை. நாளை உச்சிப் பொழுதிற்குள் நாம் நெல்லூர்புரத்தை அடைந்துவிடலாம்” என்றான் அவன்.

நூறு காதங்களுக்கு மேல் ஓடி வந்த களைப்பு கடலரசனை நெருங்கிவிட்டதால் நீங்கிவிடவே, பெண்ணாற்றின் பிரவாகம் துள்ளிக் குதித்து கிழக்கு நோக்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. இல்லம் நெருங்கியதும் பெரியவர்களைப் பிரிந்து முன்னால் ஓடும் சிறுவர்களைப் போல் நதியிலிருந்து பிரிந்த சிற்றாறுகள் கடலை நோக்கி ஓடின. காலைக் கதிர்கள் பட்டுப் பளபளத்த நீர் மட்டத்திலும், கரைகளைத் தாக்கிச் சிரித்த அலைகளிலும் நதியின் மகிழ்ச்சி பிரதிபலித்தது. காலை வேளையில் நதியில்

நீராடி வேதமோதியபடி திரும்பிக் கொண்டிருந்த அந்தணர்களின் மந்தர ஸ்ருதியும், குடங்களில் நீரை ஏந்தி வந்து கொண்டிருந்த மங்கையரின் வளையல்களும் தண்டைகளும் எழுப்பிய இன்னிசையும், அவ்வப்பொழுது அவர்கள் நகைத்த இன்ப ஒலிகளும், கூப்பிடு தூரத்தில் துறைமுகத்தை நோக்கிச் சென்ற பாதையில் பொதிகளை இழுத்துச் சென்ற காளைகளின் கழுத்து மணி ஒலிகளும், சக்கரங்கள் மண்ணில் பதிந்து எழுந்த கரகரத்த ஒலிகளும் காற்றில் நிரம்பி கரை நெடுக ஒலித்து, கரையை ஓட்டியிருந்த அந்த மாளிகை வரையிலும் கூட எட்டிக் கொண்டிருந்தன.

சாளரத்தினருகே நின்று நதியை வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்த காகதீய இளவரசி ருத்ரம்பாளின் சித்தம் நதியின் பிரவாகத்தை விட வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்ததால், எதிரே விரிந்த இன்பக் காட்சிகளையோ, செவிகளில் விழுந்த ஒலிகளையோ அவள் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. வீரர்களுக்குரிய உடையுடனும் வாளுடனும் சதா வளைய வரும் அவள் தோற்றமும் சற்று மாறியிருந்தது. அவள் உடலைச் சுற்றி வளைத்த சீனத்து நீலப் பட்டு, வீரர் உடைக்கு எந்த வகையிலும் குறையாத ஒரு கம்பிரத்தை அளித்துக் கொண்டிருந்தது. நகைகளிலோ, அரச மகளிர் அணியும் ஆபரணங்களிலோ அதிகம் விருப்பமில்லாத இளவரசியின் கழுத்தில் பெரும் முத்துச் சரம் ஒன்று மட்டும் புரண்டு கொண்டிருந்தது. அதிக நீளமில்லாமல் அடர்ந்து சுருண்டு கிடந்த குழல்களைக் கட்டியிருந்த பட்டுக் கயிறு அதன் பணியைச் சரிவர செய்ய இயலாததால் இரண்டொரு குழல்கள் முன்னால் வந்து அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்தன. என்றும் அவளை விட்டுப் பிரியாத அவளது உடைவாள் மட்டும் தனித்து சற்றுத் தள்ளியிருந்த பலகை மீது ஏக்கத்துடன் காத்துக் கிடந்தது. வீரம் சொட்டும் கூர் விழிகள் பெரும் சிந்தனையைக் காட்டின.

சிந்தனையில் ஆழ்ந்து கிடந்தவளின் தோளில் வலிய கரமொன்று பதிந்தது. “என்ன பலமான யோசனை மகனே?” என்ற கரகரத்த கனமான குரல் ஒன்றும் பின்புறமிருந்து எழுந்தது.

அந்த ஸ்பரிசமும் குரலும் அவள் சிந்தனையைப் பட்டென்று அறுத்ததால் விழிகள் சிந்தனையை விடுத்து அன்புக்கு இடம் கொடுத்தன. திரும்பியவள் எதிரில், ஆறடிக்குக் குறையாத உயரத்துடனும், இடைவிடாத பயிற்சியைக் காட்டிய உடலமைப்புடனும், கூரிய நாசியின் மேல் வல்லுறின் விழிகளைப் போல் ஜொலித்த கண்களுடன் நின்றிந்தான் காகதீய கணபதி.

“ஒன்றுமில்லை தந்தையே” என்றபடி எழுந்த ருத்ரரம்பாளை நோக்கிய மன்னன் விழிகளில் பரிவிருந்தது.

“ஏதோ இருக்கிறது மகளே, இந்தக் காலை வேளையில் உன்னைப் பயிற்சிக் கூடத்தில் காண்பதுதானே வழக்கம். உன்னைக் காண அங்கு சென்றுவிட்டுத்தான் திரும்புகிறேன்” என்றான் மன்னன்.

“தெற்கிலிருந்து முன்னுக்குப் பின் முரணாக வந்த செய்திகளைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன், தந்தையே” ருத்ரரம்பாளின் குரலில் இலேசாக குழப்பம் ஒலித்தது.

“என்ன முரணான செய்திகள்?”

“முதலில் சோழ எல்லையில் போசளர் படைகள் அழிக்கப்பட்டதாக செய்தி வந்தது.”

“சரி.”

“பின்னர் கொங்கு நாட்டில் போர் நடப்பதாக நம் ஒற்றர்கள் தெரிவித்தார்கள்.”

“உண்மைதான்.”

“நாம் பலமுறை போரிட்ட சிங்கணனையும், அப்பணனையும் பாண்டியர் கொன்றுவிட்டதாகவும் கூறினார்கள்.”

“ஆம். கொங்கு நாட்டுப் போரும் முடியும் தறுவாயிலிருக்கிறது.”

“படைபலமற்ற சோழ நாட்டிற்குள் பாண்டியர் ஏன் இன்னும் நுழையவில்லை? நம் ஒற்றர்கள் தனித்துச் சென்றால் கூட சோழ எல்லைக்குள் நுழைய முடியவில்லை.

ஆனால் காஞ்சிக்கு சோழ தூதர் வந்ததாகச் செய்தி வந்தது. இடையேயிருந்த சிற்றரசுகள் என்னவாயின?”

காஞ்சியைப் பற்றிய பேச்சு எழுந்ததும் மன்னன் முகத்தில் கடுமை தெரிந்தது. “மகளே, தெற்கே யாரோ ஒரு பெரும் இராஜ தந்திரியின் அறிவு அனைத்தையும் இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. என் பூகம் சரியானால் காஞ்சியில் கண்டகோபாலன் பலமாக ஏமாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் வந்தது உண்மையில் சோழ தூதரானால் கண்டகோபாலன் இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிடவும் மாட்டான்” என்றான் மன்னன்.

“விளங்கவில்லை தந்தையே.”

“சரி, காஞ்சியிலிருந்து செய்தி கொண்டு வந்தவன் எங்கே?”

குழப்பம் நிறைந்த விழிகளுடன் வாயிலிருந்த வீரனை அழைத்த இளவரசி காஞ்சியிலிருந்து வந்தவனை அழைத்து வரப் பணித்தாள்.

சுற்று நேரத்தில் உள்ளே நுழைந்து வணங்கியவனை நோக்கிய மன்னன், “வீரனே, காஞ்சியில் நடந்தவற்றை ஒன்றுவிடாமல் விவரமாகக் கூறு” உத்தரவிட்டான்.

“மன்னா, தஞ்சைத் துறவியாரிடமிருந்து தாதரை அனுப்புவதாக முதலில் ஓலை வந்தது.”

“பிறகு?”

வழக்கமாக வரும் முதியவருக்குப் பதில் இளைஞன் ஒருவன் தூதனாக வந்தான். கண்டகோபாலர் அவனுக்கு அளித்த வரவேற்பு அபரிமதமாக இருந்தது.”

“சொல் மேலே.”

“வந்தவன் சோழ மன்னரின் உறவினன் என்பதை அறிந்த பின்பு உபசரிப்பும் அதிகரித்தது. கண்டகோபாலர் தனித்து அவனிடம் நெடு நேரம் பேசினார். அதுமட்டுமல்ல...”

“தயங்க வேண்டாம். எதுவானாலும் சொல்.”

“தூதர், கண்டகோபாலருடனிருந்த நேரத்தைவிட இளவரசி ஸ்வர்ணமுகியுடன் கழித்த நேரம் அதிகம் பிரபு!”

மன்னன் விழிகளும் ருத்ரரம்பாளின் விழிகளும் ஒரு முறை சந்தித்து மீண்டன.

வீரன் தொடர்ந்தான்: “இளவரசியுடன் தூதர் சிற்ப மண்டபத்தில் நெடுநேரம் கழித்தார். நேற்றைய முன்தினம் தூதர் இங்கு வருவதாகக் கூறிப் புறப்பட்டுவிட்டார். ஆனால் இன்னும் வந்து சேரவில்லை.”

“சரி, நீ போகலாம்” என்று வீரனுக்கு உத்தரவிட்ட மன்னன், ருத்ரரம்பாளனை நோக்கித் திரும்பி, “மகளே, இப்பொழுது புரிகிறதா?” என்றான்.

ருத்ரரம்பாளின் விழிகளில் கேள்விகளே நிரம்பிக் கிடந்தன.

“மகளே, நம் வீரல்களை மீறி வளரும் நகங்கள் சில சமயம் நம்மையே காயப்படுத்திவிடும். அதை அகற்றித்தான் தீர வேண்டும். கண்டகோபாலனை அகற்ற வேண்டிய சமயம் நெருங்கிவிட்டது.”

“அப்படியானால் தந்தையே, கண்டகோபாலன் சோழ தூதருக்குத் தன் மகளை...” ருத்ரரம்பாள் முகத்தில் திகைப்பு தெரிந்தது.

“ஆம், உன் யூகம் சரியானதுதான் மகளே. விஷயங்களைத் தொகுத்துப்பார். ஓராண்டாக கண்டகோபாலன் நமக்கு கப்பப் பொருட்களை சரிவர அனுப்பவில்லை. படைகளையும் வளர்த்திருக்கிறான். தூதனாக வந்தவன் இளைஞன். சோழ மன்னனுக்கும் உறவினன். உதவி கேட்டு வந்திருக்கும் இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தன் மகளை தூதனுக்கு மணமுடித்துவிட்டால், நேரடி வாரிசு இல்லாத சோழ இராஜேந்திரனுக்குப் பின் அவனை சோழ அரியணையில் அமர்த்தலாம். சோழ நாடு மெள்ள கண்டகோபாலனின் வசப்பட்டுவிடும். போசளர் அதிகாரத்தால் சாதித்ததை கண்டகோபாலன் திருமணத்தின் மூலம் சாதிக்க நினைக்கிறான்.”

ருத்ரரம்பாளின் முகத்தில் பிரமிப்பு தெரிந்தது. “அப்படியானால் கண்டகோபாலன் நம்மையே பிறகு எதிர்க்கத் துணிவான் என்கிறீர்களா தந்தையே?”

“ருத்ரா, சோழ நாட்டு மண் சுண்டெலியையும் பாயும் வேங்கையாக்கிவிடும். அவர்கள் சின்னமே அதுதானே? ஆனால் தூதனாக வந்தவனைப் பற்றி எனக்கொரு சந்தேகமிருக்கிறது. சோழ நாட்டின் உண்மை நிலை பற்றித் தெரிந்தால் இதுபற்றி முடிவு செய்யலாம். ஆனால் தூதன் ஏன் இன்னும் வந்து சேரவில்லை?” என்றான் மன்னன். மன்னனின் சந்தேகம் இளவரசியின் சித்தத்தில் ஒரு நினைவைப் பளிச்சிட வைத்தது.

“தந்தையே, சோழ எல்லைப்புறத்து சிற்றரசன் ஒருவரின் தூதன் உங்களைக் காண நேற்று முதல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றான் இளவரசி.

“நேற்று முதல் காத்திருக்கிறானா? ஏன்? யார் அவன்?”

“நான்தான் யோசனையாக இருந்ததில் கூற மறந்துவிட்டேன் தந்தையே. இதோ அவனை அழைக்கிறேன்” என்ற ருத்ரரம்பாள் வீரனைக் கூப்பிட்டு, வந்திருக்கும் தூதனை அழைத்துவர உத்தரவிட்டான்.

சற்று நேரத்தில் காடவராயனின் ஓலையுடன் அந்தக் காளாமுக உபதலைவன் உள்ளே நுழைந்து வணங்கினான்.

காகதீய மன்னன், சோழ தூதரைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த சந்தேகத்திற்கு விடை அந்தக் காளாமுகனிடம் இருந்தது.

அதேசமயத்தில் ஆதித்யனையும் விஜயனையும் சுமந்து பெண்ணையாற்றில் வந்து கொண்டிருந்த படகு நெல்லூர் புரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

32. ருத்ரம்பாளின் ரௌத்திரம்!

“சோழ தூதர் ஏன் இன்னும் வந்து சேரவில்லை?” என்று காகதீய மன்னன் கேட்ட அதே கேள்வியை, அந்த நகரத்தில் இன்னொருவனும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

நகரத்திற்கு ஒன்றரைக் காத தூரத்திலிருந்த துறைமுகத்தில் நங்கூரமிட்டிருந்த கலங்களில், பல வண்ணக் கொடிகள் படபடத்துக் கொண்டிருந்தன. யவனரும், அராபியரும், சீனரும், கடாரத்தவரும் ஓயாமல் வந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்த அந்தத் துறைமுகத்தில் நெல்லூர்புரத்துக்குப் போட்டியாக ஒரு நகரமே உருவாகியிருந்தது. சுங்கத் துறையைவிட்டு வெளியேறும் பொதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு வணிகத் தலமான கனகபுரிக்கும், நெல்லூர்புரத்திற்கும் செல்ல பொதிவண்டிகள் காத்துக் கிடந்தன. அடிமைகளும், வர்த்தகர்களும் எழுப்பிய குரல்களும், காவலர்களின் அதிகாரக் குரல்களும் துறைமுகத்தை நிரப்பின.

பொதிகளை இறக்கிவிட்டு, வேறு துறைகளுக்குச் செல்ல வேண்டிய கலங்களும் தங்கள் முறைக்காகக் கடலில் காத்திருந்தன. அப்படி நின்றிருந்த கலங்களில், நாகைக்குச் செல்ல வேண்டிய கலம் ஒன்றும் இருந்தது. கலத்தில் வணிகர்களைவிட அதிகமாக புத்த துறவிகள் இருந்தனர். தாமதமாகிக் கொண்டிருப்பதை எண்ணி அவர்கள் சங்கடத்துடன் உலவிக் கொண்டிருக்க, ஒரு துறவி மட்டும் பக்கப் பலகையில் சாய்ந்து, துறைமுகத்தையும் தூரத்தில் தெரிந்த நெல்லூர்புரத்தையும் வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவரது மஞ்சள் முகத்திலும் கூர்விழ்களிலும் பலத்த சிந்தனை தெரிந்தது. காவி உடையிலிருந்து

நறுக்கோலையொன்றை எடுத்து நான்காவது முறையாகப் படித்தவர், “ஆதித்யன் ஏன் இன்னும் வந்து சேரவில்லை?” என்றார் கடலை நோக்கி. தடால் தடால் என்று மரக்கலத்தின் பக்கப் பலகையைத் தாக்கிய கடலைகள் அவருக்கு என்ன மறுமொழி கூறினவோ தெரியவில்லை. அவரது சிறிய கூர்விழிகள் சற்றுத் தள்ளியிருந்த அவரது நீளமான துணிப்பையின் மீது சென்று பதிந்தன. மெலிந்து அதீத நீளத்துடன் விளங்கிய அந்தத் துணிப்பையிலிருந்து தலைநீட்டிக் கொண்டிருந்தன சில அம்புகளின் நுனிகள். குனிந்து அதை எடுத்தவர் அம்புகளைச் சரியாக உள்ளே தள்ளி வாயை இறுகக் கட்டினார். பின்பு பையைத் தோளில் மாட்டியபடியே கலத்தின் மறுமுனையை அடைந்து, பொதிகளை ஏற்றிச் சென்ற படகொன்றில் தாவி ஏறிக் கரையை அடைந்து, வணிகர்களின் நெரிசலைக் கடந்து வெளியே வந்தார்.

பெண்ணை நதியை ஒட்டினாற்போல் நெல்லூர்புரத்தை நோக்கிச் சென்ற பாதையில் விரைந்து கொண்டிருந்த பொதி வண்டிகளொன்றின் பின்பகுதியில் அமர்ந்து கொண்டவர், பக்கவாட்டில் தெரிந்த நதியின் பிரவாகத்தைப் பார்த்தபடியே வந்தார். வலதுபுறம் பிரிந்து வடக்கில் நீண்ட பாதையைக் கவனித்தவர், அது கனகபுரிக்குச் செல்லும் பாதையென்பதையும் புரிந்து கொண்டார். கரடுமுரடாக இருந்த அந்தப் பாதையில் ரதங்களும் பொதிவண்டிகளும் விரைந்து கொண்டிருந்தன. துறவி அமர்ந்திருந்த பொதிவண்டி, நேர் மேற்கில் நெல்லூர்புரத்தை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது. மீண்டும் தீவிர சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார் அவர்.

உயர்ந்து எழுந்த மாளிகைகளும், குறுக்கிலும் நெடுக்கிலும் பாய்ந்த ரதங்களும் புரவிகளும், சாலையோரங்களில் வெவ்வேறு திசைகளில் விரைந்து கொண்டிருந்த மக்களும் நகரத்திற்குள் நுழைந்து விட்டதை அறிவிக்கவே புத்த துறவி சுயநினைவுக்கு மீண்டது மட்டுமின்றி, பொதி வண்டியிலிருந்து அனாயாசமாகக் குதித்து இறங்கவும் செய்தார். ஒருமுறை பார்வையை நகரத்தின் வீதிகளில் உலவவிட்டவர், சற்றுத் தூரத்தில் தெரிந்த அரண்மனையை நோக்கி விடுவிடுவென்று நடக்கத் தொடங்கினார். அரண்மனை வாயிலுக்குச் சில அடிகள் தூரமே யிருக்கையில் அவரது வேகநடை சட்டென்று நின்றது.

அந்த மஞ்சள் முகத்திலும் சந்தேகச் சாயை படர்ந்தது. அரண்மனையின் பிரதான வாயில் திறக்கப்பட்டு, வரிசையாக அணிவகுத்த புரவி வீரர்கள் வெளிவந்தனர். அந்த வீரர்களின் வரிசை மேற்கு வாயிலை நோக்கிச் சென்றதை கவனித்தவர், ஏதோ புரிந்ததற்கடையாளமாகத் தலையசைத்துக் கொண்டார். வீரர்கள் விலகியதும் உள்ளிருந்து வந்த பணியாளன் ஒருவனை அணுகி விசாரிக்கவும் முற்பட்டார். சோழ தூதர் வந்திருப்ப தாகவும் அவரை வரவேற்கவே வீரர்கள் சென்றிருப்பதாகவும் பதில் கிடைத்தது அவருக்கு.

அவரது சித்தத்தில் மகிழ்ச்சி பரவியதென்பது ஒரே கோடாக இழுபட்ட உதடுகளிலும், மஞ்சள் முகத்தில் முக்காலுக்கும் மேல் முடிக்கிடந்த விழிகளிலும் தெரிந்தது. பாதையின் ஓரத்தை அடைந்தவர் அங்கேயே பொறுமையாகக் காத்திருக்கத் தொடங்கினார். ஒரு நாழிகை நேரம் கழித்து, வீரர்கள் பின் தொடர வந்த சோழ தூதரையும் உடன் வந்த விஜயனையும் கண்ட துறவியின் சிறு விழிகள் இன்னும் சுருங்கின.

ஆனால் சோழ தூதரின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியேதும் புலப்படவில்லை. மாறாக ஆழ்ந்த சிந்தனையே தெரிந்தது. கோட்டை வாயிலிலிருந்து வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டாலும் வரவேற்ற கோட்டைத் தலைவன் பார்வையில் ஏதோ விஷமமிருப்பதாகப் பட்டதால் தூதரது விழிகளில் ஓர் எச்சரிக்கையும் சந்தேகச் சாயையும் ஊடே தெரிந்தன. ஆனால் உடன் வந்த விஜயன் எதையும் லட்சியம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. வீதியைத் துழாவிப்படியே வந்த அவன் விழிகள், அந்தப் புத்த துறவியையும் நீண்டு கிடந்த துணிப்பையையும் கண்டதும் அதீத மகிழ்ச்சியைக் காட்டின. அரண்மனைக்குள் நுழைந்ததும் நீராட்டமும் உணவும் முடிந்து ஸ்தானிகர் தூதரை மன்னரிடம் அழைத்துச் செல்லும் வரை பொறுத்த விஜயன், தான் நகரைச் சுற்றிப் பார்த்து வருவதாகக் கூறிவிட்டு அரண்மனையை விட்டு வேகமாக வெளியேறி துறவி இருக்கும் இடத்தை நாடிப் போனான்.

சாளுக்கிய மன்னர்களின் அரண்மனை அமைக்கும் முறைப்படி உயர்ந்த தூண்களையும், கணக்கற்ற சிறு சிற்பங்களையும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்த நெல்லூர் புரத்தின் அந்தப் பெரும் மாளிகையின் நீண்ட தாழ்வரைகளின்

வழியே சோழ தூதரை அழைத்துச் சென்றார் ஸ்தானிகர். முன்புறத்து மண்டபத்தில் காத்துக் கிடந்த பிரதானிகளையும், வணிகப் பிரமுகர்களையும் கடந்து, நேராக மன்னனிருந்த அறைக்கே அழைத்துச் சென்றார்.

உள்ளே நுழைந்த ஆதித்யனை பெரும் ஆசனத்தில் அமர்ந்தபடி “சோழ தூதர் வரவேண்டும். வரவேண்டும்” என்று முகமன் கூறிய காகதீய மன்னனின் குரலில் ஏதோ நம்ப இயலாத தொனி ஒன்று ஒலிப்பதாகப் பட்டது ஆதித்யனுக்கு. மன்னனின் அருகில் பூரண கவசங்களுடன் நீண்ட வாளை உறையுடன் கரத்தில் பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்தவளைப் பார்த்தான். கூரிய விழிகளால் தன்னை அவள் உற்று நோக்கியதைக் கண்டவன், இவள்தான் முன்கோபியென்றும், முரட்டுத்தனம் மிக்கவவென்றும் பெயர் பெற்றுவிட்ட இளவரசி ருத்ரம்பாளாயிருக்க வேண்டுமென்பதையும் புரிந்து கொண்டான்.

மன்னனையும் இளவரசியையும் வணங்கிவிட்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்த ஆதித்யனை, வல்லூறின் விழிகளைப் போல் ஜொலித்த இரு கூர் விழிகள் ஊடுருவின. இலேசாக உயர்த்தியிருந்த பருவங்களும், நெற்றியில் கீற்றாகத் தெரிந்த இரு கோடுகளும், மன்னனது புத்தி துரிதமாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பதை உணர்த்தின. அதே சமயத்தில் அவன் முகத்தில் விரிந்த நிதானமும், புன்முறுவலும் அவன் சிந்தனையிலிருப்பதை லவலேசமும் புலப்படுத்தாததைக் கவனித்தான் ஆதித்யன். தன் எதிரில் அமர்ந்திருப்பவன் மிக அபாயகரமான மனிதன் என்பதையும் தான் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் பேச வேண்டும் என்பதையும் புரிந்து கொண்டான்.

“சோழ தூதர் காஞ்சியிலிருந்து இங்கு வர இரு தினங்கள் ஆகியிருக்கிறதா?” - பாதிக் கேள்வியாக ஒலித்த மன்னன் சொற்களில் சந்தேகம் அறவே இல்லாததையும், முகத்திலிருந்த முறுவலும் மாறாததையும் கவனித்தவன் இவனிடம் அதிகம் உண்மையை மறைப்பது உசிதமல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

“மன்னிக்க வேண்டும் மன்னா, வழியில் பொத்தப்பியின் வீரர்களால் மறிக்கப்பட்டதால் இங்கு வர சற்று தாமதமாயிற்று” என்றான் ஆதித்யன்.

விளையாட்டுப் பிள்ளை போன்ற அந்த முகமும் சலனமற்ற விழிகளும், எந்தத் தயக்கமுமின்றி வந்த பதிலும் மன்னனை அசர அடித்தன. “பொத்தப்பியின் வீரர்கள் உங்களை வழிமறித்தார்களா?” என்ற கேள்வியும் உதிர்ந்தது மன்னனிடமிருந்து.

“ஆம் மன்னா, அவர்கள் கண்டகோபாலருக்கெதிராக செயல்படுபவர்களாகத் தெரிகிறது. அவர் ஒலையுடன் நாங்கள் வருவதை அறிந்து, எங்களைக் காவலில் வைக்கவும் முயன்றார்கள். நாங்கள் ஏறக்குறைய தப்பித்து ஓடிவரும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. இதுபற்றிப் பிறகு மன்னர் விசாரிக்க வேண்டும்...” ஒரு வேண்டுகோளையும் வெகு வினயத்துடன் போட்டு வைத்தான் ஆதித்யன்.

கணநேரமே சிந்தித்த மன்னன், தன் மறைமுகமான உதவி மன்மசித்தனின் துணியை அதிகப்படுத்தியிருக்க வேண்டுமென்பதையும், காஞ்சியிலிருந்து வருபவர்களை அவன் வேவு பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதையும் புரிந்து கொண்டதால், அதுபற்றிப் பேசுவதைத் தவிர்த்து, அடுத்த கேள்வியை வீசினான்:

“கண்டகோபாலன் உங்கள் தூதுக்கு என்ன மறுமொழி அளித்தான்?”

உரையாடலை மன்னன் வேறு திசைக்கு இழுக்க முயல்வதையும் அதன் காரணத்தையும் புரிந்து கொண்ட ஆதித்யனின் முகத்தில் நெளிந்த முறுவலில் விஷமம் தெரிந்தது. “அவர் படை உதவி அளிக்க ஒப்புக் கொண்டார் மன்னா. காளத்தியிலிருக்கும் அவர் படைத்தலைவருக்கு ஒலையொன்றும் அளித்தார்.”

“பிறகு?”

“சோழ நாட்டின் நிலையையும், என் நிலையையும் உயர்த்துவதாகவும் வாக்களித்தார் மன்னா.”

அதுவரை மௌனமாக அமர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த இளவரசியின் முகத்தில் ஆதித்யனின் வார்த்தைகள் விஷமப் புன்முறுவல் ஒன்றை மலர வைத்தன. அவள் குரலிலும் விஷமம் ஒலித்தது. “சோழ தூதர் காஞ்சியில் தூது பற்றிப் பேசுவதைவிட இளவரசிக்கு சித்திரங்களையும்

வண்ணங்களையும் பற்றிப் போதிப்பதில் அதிகம் ஈடுபட்டதாகத் தெரிகிறது” என்றான் அவள்.

ஆதித்யனின் விழிகள் பளிச்சிட்டன. ருத்ரம்பாளையம் அவள் கரத்திலிருந்த வாளையும் ஒருமுறை நோக்கியவன் அவள் குரல் ஒலித்த அதே தொனியில் பதிலளித்தான்: “ஆம் இளவரசி, கண்டகோபாலரின் மகளுக்கு சித்திரங்களில் நாட்டம் அதிகமிருப்பதால் அதுபற்றி எனக்குத் தெரிந்த வரையில் கூறினேன். தங்களுக்குப் போர்க் கலையில் நாட்டமிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மன்னர் அனுமதித்தால் உங்களுக்கும் அது பற்றி போதிக்கிறேன்.”

ருத்ரம்பாளையம் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க ஆரம்பித்தன. “பேச்சிலிருக்கும் சாமர்த்தியம் உனக்கு வாளை வீசுவதில் இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறேன்” என்ற வேகமாக எழுந்தவள், உறையிலிருந்து வாளை உருவ முயன்றாள்.

மன்னன் குரல் குறுக்கே புகுந்தது. “ருத்ரா, சொற் போர் வாட்போராக மாறக் கூடாது. சற்றுப் பொறு” என்று மகளை அடக்கியவன், “தூதரே, கண்டகோபாலன் இன்னும் என்ன கூறினான்?” என்றான்.

ஆதித்யனின் கூரிய அறிவில் அபாயம் ஒலித்து அந்தச் சூழ்நிலையில் ஏதோ தவறு இருப்பதை உணர்த்தியது. பலமிக்க எதிரிகளாக இருந்த காலத்திலும் கூட, பாண்டியரோ, மேலைச்சாளுக்கியர்களோ, சோழ மன்னனையோ, அவனது தூதர்களையோ, அவமதித்ததில்லை. இப்படி வாளை உருவுவதோ எந்தக் காலத்திலும் அறவே இருந்ததில்லையென்பதை எண்ணியவனின் விழிகளில் எச்சரிக்கை படர்ந்தது. தன் சந்தேகத்தை அடக்கியபடியே மன்னனுக்கு பதிலளித்தான் ஆதித்யன்.

“மன்னர் வடக்கிலிருந்து யாதவரால் தாக்குதல் ஏற்படக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்திருப்பதால் உதவியளிக்கத் தயங்கக் கூடுமென்றும், அப்படி அவர் தயங்கும் பட்சத்தில் கண்டகோபாலருக்கு அனுமதியளிப்பது மட்டுமே போதுமானது என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். படைகள் சோழ நாடு செல்லும்போது தாமே நேரில் வந்து உதவுவதாகவும் கூறினார்.”

“அது நிறைவேறாது தாதரே” - மன்னன் குரலில் ஆழம் காண இயலாத அமைதி ஒலித்தது.

“ஏன் மன்னா?” - ஆதித்யன் குரலில் சந்தேகமிருந்தது.

“காஞ்சியில் கண்டகோபாலனின் காலம் முடியப் போகிறது. எனவே சோழ தூதன் என்ற போர்வையில் வந்திருக்கும் உன் திட்டம் பலிக்கப் போவதில்லை” என்ற மன்னன் பலமாக நகைத்தான்.

“சோழ தூதன் என்ற போர்வையா?” - ஆதித்யனின் குரல் திகைப்புடன் வந்தது.

நகைப்பதை நிறுத்திய மன்னன் குரல் தெளிவாகவே ஒலித்தது. “உன் சாயம் வெளுத்துவிட்டது, ஆதித்ய பாண்டியா!” என்றவன் கரங்களைப் பலமாக இருமுறை தட்டினான்.

இருக்கைக்குப் பின்புறத்திலிருந்து காவலர் உருவிய வாட்களுடன் தன்னை நெருங்கிவரும் காலடியோசை ஆதித்யனின் பாம்புச் செவிகளில் விழுந்தது. அதேசமயத்தில் அடுத்த அறையிலிருந்து உள்ளே நுழைந்தவனைக் கண்டதும் ஆதித்யனுக்கு சகலமும் உடனே விளங்கிற்று. கறுத்த முகத்தைப் பாதிவரை மறைத்த பெரும் மீசையுடனும், வஞ்சம் ஜொலித்த விழிகளுடனும் உள்ளே நுழைந்து மன்னனை வணங்கினான் காடவராயனின் காளாமுக உபதலைவன்.

ஒருகணமே அவனை ஏறெடுத்து நோக்கிய ஆதித்யன், இருக்கையில் நன்றாகச் சரிந்து தாராளமாக அமர்ந்து கொண்டான். அதே சலனமற்ற பார்வையும் விஷமப் புன்முறுவலும் அவன் முகத்தில் தெரிந்தன. காடவ உபதலைவனை நோக்கி உதிர்த்த அவன் சொற்களும் நிதானமாகவே வந்தன: “காடவர் உபதலைவனே, உங்கள் மன்னன் சோழ நாட்டில் போசளர் நுழைய வழி வகுத்ததைப்போல மீண்டும் காகதீயர் நுழைய காரணமாகப் போகிறானா?”

காடவ உபதலைவன் பதிலில் எகத்தாளம் ஒலித்தது: “நீ சோழ தூதனாக வந்தது எதற்கு? மன்னர் படைகளை சோழ நாட்டுக்கு அழைக்கத்தானே?”

பதில் மன்னரிடமிருந்து வந்தது. “காடவனே, நீ நினைப்பது தவறு. யாதவர் தாக்குதலை மீறி நான் காஞ்சிக்கு எந்த அளவிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறேன் என்பதை அறியவும் அப்படி நான் படைகளை அனுப்ப முயன்றால் பாண்டியரை முன்னதாக எச்சரிக்கவும் வந்திருக்கிறான் ஆதித்யன். இங்கிருந்து படைகள் சென்றாலும் சோழ எல்லையில் அடியெடுத்து வைத்ததும் அவை அழிக்கப்படும். நான் கூறுவது சரிதானே ஆதித்யா?” - மன்னனின் குரலில் அதே நிதானம் காணப்பட்டது.

“ஆம்” என்பதற்கடையாளமாகத் தலையசைத்த ஆதித்யன், நேரிடையாகவே அறிவித்தான்: “மன்னா, நீங்களாகவே தொண்டை மண்டலத்தைப் பாண்டியரிடம் ஒப்படைப்பது போரைத் தவிர்க்கும்.”

“இல்லையெனில்?”

“தொண்டை நாடு மட்டுமின்றி இந்த நெல்லூர்புரம் வரையில் கூட பாண்டியர் படைகள் வரக்கூடும்” என்றான் ஆதித்யன்.

குத்ரம்பாள் குத்ராவேசமாக எழுந்தான். விழிகளில் கனல் பறந்தது. “தந்தையே, என்ன துணிவு இவனுக்கு! இங்கேயே இவனைத் தீர்த்துவிடுகிறேன்” என்றவன் வாளை உருவிக் கொண்டு ஆதித்யனை நெருங்கவும் முற்பட்டான்.

33. பனித்துளியும் சுமைதான் புல்லுக்கு

“நில் ருத்ரா, நில்!” மந்திரத்தால் இயக்கப்பட்ட பதுமை ஒன்றைப் பாதியில் திடீரென நிறுத்தி வைத்தது போல உருவிய வாளுடன் ருத்ரரம்பாள் நின்றாள். கண்களில் கனல் பறக்க, முன்னால் வைத்த கால் அப்படியே இருக்க, எழுந்த வேகத்தில் கலைந்த குழற்கற்றை முன்னால் வந்து முகத்தில் மோத, ருத்ரரம்பாளைச் சிலையாகவே நிறுத்தி வைத்தது மன்னனிடமிருந்து உதீர்ந்த அந்த மூன்று சொற்கள். கண நேரமே நின்று, அப்படியே திரும்பி மன்னனை நோக்கிய இளவரசியின் குரலில் இன்னும் சீற்றம் தொனித்தது. “தந்தையே, எதற்காக இவனுக்கு இன்னும் கருணை காட்டுகிறீர்கள்? நம் தலைநகரைத் தாக்குவதாக நம்மிடமே வந்துகூறும் இவன் நாவைத் துண்டித்து, கரங்களை அகற்றிவிட வேண்டாமா?” என்றாள் ருத்ரரம்பாள் உக்கிரமாக.

“பொறு மகளே, சோழ தூதனாக வந்தவன் இப்போது பாண்டியரின் போர்த் தூதனாக மாறியிருக்கிறான். அவ்வளவே! தூதர்களைக் கொல்வது பாவம். அது தர்மமுமல்ல.”

“இல்லை தந்தையே, இவன் நம்மை வேவு பார்க்கவும் வந்ததாக நீங்கள் தானே கூறினீர்கள்? வேவு பார்ப்போருக்கு அளிக்கும் தண்டனையை இவனுக்கு அளிப்பதில் தவறேதுமில்லை தந்தையே” படபடவென்று பொரிந்தாள் இளவரசி.

“ருத்ரா, முக்கியமான ஒன்றை நீ மறந்துவிட்டாய். உன் ஆத்திரத்தை மட்டுப்படுத்தி அறிவை இயக்கு மகளே!”

“நான் எதை மறந்துவிட்டேன் தந்தையே?” ருத்ரரம்பாளின் கேள்வி அதே வேகத்தில் தொடர்ந்தது.

“மகளே, இவன் தமிழன்” மன்னனின் குரலில் எச்சரிக்கை இருந்தது.

“அதனாலென்ன?”

“மகளே, தமிழன் தனித்து இயங்கும்போது தன்னை மட்டும் காத்துக் கொள்வான். அவன் ஒற்றுமையாக இணைந்து நின்றால் எந்த மன்னனுக்கும் அவனை வெல்வது மிகக் கடினம். இப்போது இவன் சோழ தூதனாக, துறவியாரின் ஓலையுடன் வந்திருப்பது, சோழரும், பாண்டியரும் இணைந்திருப்பதைக் குறிக்கிறது. அது மட்டுமல்ல...”

“வேறென்ன தந்தையே?”

“இவன் காஞ்சியிலிருந்து நேராக இங்கு வரவில்லை. நடுவில் ஏதோ தந்திரம் செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறான். முழு விவரம் அறியாமல் இவனைக் கொன்றுவிடுவது நமக்கு அபாயமாக மாறலாம். எனவே சற்றுப் பொறு” என்றவன், காடவ உபதலைவனை நோக்கித் திரும்பினான். “காடவ வீரனே, நீ முன்னதாகச் சென்று, காடவராயனிடம் வீரர்களைத் திரட்டச் சொல். நம்படைகள் சோழ நாட்டில் நுழையும்போது, கிடைக்கும் உதவியைப் பொறுத்து, காடவராயனின் வேண்டுகோள் ஏற்கப்படும் என்று தெரிவித்துவிடு. நீ போகலாம்” என்றான் மன்னன். காடவ உபதலைவன் வணங்கிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தான்.

அவன் வெளியேறியதும் ஆதித்யனை நோக்கித் திரும்பிய மன்னன், “சொல் ஆதித்யா, இரு தினங்களாக எங்கே சென்றிருந்தாய்?” என்ன செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறாய்?” என்றான்.

மெள்ள நகைத்தான் ஆதித்யன். “சற்றுப் பொறுமையாக இருங்கள் மன்னா. என்ன செய்தேனென்பது இன்று மாலைக்குள் தெரிந்துவிடும்” என்றான் நகைப்பினுடே.

ஆனால் மன்னன் அன்று மாலை வரை காத்திருக்க அவசியமில்லாமலேயே போனது. தனது அனைத்துக் கேள்விகளுக்கும் ஆதித்யன் சரிவர பதில் அளிக்காததைக் கண்டு பொறுமையிழந்து கொண்டே வந்த மன்னனுக்கு, விஷயத்தை அறிவிக்க அடுத்த இரண்டாவது நாழிகையில் வீரன் ஒருவன் ஓடிவந்தான். “பிரபு, பிரபு, மன்மசித்தன்

படைகளுடன் காளத்தியிலிருந்த படைகளைத் தாக்குவதாகச் செய்தி வந்திருக்கிறது” என்றான் வீரன் பதற்றத்துடன்.

ஆதித்யன் மீண்டும் பலமாக நகைத்தான்.

காளத்தியில் தாக்குதலை நடத்தும் மன்மசித்தன் அடுத்து காஞ்சியை நோக்கிச் செல்வானென்பதும், காஞ்சியை நோக்கிச் செல்லும் மன்மசித்தனுக்கு மட்டுமின்றி, கண்டகோபாலனுக்கும் பெரும் அபாயம் காத்திருக்கிறதென்பதையும் புரிந்து கொண்ட மன்னன், தனது உதவியோ, அனுமதியோயின்றி, மன்மசித்தன் கண்டகோபாலனைத் தாக்கத் சென்றுவிட்டதன் காரணம் புரியாததால் திகைத்தான். தான் வகுத்திருந்த திட்டங்களும் மற்ற ஏற்பாடுகளும் அந்தத் தமிழன் கையாண்டு விட்ட சிறு தந்திரத்தால் குலைந்துவிட்டதை உணர்ந்து கொண்ட மன்னன், காஞ்சியைத் தாக்கச் செல்லும் மன்மசித்தனும் கண்டகோபாலனும் அறியாதபடி அங்கே பாண்டியர் படைகள் காத்திருக்கக் கூடும் என்பதையும், அடுத்து அது தொண்டை மண்டலத்தில் ஊடுருவி வரக்கூடுமென்பதையும் வட எல்லையிலிருக்கும் தனது படைகளை அழைத்து வர அவகாசமேயில்லையென்பதையும் புரிந்து கொண்டான். தற்போதைக்கு மன்மசித்தனைத் தடுத்து நிறுத்துவதைத் தவிர வேறு வழியேதுமில்லையென்பதும் புரிந்ததால் இருக்கையை விட்டு வேகமாக எழுந்தவன், இளவரசியை நோக்கி, “ருத்ரா, இவனைச் சிறைக்குள் தள்ளி வை. நாளைக் காலைக்குள் நான் திரும்பவில்லையென்றால் இவனை நம் உறங்கை நகருக்கு அழைத்துச் சென்று நம் சிறைக்கூடத்தில் அடைத்துவிட்டு படைகளை அழைத்துக் கொண்டு காளத்திக்கும் காஞ்சிக்கும் வந்து சேர்” என்று உத்தரவிட்டு வேகமாக வெளியேறினான்.

மன்னன் அகன்றதும் எதிரில் சலனமற்ற விழிகளுடனும் அதே விஷமப் புன்முறுவலுடனும் அமர்ந்திருந்த ஆதித்யனை வெறித்த ருத்ரம்பாள், “மன்மசித்தனை சூன்னை செய்தாய்?” என்றான்.

“ஆற்றுவான் நூற்றுவரைக் கொன்றுவிடும்” என்றான் ஆதித்யன்.

“என்ன உளறுகிறாய்?”

“இது உளறவில்லை இளவரசி. தமிழலக்கியம். பகைவரை அழிக்க தமிழ் நூல்கள் கூறும் பல வழிகளில் இது ஒன்று.”

“விளங்கவில்லை.”

“உங்களுக்கு விளங்காது. பகைவனுக்குப் பகைவன் யார் என்பதை அறிந்து அவனைக் கொண்டே எதிரியை அழிக்கும் முறை இது...” என்ற ஆதித்யன் மீண்டும் நகைத்தான்.

“ஏன் நகைக்கிறாய்?” சீறினாள் ருத்ரம்பாள்.

“மன்னர் சென்றிருப்பது வீணான வேலை. மன்மசித்தனை அவரால் தடுத்து நிறுத்த இயலப் போவதில்லை. இந்த நெல்லூர்புரத்தைக் காக்க உன்னாலும் முடியப் போவதில்லை.”

ருத்ரம்பாள் தந்தைக்கும் தனக்கும் அபாயம் நெருங்குவதைப் புரிந்து கொண்டாள். வாளுடன் ஆதித்யனை நெருங்கியவள்,

“உண்மையைச் சொல். பாண்டியர் படைகள் காஞ்சிக்கு அருகில்தானே இருக்கின்றன? இந்த நெல்லூர்புரத்துக்கு என்ன அபாயம் நேரிட இயலும்?” என்றாள் தன் கரத்திலிருந்த வாளை நீட்டி.

“பாண்டியர் படை நிலைகளைப் பற்றி நான் கூறுவே எனென்று எதிர்பார்க்கிறாயா?” என்றான் ஆதித்யன் நிதானமாக.

“உன்னிடமிருந்து அதை வரவழைக்க வழி தெரியும் எனக்கு. உறங்கை நகரின் சிறைக் கூடத்தைப் பற்றி அறிவாயா நீ?” ருத்ரம்பாளின் குரலில் கடுமை ஒலித்தது.

காகதீயர்களின் விசாரணை முறைகளைப் பற்றி ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தான் ஆதித்யன். உறங்கையின் பிரசித்த பெற்ற பிணைமுறிகளைப் பற்றியும், வேங்கி நாட்டிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டிருக்கும் கோதண்டத்தைப் பற்றியும், அவர்கள் கிட்டிகட்டி வதை செய்து உண்மைகளை வரவழைக்கும் முறைகளையும் அறிந்திருந்தவன், நிதானமாகவே பதிலளித்தான். “அறிவேன் இளவரசி.”

அவன் நிதானத்தையும், மாறாமலிருந்த அலட்சியப் புன்முறுவலையும் கண்ட ருத்ரம்பாளின் சீற்றம் இன்னும் உயர்ந்தது. வீரர்களை அழைத்து அவனைச் சிறைச் சாலைக்கு அழைத்துச் செல்ல உத்தரவிட்டாள் அவள்.

பனித்துளிகூட ஒரு பெரும் சுமைதான் புல்லுக்கு. கதிரவன் வந்து அதைப் பருகும்வரை புல் தலை குனிந்து காத்திருப்பதைப்போல, ஆதித்யனின் பிரிவால் நைந்து கிடந்த பூங்கோதை காத்திருந்தாள். காகதீயர் சிறையில் அவன் அடைக்கப்பட்ட செய்தி பெரும் அதிர்ச்சியையும் கவலையையும் அளித்துவிட்டதால் அவளுக்கு உணவும் உறக்கமும் பிடிக்கவில்லை. கொங்கு நாட்டிலிருந்து வந்த தோழியரால் அவள் சோர்வை விரட்ட முடியவில்லை. அவள் அடிக்கடி நாடிச் செல்லும் சிற்ப மண்டபமும் கூட வெறுத்துப் போயிருந்தது. துறவியாரின் போக்கு அவளுக்கு இன்னும் அதிர்ச்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆதித்யன் காகதீயரால் சிறை செய்யப்பட்ட செய்தியைப் பற்றி அவர் கவலைப்பட்டதாகவே தெரியவில்லை. தஞ்சை அரண்மனையில் இணைந்து உலவிய சோழ, பாண்டிய வீரர்களின் மகிழ்ச்சியும், கலகலப்பும் அவளுக்கு வேம்பாகக் கசந்தன. நந்தவனத்துச் சாளரமே கதியாக, பொழுதைத் தள்ள முயன்று, என்னவென்று புரியாத பிரமையில் வெற்றுப் பதுமையாகவே அமர்ந்திருந்தாள். மாலையும் இரவும் சந்தித்து மயங்கிக் கொண்டிருந்த அந்திப் பொழுதில், இன்னும் அதிக மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்த அவள் புலன்கள் சட்டென்று விழித்தன. நந்தவனத்து மரங்களின்மீதும் மதில்களின்மீதும் பற்றிப் படர்ந்து கிடந்த கொடிகளினூடே வித்தியாசமான அசைவு ஒன்று அவள் பார்வையில் பட்டது. உற்றுக் கவனித்தவளுக்கு அது, கொடியல்ல என்பதும், வரிசையான முடிச்சுக்களில் இலைகளுடன் சிறு மரத்துண்டுகளும் கோக்கப்பட்ட நீண்ட கயிறு என்பதும் புலப்பட்டது. அப்பொழுதுகூட முழு விழிப்பைப் பெறவில்லை அவள் சித்தம். சற்றுக் கழித்து கொடிகளையும், கவியத் தொடங்கிய இருளையும் சாதகமாக்கிக் கொண்டு, அந்தக் கயிற்றைப் பிடித்தபடி வெகு எச்சரிக்கையுடன் யாரோ ஒரு மனிதன் மதிலிலிருந்து இறங்க முற்படுவதைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு விழித்தாள். செடி கொடிகளின் மறைவில் இறங்கி, சற்று நேரம் நின்ற அந்த மனிதன் பதுங்கியபடியே மதிலின் ஓரமாகவே செல்ல ஆரம்பித்தான்.

பதற்றத்துடன் எழுந்த பூங்கோதை, மளமளவென்று கீழேயிறங்கி கூடத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்த வீரர்களை அழைத்து, மதிலோரத்துக்குச் சென்று தேடுமாறு கூறினாள்.

பந்தங்களடனும், உருவிய வாட்களுடனும் அவள் கூறிய இடத்தில் சென்று தேடிய வீரர்களுக்கு அவள் தெரிவித்தபடி கயிரோ வேறு மனிதரோ கிடைக்காததால் இளவரசிக்கு பிரமை அதிகரித்திருக்க வேண்டும் என்றே தீர்மானித்தனர்! அவள் பிரமை படிந்த விழிகளையும் முகத்தையும் பரிதாபமாகப் பார்த்தபடி அனுதாப மொழிகளையும் உதிர்த்துச் சென்றனர்.

காவலரின் விழிகளில் மண்ணைத் தூவிய அந்த மனிதன் அதே சமயத்தில் காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்கன் சிறையிருந்த தனி மாளிகையை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். கரங்களில் வேல்களுடன் வெகு சாவதானமாக ஏதோ பேசியபடி மாளிகையைச் சுற்றிக் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்த சோழ வீரர்கள் கடந்து செல்லும்வரை காத்திருந்தவன், தாழ்வரையைக் கடந்து, மாளிகையைச் சுத்தம் செய்வோர் செல்லும் பின்புறத்துப் படிகள் வழியே பதுங்கியபடியே ஏறத் தொடங்கினான். உப்பரிகையை அணைத்து நீட்டிக் கொண்டிருந்த தட்டில் சத்தமின்றித் தாவியவன் மேலே பேச்சுக் குரல்கள் ஒலிப்பதைக் கேட்டு அங்கேயே பதுங்கினான்.

“கோட்டைத் தலைவரே, காடவ மன்னருக்கு உடல் நலக் குறைவொன்றுமில்லை. கவலையும் அதிர்ச்சியும் அவர் மனத்தை வாட்டுகின்றன. உணவும் சரிவர ஏற்காததால் பலவீனப்பட்டிருக்கிறார். வேறொன்றுமில்லை.”

“நாம் சரிவர கவனிக்கவில்லை என்ற அவப்பெயர் வரக்கூடாது மருத்துவரே. அதற்காகத்தான் உம்மை அழைத்து வந்தேன். இவனைக் கொன்று ஏறியாமல் துறவியார் ஏனோ பாதுகாக்கிறார்” - சலிப்புடன் கோட்டைத் தலைவன் கூறுவதும் இருவரும் பேசியபடியே வெளியேறுவதும் புரிந்தது. அவர்களின் குரல்கள் தேய்ந்த பின்பு மெள்ள எழுந்த அந்த மனிதன் ஒரே தாவலில் சாளரத்தின் வழியே அறைக்குள் குதித்தான்.

மஞ்சத்தில் படுத்துக்கிடந்த காடவ மன்னன் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். அவன் முகத்தில் கட்டுக்கடங்காத வியப்பு தெரிந்தது. “காடவராயா, நீ இங்கு எப்படி?”

சைகையால் காடவ மன்னனை எச்சரித்த காடவராயன், மஞ்சத்தின் அடியில் சென்று பதுங்கினான். வெளியில் வீரர்கள் வரும் ஒலிகள் கேட்டன. ஒருமுறை அறைக்குள் அசிரத்தையாகத் தலை நீட்டி, மஞ்சத்தில் படுத்துக்

கொண்டிருந்த காடவ மன்னனை நோக்கியவர்கள், முகங்களில் வெறுப்புப் படர அடுத்த அறைக்குச் சென்று உணவருந்தத் தொடங்கினர்.

காடவ மன்னன் மெள்ள திரும்பினான். அவன் குரலும் தழைந்து ஒலித்தது. “காடவராயா, இத்தனை தினங்களாக எங்கிருந்தாய்? ஏன் என்னைக் காண வரவில்லை?”

“தந்தையே, சேதிராயனோ, மலையமாளோ எனக்கு உதவவில்லை. துறவியார் என்னைக் கண்டவுடன் சிறை செய்யவோ, இயலாவிட்டால் கொன்று விடவோ சோழ வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறார். இத்தனை தினங்களாக காஞ்சிக்கு அருகில் ருத்ரவாலீஸ்வரத்துக் குகைக் கோயிலில் மறைந்து கிடந்தேன்” என்றான் காடவராயன்.

“இப்பொழுது மட்டும் ஏன் வந்தாய்?” காடவ மன்னனின் இயற்கையான முரட்டுத்தனம் குரலில் ஒலித்தது.

காடவராயன், கோப்பெருஞ்சிங்களின் கோபத்தை லட்சியம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. “அதிருக்கட்டும் தந்தையே, இங்கிருந்து உங்களை விடுவிக்கவும் நம் சிற்றரசை மீட்கவும் கூட ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன்.”

காடவ மன்னன் முகத்தில் ஏளனம் விரிந்தது. “கனவு ஏதும் காண்கிறாயா மகனே? துறவியாரைப் பற்றி நீ அறிந்தது அவ்வளவுதான். நம் சிற்றரசும் பொக்கிஷங்களும் இனி யானை வாய்க் கரும்புதான். மீளாது” என்றான் அவன்.

“நான் கூறுவதைச் சற்றுக் கேளுங்கள்” என்று தந்தையை அடக்கிய காடவராயன், ஆதித்யனை காகதீயரிடம் சிக்கவைத்துவிட்டதையும் காகதீய மன்னன் சோழ நாட்டுப் படையெடுப்பில் உதவினால், பின்பு காஞ்சிக்கோ ஏன் சோழ நாட்டுக்கோ கூட தன்னை மன்னனாக்குவதாக அனுப்பிய செய்தியையும் சுருக்கமாகக் கூறினான். அவன் கூறக்கூற கோப்பெருஞ்சிங்களின் முகத்தில் வியப்பு விரிந்தது. காடவராயன் இத்தனை தீர்க்கமாக சிந்திக்கவோ, திட்டம் வகுத்துச் செயலாற்றவோகூடும் என்பதை அவன் அடியோடு எதிர்பார்க்கவேயில்லை. தான் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளைப் பற்றிக் கூறி முடித்த காடவராயன், “எனவே தந்தையே மீண்டும் நான் படை திரட்ட வேண்டும். சோழ பாண்டியர்களிடம் சிக்கியது போக நமது பொக்கிஷங்கள் வேறெங்கும் இருக்கிறதா?” என்றான்.

இல்லையென்று தலையசைத்த கோப்பெருஞ்சிங்களின், ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். அவன் சித்தம் எங்கோ வெகுதூரம் பின்னோக்கிச் சஞ்சரிப்பதை முகம் உணர்த்தியது. சற்றுக் கழித்து ஒலித்த அவன் குரலும் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து ஒலிப்பது போலக் கேட்டது.

“காடவராயா, நம்மிடமிருந்ததைப்போல் நூறு மடங்கு பொற்குவியல் ஓரிடத்திலிருக்கிறது!”

“எங்கே? எங்கே? எங்கிருக்கிறது தந்தையே?” காடவராயன் முகமெல்லாம் பல்லாக சப்தமின்றி நகைத்தான்.

“பூந்துறை நாட்டில்.”

“தந்தையே, நாம் அங்கிருந்துதானே பொன்னை அள்ளி வந்தோம்?” காடவராயன் குரலில் சந்தேகமிருந்தது.

“ஆம் மகனே, ஆனால் நாம் கொண்டு வந்தது வெளியில் சிதறிக் கிடக்கும் சிறு பகுதிகள்தான். கஞ்சமலையின் உட்பகுதியில் பாறை பாரையாக பொற்குவியல் கிடக்கிறது. அதன் உள்ளே செல்லும் வழிகள் முடப்பட்டு பல நூறு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அதன் திறவுகோல் சோழர் பொக்கிஷ மண்டபத்திலிருக்கிறது. பொன்னாலான ஓலைகளில் எழுதப்பட்ட அந்த ரகசியம் ஒரு பேழையில் வைக்கப்பட்டு இதே தஞ்சையில் பூமிக்கடியில் ஒரு பொக்கிஷ மண்டபத்திலிருக்கிறது. சோழ இராஜராஜருடன் நான் பழகிய நாட்களில் அதை அந்த முடன் எனக்குக் காட்டியிருக்கிறான். அந்தப் பேழையின் மீது அந்த இடத்தின் பெயர் எழுதப்பட்டிருக்கும். அதன் பெயர்... பெயர்” என்ற கோப்பெருஞ்சிங்களின் நெற்றி சுருங்கி, அவன் தீவிரமாக அதை நினைவுக்குக் கொண்டு வர முயற்சி செய்வதை உணர்த்தியது. அவன் சித்தம் பழைய கனவுகளில் மூழ்கியது.

“என்ன பெயர் தந்தையே?” காடவராயன் பொறுமை யின்றித் தவித்தான்.

சற்றுக் கழித்து கோப்பெருஞ்சிங்களின் குரல் கனவிலிருந்து ஒலித்தது. “இந்திர தனுசு” என்று!

34. துறவியார் செய்த மாயம்

“மூவருமாகி இருவருமாகி முதல்வனுமாய் நின்ற மூர்த்தி பாவங்கள் தீர்தர நல்வினை நல்கி...”

பல தினங்களாகக் காணாமற் போயிருந்த துறவியார் திரும்பிவிட்டார் என்பதை அரண்மனை மேல்மாடத்து அறையிலிருந்து உரத்து ஒலித்த ஞானசம்பந்தரின் திருவிழி மிழலைப் பதிகம் அறிவித்தது. அந்த கனத்த குரல் எங்கிருந்தோ அமைச்சரை அந்த அறையை நோக்கி இழுத்துக் கொண்டு வரவும் செய்தது. துறவியாரைக் கண்டதும் வணங்கி, கரத்திலிருந்த இரு ஓலைக் குழல்களை எடுத்து நீட்டிய பேரமைச்சரின் முகம் ஏனோ கசந்து வழிந்து கொண்டிருந்தது.

குழல்களைப் பிரித்து ஓலைகளைப் படித்த துறவியாரின் முகமும் சற்று நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது. தனக்குள் ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டபடியே தலையசைத்தவர், “அமைச்சரே, காடவராயனைப் பற்றி ஏதும் அறிந்தீர்களா?” என்றார் விட்டத்தைப் பார்த்தபடி. அமைச்சர் மென்று விழுங்கினார். “பிரபு, காடவராயன் தஞ்சைக்கு வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால், எங்கிருக்கிறான் என்பது இன்னமும் தெரியவில்லை” என்றார் அமைச்சர்.

துறவியாரின் விசால விழிகள் ஒருமுறை இறுக முடித் திறந்தன.

“அமைச்சரே, இன்னும் ஒரு நாழிகை கழித்துத் திரும்பி வாரும். வரும்பொழுது தேர்ந்த புரவி வீரர் நால்வரை அழைத்து வாரும்.” மீண்டும் அவர் பார்வை விட்டத்தில் சென்று பதிந்து கொண்டது.

ஒரு நாழிகை கழித்து அமைச்சர் திரும்பியபோது துறவியாரது கரத்தில் இரு ஓலைக் குழல்கள் இருந்தன. அவர் பார்வை கீழிறங்கி அந்த வீரர்களின் மீது பதிந்தது. திருப்தியுடன் தலையசைத்தவர், முதலில் நின்ற வீரனிடம் ஒரு குழலை நீட்டினார். “வீரனே, நீ போர்க்களத்திற்குச் செல்லப் போகிறாய்” என்றார்.

ஓலையைப் பெற்றுக் கொண்டவன் முகத்தில் பெருமதம் தெரிந்தது. “பாக்கியம் பிரபு!” என்றான் அவன்.

“களத்திலிருக்கும் பாண்டிய மன்னரிடம் இதை அளித்து விடு. இந்த ஓலை வேறு எவர் கரத்திலும் சிக்குவதெவ்...”

“என் உயிரை விடுவேன் பிரபு” என்றான் வீரன்.

“அதனால் பயனேதுமில்லை. ஓலையை அளித்த பின்பு வேண்டுமானால் உயிரை விடு. துணைக்கு ஒருவனையும் அழைத்துக்கொள். இடையே போசளர் படைப்பிரிவு குறுக்கிடலாம். எச்சரிக்கை!” என்றவர், மற்றொரு குழலை, பின்னால் நின்றவனிடம் அளித்தார். “இந்த ஓலையை காடவர் எல்லையிலிருக்கும் வீரபாண்டியரிடம் அளித்துவிட்டு அந்த சீனத்து வாலிபனை அழைத்து வா” என்றார்.

“யுவானையா கூறுகிறீர்கள் பிரபு?” வீரன் முகத்தில் ஆர்வம் தெரிந்தது.

யுவான் சோழ வீரர்களை எத்தனை தூரம் வசீகரித்திருக்கிறான் என்று உள்ளக்குள் வியந்து கொண்ட துறவியார், “ஆம். வீரனே, எத்தனை விரைவில் திரும்ப இயலுமோ அத்தனை விரைவாகத் திரும்பிவிடு” என்று உத்தரவிட்டார். வீரர்கள் வணங்கிவிட்டு வெளியேறினர். துறவியாரின் பார்வை மீண்டும் விட்டத்திற்குச் சென்றது. அமைச்சர் குரலைச் செருமிக் கொண்டார், “பிரபு!”

“என்ன அமைச்சரே?”

“ஆதித்ய பாண்டியர் காகதீயர் சிறையில்...”

அசட்டையாக இடதுகரத்தை ஒருமுறை அசைத்த துறவியார், “ஆதித்யனைப் பற்றிக் கவலைப்பட ஏதுமில்லை அமைச்சரே, யாதவ கிருஷ்ணன் வீரர்களை நெல்லூர்புரத்தில் திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். தவிர, அங்கு விஜயனும்,

யாங்்சின்னும் உடனிருக்கிறார்கள்” என்றார், விட்டத்தைப் பார்த்தபடியே.

அமைச்சர் நகர்வதாக இல்லை. துறவியாரின் பார்வை பதிந்து கிடந்த விட்டத்து முலையைத் தானும் ஒருமுறை பார்த்தவர் மீண்டும் அழைத்தார், “பிரபு!”

“இன்னும் என்ன?”

“நேற்றிரவு இளவரசியார், நந்தவனத்து மதில் மீதிருந்து ஒருவன் உள்ளே இறங்கியதைக் கண்டதாகத் தெரிவித்தார். ஆனால் நம் வீரர்கள் கண்ணில் எவரும் தென்படவில்லை.”

துறவியாரின் பார்வை ஒருவழியாகக் கிழறங்கி அமைச்சரின் முகத்தில் பதிந்தது. ஒருகணமே சிந்தித்தவர் “சரி, வாரும் என்னுடன்” என்று உத்தரவிட்டு வேகமாக நடந்தார். நந்தவனத்து மாளிகையை அடைந்து மேன்மாடத்துச் சாளரத்தை நெருங்கியவர், முகத்தில் இலேசான அதிர்ச்சி தெரிந்தது. மேகங்களை வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்த சோகச் சித்திரத்தைக் கண்டவர், சட்டென்று நின்றார். “ஏன் அமைச்சரே, இவள் ஏனிப்படி இளைத்திருக்கிறாள்? அதுவும் அவநிதனை நான் இங்கு அழைத்திருக்கும் இந்த சமயத்தில்...” என்று அமைச்சரிடம் மெள்ள வினவியவர், “சரி, சரி ஆதித்யன் சிறையிலிருப்பது பற்றி அதிகம் பேச வேண்டாம்” என்றும் அடிக்குரலில் எச்சரித்தார்.

துறவியாரின் சிந்தனை வேகத்திற்கு ஈடாக உதிர்ந்த அவர் வார்த்தைகள், அமைச்சரின் சித்தத்தில் பதிய இரு கணங்கள் ஆயின. மலங்க மலங்க விழித்த அமைச்சர் மீண்டும் அரை ஓட்டமாகத் துறவியாரைத் தொடர்ந்தார்.

“பூங்கோதை!” துறவியார் பரிவுடன் அழைத்தபடியே நெருங்கினார்.

சட்டென்று கனவிலிருந்து விழித்ததைப் போலத் திரும்பிய பூங்கோதையின் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி தெரிந்தது. “துறவியாரே, இத்தனை நாளாக எங்கு சென்றுவிட்டீர்கள்?” என்றாள் மெலிந்த குரலில்.

“அதிருக்கட்டும். ஏனிப்படி உருமாறி மெலிந்து கிடக்கிறாய்?” என்ற துறவியார், திரும்பி அமைச்சரை நோக்கி

விழிகளை உருட்டினார். “என்ன அமைச்சரே, பூங்கோதையை சரிவர கவனிப்பதில்லையா?” என்றார் கருமையான குரலில்.

அமைச்சர் மீண்டும் மலங்க மலங்க விழித்தார்.

மீண்டும் பூங்கோதையின் பக்கம் திரும்பியவர் அவள் முகத்தை ஆராய்ந்தார். பின்னிரவு நேரத்தில் வெளுத்துக் கிடக்கும் ஆம்பலைப்போல நிறமிழந்து கிடந்த அவள் முகத்தையும், உறக்கம் அடியோடு வெறுத்துவிட்டதால் சிவந்து, வலைக்குள் சிக்கிய கயல்களாக அலை பாய்ந்த அவள் விழிகளையும், ஏக்கம் வழிந்த அந்தப் பார்வையையும் கவனித்த துறவியார், அவள் ஏக்கத்திற்குக் காரணத்தை அறிந்திருந்ததால் அதை ஓரளவிற்கு மாற்றக்கூடிய முயற்சியிலும் இறங்கினார்.

“எனக்குத் தீராத பழியை ஏற்படுத்தி விடுவது என்று தீர்மானித்துவிட்டாயா பூங்கோதை?” என்றார் கோபத்துடன்.

“பழியா? நானா? உங்களுக்கா?” - பூங்கோதையின் குரலில் தடுமாற்றம் தெரிந்தது.

“பிறகென்ன? உன் நிலையைப் பார்த்தால் சோழ நாட்டு அரண்மனையில் உன்னைச் சரிவர கவனிக்கவில்லையென்று இன்னும் ஐந்தாறு தினங்களில் வரப்போகும் உன் தந்தை என்னைப் பழிக்க மாட்டாரா?”

பூங்கோதையின் மலர் விழிகள் நன்றாக மலர்ந்தன. “என்ன? என் தந்தை வரப் போகிறாரா? என்னைப் பற்றிய நினைவும் இருக்கிறதா அவருக்கு?” அவள் குரலில் மகிழ்ச்சியும் கோபமும் கலந்து ஒலித்தன.

“என்ன பேசுகிறாய் மகளே? உன் நினைவு இல்லாமற்போகுமா உன் தந்தைக்கு? ஆனால், பெற்ற மகளின் நலனைவிட நாட்டு மக்களின் நலன்தானே தமிழகத்து மன்னர்களின் உயிருக்குயிரான கடமை? உன்னை என்னிடம் ஒப்புடைத்த பின்பு உன்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது மகளே? போசளரால் சீரழிந்து கிடந்த கொங்கு மக்கள் மீண்டும் சீரான வாழ்வு பெறும் வரை அவனுக்கு உறக்கமேது மகளே? கொங்கு நாட்டு வட எல்லையில் இன்னும் போர் நடந்து கொண்டிருக்கிறதே பூங்கோதை. சற்று எண்ணிப்பார் மகளே” - வாஞ்சையுடன் வந்த துறவியாரின்

வார்த்தைகளில் உண்மை நிரம்பிக் கிடப்பதை உணர்ந்தான் பூங்கோதை.

“இப்பொழுது மட்டும் என் நினைவு எப்படி வந்தது அவருக்கு?” பூங்கோதையின் குரலில் கோபம் இன்னும் மிச்சமிருந்தது.

“நான்தான் ஓலையனுப்பியிருக்கிறேன். உன் தந்தை இன்னும் ஐந்தாறு தினங்களுக்குள் தஞ்சைக்கு வரவேண்டுமென்று.”

“எதற்காக?”

“உன் தந்தையில்லாமல் உனக்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் நானே செய்துவிடுவது அத்தனை முறையல்ல என்பதால்.”

பூங்கோதையின் முகத்தில் பலவீனத்தால் படர்ந்து கிடந்த வெளுப்பு மறைந்து மெள்ள செம்மை படர்ந்தது. இமைகள் படபடப்பதும் இதயம் பலமாக ஒலிப்பதும் அவள் செவிகளுக்கே கேட்க ஆரம்பித்தன. “எனக்கு... எனக்குத் திருமணமா?” அவள் வார்த்தைகள் செதுக்கப்பட்டு உதிர்ந்தன.

“ஆம் மகளே, இன்னும் பத்து தினங்களுக்குள் தொண்டை மண்டலம் பாண்டியரால் கைப்பற்றப்படும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். தூதுவனாகச் சென்ற ஆதித்யனைச் சிறை செய்த ஒரு காரணமே போதுமே பாண்டியர் படையெடுப்புக்கு... போர் முடிந்த பிறகு உன் திருமணம்தானே...”

“அவர்... அவர்...”

“ஆதித்யனை மீட்பது ஒன்றும் அத்தனை சிரமமல்ல மகளே. காகதீயர் சிறையிலிருந்து ஆதித்யன் தப்புவதும், தொண்டை மண்டலத்தை வீரபாண்டியன் கைப்பற்றுவதும் பாண்டியர்களுக்கு வெறும் விளையாட்டாகவே முடிந்துவிடும் மகளே. நீ அஞ்சத் தேவையே இல்லை.”

உணர்ச்சிகளின் கலவை இளவரசியின் உயிருக்கும் உடலுக்கும் வலுவூட்டத் தொடங்கின. தென்றலுக்கு ஆடும் கொடியாக பலவீனமாகச் சாய்ந்து நின்றிருந்தவள் திடமாகக் கால்களைப் பதித்து நின்றாள். முகத்தின் செம்மையும், விழிகளில் படர்ந்த நாணமும், பின்னலை இழுத்து பிரித்துப் பிரித்துப் பின்னிய விரல்களின் விஷமமும் அந்தத் தந்தச் சிலைக்கு மீண்டும் உயிர் வந்துவிட்டதை உணர்த்தின.

கனிகளும், காய்ச்சிய பாலும், அரண்மனை மருத்துவரின் மூலிகைகளும் குளிகைகளும், தன் நேரடியான கவனிப்பும் ஏற்படுத்த இயலாத மாற்றத்தை துறவியாரின் வார்த்தைகள் பூங்கோதையிடம் ஏற்படுத்திவிட்டதைக் கண்ட அமைச்சர் விழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

துறவியார் மீண்டும் வினவினார். “கோதை, நேற்றிரவு யாரோ ஒருவன் மதிலின் மீதிந்து இறங்கியதை நீ கண்டதாக அமைச்சர் கூறினாரே, உண்மையாகவா?”

பூங்கோதையின் இமைகள் படபடத்து எங்கோ பறக்கத் தொடங்கிவிட்ட அவள் எண்ணங்கள் மீள்வதைத் தெரிவித்தன. “ஆம். உண்மைதான் துறவியாரே” என்றவளின் விழிகள் சாளரத்தின் வழியே மீண்டும் நந்தவனத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தன.

அமைச்சரை நோக்கித் திரும்பினார் துறவியார்: “என்ன அமைச்சரே, தான் உறுதியாகக் கண்டதாக பூங்கோதை கூறுகிறாள். நன்றாகத் தேடினீர்களா?” என்றார் சற்றுக் கடுமையுடன்.

“நம் வீரர்கள் நந்தவனத்தை நன்றாகத் தேடி விட்டார்கள் பிரபு! ஒரு மூலை முடுக்கையும் விடவில்லை. ஒருவரும் கிடைக்கவில்லை” என்றார் அமைச்சர்.

“நீர் இங்கிருந்து இறங்கி நந்தவனத்தை அடையும் வரை வந்தவன் அங்கேயே நின்றிருப்பான் என்று நினைக்கிறீரா?”

“இல்லையில்லை. நான் அப்படியேதும் நினைக்க வில்லை.”

“பிறகு என்ன? மதிர்சுவரை ஒட்டிச் செல்லும் பாதை எங்கு செல்கிறது என்பதை கவனித்தீரா?”

“அது... அது காடவ மன்னன் சிறையிருக்கும் மாளிகை நோக்கிச் செல்கிறது.”

“புரிகிறதா உமக்கு. காடவராயன் தஞ்சைக்கு வந்திருப்பதாகக் கூறினீரே. அவன் வேறெங்குமில்லை. அவனோ அவன் வீரர்களோதான் நம் அரண்மனைக்குள் வந்து சென்றிருக்க வேண்டும். மாளிகையின் காவலைப் பலப்படுத்தி வையும். நம் வீரர்களை விழிப்புடன் இருக்கச் சொல்லும்.”

“இல்லை பிரபு. நம் வீரர்கள் கண்களில் படாமல் ஒருவன் எப்படி அரண்மனைக்குள் வந்து செல்ல இயலும் பிரபு? அதிலும் காடவ மன்னனுக்குக் காவல் இரட்டிப்பாக ஆக்கியிருக்கிறேன் பிரபு” என்று அமைச்சர் தொடர்ந்து, “பிரபு, இளவரசியார் ஏதோ பிரமையில் ஒருவனைக் கண்டதாகக் கூறியிருக்கிறார் பிரபு” என்றார்.

“நான் கண்டது ஒன்றும் பிரமையல்ல” என்ற சற்றுக் கோபத்துடன் குறுக்கிட்ட பூங்கோதை, மதிலின் மீதும், சுற்றியிருந்த செடிகளின் மீதும் படர்ந்து கிடந்த கொடிகளைச் சுட்டிக் காட்டினாள். “அதோ அந்தக் கொடிகளுடன் கொடியாகக் கயிறு ஒன்றையும் அதைப் பிடித்து இறங்கிய கறுத்த மனிதனையும் நான் அங்குதான் கண்டேன்.”

அரண்மனைப் பந்தங்களும், தீபங்களின் ஒளியும் வீசிய வெளிச்சமோ, நிலவின் கதிர்களோ எளிதில் எட்ட இயலாத நந்தவனத்தின் அந்தப் பகுதி இருளடித்துக் கிடந்தது. அந்தப் பகுதியை மீண்டும் கவனித்த பூங்கோதையின் விழிகள் சட்டென்று விரிந்தன. “துறவியாரே, அமைச்சரே அங்கே பாருங்கள்” என்று பலமாகவே கூவினாள் அவள்.

துறவியாரும் அமைச்சரும் அவள் காட்டிய திசையில் உற்றுக் கவனித்தனர்.

மரக்கிளைகளின் மீதும் மதிலின் மீதும் பற்றிப் படர்ந்து கிடந்த கொடிகளின் மறைவை நன்றாகப் பயன்படுத்திய படியே முன்தினம் போலவே மதிலின் மீதிந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன்.

35. மாலை குடிய வான்

கிருஷ்ணபட்சம் துவங்கி ஆறு தினங்களுக்கு மேல் ஓடிவிட்டதால் தனது கதிர்களைச் சற்று பலமாகவே தஞ்சை அரண்மனை நந்தவனத்தில் பாய்ச்சிய நிலவு, கிளைகளையும் இலைகளையும் ஊடுருவித் தரையில் திட்டுத் திட்டாக ஒளியோவியங்களை வரைய முயன்று கொண்டிருந்தது. நிலவை வம்பிழுக்க முயன்ற முன்னிரவில் குளிர்க்காற்று, கிளைகளை அசைத்து அந்த ஒவியங்களை அசைத்து, வடிவங்களை மாற்றிக் கொண்டிருந்தது. மதில்களின் மீது பற்றிப் படர்ந்த கொடிகளினுடே தொங்கிய கயிற்றைப் பிடித்தபடி இறங்கியவன், சுற்றிலும் பார்வையால் துழாவினான். தரை தொட்டதும் சற்று நின்றான். தூரத்து மாளிகையில் சாளரத்தினருகே ஒரு பெண் நிற்பதும், மாளிகையின் மேற்புறத்தில் காவலர் உலவுவதும் தெரிந்தன. வெகு அமைதியாகக் கிடந்த அந்த நந்தவனப் பகுதியில் தன்னை எவரும் கவனிக்கவில்லையென்பதை உறுதிப் படுத்தவே, வலதுபுறம் திரும்பிய அந்த மனிதன், செடி கொடிகளினுடே மறைந்தபடி மதிலை ஓட்டி நடக்க ஆரம்பித்தான். சற்றுத் தொலைவு வந்ததும் திடீரென அவன் முன்னே நகர்ந்து, வழியை மறித்த வைரம் பாய்ந்த மரமொன்றின் மீது மோதி, தடுமாறி நின்றான். அந்த மரத்திற்கு வலுவான இரு கரங்கள் முளைத்திருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று அவனை நோக்கி நீண்டு அவன் கழுத்தில் பதிந்து அவனை அசைய வொட்டாமல் பிடித்து நிறுத்தவும் செய்தது. இரண்டு கணங்களுக்குப் பிறகே தான் மோதியது மரமல்ல என்பதும் தஞ்சைத் துறவியாரின் ஆஜானுபாகுவான தேகம் என்பதும் புரிந்தது அவனுக்கு. திடுக்கிட்டுத் திரும்பியபோது, செடிகளின் மறைவிலிருந்து வீரர்கள் பலர், நிலவொளியில் பளபளத்த ஈட்டிகளுடன் எழுந்து அவனைச் சூழ்ந்து கொள்ள முற்படுவதும் புலப்பட்டது.

அவன் கழுத்தில் பதிந்து அவனை அசையவொட்டாமல் அடித்துவிட்ட துறவியாரின் கரம், அவனை நிலவொளி பாய்ச்சிய இடத்திற்கு இழுத்து வந்தது. அவனது நீண்ட சடை முடியும், தாடி மீசைகளும் கழுத்தில் கிடந்த மணிகளும் அவன் ஒரு காளாமுகன் என்பதைக் காட்டினாலும் திருதிருவென விழித்த அவன் விழிகள் அவன் யாரென்பதை உணர்த்தி விட்டதால் துறவியாரின் குரல் கடுமையுடன் ஒலித்தது. “இவன் காடவராயனின் உபதலைவன். இவனை அமைச்சரிடம் ஒப்படைத்து விசாரிக்குமாறு கூறுங்கள்” என்றவர், வீரர்களிடம் அவனை உதறினார். வீரர்கள் அவனை இழுத்துக் கொண்டு அகன்ற பிறகும் அங்கேயே நின்று துறவியாரின் முகத்தில் சிந்தனை படர்ந்து சற்று நேரம் நிலைத்தது. காஞ்சியிலும் தொண்டை மண்டலத்திலும் மூளவிருந்த போர்களையும், காடவராயனாலும் அவன் வீரர்களாலும் ஏற்படக்கூடிய விவகாரங்களையும் பற்றி சிந்தித்தவர், திரும்பித் தமது மாளிகையை நோக்கி விடுவிடுவென நடந்தார். மாளிகையை அடைந்ததும் கோட்டைத் தலைவனை அழைத்து வரவும் ஆணையிட்டார். சற்று நேரத்தில் உள்ளே நுழைந்த வணங்கிய கோட்டைத் தலைவனை ஏறெடுத்து நோக்கியரின் விழிகளில் இன்னும் சிந்தனை மிதந்து கொண்டிருந்தது.

“கோட்டைத் தலைவரே, நமது வீரர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு நாகைக்குச் சென்றுவிடும்.”

“உத்தரவு பிரபு.”

“நாகையில் நமது கலங்கள் தயாராக நிற்கின்றன. உடன் கொற்கையிலிருந்து வந்த கலங்களும் காத்திருக்கின்றன.”

“சரி பிரபு!”

“இரு தினங்களில் மிக முக்கியமான ஒருவர் அங்கு வந்து சேருவார். உடனே கலங்களுடன் வடக்கு நோக்கிப் புறப்படலாம்.”

“எங்கு பிரபு?”

“நீர் இதுவரை நெல்லூர்புரத்தைக் கண்டிருக்கிறீரா?”

“இல்லை பிரபு.”

“இப்போது சென்று அங்கிருக்கும் கோட்டையையும் காகதீய ருத்ரரம்பாளையும் பார்த்து நலம் விசாரித்துவிட்டு வாரும்.”

“பாக்கியம் பிரபு!” என்ற கோட்டைத் தலைவன், மீண்டும் அழைத்தான். “பிரபு!”

“இன்னும் என்ன?”

“கலத்திற்கு வருபவர் வடமேற்கிலிருந்துதானே வரவேண்டும்.”

கோட்டைத் தலைவனின் யுகத்தை உள்ளுக்குள் வியந்து கொண்ட துறவியார், ஆமென்பதற்கடையாளமாகத் தலையசைத்தார். கோட்டைத் தலைவனின் அடுத்த கேள்வியும் அவர் எதிர்பார்த்தபடியே வந்தது.

“பிரபு, அப்படியானால் வடகிழக்கில் நடந்த போர்...?”

“முடிந்துவிட்டது.”

“போசள வீரன் சோமேஸ்வரன்...?”

“வீரமரணம் அடைந்துவிட்டான்.”

கோட்டைத் தலைவனின் உடல் கூரையைத் தொட்டுவிடுவது போல நன்றாக நிமிர்ந்தது. முகத்திலும் விழிகளிலும் ஓர் ஒளி பரவியது. அவன் வலது கரம் நகர்ந்து வாளின் பிடியில் சென்று அமர்ந்தது. துறவியாரை நோக்கித் தலை வணங்கியவன், “சென்று வருகிறேன் பிரபு” என்று திரும்பி நடந்தான். வெகுகாலத்திற்குப் பின்பு அவன் வாளுக்கு வேலை வந்திருப்பதை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ, கோட்டைத் தலைவனின் கால்கள் திடமாகப் பதிந்து நடப்பதைக் கவனித்த துறவியாரின் முகத்தில் முறுவலொன்று படர்ந்தது.

சரியாக முப்பது நாழிகைகள் கழித்து தஞ்சைக் கோட்டையின் வாயிலிலிருந்த முரசுகள் பலமாக முழங்கின. ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் வீரர்களுமாக கோட்டை வாயிலில் திரண்டார்கள். நான்கே வீரர்கள் பின் தொடர, கோட்டைக்குள் நுழைந்தவனை தஞ்சை மக்கள் பார்த்த பார்வைகள் ஏதோ அதிசயப் பிராணியைப் பார்ப்பது

போலவேயிருந்தன. வந்தவனின் மஞ்சள் முகமும் பளிச் பளிச்சென்று மின்னிய சிறு விழிகளையும் சற்று மெலிந்தாற் போலிருந்த தேகத்தையும் பார்த்தபோது, 'இந்த சினத்து வாலிபனா சோழ நாட்டிலிருந்த போசளர் படைகளையும் சிங்கணலிருந்த கண்ணனூர்க் கோட்டையையும் நிர்மூல மாக்கியவன்?' என்ற வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் மக்களிடையே உண்டாயிற்று. அவர்கள் எழுப்பிய வாழ்த்தொலி மெள்ள மெள்ள உயர்ந்து விண்ணைப் பிளந்தது. அரண்மனையை அவன் அடையுமுன்பு அவனுக்கும் அவன் அமர்ந்து வந்த புரவிக்கும் மட்டுமின்றி அவன் தோளின் பின்னாலிருந்து தலை நீட்டிய வாளுக்கும் கூட மாலைகளைச் சூட்டியிருந்தார்கள் தஞ்சை நகரத்து மக்கள்!

அரண்மனைக்குள் நுழைந்ததும் அவனை வரவேற்ற அமைச்சர் நேராக துறவியாரது மேன்மாடத்து அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். மாலைகளும், கழுத்துமாகத் தன்னை வணங்கி நிமிர்ந்த யுவானைக் கண்ட துறவியாரின் முகத்தில் முறுவலொன்று படர்ந்தது. குறுகிய காலத்தில் வீரபாண்டியனிடம் பெற்ற பயிற்சியும், கலந்து கொண்ட போர்களும் அவனைப் பட்டை தீட்டியிருப்பதையும், கடல் நாகம் பதித்த பதக்கம் ஊசலாட, திடமாக அடியெடுத்து வைத்த யுவானின் கரங்களில் புதிதாக வாள் வடுக்கள் தென்படுவதையும், பெரும் நிதானம் அவன் முகத்தில் விரவிக் கிடப்பதையும் கவனித்த துறவியாரின் முறுவல் இன்னும் விரிந்தது.

"யுவான், பாண்டியர் சகவாசம் உன்னைப் பெரிதும் மாற்றியிருக்கிறது" என்றார் துறவியார் அதே முறுவலுடன்.

மாலைகளைக் கழற்றியபடியே யுவான் பதிலளித்தான். "துறவியாரே, பூவோடு சேர்ந்திருந்த நாரும் மணம் பெறுவதில் வியப்பென்ன இருக்கிறது?"

துறவியார் பெரிதாக நகைத்தார். "தமிழிலும் நன்றாகத் தேறியிருக்கிறாய்" என்றார் நகைப்பினூடே.

அதற்கும் பதில் வந்தது யுவானிடமிருந்து. "பாண்டியர்கள் தமிழை வளர்ப்பவர்கள். 'என்னிடமிருந்ததையும் சற்று வளர்த்திருக்கிறார்கள்."

"சரி யுவான். எல்லையில் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது?"

"காடவராயனைத் தவிர மற்ற சிற்றரசர்கள் அடங்கி விட்டார்கள். இவன் எங்கிருக்கிறான் என்பதுதான் தெரியவில்லை."

"காடவராயன் தஞ்சையில்தான் இருக்கிறான். அவன் உபதலைவன் ஒருவன் நேற்று இங்கு சிக்கினான்."

யுவானின் விழிகளில் ஆவல் தெறித்தது. "அவனை என்னிடம் விட்டுவிடுங்கள். ஒரே நாழிகையில் அனைத்தையும் கக்க வைக்கிறேன்" என்றான் யுவான் ஆவல் குரலில் தெறிக்க.

துறவியார் மீண்டும் நகைத்தார். "அவனை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன் யுவான். உனக்கு வேறு பணி காத்திருக்கிறது."

"என்ன பணி துறவியாரே?"

"காஞ்சிக்குத் தூதுவனாக நீ செல்ல வேண்டும். சோழர் சார்பாக அல்ல. பாண்டியரின் தூதனாக. விவரம் இந்த ஓலையிலிருக்கிறது" என்ற துறவியார் ஓலைக் குழலொன்றையும் நீட்டினார்.

யுவானின் மஞ்சள் முகத்தில் கேள்விக்குறி எழுந்தது. "துறவியாரே, கண்டகோபாலனைப் பொறுத்தவரை சோழரும் பாண்டியரும் இன்னும் எதிரிகள்தானே?" என்றான் யுவான்.

"ஆம் யுவான். கண்டகோபாலனைக் காஞ்சியை விட்டு வெளியே இழுக்க வேண்டும். வடக்கிலிருந்து மன்மசித்தனும், அவனைத் தொடர்ந்து காகதீய மன்னனும் வேறு, காஞ்சியை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்."

"இது போதும் துறவியாரே, கண்டகோபலனைக் காஞ்சியை விட்டுத் தெற்கில் இழுத்து விடுகிறேன். அவனை உதவிக்கு அழைத்து, சோழ மன்னர் சார்பாக முன்னதாக ஓர் ஓலை மட்டும் மீண்டும் அனுப்பிவிடுங்கள்" என்ற யுவான் "நான் நாளைக் காலையே புறப்படுகிறேன் துறவியாரே, செல்லுவதற்கு முன்பாக இளவரசியாரையும் ஒருமுறை காண வேண்டும்" என்றான்.

"தாராளமாக" என்ற துறவியார் யுவானை அழைத்துக் கொண்டு நந்தவனத்து மாளிகையை நோக்கி நடந்தார்.

மறுதினம் யுவான் காஞ்சிமா நகருக்குள் பிரவேசித்தபோது, காஞ்சியின் கோட்டையிலும், வீரர்களிடையேயும் மட்டுமின்றி

அரண்மனையிலும் கண்டகோபாலன் அவசரமாகக் கூட்டியிருந்த சபையிலும் கூட குழப்பமான சூழ்நிலையே நிலவிக்கிடந்தது. அத்தாணி மண்டபத்தில் பிரதானிகளுடனும், கோட்டைத்தலைவனுடனும் அவன் உபதலைவர்களுடனும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்த கண்டகோபாலன், பாண்டிய தூதன் வந்திருப்பதை அறிவித்த வீரனையும், சபையையும் ஒருமுறை வெறித்தான். சபையிலிந்தவர்கள் முகங்களில் குழப்பம் கூடியே தெரிந்தது. “வரச்சொல்” என்று கண்டகோபாலன் உத்தரவிட்ட பின்பு சபையில் மௌனமே நிலவியது.

உள்ளே நுழைந்து வணங்கிய யுவானின் அலட்சிய நடையையும் பார்வையையும் கவனித்த கண்டகோபாலனின் முகத்தில் உஷ்ணமும் இலேசான சந்தேகமும் நிலவியது. “வந்த விவரத்தைச் சொல்” என்ற அவன் குரலிலும் கடுமை தெரிந்தது.

திடமாக ஒலித்தது யுவானின் குரல்: “காஞ்சி மன்னா! நான் கூறப்போவது இளைய பாண்டியர் ஜடாவர்ம வீர பாண்டியத் தேவரது வார்த்தைகள்” என்று சற்று நிதானித்த யுவான், “கண்டகோபாலரே, காஞ்சியை அபாயம் சூழ்ந்திருக்கிறது. கொங்கு நாடும் சோழ நாட்டின் தென்பகுதியும் எமது வசமாகிவிட்டன. காஞ்சியையும் தொண்டை மண்டலத்தையும் மீண்டும் தமிழ் மன்னர் வசமாக்க எமது மன்னர் தீர்மானித்திருக்கிறார். காஞ்சியை நீங்களாகவே எம்மிடம் ஒப்படைப்பது போரைத் தவிர்க்கும். இதில் உங்களுக்கும் லாபமிருக்கிறது” என்றான்.

“என்ன லாபம்?”

“உமது படைப்பிரிவை காளத்தியில் பொத்தப்பியின் மன்மசித்தன் முழுவதுமாக அழித்துவிட்டான். காஞ்சியைத் தாக்கும் உத்தேசத்துடன் அவன் படைகள் இரண்டு காத் தூரத்தில் நெருங்கியும் வந்துவிட்டன. அவனைத் தொடர்ந்து உமது மன்னன் காக்கைய கணபதியும் வந்து கொண்டிருக்கிறான். எம்மிடம் காஞ்சியை ஒப்படைப்பது உம்மை இருவரிடமிருந்தும் காத்துக்கொள்ள ஏதுவாக இருக்கும்.”

“எமது மன்னர் வருவது என்னைத் தாக்குவதற்காக என்பது உனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“உமக்கும் மன்மசித்தனுக்குமுள்ள பகையை எண்ணிப் பாரும். உமது மன்னன் தூண்டுதலில்லாமல் அவன்

படையெடுக்கத் துணியமாட்டான். உம்மைக் காஞ்சியிலிருந்து அகற்ற உமது மன்னர் தீர்மானித்துவிட்டதாக நெல்லூர் புரத்திலிருக்கும் எமது ஒற்றர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.”

“இது வெறும் கட்டுக்கதை. அப்படியேயிருந்தாலும் எமக்கு சோழ மன்னர் ஆதரவிருக்கிறது. சோழ தூதரின் ஓலையும் என்னிடமிருக்கிறது. சோழர் ஆதரவிருப்பவரைத் தான் எமது மன்னர் காஞ்சியில் மன்னராக அமர்த்தவும் இயலும்.”

யுவான் பல்மாக நகைத்தான்.

“ஏன் நகைக்கிறாய்?” கண்டகோபாலன் முகத்தில் என்றும் கொள்ளும் வெடித்தன.

“உமக்கு ஓலை கொண்டு வந்த சோழ தூதர் தற்போது நெல்லூர்புரத்து சிறையிலிருக்கிறார்.”

“இது வெறும் வதந்தி. என் செவிகளுக்கும் இது எட்டியது. ஆனால் சோழ தூதரைச் சிறை செய்யும் அதிகாரம் எமது மன்னருக்குக் கிடையாது; செய்யவும் மீட்டார்” என்றான் கண்டகோபாலன்.

அவையிலிருந்த பிரதானிகளும், படைத்தலைவர்களும் குழப்பத்துடன் பேசிய சொற்கள் தொடர்ந்து எழுந்து, அமைதியற்ற சூழ்நிலை சற்று நேரம் நிலவியது.

யுவானின் முகத்தில் முறுவல் விரிந்தது. அடுத்து அவன் சொற்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கியதும் சபையில் சட்டென்று அமைதி நிலவத் தொடங்கியது.

“மன்னா, சோழ தூதனாக இங்கு வந்தவர் பாண்டியரைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால் சிறை செய்யலாமல்லவா?” என்றான் யுவான் முறுவலுடன்.

கண்டகோபாலன் முகத்தில் மட்டுமின்றி அவையிலிருந்தவர்கள் முகங்களிலும் திகைப்பு பரவியது.

“என்ன உளறுகிறாய்?” கண்டகோபாலன் இரைந்தான்.

பதிலுக்குப் பெரும் வெடியை எடுத்து வீசினான் யுவான். “உளறுவில்லை மன்னா. உண்மையைத்தான் கூறுகிறேன். இங்கு சோழ தூதனாக வந்தவர் உண்மையில் எமது இளவரசர் ஆதீத்ய பாண்டியர்” என்றான் யுவான்.

அந்த அத்தாணி மண்டபம் அப்படியே ஸ்தம்பித்தது.

36. விதியா? வெற்றித் தேவதையா?

திரோயுகத்திலும், துவாபர யுகத்திலும் வீரர்கள் நாகாஸ்திரம், மோகனாஸ்திரம் என்று பல மந்திர அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்ததாகவும், அவை எதிரிகளை அசையவொட்டாமல் அடித்து, நினைவிழக்க வைத்ததாகவும் புராணங்கள் கூறுகின்றன. கண்டகோபாலனது அவையில் யுவான் கூறிய வார்த்தைகள் அத்தகைய ஒரு அஸ்திரத்தின் விளைவை ஏற்படுத்தின.

சோழ தூதனாக வந்தவன் உண்மையில் பாண்டிய இளவல் என்று கேட்டதும், கண்டகோபாலன் சித்தத்தில் ஆதித்யனின் விளையாட்டுப் பிள்ளை போன்ற முகமும், அவனைத் தன் மகள் ஸ்வர்ணமுகியுடன் பழக அனுமதித்ததும் நினைவில் எழுந்தன. அவையிலிருந்தவர்களும் திகைப்பில் உறைந்து போய்க் கிடந்தார்கள்.

கோட்டைக்கு வெளியே எழுந்த பெரும் கூச்சல், அவர்களின் பிரமையை நீக்கி, அவர்களை திகைப்பிலிருந்து விடுபடச் செய்தது. தொடர்ந்து அத்தாணி மண்டபத்தினுள் உபதலைவன் ஒருவன் அவசரமாக நுழைந்தான். மன்னனை வணங்கவும் மறந்தவன், “பிரபு, வடக்கு வாயிலில் மன்மசித்தன் படைகள் அணிவகுத்து நிற்கின்றன. இன்னும் ஒரு நாழிகையில் தாக்குதலைத் தொடங்குவதாகவும் அறிவித்திருக்கிறான்” என்றான் பதற்றம் நிறைந்த குரலில்.

அவன் வார்த்தைகளை முடிக்குமுன்னர் கண்டகோபாலன் எழுந்தேவிட்டான். அவன் முகத்தில் உக்கிரம் பொங்கியது. யுவானை எரிந்துவிடுபவன் போல பார்த்தவன், “பாண்டிய தூதனே, பாண்டியர் படையையும் இந்த மன்மசித்தனையும் கூட ஒடுக்கும் வல்லமை எமக்கு உண்டு. பொறுத்துப்பார்”

என்றான். காவலரை நோக்கி, “இவனைக் காவலில் வைப்புகள்” என்றும் உத்தரவிட்டு வெளியேறினான்.

அணிவகுத்திருந்த புரவி வீரர்களினூடே கண்டகோபாலன் வேகமாக நடந்து, வடக்கு வாயிலை நெருங்க நெருங்க, கோட்டைக் கதவுகளைப் பெரும் மரங்கள் கொண்டு தடார் தடாரென்று மோதும் ஒலி அவன் செவிகளைத் தாக்கியது. கோட்டையின் உட்புறத்து வளைவுகளையும் நிறுத்தப் பட்டிருந்த சுழற்பொறிகளையும் தயாராக நின்ற வீரர்களையும் உயரே மாடங்களில் தலை நீட்டிக் கொண்டிருந்த அம்புகளையும், யந்திரங்களையும் கவனித்து, சற்று அலட்சியமாகவே கோட்டையின் உச்சியை நோக்கிச் சென்ற படிகளில் ஏறினான்.

கோட்டையின் உச்சிக்கு வந்தவனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அவன் எதிர்பார்த்ததைப்போல இரு மடங்கு வீரர்கள் மன்மசித்தனின் பின்னால் அணிவகுத்து இருந்தனர். பின்பகுதியில் நின்றவர்கள் காகதீய மன்னனின் வீரர்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள அதிக நேரமாகவில்லை கண்டகோபாலனுக்கு. தன்னை அகற்ற காகதீய மன்னன் தீர்மானித்துவிட்டதாக யுவான் கூறிய வார்த்தைகள் வந்து மீண்டும் அவன் செவிகளில் மோதின. தொடர்ந்து காகதீய மன்னனே வரக்கூடும் என்ற எண்ணம் எழுந்து, அவனைச் சற்றுநேரம் திக்பிரமையில் ஆழ்த்தவும் செய்தது.

அவன் பிரமை நீங்குமுன்பாக கோட்டைக் கதவும் பெயர்ந்து பெரும் ஒலியுடன் உட்புறமாக விழுந்து நொறுங்கியது. தொடர்ந்து மன்மசித்தன் உயர்த்திய வாளுடனும், முகத்தில் உக்கிரத்துடனும் வீரர்கள் பின்தொடர கோட்டைக்குள் வேகமாகத் தனது புரவியைப் பாயவிட்டான்.

தமிழகத்திலேயே மிகப் பழைமையானதும், பல்லவராலும், சோழ மன்னராலும் பராமரிக்கப்பட்டதுமான அந்தக் காஞ்சிமாநகரம், எதிரிகளின் தாக்குதல்களை எத்தனை தூரம் எதிர்கொள்ள முடியும் என்பதை, அன்று கண்ணெதிரில் கண்டான் கண்டகோபாலன். அதிர்ச்சியினாலும், மன்மசித்தனின் ஆரம்ப வேகத்தினாலும் சற்றுத் தடுமாறினாலும், பிறகு சுதாரித்துக் கொண்ட கோட்டைத் தலைவன், அணிவகுப்பை இறுக்கி வழியை மறிக்கச் செய்தான். மேலிருந்து அம்புகளை மழையாகப் பொழிய விட்டும், பக்கவாட்டு யந்திரங்களைச் சரமாரியாக இயக்க உத்தரவிட்டும்

வீரர்களை ஸ்திரமாக நின்று போராட வைத்தும், உள்ளே நுழைய முயன்றவர்களைத் தடுத்தான். முதலில் மன்மசித்தனுடன் நுழைந்தவிட்ட வீரர்களைத் தவிர்த்து, அவன் படைப் பிரிவு கோட்டை வாயிலைத் தாண்ட இயலாமல் தவித்தது.

பெரும் வேகத்துடனும் ஆத்திரத்துடனும் வாளை வீசியபடியே முதன் முறையாக காஞ்சிக்குள் பிரவேசித்து விட்ட மன்மசித்தன், காஞ்சிக் கோட்டைக்குள் சோழ மன்னர்கள் செய்து வைத்திருந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் எத்தனை வலுவானவை என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். வளைவுகளில் எதிர்கொண்ட சுழற் பொற்களாலும், பக்கவாட்டில் தாக்கிய வீரர்களாலும் தனது வீரர்களில் பாதிக்குமேல் அழிந்துவிட்டதை உணர்ந்தான். இருப்பினும் பின்னால் பெரும் எண்ணிக்கையிலிருந்த தனது படையை எண்ணியவன், இயற்கையான முரட்டு சபாவத்தால் திரும்பியும் பாராமல் அரண்மனையை நோக்கி, வீரர்கள் பின்தொடரப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தான். அரண்மனையின் வீரர்களுடன் தனது வீரர்களைக் கலக்க விட்டவன், உருவிய வாளுடனும், குருதி படிந்த உடையுடனும் உள்ளே நுழைந்து, கண்டகோபாலனைத் தேடி ஆரம்பித்தான். ஆத்திரத்துடன் தேடியவன் விழிகளில் அந்த சிற்ப மண்டபம் தென்பட்டது. உள்ளே காவலர்கள் உதவியுடன் இளவரசி ஸ்வர்ணமுகி சிற்பங்களையும் சித்திரங்களையும் பெரும் பேழைகளில் அடுக்கி பாதுகாக்க முற்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். தன் வீரர்களை அழைத்தபடியே உள்ளே நுழைந்தவன், "உயிரின்மீது ஆசையிருப்பவர் எவரும் அசைய வேண்டாம்" என்று இரைந்தான்.

ஸ்வர்ணமுகியும் காவலர்களும் ஸ்தம்பித்து நிற்க, மீண்டும் அவன் குரல் பலமாக இரைந்து ஒலித்தது. "எங்கே அந்தச் சித்திரம்?" என்று. காவலர்களும் மன்மசித்தன் வீரர்களும் ஒருவரையொருவர் வெறித்தபடி போரிடத் தயாராக நிற்க, ஸ்வர்ணமுகியின் விழிகளில் திகில் பரவிக் கிடக்க, மன்மசித்தனின் விழிகள் மண்டபத்திலிருந்த சிற்பங்களைத் தாண்டி சித்திரங்களிருந்த பகுதியில் அலை பாய்ந்தன. இறுதியாக அவை ஓரிடத்தில் நிலைக்கவும் செய்தன. பொத்தப்பி மன்னர்கள் வணங்கி மண்டியிட, கண்டகோபாலன் அவர்களின் முடிமீது கால் வைத்து கம்பிரமாக நிற்கும் அந்தச் சித்திரம் அவன் விழிகளில் பட்டு சிவப்பேற வைத்தது.

கனல் கக்கும் விழிகளை ஸ்வர்ணமுகியின் மீது திருப்பியவன் குரலில் ஆத்திரம் வெடித்தது. "இவற்றைத் தீட்டியது நீதானா?" என்று இரைந்தான் அவன். எந்த பதிலும் கூறாமல் அவள் திகைப்பைக் கண்டவன், அடுத்து தன் வீரர்களை நோக்கி, "அவள் கரங்களைத் துண்டித்துவிடுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான். ஒரு கணமே தயங்கிய மன்மசித்தனின் வீரர்கள் உருவிய வாட்களுடன் ழூர்க்கமாக ஸ்வர்ணமுகியை நெருங்கினார்.

பெண்களையும், அந்தணர்களையும், ஆயுதமிழந்து புறமுதுகிட்டு ஓடுபவர்களையும், சரணடைந்தவர்களையும் தாக்குவது பெரும் பாவம் என்றும், அவை வீரனாய் இருப்பவனுக்கு அபவாதத்தை ஏற்படுத்துபவை என்றும் நீதி வாசகம் என்னும் வடமொழி நூல் கூறுகிறது. களவழியைப் பற்றிக் கூறும் தமிழ் நூல்களும் இன்னும் இதை விவரித்துக் கூறுகின்றன. நீதியையோ, தர்மத்தையோ எண்ணிப் பார்க்க ஆத்திரம் இடம் தராததால், பொத்தப்பி மன்னன் அந்த சிற்ப மண்டபத்தில் இட்ட கட்டளை, வீரர்களை சற்று திகைக்க வைத்தது. எனினும் மண்டபச் சுவர்களில் இரண்டு மூன்றுமுறை எதிரொலித்து மீண்டும் மீண்டும் அவன் குரல் ஒலிக்கவே, ஸ்வர்ணமுகியின் கரங்களைத் துண்டித்துவிட்ட வேகமாக நெருங்கினார்கள் பொத்தப்பி வீரர்கள்! அவன் உத்தரவைக் கேட்ட ஸ்வர்ணமுகியும் காவலரும், 'இப்படியும் கூட ஒரு மனிதன் இருக்க முடியுமா' என்று திகைத்தாலும், நெருங்க முற்பட்ட வீரர்களைக் கண்டு வாட்களை உருவிக் கொண்டு முன்னால் பாய்ந்தார்கள்.

ஆனால் வாட்கள் மோதுவதற்கு முன்பாகவே மன்மசித்தனும், ஸ்வர்ணமுகியும் வீரர்களும் எதிர்பாராத விதமாக, மண்டபத்தின் மூலையிலிருந்த பெரும் கதவுகள் தடாரென்ற ஒலியுடன் மோதித் திறந்தன. அந்தக் கதவுகளின் வழியே அந்தப்புரத்தை அடைந்துவிடலாமென்ற எண்ணத்தில் நகர முயன்ற ஸ்வர்ணமுகி, அந்த வாயிலில் திடீரென சினத்து வாலிபன் ஒருவன் தோன்றியதையும், உடன் பாண்டியர் சின்னங்களை அணிந்த வீரர் நால்வர் நுழைந்ததையும் கண்டு திகைத்தான்.

இரு பக்கத்து வீரர்களும் தயங்கி நிற்க மன்மசித்தன் குரல் பலமாக எழுந்தது. "யார் நீ?" என்று.

அந்த சீனத்து வாலிபன் பதிலேதும் அளிக்கவோ, வெறும் வார்த்தையாடிக் கொண்டு நிற்கவோ அடியோடு விரும்பவில்லை என்பது தெரிந்தது. அந்த அறையிலிருந்தவர்கள் எதிர்பார்க்காத ஒரு வேகத்தில் தோளின் பின்னாலிருந்து தலை நீட்டிய அந்த சீனத்து வாளை உருவினான் அவன். ஒரே பாய்ச்சலில் பொத்தப்பி வீரர்களின் முன்னால் வந்து நின்றவனின் வாள் அவன் கரத்துடன் இணைந்து உட்புறமாக மடிந்து நின்றது. அடுத்த கணம் கரகரவென அசுர வேகத்தில் சுழன்று, பொத்தப்பியின் வீரர்களைத் தாக்கத் தொடங்கியது அந்த வாள்!

முன்னணியில் வந்த பொத்தப்பியின் வீரர்களை மூவராகவும் நால்வராகவும் எதிர்கொண்ட யுவானின் வாள், எதிர்ப்புறமாகச் சுழன்று, நேரிடையாகப் பாய்ந்து வரிசையாக வீரர்களின் மணிக் கட்டிலும், முழங்கையிலும், தோளிலும் தாக்கி மீண்டுவிட்டதால் முன்று வீரர்களும் கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு அலறினர்.

யுவானின் சைகையைத் தொடர்ந்து முன்னால் வந்துவிட்ட பாண்டிய வீரர்கள், தாங்கள் பெற்றிருக்கும் பயிற்சி எத்தனை அசாதாரணமானது என்பதை வாட்களை உருவிக் கொண்டு நிரூபிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஸ்வர்ணமுகியின் காவலர்களுக்கும் அந்த வீரர்களின் வேகம் துணிவை அளித்து விட்டதால் அவர்களும் பொத்தப்பி வீரர்களைத் தாக்கத் தொடங்கினார்கள்.

வாளின் சுழற்சியை சற்று மட்டுப்படுத்திக் கொண்ட யுவான், ஸ்வர்ணமுகியை நெருங்கி சீனத்துப் பாணியில் தலையைத் தாழ்த்தினான். “இளவரசி, அஞ்ச வேண்டாம். நீங்கள் அந்தப்புரத்திற்குச் செல்லுங்கள்” என்றும் கூறினான்.

“நீங்கள்... நீங்கள் யாரென்பது... அந்தப் பதக்கம்...” ஸ்வர்ணமுகியின் திகைப்பு குரலிலும், யுவானின் கழுத்தில் ஊசலாடிய பதக்கத்தை வெறித்த விழிகளிலும் தெரிந்தது.

“நான் பாண்டியர்தூதன். பெயர் யுவான். காஞ்சியையும் உங்கள் தந்தையையும் காக்கத் தூது வந்தவன். ஆனால் உங்கள் தந்தை ஏற்க மறுத்து என்னைச் சிறை செய்யவும் உத்தரவிட்டார். தப்பி வந்தவன் உங்களுக்கு உதவ முடிந்தது. தாங்கள் உள்ளே சென்றுவிடுங்கள்” என்றான் யுவான். அவன் சிறுவிழிகள் தன்னை நெருங்க முயன்று கொண்டிருந்த மன்மசித்தன் மீது பதிந்து கிடந்தன.

ஸ்வர்ணமுகியின் சித்தத்தில் யுவான் என்ற சொல்லைத் தவிர வேறு எதுவும் பதியவில்லை. சோழ தூதர் கூறிய சீனத்துச் சிற்பி இவன்தானென்பதைப் புரிந்து கொண்டவன், சில சீனங்களில் யுவான் அங்கு வருவான் என்று தூதர் கூறியதையும் நினைத்துக் கொண்டான். “சிற்பம் செதுக்குவதாகக் கூறப்பட்ட கரங்கள் இத்தனை லாகவமாக வாளைச் சுழற்ற இயலுமா?” என்ற வியப்பு அவள் சித்தத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தது.

மன்மசித்தன் மிக நெருக்கத்தில் வந்துவிட்டிருந்தான். “இளவரசி, சீக்கிரம் உள்ளே சென்றுவிடுங்கள்” என்ற யுவானின் வாள் உயர்ந்து மன்மசித்தனைத் தடுத்தது. வாட்கள் உரசியதும் யுவானின் கவனம் இளவரசியை விடுத்து, முழுவதுமாக மன்மசித்தனின் மீது திரும்பியது.

மன்மசித்தனின் உயர்ந்த ஆகிருதியையும் முழு பலத்துடன் வீசிய அவன் கனத்த வாளின் தாக்குதலையும் இரண்டு முன்று கணங்களுக்கு கவனித்த யுவான், தீப்பொறி பறக்க வீரபாண்டியன் கற்பித்திருந்த முறையில் தனது வாள் வீச்சை மாற்றிக் கொண்டான்.

யுவானின் மெலிந்த உடலையும் கரங்களையும் கண்டு, அதிக நேரம் அவனால் தாக்குப்பிடிக்க இயலாது, என்று குறைத்து மதிப்பிட்ட மன்மசித்தன் தனது வாளின் அதிகப்படியான கனத்தையே சாகதமாக்கிக் கொண்ட அந்த சீனத்து வாள், பல திசைகளிலும் திரும்பி அவனை அலையவிடுவதையும், முகத்தின் அருகிலும் கண்களுக்கு அருகிலும் அதன் வளைந்த முனை அடிக்கடி தோன்றி மறைவதையும் கண்டு வியப்பின் வசப்பட்டான். அடுத்த சில கணங்களில் அந்த வியப்பு திகிலாக உருவெடுத்து. அனாயாசமாகச் சுழன்ற சீனத்து வாளின் வேகம் திடீரென்று இருமடங்காக அதிகரித்தது. அவனைச் சுற்றி பல வாட்கள் சுழல்வது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தி, அவனைப் பின்னடையவும் வைத்தது.

ஸ்வர்ணமுகியின் காவலர்களிருந்த பகுதியை நோக்கி மன்மசித்தனை நெருக்கியது மட்டுமின்றி, திடீரென அவன் வாளின் பிடிக்குள்ளும் நுழைந்து எதிர்ப்புறமாகக் கரத்தை முறுக்கிய சீனத்து வாள் மன்மசித்தனின் கரத்திலிருந்த வாளைப் பிடுங்கி மேலே பறக்க விட்டது!

யுவானின் வலதுகால் உயர்ந்து, மன்மசித்தனைத் தாக்கி, காவலர்களின் நடுவே தடுமாறியபடியே சென்று விழவும் வைத்தது!

மன்மசித்தன் கரங்களைப் பின்புறமாக அசையவொட்டாமல் பிடித்து நிறுத்திக் கொண்டார்கள் காவலர்கள். அவன் மடக்கப்பட்டுவிட்டதைக் கண்டு திகைத்தனர் அவனது வீரர்கள். அவனை ஒருமுறை வெறித்த யுவானின் வாய் மற்ற பாண்டிய வீரர்களுக்கு சமிக்ஞை செய்துவிட்டு, மேலே உயர்ந்து, சட்டென்று இறங்கி, தனது உறைக்குள் சென்று பதுங்கியது.

மன்மசித்தனையும் அவன் வீரர்களையும் சூழ்ந்து கொண்ட காவலர்கள், அனைவரையும் வெளியே இழுத்துச் செல்ல ஆரம்பித்தபோது, அரண்மனையை நோக்கி கண்டகோபாலன் வீரர்களுடன் வந்தான். அடுத்த இரு நாழிகை நேரத்தில் மன்மசித்தனும் அவன் வீரர்களும் காஞ்சியின் சிறைக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

வெளியில் நடப்பவற்றை மண்டபத்திலிருந்தபடியே கவனித்துக் கொண்டிருந்த யுவான் திரும்பியபோது, இளவரசி இன்னும் அங்கேயே நிற்பதையும் அவள் விழிகள் தன்னையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருப்பதையும் கவனித்தான். மற்ற காவலரும் இளவரசியின் உத்தரவுக்காகக் காத்திருப்பதைக் கண்டவன், வேகமாக அவளை நெருங்கி, “இளவரசி, தங்களைக் காக்க சந்தர்ப்பம் அளித்ததற்கு நன்றி. நான் வருகிறேன்” என்று வணங்கிவிட்டுத் திரும்பி, பக்கவாட்டு வாசல் வழியே பாண்டிய வீரர்கள் பின்தொடர வெளியேறினான்.

அவனைத் தடுக்கச் சக்தியற்ற காவலரும், ஸ்வர்ணமுகியும் வெறித்த பார்வைகளுடன் நிற்க, தெற்கு வாயிலை நோக்கி யுவான் விரைவது தெரிந்தது. ஸ்வர்ணமுகியின் உள்ளத்தில், தான் பிரவேசித்துவிட்டதை உணராத யுவான், தெற்கு வாயில் வீரர்களை அனாயாசமாக விலக்கியபடி கோட்டையை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான்.

காஞ்சியின் சிற்ப மண்டபத்தில் புதிதாக வடிக்கப்பட்ட தந்தச் சிற்பமாகவே நின்று கொண்டிருந்தான் ஸ்வர்ணமுகி. காவலர்கள் வெளியேறிய பின்பும், பணிப்பெண்கள் வந்து அழைத்த பின்பும்கூட அவள் அந்தப்புரம் செல்வதற்கு

மனமின்றி, அந்தக் கடல்நாகச் சிற்பத்தையே வெறித்துக் கொண்டு நின்றாள். என்னவென்று விளங்காத உணர்ச்சிகள் அவள் மனத்தை ஆட்டுவித்துக் கொண்டிருந்தன.

மன்மசித்தன் சிறைப்பட்ட செய்தி பரவிவிட்டதால், தாக்குதலின் வேகத்தை முழுவதுமாக இழந்துவிட்ட அவன் வீரர்களை, அரண்மனைக் காவலர்களைக் கொண்டே மடக்கினான் கண்டகோபாலன். கோட்டைக்கு வெளியே இருந்த பொத்தப்பி வீரர்களை அடக்க அவன் அதிக சீரமம் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. பின்பகுதியிலிருந்த காகதீய வீரர்களும் இனித் தொடர்ந்து தாக்குவதில் எந்தப் பயனும் இல்லை யென்பதை உணர்ந்து கொண்டதால், மெள்ள பின்வாங்கி தங்கள் மன்னனிருந்த காளத்தியை நோக்கி விரைய ஆரம்பித்தனர்.

வெற்றி அளித்துவிட்ட போதை தலைக்கேறிவிட, நிதானத்தை அறவே இழந்துவிட்ட கண்டகோபாலன், அரண்மனைக் காவலர் தலைவன், மன்மசித்தன் சிறைப் படுத்தப்பட்ட சம்பவத்தையும், யுவான் தப்பியதையும் பற்றிக் கூறிய பிறகே சற்று நிதானித்தான். பாண்டியர் தூதனாக வந்த அந்த சீனத்து வாலிபன் எச்சரித்தபடி, மன்மசித்தனைத் தொடர்ந்து காகதீய மன்னன் படைகளுடன் வரக்கூடும் என்ற எண்ணம் எழுந்ததும், அவன் போதை சற்றுக் குறையவும் செய்தது. எதற்கும் மன்மசித்தனை விசாரித்துவிடுவது என்று தீர்மானித்தவன், சிறைச்சாலையை நோக்கி விடுவிடுவென்று நடந்தான். சிறைக் கம்பிகளுக்குப் பின்னால் நின்று மன்மசித்தனைக் காணக்காண மீண்டும் அவன் நிதானம் மறையத் தொடங்கியது!

அடுத்து மன்மசித்தன் கூறிய விவரங்கள் அவன் சித்தத்தைப் பெரும் குழப்பத்திலாழ்த்தவும் செய்தன. தன்னைப் பார்த்து நகைப்பது வெற்றித் தேவதையா அல்லது விதியா என்பது புரியாமல் விழிக்க ஆரம்பித்தான் கண்டகோபாலன்.

37. ஸ்திரமற்றது ஒன்றே ஸ்திரம்

கண்டகோபாலனின் சித்தத்தில் வெற்றியளித்த போதை, நிதானத்தை அறவே துடைத்து விட்டிருந்தது.

சிற்ப மண்டத்தில் நிகழ்ந்தவற்றைக் காவலர்கள் தெரிவித்தபோது, அதிகமாக அதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் சிறைக்குள்ளிருந்த மன்மசித்தனைக் காண விரைந்து கொண்டிருந்தான் அவன். எகத்தாள சிரிப்புடன் மன்மசித்தனை நெருங்கியவன், “காஞ்சியைக் கைப்பற்றுவது அத்தனை எளிதல்ல மன்மசித்தா” என்று கூறவும் செய்தான்.

மன்மசித்தனின் பதில் அலட்சியமாக வந்தது, “எந்த நிலையும் யாருக்கும் ஸ்திரமல்ல கண்டகோபாலா, உன் வெற்றியின் நிலை தாற்காலிகமானதுதான். விரைவில் மாறிவிடும்” என்ற மன்மசித்தன் பதிலில் பெரும் தத்துவம் ஒலித்தது.

தோல்வியடைந்த பின்பு தத்துவம் பேசும் மன்மசித்தனை இன்னும் சற்று சீண்டிப் பார்க்க விரும்பிய கண்டகோபாலன், “மன்மசித்தா, ஒன்று மட்டும் எனக்கு விளங்கவில்லை” என்றான் போலிப் பரிவு ஒலித்த குரலில்.

“என்ன விளங்கவில்லை?” - எரிச்சலுடன் வந்தது மன்மசித்தனின் எதிர்க்கேள்வி.

“பகை உனக்கும் எனக்கும்தானே? நீ வீரன்தானே? எதற்காக சிற்பமண்டபம் சென்றாய்? என் மகளின் கரங்களைத் துண்டிக்க ஏன் கட்டளையிட்டாய்? அதற்கு எப்படி உனக்கு மனம் வந்தது?”

மன்மசித்தன் ஒருகணம் தாமதித்தே பதில் கூறினான். “எந்த சித்திரத்தைப் பொத்தப்பியில் சிலையாகவே வடிக்கப் போவதாகக் கூறி மன்னரின் தூதரிடம் என்னை எச்சரித்து அனுப்பி வைத்தாயோ, அந்த சித்திரத்தைத் தீட்டியது உன் மகள்தானே? சிற்ப மண்டபத்தில் அதைக் கண்டதும் உணர்ச்சியுடைய எந்த மனிதனுக்கும் ஏற்படும் ஆத்திரம் எனக்கும் ஏற்பட்டது” என்றவன் சற்று நிதானித்தான். தொடர்ந்து, “அந்த மஞ்சள் முகச் சீனன் மட்டும் குறுக்கிடு விட்டால் அவள் கரங்களைத் துண்டித்தும் இருப்பேன்” என்றான் எரிச்சலுடன்.

கூட்டைத் தட்டியதும் பறந்து பரவும் தேனீக்களாக கண்டகோபாலன் சித்தத்தில் கேள்விகள் பல பறந்து குழப்பத்தில் அவனை ஆழ்த்தின. “மன்னரின் தூதரை உன்னை எச்சரிக்க அனுப்பி வைத்தேனா? யார் அந்தத் தூதர்? என்ன சித்திரம்? என்ன சிலை?” - அவன் கேள்விகள் குழப்பத்திலேயே உதிர்ந்தன.

“ஆம். மன்னரின் தூதர்தான். இங்கிருந்து நம் தலைநகர் செல்லும் வழியில் பொத்தப்பிக்கு வந்து என்னை எச்சரித்தார். அந்த சித்திரத்தையும் காட்டினார். அவர்... அவர் பெயர்... ஆதித்யர்” என்று முடித்தான் மன்மசித்தன். இதற்குள் அவன் முகத்திலும் குழப்பமும் சந்தேகமும் படர்ந்திருந்தன.

மேற்கொண்டு மன்மசித்தன் விவரிக்க விவரிக்க, கண்டகோபாலனின் தலை சுழலும் ஸ்திதிக்கே வந்தது. பாண்டிய தூதனாக வந்த சீனன் கூறியபடி, காகதீய மன்னன் தன்னை அகற்றிவிடத் தீர்மானித்திருப்பது உண்மைதான் என்ற விவரம் அவனைத் தாக்கியது. சோழ தூதனாக வந்த ஆதித்யன், சித்திரத்தைக் கொண்டு மன்மசித்தனை ஆத்திரமுட்டித் தன்னிடம் சிக்க வைத்திருப்பது பெரும் லாபம் என்பது புரிந்தாலும், காகதீய மன்னர் நேரிடையாக காஞ்சியை நோக்கி வந்தால், தான் தாக்குப்பிடிப்பது கடினம் என்பதும் புரிந்தது அவனுக்கு. மன்மசித்தனைத் தான் சிறை வைத்த பின்பு, மன்னன் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டான் என்பதும் தெளிவாகவே புரிந்தது. ஆனால் சீனன் கூறியபடி ஆதித்யன் பாண்டிய இளவலா? - கண்டகோபாலன் குழம்பிய சித்தத்துடன் திரும்பி நடந்தான்.

சிறைக் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி வெறித்த மன்மசித்தன் நிலையும் பெரும் குழப்பத்திலாழ்ந்தே கிடந்தது.

அரண்மனையை அடைந்து தன் அறைக்குள் உலவிய படியே சிந்தனையில் முழுகிவிட்ட கண்டகோபாலனுக்கு, காகதீய மன்னன் திருக்காளத்தியில் பாசறை அமைத்துவிட்ட செய்தியும் வந்து சேர்ந்தது. இத்தனை காலம் காஞ்சியின் மன்னனாக சோழச் சக்கரவர்த்திகள் அமர்ந்த அரியணையில் அமரும் பாக்கியம் கிடைத்தவனுக்கு, காகதீய மன்னனுக்கோ, மன்மசித்தனுக்கோ அடங்கி வாழும் நிலை கிட்டுவதைவிட உயிரை இழப்பதே மேல் என்ற எண்ணம் திடமாகவே எழுந்தது.

சிந்தனையுடன் உலவியவன் சட்டென்று நின்றான். அறையின் மூலையிலிருந்த பெரும் மரப்பேழையை விறுவிறுவென்று அணுகியவன், அதிலிருந்த சோழ தூதர் கொண்டு வந்த ஓலையுடன் முன்பு சோழர்களிடமிருந்து வந்திருந்த பல ஓலைகளையும் எடுத்துப் பிரித்தான். சோழ மன்னன் ஒப்பமும், சைவத் துறவியாரின் ஒப்பமும், இலச்சினைகளும், சோழ தூதர் அளித்த ஓலையுடன் ஒத்திருப்பதையும், எழுத்துக்களும் ஒரேவிதமாக இருப்பதையும் கவனித்தவன், தூதராக வந்த ஆதித்யன் அளித்த ஓலை, போலியாக இருக்க முடியாது என்ற தீர்மானத்துக்கு வரவும் செய்தான். அடுத்து அவன் புத்தி துரிதமாக இயங்கத் தொடங்கியது. சோழ மன்னன் அழைப்பின் பேரிலேயே சோழ நாட்டை அடைந்துவிட்டால், அவர்களுக்கு உதவவும், தான் அங்கேயே ஸ்திரீப்படுத்திக் கொள்ளவும் செய்வது மட்டுமன்றி காகதீய மன்னனும் சோழ மன்னர் ஆதரவை மீறி எதுவும் செய்ய இயலாது என்ற தீர்மானத்திற்கும் வந்தான். நெருங்கி வரும் அபாயத்திலிருந்து மீள இதைவிடச் சிறந்த வழியேதும் புலப்படவில்லை அவனுக்கு. இருக்கும் காலமும் குறைவு என்ற உண்மை அவனை உடனே செயலில் இறங்கவும் வைத்தது.

பிரதானிகளையும் படைத்தலைவர்களையும் அழைத்து தனது தீர்மானத்தை வெளியிட்டவன், காஞ்சியின் செல்வங்களையும், விலை உயர்ந்த மணிகளையும் பொன்னையும், கற்களையும் பேழைகளில் ஏற்றி.

போர்க்களிறுகளின் மீது கயிறுகளைக் கட்டிச் சுமக்க ஏற்பாடுகள் செய்யும்படி உத்தரவிட்டான். ஸ்வர்ணமுகி, ரதம் ஒன்றில் தகுந்த பாதுகாவலுடன் பின்தொடர ஏற்பாடு செய்தவன் உடன்வர விரும்பிய படைத்தலைவர்களுடன் புறப்பட்டான். கதிரவன் மறைந்து முதல் ஜாம தொடக்கத்தில் தெற்கு நோக்கிய அவன் பயணம் ஆரம்பமானது.

‘எந்த நிலையும் யாருக்கும் ஸ்திரீமல்ல’ என்ற மன்மசித்தனின் வார்த்தைகள் வேத வாக்குபோல் தோன்றியது கண்டகோபாலனுக்கு. பின்புறத்தில் விலகிக் கொண்டிருந்த காஞ்சியின் உயர்ந்த மதில்களைப் பார்த்தபடியே ரதத்தில் அமர்ந்திருந்த ஸ்வர்ணமுகியின் உள்ளத்தில் பெரும் துக்கம் குழந்து கிடந்தது. காஞ்சிமா நகரையும் தான் சேர்த்த கலைச் செல்வங்களையும் விட்டுப் பிரிவது பெரும் சோகத்தை அளித்தாலும் காவிரி பாயும் சோழ நாட்டிற்குத்தான் செல்திறோம் என்ற நினைவு சற்று ஆறுதலையும் ஏற்படுத்தியது அவளுக்கு.

ஏறக்குறைய பத்து காதங்கள் வந்தபின்பும், சோழ எல்லையில் உலவுவதாகக் கூறப்பட்ட பாண்டியர் படைகளின் எந்த அறிகுறியும் தென்படவில்லை. எந்த இடையூறும் ஏற்படாதது கண்டகோபாலனுக்கு நம்பிக்கையும், தாளிட்ட திட்டம் சரியானதுதான் என்ற திருப்தியையும் ஏற்படுத்தியது. அதிகமாகப் பந்தங்களை ஏற்ற வேண்டாமென்றும், துரிதமாக அணிவகுப்பை நடத்தவும் உத்தரவிட்டவன், கவசங்களுடனும் இடையில் தரித்த வாளுடனும் புரவியிலமர்ந்து முன்னால் சென்றான்.

அதே சமயத்தில் காஞ்சிக்குத் தெற்கில் - கண்டகோபாலன் விரைந்து கொண்டிருந்த பிரதானப் பாதையிலிருந்து விலகிய கிளைப் பாதையின் முடிவிலிருந்த ருத்ரவாலீஸ்வரத்து குகைக் கோயிலில் - பெரும் பரபரப்பு நிலவிக் கொண்டிருந்தது. குகை வாயிலில் காடவ வீரர்கள் வாட்களுடனும் வேல்களுடனும் பந்தங்களின் ஒளியில் காத்துக் கொண்டிருக்க, உட்பகுதியில் காடவராயன் தன் உபதலைவர்களிடம் தனது திட்டத்தை விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். காஞ்சியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த செல்வங்களும் போர்க்களிறுகளில் வரும் பொற்குவியல்களும் தனது சிறு படையை நிர்வகிக்கப்

போதுமானவை என்பதை உணர்ந்தவன், அவற்றை அபகரிக்கும் தனது திட்டத்தை விளக்கத் தொடங்கினான்.

உபதலைவனொருவனின் குரல் எழுந்தது. “பிரபு, கண்டகோபாலன் படையில் மூவாயிரத்துக்கும் குறையாத வீரர்கள் இருக்கிறார்களே பிரபு... நம் திட்டம் நிறைவேறுமா?” என்று.

காடவராயன் அவனை எரித்துவிடுவது போலப் பார்த்தான். “முட்டாளே! எடுத்த எடுப்பிலேயே அவநம்பிக்கையுடன் பேசாதே. காஞ்சியிலிருந்து கண்டகோபாலன் வெளியேறி வரும் செய்தியை அறிவித்தவனே நீதான். உடன் வரும் செல்வங்களின் அளவும் நீ கூறியவைதான். அதை நாம் அடைய வகுக்கும் திட்டத்தில் நீயே அவநம்பிக்கை காட்டலாமா? நாம் கண்டகோபாலனுடன் சென்று போரிடவா போகிறோம்?” என்றான் உஷ்ணம் தெறித்த குரலில்.

“விளங்கவில்லை பிரபு. போரிடாமல் அந்தப் பேழைகளை அடைவது எப்படி?” என்ற அந்த உபதலைவனைத் தொடர்ந்து பல குரல்கள் ஒலித்தன.

இருக்கையிலிருந்து எழுந்து அனைவரையும் கையமர்த்திய காடவராயன், “கவனமாகக் கேளுங்கள். நம் உபதலைவன் கூறியபடி கண்டகோபாலன் மூவாயிரம் வீரர்களுடன் வந்து கொண்டிருப்பது உண்மைதான். அதிலும் பாதிக்குமேல் புரவி வீரர்கள். ஒரு பகுதி முன்னணியிலும் மறுபகுதி காலாட்படைகளின் பின்னால் பேழைகளைச் சமந்த யானைகளைச் சற்றியும் வந்து கொண்டிருக்கிறது. நாம் இறுதிப் பகுதியை மட்டுமே தாக்க வேண்டும்.”

உபதலைவன் குரல் மீண்டும் ஒலித்தது: “முன்னால் இருக்கும் புரவி வீரர்கள் நம்மைத் தாக்க மாட்டார்களா பிரபு?”

“பொறுமையாகக் கேள். தெற்கே செல்லும் பாதை பாலாற்றைக் கடந்தபின் தெள்ளாறு வரையில் நேர்ப் பாதையாகச் செல்கிறது. பிறகு கிழக்கு நோக்கி வளைந்து மல்லைத் துறையிலிருந்து வரும் பிரதான பாதையுடன் இணைகிறது. இடைப்பட்ட அந்தப் பகுதி மலைகளும் குன்றுகளும் நிறைந்த காட்டுப்பகுதி. பாதையும் குறுகலாகி வளைந்து வளைந்து குன்றுகளினிடையே செல்கிறது. அந்த இடத்தை கண்டகோபாலன் வெள்ளி முளைப்பதற்குச் சற்று

முன்னதாக அடையலாம். நாம் முன்னதாகக் குறுக்கு வழியில் சென்று காத்திருக்க வேண்டும்” - காடவராயன், தான் கூறியவை வீரர்கள் மனத்தில் பதிய சற்று அவகாசமளித்து விட்டுத் தொடர்ந்தான்.

“முன்னாலிருக்கும் புரவி வீரர்கள் குன்றுகளின் வளைவு திரும்பியதும் நான் சமிக்கை தருகிறேன். உடனே இறுதிப் பகுதியில் தாக்குதலைத் தொடங்குங்கள். புரவியிலிருந்தபடியே களிறுகளின் பொக்கிஷக் கயிறுகளை அறுத்துவிட்டால் பேழைகளைக் கைப்பற்றிவிடலாம். துரிதமாக பேழைகளைத் தயாராக இருக்கும் எனது ரதத்தில் ஏற்றிவிட்டால் பிறகு கவலையில்லை. நீங்கள் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்துவிடுங்கள். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நம் நோக்கம் போரிடுவது அல்ல. நம் வீரத்தைக் காட்டுவதுமல்ல. பேழைகளைக் கைப்பற்றுவது மட்டுமே. புறப்படுங்கள்” என்ற உத்தரவுடன் முடித்தான் காடவராயன்.

சோழ நாட்டை விழுங்க வரும் பெரும் சர்ப்பம் போல் இருளில் நகர்ந்து கொண்டிருந்த கண்டகோபாலனின் படைப்பிரிவு தெள்ளாற்றைக் கடந்து கொண்டிருந்தது. இரு பக்கங்களிலும் கரிய பூதங்களைப்போல் எழுந்து நின்ற குன்றுகள், பல ரகசியங்களை மறைத்து வைத்திருக்கும் குகைகள்போலத் தெரிந்தன. காற்றில் அபாயம் கலந்திருப்பதை நுகர்ந்த புரவிகள் ஓரிருமுறை களைத்து வீரர்களை எச்சரிக்க முயன்றன. அச்சத்தில் கண்சிமிட்டிய விண்மீன்கள் துணைக்கு விடிவெள்ளியை அழைத்துவிட்டு ஒவ்வொன்றாக மறைய முற்பட்டன. விண்மீன்களுக்கு ஆறுதல் கூற முயன்ற பின்னிர்வின் நிலவும் அச்சத்தில் வெளுத்துக் கிடந்தது.

அழகிய பெண்ணின் இடைபோல குறுகிக் கிடந்த பாதையில் புரவிகளும் பின்தொடர்ந்த களிறுகளும் மி நெருக்கமாகவே சென்றன. அணிவகுப்பு, சர்ப்பத்தின் வால்போல நீளமாகத் தொடங்கியது. எங்கோ ஒன்றை நரியொன்று ஓலமிட்டு ஓய்ந்தது. பாறை ஒன்றின் மீதித் தீப்பந்தமொன்று கொள்ளிவாய்ப் பிசாசாக ஆடியது. அடுத்த அணிவகுப்பின் பின்பகுதியில் எழுந்தது பெருங்கூச்சல் உயர்த்திய வாட்களுடன் அணிவகுப்பைத் தீட்டுவ ஊடுருவிய காடவராயனின் படையினர், யானைகளின்மீ

அமர்ந்து வந்த பாகர்களையும் வீரர்களையும் குறிவைத்து ஈட்டிகளை எறிந்தபடியே நெருங்கினார். ஈட்டிகளில் சில, களிறுகளின் மீதும் பாய்ந்ததால் திடீரென எழுந்த பிளிறல்கள் அந்தப் பிராந்தியத்தையே கலங்க அடித்தன. வாட்கள் மோதும் ஒலியும், வீரர்களின் கூக்குரல்களும் தொடர்ந்து கேட்டன. பேழைகளைக் கட்டியிருந்த கயிறுகளை வாட்களால் வெட்டி, பேழைகளைப் புரவியிலிருந்தபடியே தாங்கிக் கொண்ட காடவர்கள் மற்ற வீரர்கள் அளித்த பாதுகாப்பில் தூரத்தில் இருளில் தயாராக நின்ற ரதத்தை நோக்கி விரைந்தனர்.

நேர்ந்த அபாயத்தை உணர்ந்துகொண்ட கண்ட கோபாலன், வீரர்களிடையே வழியேற்படுத்திக் கொண்டு பின்பகுதிக்கு விரைந்தான். புரவி வீரர்களைப் பக்கவாட்டிலும், காலாட்படை வீரர்களை நேர் எதிரிலும் நிற்கச் செய்து, அம்புகளைப் பொழிய உத்தரவிட்டான். வந்தவர்கள் நிச்சயம் பாண்டியர்கள் அல்ல, காடவராயனின் வீரர்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். சினம் தலைக்கேற வாளைச் சுழற்றியவன், காடவர்கள் தப்பிக்க முற்படுவதையும் தனது பொக்கிஷப் பேழைகளில் பாதிக்குமேல் பறி போயிருப்பதையும் கண்டு, புரவி வீரர்களின் ஒரு பிரிவை காடவ வீரர்களைத் தொடர்ந்து சென்று தாட்சண்யமின்றிக் கொன்றுவிடுமாறும் உத்தரவிட்டான். கள்ளர்களைப்போல் தாக்கி, பேழைகளுடன் ஓடத் தொடங்கிவிட்ட காடவர்களைக் கண்டு திகைப்பில் நெடுநேரம் நின்றான் கண்டகோபாலன்.

இடையில் ஏற்பட்ட அந்தக் குறுக்கீட்டினால் சற்றுக் கலக்கம் உண்டானாலும் எடுத்த தீர்மானத்தின்படி சோழ நாட்டை அடைந்துவிடுவதே உசிதம் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு மட்டுமன்றி உடன் வந்த படைத்தலைவர்களுக்கும் உறுதிப்பட்டது. கருக்கல் முடிந்து, ஒளி பரவத் தொடங்கிய தருணத்தில் அணிவகுப்பை ஒழுங்குபடுத்திய கண்ட கோபாலன், மீண்டும் பயணத்தைத் தொடர முற்பட்டான்.

பாதையை மூடிக்கிடந்த இருளையும், குன்றுகள் பொதித்து வைத்திருந்த ரகசியங்களையும் வெளிப்படுத்தியபடி கதிரவன் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான். கிழக்கு நோக்கித் திரும்பிய பாதையில் நகர்ந்த அணிவகுப்பு, அரை ஜாம நேரத்தில் மல்லையிலிருந்து வரும் பிரதானப் பாதையை அடைந்தது.

குன்றுகளைத் தாண்டி சமவெளிக்கு வந்த பாதையின் வளைவில் திரும்பிய கண்டகோபாலன், எதிரே விரிந்த காட்சியைக் கண்டு திக்பிரமையில் உறைந்தான். உடன் வந்த படைத்தலைவர்களும் பிரமிப்பில் அடித்து வைத்த சிலைகளாக உறைந்தனர்.

எங்கோ இன்னும் பலகாதங்களுக்கப்பால் இருப்பதாகக் கருதிய பாண்டியர் படை அவன் எதிரில் அணிவகுத்து நின்றிருந்தது! பின்புறத்திலிருந்து வீரர்களின் வாட்களும் வேல்களும் கதிரவன் ஒளியில் மின்ன, தனது சாம்பல் நிறப் புரவியில் ஆரோகணித்து, சலனமற்ற கூர் விழிகளால் கண்டகோபாலனை உற்று நோக்கியபடி அமர்ந்திருந்தான் ஜடாவர்ம வீர பாண்டியன்.

தோளின் பின்புறமிருந்து அந்த சினத்து வாளின் பிடி மட்டும் எட்டிப் பார்க்க, புரவியொன்றில் அமர்ந்திருந்தான் தூதனாக வந்த சினன். வீரபாண்டியன் அடுத்து ஏதோ கூறியதைத் தொடர்ந்து சினனின் புரவி சமத்கார நடையுடன் கண்டகோபாலனை நெருங்கியது.

38. பூத்த புது உறவு

ராட்சதப் பறவையொன்று சிறகுகளை விரித்துத் தரையில் படுத்துக் கிடப்பதைப்போலப் பாண்டியர் படை கருட விபூகம் வகுத்து நிற்பதைப் பார்த்தான் கண்டகோபாலன். அதன் முன்னணியில் அந்தக் கருடனைவிடக் கூர்மையான விழிகளுடன் வீரபாண்டியன் தனது சாம்பல் நிறப் புரவியில் அமர்ந்திருப்பதையும் கண்டான். தான் காஞ்சியின் படைகளை சர்ப்ப விபூகத்தில் அழைத்து வருவதை அறிந்தே இளைய பாண்டியன் தன் படைகளை அணிவகுத்திருக்கிறான் என்பது புரிந்து அவனுக்கு. தன் படைகளைவிடப் பாண்டியர் படை சற்றுக் குறைவாக இருப்பதாகவும் பட்டது. மஞ்சள் முகச் சீனன் மட்டும் கருட விபூகத்தை விட்டுப் பிரிந்து கம்பீரமாகக் குதிரையைச் செலுத்திக் கொண்டு தன்னை நோக்கி வருவதைக் கவனித்தான்.

சிறு விழிகள் ஈட்டிகளின் முனைகளைப்போல ஜொலிக்கக் கண்டகோபாலனை உற்று நோக்கிய யுவான், “கண்டகோபாலரே! காஞ்சியில் தூது வந்தபோது கூறியதையே மீண்டும் கூறுகிறேன். இப்பொழுதுகூட இந்தப் போரைத் தவிர்க்க உங்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. உமது முடிவை அறிந்துவர இளைய பாண்டியர் உத்தரவிட்டிருக்கிறார்” என்றான்.

தனது மன்னான காகதீய மன்னனிடமே சரணடைய விரும்பாத கண்டகோபாலன், இரு கணங்களே சிந்தித்தான். தனது முடிவு போர்தான் என்று திட்டவட்டமாக அறிவித்தவன், உடனே தாக்குதலைத் தொடங்கவும் உத்தரவிட்டான்.

அவன் உத்தரவை முடிக்குமுன்பாக யுவானின் கரத்தில் அந்த சீனத்து வான் முளைத்து மேலே உயர்ந்து இருமுறை

ஆடியது. பின்பு, தன்னை நோக்கிப் பாய்ந்த வீரர்களை நோக்கி இறங்கி கரகரவென சுழலத் தொடங்கியது. யுவானின் வான் உயர்ந்த அதே வினாடியில் வீரபாண்டியனின் உத்தரவு பாண்டிய வீரர்களை முன்னோக்கிப் பாய வைத்துவிட்டதால் அடுத்த கணத்தில் இரு படைகளும் கலந்தன. காற்றைக் கிழித்து ஐவ்வென்று உயர்ந்து இறங்கிய வேல்களும், வாட்களும் மோதியதால் எழுந்த ஒலிகளும், புரவிகளின் கணைப் பொலிகளும், வீரர்களின் மரணக் கூச்சல்களும் அந்தக் காலை வேளையில் மல்லை பெருஞ்சாலையில் சற்று நேரத்திலேயே உக்கிரமான ரணகளத்தை சிருஷ்டித்தன. பெரும் போர்ப் பறவை போன்று சிறகுகளை விரித்துக் கிடந்த பாண்டியர் படைப் பிரிவு இருமுறை சீலிர்ப்பதுபோல அம்புகளை விசும் யந்திரப் பொறிகளை இயக்கிவிட்டு முன்னே நகர்ந்தது. இரு பக்கங்களிலும் கண்டகோபாலன் படைகளை நெருக்கி அவனது அணிவகுப்பை இரு துண்டுகளாக உடைக்கவும் செய்தது. கண்டகோபாலனைச் சந்திக்கப் புரவியைத் தூண்டிய யுவானை வீரபாண்டியனின் சமிக்ஞை தடுத்தது. வீரபாண்டியனின் உத்தேசத்தைப் புரிந்து கொண்ட யுவான், போர்க்களிறுகளிருந்த பகுதியை நோக்கித் திரும்பி ஊடுருவினான். களிறுகளின் பின்னாலிருந்த புரவி வீரர்களின் நடுவே ஒரு ரதத்தையும், பிரமை தட்டிய விழிகளில் அச்சம் வழிய போரை வெறித்துக் கொண்டிருந்த ஸ்வர்ணமுகியையும் கண்டான் யுவான்.

யுவான் அகன்ற இரண்டாவது கணத்தில் வீர பாண்டியனின் சாம்பல் நிறப் புரவி காற்றில் பறப்பதுபோலப் பாய்ந்து கண்டகோபாலனின் எதிரில் வந்து நின்று, தன் மொச்சைப் பற்களைக் காட்டி பலமாகக் கனைத்தது. அடுத்து கண்டகோபாலனுக்கும் அவனுடனிருந்த இரு உப தலைவர்களுக்கும் ஏக காலத்தில் வாட் பயிற்சியளிக்கத் துவங்கினான் வீரபாண்டியன்!

உறக்கமின்றி இரவு முழுவதும் நடந்த காஞ்சிப்படையின் களைப்பும், இடையில் காடவராயனால் ஏற்பட்ட குறுக்கீடும், பொக்கிஷப் பேழைகளைப் பறிகொடுத்ததால் உண்டான ஆயாசமும் மட்டுமின்றி, பாண்டியரின் வேகமும், திட்டமிட்டு விபூகம் வகுத்துத் தொடுத்த தாக்குதலும் போரின் முடிவை ஒரு ஜாம நேரத்திலேயே நிர்ணயிக்கத் தொடங்கின.

ஏராளமான மலைப்புஷ்பங்களும் மூலிகைகளும் நிறைந்து கிடந்ததால் புஷ்பகிரி என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த மலைப்பகுதியும் அதையொட்டி, சுற்றிலும் குன்றுகள் ஆங்காங்கே எழுந்து நின்ற பகுதியும் வளமாகத் தெரிந்தன. குன்றுகளினூடே நெளிந்து வளைந்து சென்ற பாதை ஏற்ற இறக்கங்களுடன் உயர்ந்து கொண்டே போய் குன்றின் உச்சியை அடைவதைப் பார்த்தபோது மறுபுறம் நிலவானமும் மேகங்களும் மட்டுமே தெரிய, அத்துடன் பூமியின் எல்லையே முடிந்துவிடுவது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தியது.

காஞ்சியின் பொக்கிஷப் பேழைகள் நிறைந்த ரதத்துடன் காடவ வீரர்கள் பின்தொடர, தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த கண்டகோபாலன் அனுப்பிய புரவிப்படைப் பிரிவைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே அந்தப் பாதையில் விரைந்து கொண்டிருந்தான் காடவராயன். சம்புவரையர் நாட்டு எல்லையிலிருந்த அந்தப் புஷ்பகிரியின் அடிவாரத்தில் வீரசம்பனின் படைப் பிரிவு பாசறை அமைத்திருப்பதை அறிந்திருந்தான் அவன். அதை அடைந்துவிட்டால் பின்தொடரும் காஞ்சியின் புரவி வீரர்களை அழித்துவிடுவது எனினும் தீர்மானித்திருந்தான். ஆனால், வலப்புறமாகச் சமன்று இறங்கிய பாதையில் சென்று, பாறைகளின் மறைவைத் தாண்டியதும், எதிரே விரிந்த காட்சியைக் கண்ட காடவராயன் திகைப்பில் உறைந்து போனான்.

மலையின் மறுபுறத்திலிருந்து தொடங்கி, வெகுதூரம் வரையிலும் கூடாரங்கள் பல தெரிந்தன. புரவிகளும், வீரர்களும், களிறுகளும், பளபளத்த வாட்களும் வேல்களும் ஏராளமாகத் தெரிந்த அந்தப் பாசறை, நிச்சயம் வீரசம்பனின் பாசறை அல்ல என்பது பார்த்ததும் புரிந்தது காடவராயனுக்கு. முகப்பிலிருந்த பெரும் கூடாரத்தின் மீது அவனை விழுங்கிவிடத் துடித்த மீன் கொடியைக் கண்ட காடவராயனின் இதயம், அந்தக் கொடியைவிட வேகமாகப் படபடத்தது. கொங்கு நாட்டில் போசளருடனான போரை போசள வீரசோமேஸ்வரனின் வீர மரணத்துடன் முடித்து வைத்த ஜடாவர்ம் சுந்தரபாண்டியன், அதே வேகத்தில் வடகிழக்காக நகர்ந்து பாலாற்றை அதன் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே கடந்து, காஞ்சியை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதை அதுவரை அறிந்த கொள்ளாத காடவராயனுக்கு எதிரில் விரிந்த காட்சி வெறும் பிரமையோ என்ற சந்தேகத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

அவன் பிரமையை உடைக்க கூடாரத்தினுள்ளிருந்து வெளியே வந்தார் ஓர் ஆஜானுபாகுவான மனிதர். அவர் கனத்த வாளைப் பார்த்தான். கட்டுக்கடங்க விரும்பா முரட்டுப் புரவியொன்றின்மீது ஏறி, தன்னை நோக்கி அவர் வரத் தொடங்கியதையும் கண்டான். காடவராயனுக்கு இனி தான் கொண்டு வந்த ரதமோ, ரதத்தினுள்ளிருந்த பேழைகளோ அத்தனை முக்கியமல்ல என்பதும், தான் உயிர் பிழைப்பது மட்டுமே அதிமுக்கியம் என்பதும் புரிந்தது. ரதப் புரவியை விடுவித்துத் தாவியவன், பக்கவாட்டில் திரும்பி புஷ்பகிரியின் அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியை நோக்கித் தலைதெறிக்க விரைந்தான்.

காடவ வீரர்கள் தங்கள் தலைவனின் அந்த அபார ஓட்டத்தை ரசிக்கவில்லை யென்றாலும் எதிரில் வந்து கொண்டிருப்பது அதுவரை தங்கள் வாழ்நாளில் சந்தித்திராத அபாயம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டதால், முற்பிறவியில் தாங்கள் மான்களாகப் பிறந்திருந்ததை நிரூபிப்பதுபோல் காடவராயனைத் தொடர்ந்து காட்டுப் பகுதிக்குள் பாய்ந்தனர். பேழைகளைச் சமந்த ரதம் மட்டும் ஒற்றைப் புரவியுடன் அந்த மலைப்பாதையில் தனித்து நின்று கொண்டிருந்தது.

ரதத்தை நெருங்கி, அதில் கிடந்த பேழைகளையும், பேழைகளின் மீது தெரிந்த காஞ்சியின் முத்திரைகளையும், காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்த காடவ வீரர்களையும் கவனித்த கிருஷ்ணமல்லர், நடந்தவற்றை கணப்பொழுதில் பூகித்துக் கொண்டார். அவர் பூகத்தில் ஏதும் சந்தேகமிருந்தால் அதைப் போக்க சற்றுத் தூரத்தில் கண்டகோபாலனின் புரவி வீரர்கள் கனவேகமாக வந்து கொண்டிருந்தனர்.

மீண்டும் கூடாரங்களை நோக்கித் திரும்பிய கிருஷ்ண மல்லர், கூடார வாயிலில் தனது உத்தரவுக்காகக் கரங்களைக் கட்டியபடி காத்திருந்த தமது அருமைச் சீடன் ஒப்பிலி மல்லனையும் அவன் சகாக்களையும் சைகையால் அழைத்தார். சீடர்கள் நெருங்கியதும், “ஒப்பிலி, அதோ வருபவர்கள் கண்டகோபாலனின் வீரர்கள், கவனித்துக் கொள்” என்று உத்தரவிட்டு விட்டு, திரும்பியும் பாராமல் தமது முரட்டுப் புரவியைச் செலுத்திக் கொண்டு பாண்டிய மன்னனிருந்த கூடாரத்தை நோக்கி விரைந்தார்.

அவர் மன்னர் கூடாரத்தில் நுழைந்தபோது, ஜடாவர்ம சுந்தரபாண்டியன் பக்கச் சீலையினருகில் நின்று கொண்டிருந்தான். மன்னனின் சிங்க விழிகளில் தெரிந்த கேள்வியைப் புரிந்து கொண்ட கிருஷ்ணமல்லர், “மன்னவா, காடவராயன் தப்பியோடி விட்டான்!” என்றார்.

“பார்த்தேன்” மன்னன் பதில் சுருக்கமாக வந்தது.

“இளைய பாண்டியரை கண்டகோபாலன் சந்திக்கும் முன்பாக காடவன் இந்தக் கொள்ளையை நடத்தியிருக்க வேண்டும் மன்னா. காஞ்சியின் பொக்கிஷப் பேழைகள் ரதத்திலிருக்கின்றன.”

ஆமென்பதற்கடையாளமாகத் தலையசைத்த மன்னன், “படைத்தலைவரே, இனி நாம் பாசறையைக் கலைத்துப் புறப்படலாம். வீரபாண்டியனுக்கு மல்லைத் துறைக்குச் செல்லுமாறு ஓலையனுப்பி விடுங்கள். கொற்கையிலிருந்தும் நாகையிலிருந்தும் கலங்கள் மல்லைக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கும். தஞ்சைத் துறவியாருக்கும் காஞ்சிக்கு வர ஓலையனுப்பி விடுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டான்.

திருப்தியுடன் தலையசைத்துக் கொண்ட கிருஷ்ணமல்லர், மன்னனை வணங்கி வெளியேறினார். வாயிலிலேயே கைகளைக் கட்டியபடி நின்றிருந்தான் சீடன் ஒப்பிலி மல்லன். அவரைக் கண்டதும் தலைதாழ்த்தியவன், “கண்டகோபாலன் வீரர்களைக் கவனித்து விட்டேன் பிரபு” என்றான்.

“சரி, கூடாரங்களைக் கலைத்துவிட்டு வீரர்களை அணிவகுக்கச் சொல். நாம் காஞ்சியை நோக்கிக் கிளம்புகிறோம்” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர்.

அரிய பொருள் ஒன்றை இழந்து மீண்டும் திரும்பப் பெறும்போது இன்பம் இருமடங்காக உயர்ந்துவிடுகிறது என்பதைக் காஞ்சிமாநகரின் மக்கள் உணர்ந்தார்கள். கண்டகோபாலனின் அதிகாரமும், முரட்டுத்தனமான ஆட்சியும் நீங்கி மீண்டும் தமிழ் மன்னன் ஒருவன் ஆட்சி மலர்வதை வரவேற்ற மக்கள், மாவிலைத் தோரணங்களும், பந்தல்களும், இல்லங்களின் வாசல்களின் வண்ணக் கோலங்களும், நகரை அலங்கரிக்க, பாண்டிய மன்னனை வரவேற்க ஆயத்தமானார்கள். பாவலர்கள் கவியிசைக்க, அவற்றைக் காஞ்சியின் ஆலயத்துச் சுவர்களில் பொறிக்க சிற்பிகள் தயாரானார்கள்.

எந்த சேதமுமின்றி காஞ்சிநரைக் கைப்பற்றிய ஜடாவர்ம சுந்தர பாண்டியன், மாறன் அமுதனார் குறித்த முகூர்த்தத்தில் பட்டணப்பிரவேசம் நடத்தி முடி சூடவும் செய்தான். பெரும் புலிக்கொடி பறக்க, சோழ மன்னனின் பவனி ரதத்திலேயே வந்து இறங்கிய தஞ்சைத்துறவியாரைக் கண்டதும் சுந்தர பாண்டியன் காஞ்சி அரியணையில் அமர்வது பற்றி எவருக்கேனும் ஆட்சேபமிருக்குமானால் அது அடியோடு நீங்கியது.

அத்தாணி மண்டபத்தில் தனக்கும், மாறன் அமுதனாருக்கும் இணையாக துறவியாருக்கும் ஒரு ரத்னாசன மளித்திருந்தான் பாண்டிய மன்னன். அரியணையேறியதும் முதலில் கண்டகோபாலனிடமிருந்து மீட்ட செல்வங்களைப் பிரதானிகளிடம் அளித்தான். சோழ மன்னர் முன்பு விதித்திருந்தவை நீங்கலாக, பிறகு விதிக்கப்பட்ட வரிகள் அனைத்தையும் நீக்கி விடுவதாகவும், ஆலயங்களுக்கு இன்னும் சில நிலங்களையும் மானியங்களையும் அளிப்பதாகவும் அறிவித்து, கல்தச்சர்களைக் கொண்டு அவற்றை ஆலயச் சுவர்களில் பொறிக்கவும் உத்தரவிட்டான்.

சடங்குகளையும் அனைத்து சம்பிரதாயங்களையும் முடித்து மன்னன், அரண்மனைக்குத் திரும்பியபோது முதல் ஜாமம் தொடங்கியிருந்தது. சந்தியா காலக் கடன்களை தாமதமாகவே செய்து முடித்து, கூடத்தினுள் நுழைந்த மன்னன், மாறன் அமுதனார் காத்திருப்பதையும், என்றும் கவலையைக் கண்டறியாத அவர் முகத்தில் கவலையின் ரேகைகள் தென்படுவதையும் கவனித்தான். அதன் காரணத்தை யூகித்து விட்டதால் முறுவல் ஒன்றைப் படர விட்டபடியே அவர் எதிரில் வணங்கி அமர்ந்தான். மன்னனை ஏறெடுத்து நோக்கிய அவர் விழிகளிலும் கவலை தெரிந்தது. “சுந்தரா, ஆதித்யனைப் பற்றி செய்தி ஏதேனும் வந்ததா?” என்றார் குரலிலும் கவலை தொனிக்க.

மன்னன் பதில் கூறுமுன்பாக வாயிலிலிருந்து கிருஷ்ண மல்லரின் கனத்த குரல் சலிப்புடன் ஒலித்தது. “என்ன வீரன் இவன்? வாளைப் பிடித்துச் சுழற்ற வலுவற்றவனுக்குச் சிற்றரசன் என்ற பட்டம் எதற்கு?” சலிப்புடன் இரைந்து கூறியபடியே உள்ளே நுழைந்தவர், மன்னனும் அமுதனாரும் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டார். துறவியாரும் ஏதோ விவாதித்தபடி பின்னால் நுழைந்தார்.

“படைத்தலைவரே, என்ன நேர்ந்தது?” விசாரித்தான் மன்னன். துறவியாரையும் எழுந்து வரவேற்றான்.

“பெரிதாக ஒன்றுமில்லை மன்னா. சிறைச்சாலை வரை சென்று வந்தேன்” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர் சலிப்புடன்.

“ஆனாலும் உன் படைத்தலைவருக்கு இத்தனை முரட்டுத்தனம் ஆகாது மன்னா” பாண்டிய மன்னனிடம் முறையிட்டபடியே இருக்கையில் அமர்ந்தார் துறவியார்.

மன்னன் விழிகள் கிருஷ்ணமல்லரை நோக்கித் திரும்பின. “மன்மசித்தனை சந்தித்தீர்களா படைத்தலைவரே?” என்ற கேள்வியும் உதிர்ந்தது மன்னரிடமிருந்து.

“ஆம், மன்னா. கண்டகோபாலனால் சிறை வைக்கப்பட்டவன் இப்போது விடுவிக்கும்படி வேண்டினான். மறுத்துவிட்டேன்.”

“பிறகு?”

“என்னிடம் தனிப்பட போரிட்டு நான் வென்றால் விடுவீப்பீர்களா என்றும் கேட்டான்.”

மன்னன் சற்றே நகைத்தான். மன்மசித்தனுக்குத் துணிவு அதிகம்தான்” என்றவன், “பிறகு...?” என்று வினா எழுப்பினான்.

துறவியார் மீண்டும் முறையிட்டார். “மன்னா, நான் எத்தனை கூறியும் இவரைத் தடுக்க முடியவில்லை. சிறைக்கதவுகளைத் தாமே சென்று திறந்துவிட்டார்!”

“ஆமாமாம், வீரனின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியது தமது கடமை என்று நமது படைத்தலைவர் எண்ணியிருப்பார்!” என்றான் மன்னன் புன்முறுவலுடன்.

கிருஷ்ணமல்லர் சற்றுத் தயங்கி துறவியாரின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுக் கூறினார்: “சிறையின் கதவுகளைத் திறந்ததுமே அவன் எதிர்பாராத விதமாக ஒரு காவலனின் வாளைப் பிடுங்கிக் கொண்டு என் மீது பாய்ந்துவிட்டான், மன்னா! வாளை எடுக்கவும் எனக்கு அவகாசமளிக்கவில்லை!”

“அடடா! அப்புறம்?”

துறவியார் தொடர்ந்து கூறினார்: “நான் எதிர்பார்த்த படியே ஆயிற்று மன்னா. வாளைப் பிடித்த அவன் கரத்தை

படைத்தலைவர்தடுத்துப் பிடித்த வேகத்திலேயே அவன் கரம் முறிந்துவிட்டது மன்னா! முறித்த கரத்தை இவர் இன்னும் முரட்டுத்தனமாக இழுத்து வாளைப் பறித்ததில் தோளிலும் முறிவு ஏற்பட்டுவிட்டது!”

கிருஷ்ணமல்லரின் குரல் சங்கடத்துடன் ஒலித்தது: “மன்னிக்க வேண்டும் மன்னா. சற்று உணர்ச்சிவசப்பட்டு விட்டேன். மற்றபடி நமக்கு நேரிடையான எதிரியில்லாத அவனைத் துன்புறுத்தும் நோக்கம் ஏதும் எனக்கில்லை. உடனே மருத்துவரையும் சென்று கவனிக்குமாறு கூறி அனுப்பிவிட்டேன்.”

அத்துடன் அந்த உரையாடலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க விரும்பிய அமுதனார், “சுந்தரா, ஆதீத்யனைப் பற்றி ஏதேனும் செய்தி வந்ததா?” என்றார் கவலை தொனித்த குரலில் மீண்டும்.

துறவியாரிடமிருந்து பதில் வந்தது: “அமுதனாரே! ஆதீத்யனைக் குறித்து கவலைப்பட ஏதுமில்லை. தாக்குதலைத் தொடங்க யாதவ கிருஷ்ணனுக்கு ஓலையனுப்பி விட்டேன். இளைய பாண்டியர் மல்லைத் துறையிலிருந்து கலங்களுடன் புறப்பட்டாகிவிட்டது. நாமும் நாளைக் காலை காளத்தியை நோக்கி நம் வீரர்களை அணிவகுத்து அனுப்பலாம். கிருஷ்ணமல்லரும் தயாராக இருக்கிறார்.”

துறவியார் வெகு சகஜமாகக் கூறினாலும் அவரது சொற்களுக்குள் அடங்கியிருந்த போர்த்திட்டம் மாறன் அமுதனாருக்குப் பெரும் திருப்தியை அளித்துவிட்டதால் அவரது முகத்திலிருந்த கவலை மறைந்து திருப்தி நிலவத் தொடங்கியது.

இறுதியாக கிருஷ்ணமல்லர் ஒரு சந்தேகம் கேட்டார்: “மன்னவா, காஞ்சியின் செல்வங்களை மீண்டும் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டோம். கண்டகோபாலனின் மகளை அவள் உறவினரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டாமா?”

மன்னன் முகத்தில் இலேசாக விஷமம் படர்ந்தது. “அவசியமில்லை படைத்தலைவரே. அவளுக்குப் பாண்டியருடன் புது உறவுகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. எனவே இனி அவள் நம்மைச் சேர்ந்தவள். திருப்பியனுப்புவது சாத்தியமல்ல” என்றான் மன்னன்.

படைத்தலைவர் முகத்தில் மட்டுமின்றி துறவியாரின் விசால விழிகளிலும் கூட வியப்பு தெரிந்தது. “மன்னர் கூறுவது விளங்கவில்லை. கண்டகோபாலன் மகளுக்குப் பாண்டியருடன் உறவா?” என்றார் கிருஷ்ணமல்லர்.

“ஆம் படைத்தலைவரே, சந்தேகமிருந்தால் அதோ அந்த சாளரத்தினருகில் சென்று பாருங்கள்” - மன்னன் பதிலிலும் இன்னும் விஷமம் தொனித்தது.

விடுவிடுவென்று சாளரத்தையடைந்து வெளியே நோக்கிய கிருஷ்ணமல்லர், பலமாக நகைத்தார். அந்தப்புரத்தை நோக்கிச் சென்ற பாதையின் வளைவிலிருந்த செண்பக மரத்தினடியில் அமர்ந்து உலகையே மறந்து ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தான் ஸ்வர்ணமுகி. அவளையும், அவள் கிள்ளைத் தமிழையும் ரசித்தபடி எதிரில் நின்றிருந்தான் யுவான். கிருஷ்ணமல்லரின் பலமான நகைப்பு இருவரையும் திரும்பி நோக்க வைத்தது.

கிருஷ்ணமல்லரின் பின்னாலிருந்து மன்னனின் குரல் திடமாக ஒலித்தது. “படைத்தலைவரே, இதில் நகைப்பதற்கு ஏதும் இல்லை. யுவான் நம்மைச் சேர்ந்தவன். தந்தையையும் அரசையும் இழந்த ஸ்வர்ணமுகிக்கு அவள் உறவினரிடம் சென்றாலும் சீரான வாழ்வு அமைவது சந்தேகம். இயற்கை வேகங்களும் கலையில் இருவருக்கும் உள்ள நாட்டமும், இந்தப் போரின் சந்தர்ப்பங்களும் இருவரையும் இணைத் திருக்கின்றன. யுவானும் நேற்றே இதைப்பற்றி என்னிடம் தெரிவித்து அனுமதி கேட்டான். நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நம் ஆதரவைத் தருவதுதான் முறை” என்றான் மன்னன்.

அயல் நாட்டவனை மட்டுமின்றி எதிரிகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் கூடத் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களாக எண்ணும் பாண்டிய மன்னனின் உயர்ந்த உள்ளத்தைப் புரிந்து கொண்டதால், அந்த அறையிலிருந்தவர்கள் மனத்தில் சந்துஷ்டி நிலவியது.

காஞ்சிக் கோட்டையைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பையும் நிர்வாகத்தை சீர் செய்யும் பணியையும் யுவானிடம் ஒப்படைத்து அவனைக் காஞ்சியிலேயே இருக்க உத்தரவிட்ட பாண்டிய மன்னன், மறுதினமே படைகளை அணிவகுத்து காளத்தியை நோக்கிச் செல்ல உத்தரவிட்டான்.

39. வழிப்பறிக் கொள்ளை

காக்கைய இளவரசி ருத்ரம்பாளைக் குறிவைத்து கன வேகத்தில் பறந்தது அந்தக் குறுவாள். அடுத்து கனத்த வாளொன்றும் அவள் தலைமீது வேகத்துடன் இறங்க முற்பட்டது. போதாக்குறைக்கு சற்றுத் தொலைவிலிருந்த போர் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பொன்றும் அவள் கழுத்தைக் குறிவைத்துப் பறந்தது.

ருத்ரம்பாளின் இடது கரத்திலிருந்த கேடயம் உயர்ந்து குறுவாளையும், கழுத்தை நோக்கிப் பறந்து வந்த அம்பையும் லாகவமாகத் தடுத்தது. அவள் வலது கரத்திலிருந்த வால் உயர்ந்து, தலைக்கு மேல் இறங்கிய வாளைத் தடுத்து, தீப்பொறி பறக்கப் பின்வாங்கி, மீண்டும் சுழன்றது. தொடர்ந்து அவளை நோக்கிப் பறந்த அம்புகளும், தாக்க முயற்சி செய்த வாளும் அவளது வேகத்திற்கு முன் பயன்றது அந்தப் பயிற்சிக் கூடத்தில் பெரும் ஒலிகளை எழுப்பி எதிரொலித்தன. சற்று நேரத்தில் அவள் வாளுடன் மோதிய வால் ஒரு மூலையை நோக்கிப் பறந்து, கீழே சிதறிக் கிடந்த ஆயுதங்களின் மீது மோதி, பெரும் ஒலியை எழுப்பியபடி விழுந்தது.

தலைக் கவசத்தைக் கழற்றி, வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்ட இளவரசியின் விழிகள், எதிரில் நின்ற உபதலைவனையும் வீரர்களையும் உஷ்ணத்துடன் பார்த்தன. “இதைவிட வேகமாகத் தாக்க உங்களால் முடியுமா?” என்ற கேள்வியும் அதே உஷ்ணத்துடன் வெளிப்பட்டது அவளிடமிருந்து.

அச்சத்தில் இன்னும் வியர்த்து வழிந்தபடி திருதிருவென விழித்த உபதலைவனின் முகத்தை நோக்கி இடது கரத்திலிருந்த

கேடயத்தை விட்டெறிந்தவள், வாளை ஒரு சமுற்றலில் திருப்பி உறையிலிட்டபடியே பயிற்சிக் கூடத்தைவிட்டு வெளியே நடந்தாள். கிழக்கிலிருந்து விசிய குளிர்ந்த காற்று அவள் உஷணத்தைத் தணிக்க முயன்று தோற்றது. ஆதித்யன் சிறைப்பட்டபோது, மன்னன் அனுமதித்தால் தனக்குப் போர்க்கலையில் பயிற்சியளிப்பதாக அவன் கூறிய வார்த்தைகள் அவள் செவியில் மீண்டும் ஒலிக்கவே, அதே வேகத்தில் சிறைக்கூடத்தை நோக்கி விறுவிறுவென்று நடந்தாள் அவள்.

இளவரசியின் வருகையைக் காவலர் அறிவித்த பின்பும் சிறைக்கூடத்தின் சாளரத்தின் வழியே தெரிந்த நிலவாளத்தையும், மேகக் கூட்டங்களையும் ரசித்தபடி ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்து கிடந்தான் ஆதித்யன். சற்று கழித்தே அவளைத் திரும்பி நோக்கியவனின் விழிகளில் விஷமம் படர்ந்தது. கவசங்களுடனும், விழிகளில் தெறித்த உஷணத்துடனும் அவள் நின்ற கோலத்தைக் கண்டவனின் இதழ்களில் முறுவல் ஒன்றும் நெளிந்தது.

“இளவரசியார் ஏதோ போருக்கு ஆயத்தமாக வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது” என்றான் அந்த விஷமம் குரலிலும் ஒலிக்க.

“ஆம்!” என்ற இளவரசி தொடர்ந்து, “நீ இங்கு வந்து அன்று எனக்குப் போர்ப்பயிற்சி அளிப்பதாகக் கூறினாயல்லவா?” என்றாள்.

ஆதித்யன் நகைத்தான்.

“ஏன் நகைக்கிறாய்?”

“அந்த உத்தேசத்தை நான் மாற்றிக் கொண்டேன்.” என்றான் நகைப்பினுடே.

“ஏன்? அச்சமாக இருக்கிறதா? அல்லது நான் பெண் என்பதால் குறைவாக மதிப்பிடுகிறாயா?” - இளவரசியின் கேள்வியில் வேகமிருந்தது.

ஆதித்யன் விழிகளில் ஒரு கணம் கூர்மை பளிச்சிட்டது. செதுக்கப்பட்ட கருங்கல் இருக்கையில் நிதானமாக அமர்ந்து அவளை ஏறிட்டவன், “பாண்டிய வம்சம் அச்சமென்பதை அறவே அறியாதது இளவரசி. தவிர...”

“தவிர...?”

“தவிர, உங்களைப் பெண் என்று யார் கூறியது?” என்ற ஆதித்யன் பலமாக நகைத்தான்.

“ஆதித்ய பாண்டியா...!” ருத்ரம்பாளின் குரல் ரௌத்ராகாரமாக உயர்ந்து ஒலிக்க, ஒரு கால்தரையில் ஒங்கி அறைந்தது. அவள் கரமும் வாளின் பிடிமீது அமர்ந்து அதைப் பாதிவரை உருவவும் செய்தது.

“அப்படி யாரும் நிரூபித்தால் முதலில் அவர்களுடன் போரிடத் தயாராக இருக்கிறேன் இளவரசி” என்றான் ஆதித்யன் நகைப்பினுடே.

ருத்ரம்பாளின் விழிகள் சிவந்து, வெளியே உருவப்பட்டு விட்ட வாளுடன் சேர்ந்து மின்னின.

அவளைக் கையமர்த்திய ஆதித்யன், “இன்னும் இரு தினங்களுக்கு உங்கள் வேகத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் இளவரசி” என்றான் முறுவலுடன்.

“இரு தினங்கள்? எதற்கு?” உஷணத்துடன் வந்தது இளவரசியின் கேள்வி.

“உங்களுக்குப் பயிற்சியளிக்க ஒருவர் வந்து கொண்டிருக்கிறார். பெண்களுக்கு வாட் பயிற்சியளிப்பதில் தமிழகத்தில் அவருக்கு இணையானவர் கிடையாது” என்றான் ஆதித்யன் அதே முறுவலுடன்.

“யார் அவர்?”

“விர பாண்டியர், என் தமையன். பெண்களுக்குப் பயிற்சியளிப்பதில் வல்லவர்.”

ருத்ரம்பாளின் குரலில் ஆத்திரம் வெடித்தது. “விரபாண்டியன் வரும்வரை நீ இங்கிருக்கப் போவதில்லை ஆதித்ய பாண்டியா!” என்றவள் தொடர்ந்து இரைந்தாள். “நாளையே உன்னைத் தலைநகர் உறங்கைக்கு இழுத்துச் செல்கிறேன். அங்கு உனக்கு அளிக்கும் தண்டனையை வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்க இயலாதபடி செய்துவிடுகிறேன் பார்! பெட்டிப் பாம்பாக உன்னை அடக்காவிட்டால் நான் ருத்ரம்பாளில்லை...” என்றவள் திரும்பி நடந்தாள் வேகமாக. அவள் எடுத்து வைத்த ஒவ்வொரு அடியிலும் ஆத்திரம் பிரதிபலித்தது.

ஆதித்யனின் நகைப்பொலி சிறைச்சாலையை விட்டு வெளியேறிய பின்பும் அவளைத் தொடர்ந்து வந்தது. கோட்டைத் தலைவனை அழைத்து பாதுகாவலுக்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் உடனே செய்யும்படி உத்தரவிட்டவள், ஆதித்யனை அழைத்துச் செல்ல ரதத்தையும் வீரர்களையும் தயாராகும்படி ஆணையிட்டாள். காஞ்சியிலிருக்கும் பாண்டியரது படைகள் அத்தனை எளிதில் நெல்லூர்புரத்திற்கு வருவதோ, இடையில் காளத்தியிலிருக்கும் தந்தையின் படைகளைக் கடப்பதோ சாத்தியமல்ல என்று தீர்மானித்தவள் மறுதினம் உதயத்திற்கு முன்பாகவே ஆதித்யனை அழைத்துச் சென்றுவிடவும் தீர்மானித்தாள்.

உதய நேரத்தில் அரண்மனையிலிருந்து முன்னும் பின்னும் இருபது புரவி வீரர்கள் தொடர்பு புறப்பட்ட அந்த ரதத்தினுள், பிணைக்கப்பட்ட கரங்களுடன், அதே விஷமப் புன்முறுவலுடன் அமர்ந்திருந்தான் ஆதித்யன். அவன் எதிரில் வாளுடன் அமர்ந்து அவனைப் பார்த்தபடியே வந்த ருத்ரம்பானுக்கு அவன் போக்கு பெரும் புதிராக இருந்தது. 'எதிரிகளின் நடுவில், பிணைக்கப்பட்ட கரங்களுடன் சித்ரவதைக் கூடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறோம் என்பதை அறிந்த பின்பும், ஒருவன் இத்தனை நிதானத்துடனும், முகத்தில் விரிந்த முறுவல் மாறாமலும் இருக்க இயலுமா' என்ற வியப்பு அவளை ஆட்கொண்டிருந்தது.

பெண்ணையாற்றை யொட்டி துறைமுகத்தை நோக்கி நீண்ட பாதையில் சென்ற ரதம், ஆற்றைக் கடந்து வடக்கு நோக்கித் திரும்பியது. கடற்கரையை ஒட்டியிருந்த பாதையில் கனகபுரியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த வணிகர்களின் பொதிவண்டிகளைக் கடந்து, ரதம் அதிவேகமாகச் செல்லவும் தொடங்கியது.

பாண்டிய இளவலை சிறைப்படுத்தி அழைத்துச் செல்வதைக் கண்டதாலோ என்னவோ, நீலக்கடலின் அலைகளுக்கு கோபம் அதிகரித்திருக்க வேண்டும்! மணல் வெளியைத் தாண்டிய அலைகள் அந்தப் பாதையை நோக்கிக் கோப அலைகளாகக் சீறி எழுந்து தாழ்ந்து கொண்டிருந்தன. மணல்வெளியை அடுத்து, எழுந்து நின்ற பரதவர் இல்லங்களிலிருந்து வெளியே வந்து விழுந்த உணவுத்

துண்டுகளுக்காகக் கடற்பறவைகளும் காசங்களும் பெரும் இரைச்சலுடன் போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தன. பறவைகளை விரட்டி விளையாடிய சிறுவர்கள், இளவரசியின் ரதத்தையும் வீரர்களையும் ஏதோ அதிசயத்தைக் காண்பது போல் பார்த்தபடி நின்றார்கள். முன்னே சென்ற பொதி வண்டிகள் இளவரசியின் ரதத்தைக் கண்டதும் ஒதுங்கி, வழிவிட்டன. சாலையோரத்துச் சத்திரங்களில் வணிகர்கள் உணவுக்காகக் காத்துக் கிடந்தனர்.

நகரப் பகுதியைத் தாண்டியதும் வேகம் அதிகரித்து விட்ட ரதம், ஐந்தாவது காதத்தில் வேகம் குறைந்தது. வெளியே தலைநீட்டிய இளவரசியின் விழிகள் விரிந்தன. பொதி மூட்டைகள் பாதையெங்கும் சிதறிக் கிடக்கக் கவிழ்ந்து கிடந்தது ஒரு பொதிவண்டி! மூட்டைகளினிடையே சீனத்து வணிகர்களாகத் தோன்றிய நான்கு ஐந்து பேர் விழுந்து வேதனையுடன் நெளிய, அவர்களின் உடைகள் குருதியில் நனைந்து கிடந்தன. அருகில் அடிமைகள் இருவர் கறுத்த உடலில் காயங்களுடன் குருதியைப் பரப்பியபடி விழுந்து கிடந்தனர். அடுத்து முன்று பொதிவண்டிகளும் சரிந்து கிடந்தன. சற்றுத் தூரத்திலிருந்த சத்திரமொன்றிலிருந்து பெரும் கூச்சலும் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

கீழே விழுந்து கிடந்த சீன வணிகரில் ஒருவன், புரண்டு ஏதோ முன்குவதைக் கவனித்து, அவனை எழுப்பி அமர வைக்க உத்தரவிட்டாள் காகதீய இளவரசி. வீரர்கள் அளித்த நீரை இரண்டு மடக்கு விழுங்கிய சீன வணிகன், விழிகளைத் திறந்து இளவரசி நிற்பதைக் கவனித்ததும் வணங்க முயன்றான். "கொள்ளை, கொள்ளை! அதோ" என்ற சொற்களை மீறும் சிரமத்துடன் உதிர்ந்தவனின் கரம் உயர்ந்து, தூரத்துச் சத்திரத்தைச் சுட்டிக் காட்டியது.

வணிகனின் வார்த்தைகள் செவிகளில் விழுந்ததும், ருத்ரம்பான் திகைத்தே போனான். காகதீயர் ஆட்சியில் வழிப்பறிக் கொள்ளையா? அதுவும் கனகபுரிக்குச் செல்லும் அயல்நாட்டு வணிகர் கொள்ளையடிக்கப்பட்டனர் என்றால், வணிகமும், நெல்லூர்புரத்தின் வருவாயும் எப்படியெல்லாம் பாதிக்கப்படும் என்ற எண்ணியவளின் ஆத்திரம் பொங்கியது. ஆதித்யனுக்குக் காவலாக வீரர் நால்வரை நிறுத்தியவள், மற்ற

வீரர்களைப் பின்தொடர உத்தரவிட்டு சத்திரத்தை நோக்கி விடுவிடுவென்று நடந்தாள். சத்திரத்தை நெருங்க நெருங்க வாட்கள் மோதும் ஒலிகளும், வணிகர்களின் கூச்சலும் உயர்ந்து ஒலிப்பதை உணர்ந்தவள், வாளை உருவியபடி சத்திரத்தின் வாயிலில் நுழைந்து நின்றாள். அவள் அதுவரை கேட்டும் பார்த்தும் அறியாத காட்சி விரிந்தது அவள் கண்ணெதிரே. தலையில் சுற்றப்பட்டிருந்த முண்டாசுகள் முகத்தைச் சேர்த்து மறைத்திருக்க, கொள்ளையர்களாகத் தோன்றிய பதின்மர் அங்கு வணிகருடனும் அடிமைகளுடனும் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். உருவிய வாளை உயர்த்தி தன் வீரர்களை அந்தக் கொள்ளையரைத் தாக்க உத்தரவிட்ட காகதீய இளவரசி முன்னே பாய்ந்தாள்.

அடுத்து நிகழ்ந்தது விபரீதம்! அதுவரை கொள்ளையருடன் போராடிக் கொண்டிருந்த வணிகர்களும், அடிமைகளும், முகத்தைத் துணியால் மறைத்திருந்த அந்தக் கொள்ளையரும் சேர்ந்து இளவரசியையும், வீரர்களையும் தாக்கத் தொடங்கினர்! ருத்ரரம்பாளின் திகைப்பு உச்சத்தை எட்டியது. எதிர்பாராத அந்தத் தாக்குதலால் வணிகர்களுக்கு இடையே ருத்ரரம்பாளின் சில வீரர்கள் சென்று சிக்கிவிட்டிருந்தனர். மேலும் தனது வீரர்கள் நால்வர்தரையில் உருண்டதைக் கண்ட ருத்ரரம்பாள், இனியும் தாமதிப்பது பெரும் அனர்த்தத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதை உணர்ந்தாள். அந்தக் கொள்ளை நிகழ்ச்சியே ஏதோ சதியென்பது புரிந்ததால் தனது வீரர்களைத் திரும்ப உத்தரவிட்டுத் தானும் வாயிலை நோக்கி நகர முயன்றாள்.

அவள் உத்தரவு என்னவோ துரிதமாகத்தான் வந்தது. ஆனால் அதை நிறைவேற்றுவதோ, அந்த சத்திரத்தை விட்டு வெளியேறுவதோ அவளுக்குக் காகதீய வீரர்களுக்கும் அத்தனை எளிதாக இல்லை. அந்தச் சிறு போரிலிருந்து மீண்டு சத்திரத்தின் வாயிலை இளவரசி அடையுமுன்பாக, இன்னும் சில வீரர்களும் காயங்களுடன் உருண்டு விழுந்ததைக் கண்டாள். வெகு ஆத்திரத்துடன் வாளை விசியபடியே மெள்ள வெளியேறி, எஞ்சிய வீரர்களை ரதத்தை அடைய உத்தரவிட்டுத் தானும் கடற்கரைப் பாதையை நோக்கி விரைந்தாள்.

அங்கும் அவளுக்காகக் காத்திருந்தது பேரதிர்ச்சி! பிணைக்கப்பட்டிருந்த கரங்கள் விடுவிக்கப்பட்டு, முன்புறம் கரங்களைக் கட்டியபடி வெகு சகஜமான பாவத்துடன் ரதத்தின் படிகளில் அமர்ந்து இளவரசி வாளுடன் விரைந்து வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஆதித்யன். பொதி முட்டை களுக்கிடையே உருண்டு கிடந்த சீன வணிகர்களின் இடத்தில், தான் காவலுக்கு நிறுத்திய காகதீய வீரர்கள், காயங்களுடனும், கரங்கள் கட்டப்பட்டும் உருண்டு கிடப்பதையும், சீன வணிகர்கள் உருவிய வாட்களுடன் எழுந்து நிற்பதையும் கண்டவன் திகைத்தான். அதையும்விட ஆதித்யனின் அருகில் நின்றிருந்த சீனனையும் அவன் கரத்திலிருந்த சீனத்து வில்லையும் கண்டவளுக்கு, திகைப்பில் முச்சே நின்றுவிடும் போலிருந்தது.

சிங்கவேள் குன்றத்தில், யாதவ இளவலை அவளிடமிருந்து மீட்ட ஐந்து கணைகளுடன் கூடிய அதே சீனத்து விசித்திர வில் அது! உற்றுக் கவனித்தவளுக்கு அன்று சீனத்து முதிய வணிகனாக வந்தவன்தான் இப்போதும் சாதாரண சீனத்து வணிகனாக எதிரில் நிற்கிறான் என்பது புரிந்தது. ரதத்தின் புரவிகளைப் பிடித்தபடி நின்றவன், சோழ தூதனாக ஆதித்யன் வந்தபோது உடன் வந்தவன் என்பதும் புரிந்தது அவளுக்கு. திகைப்பு என்ற சொல்லுக்குப் பொருளை முழு வேகத்தில் அனுபவித்த இளவரசியும் அவள் வீரர்களும் அடித்து வைத்த சிலைகளாக அப்படியே நின்றிருந்தனர்.

உயர்த்திய அந்த விசித்திர வில்லுடன் நெருங்கிய சீனன், “மன்னிக்க வேண்டும் இளவரசி. மறுபடி உங்களிடமிருந்து ஒரு இளவலை மீட்க நேரிட்டிருக்கிறது. முன்பு உங்களிடமிருந்து மீட்ட யாதவ இளவலிடமிருந்து உங்களுக்காக ஓர் ஓலையும் இருக்கிறது” என்றவன், கச்சையிலிருந்து ஓலைக் குழலொன்றை எடுத்து அவளை நோக்கி எறிந்தான். அடுத்து அந்த சீனன் செய்த சமிக்ஞையால் பின்புறத்தில் வந்து கொண்டிருந்த கொள்ளையரும் வீரர்களும், வணிகர் வேடமிட்டவர்களும் காகதீய வீரர்களின் புரவிகளை நெருங்கித் தாவியேறினார்கள். சத்திரத்தின் பின்னாலிருந்தும் பல புரவிகள் வெளிப்பட்டன. சீனனும் புரவியொன்றில் தாவியேறிக் கொள்ள, ஆதித்யனைச் சுமந்த ரதமும் புரவிகளும் இரண்டொரு கணங்களில் அங்கிருந்து துறைமுகத்தை நோக்கிச்

சென்ற பாதையில் விரைந்து மறைந்தன. ரதமும் புரவிகளும் விரைவதைப் பார்த்தபடி நின்ற இளவரசிக்கு, நடந்தவை அனைத்தும் கனவோ என்ற பிரமை கூட ஏற்பட்டது.

நெடுநேரம் பிரமை தட்டிய விழிகளுடன் நின்ற இளவரசி, மெள்ளப் பார்வையைத் திருப்ப பிரயத்தனப்பட வேண்டியிருந்தது. கரத்திலிருந்த ஓலையைப் பிரித்தவள், அது யாதவ கிருஷ்ணனின் முத்திரையுடனும் கையொப்பத்துடனும் இருப்பதையும், அன்றே அவனது படைகள் தலநகர் உறங்கையை நோக்கி நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதை அறிவித்ததையும் கண்டாள். தெற்கில் பாண்டியர் தாக்குதலைத் தொடங்கியிருப்பதற்கும் யாதவரின் தாக்குதலுக்கும் தொடர்பிருப்பதும் புரிந்தது அவளுக்கு. பொதிவண்டிகளைத் தவிர தான் விரைந்து செல்ல மருந்துக்குக் கூட ஒரு புரவி அங்கில்லாததையும், தான் துரிதமாகச் செல்லாவிட்டால் யாதவ இளவலின் பணி எளிதாகவே முடிந்துவிடும் என்பதையும் உணர்ந்தவள் விட்ட பெருமூச்சு, உண்மையில் அனல் முச்சாகவே வெளிவந்தது. துறைமுகத்தை நோக்கிச் சென்ற வணிகர்களிடம் கோட்டைத் தலைவனுக்குச் செய்தியனுப்பி விட்டுக் காத்திருந்தாள் இளவரசி.

வேறு வழியின்றி அரைஜாம நேரத்திற்கு சத்திரத்தின் முகப்பில் காத்துக் கிடந்த காகதீய இளவரசிக்கு இன்னும் அதிர்ச்சியளிக்கக்கூடிய செய்தியுடன் நெல்லூர்புரத்திலிருந்து காகதீய வீரர்கள் புரவிகளில் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். நெல்லூர்புரத்துக் கோட்டைத் தலைவன் அனுப்பியிருந்த அந்த வீரர்களின் முகங்களில் எல்லையற்ற கலவரம் விரவிக் கிடப்பதையும், அவளை நெருங்கி வணங்கிய வீரர் தலைவன் வார்த்தைகளின்றிக் கூற வந்ததைக் கூற இயலாது தவிப்பதையும் கண்டவள், இன்னும் விரும்பத் தகாதவைகள் ஏதோ நிகழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். வீரர் தலைவனின் தவிப்பை எரிச்சலுடன் நோக்கியவள், “வீரனே, கூற வந்ததை விரைவாகக் கூறு” என்றாள் உஷ்ணம் நிறைந்த குரலில்.

சொற்களை மென்று விழுங்கி, அவளை ஏறெடுத்து நோக்கவும் அஞ்சிய அந்த வீரனின் கரம் உயர்ந்து, துறைமுகமிருந்த திசையைச் சுட்டிக் காட்டியது. “இளவரசி, அதோ பாருங்கள்!” என்றான் வீரன் திணறியபடி.

துறைமுகமிருந்த பகுதியில் மெலிதாகத் தெரியத் தொடங்கிய கரும்புகை மெள்ள மெள்ள அதிகரித்து, கரிய பூதங்களைப் போல் உயர்ந்து மேகங்களைக் கறைப்படுத்தும் உத்தேசத்துடன் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

“துறைமுகம் தாக்கப்படுகிறது இளவரசி! பாண்டியர் போர்க்கலங்கள் நமது கலங்களை அழித்து தீயிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. உடன் யாதவ இளவலின் கலங்களும் வீரர்களும் துறைமுகத்தை ஆக்கிரமித்துவிட்டார்கள். பாண்டியர் வீரர்கள் இளைய பாண்டியர் ஜடாவர்ம வீரபாண்டியர் தலைமையில் நமது கோட்டையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று திணறியபடியே முடித்த வீரனை ஒதுக்கிய ருத்ரரம்பாள், முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க, புரவியொன்றில் தாவியேறி துறைமுகத்துப் பாதையில் புழுதி பறக்க அதனைப் பறக்க விட்டாள்.

அதே சமயத்தில் நெல்லூர்புரத்துக் கோட்டை வீரபாண்டியனின் அசுரத் தாக்குதலில் விழுந்து கொண்டிருக்க, கிழக்கு வாயிலைப் பெயர்த்துவிட்டு, உயர்த்திய வாளுடன் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தான் வீரபாண்டியன்.

40. வசப்பட்ட நெல்லூர்புரம்

காகதீயரின் இரண்டாவது தலைநகரான நெல்லூர்புரத்தின் துறைமுகத்தை இயற்கை செப்பனிட்டு வைத்திருந்த விதத்திலும், இயற்கை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருந்த வசதியை மிகச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஏற்பாடு செய்திருந்த பாதுகாப்பு முறைகளிலும் எந்தக் குறைவும் இல்லாமல் தானிருந்தது. துறைமுகத்திலிருந்து கால்காத தூரத்திலேயே வளைந்து உட்புறம் குழிந்து, மீண்டும் வடக்கு நோக்கி நீண்டு கிடந்த கடற்கரைப் பகுதியில் நின்றிருந்த காகதீயரின் கலங்கள் துறைமுகத்தில் நுழையும் வணிகக் கலங்களையும், வெளியேறும் கலங்களையும் கண்காணிக்கவும் அவசியமானால் தடுத்து மடக்கவும் சித்தமாகவே நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. தெற்கு நோக்கி நிறுத்தப்பட்டிருந்த அந்தக் கலங்களின் தலைவனும் துறைமுகத்தின் உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்த பெரும் கலங்களை அசட்டையுடன் கவனித்தபடியேதான் தளத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்தான். அவன் அலட்சிய நடையையும் நிதானத்தையும் குலைக்க, பாய்மரத்தண்டின் உச்சியில் காற்றின் திசையறிய உதவும் மரச் சிறகுகளை இணைத்த உருளைகளைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்த மாலுமி ஒருவன் பலமாகக் குரல் கொடுத்தான். நிமிர்ந்து மேலே நோக்கிய தலைவன் மாலுமியின் திகிலடித்துக் கிடந்த முகத்தையும் தெற்கு நோக்கி நீண்ட கரங்களையும் கண்டு பார்வையைத் தென்திசைக்குத் திருப்பினான். அடுத்து அவன் முகத்திலும் கலவரம் படரத் தொடங்கியது. மாலுமியின் கூச்சலால் தளத்தில் கூடி நின்ற காகதீய வீரர்களின் பார்வைகளும் தெற்கில் வெறித்தன.

காகதீயர் போர்க்கலங்களுக்கு நேர் தெற்கில் இரண்டு மூன்று கலங்களாக அணிவகுத்து, இரையைத் தேடி வரும் பெரும் நீர்ப் பறவைகளைப் போல வந்து கொண்டிருந்தன பாண்டியர் போர்க்கலங்கள்! முன்னால் பெரும் மீன் கொடி பறக்க வந்த பெரும் மரக்கலத்தையும் அதன் வேகத்தையும் கண்ட தலைவன், தன் உபதலைவர்களையும் மாலுமிகளையும் நங்கூரத்தை எடுத்து, போர்க்கலங்களை முன்னால் செலுத்த உத்தரவிட்டான். கடல் நீர் வளைந்து உள்ளே பாய்ந்திருந்த பகுதியை விடுத்து, தலைவன் கலமும் பின் தொடர்ந்து ஆறு கலங்களும் துறைமுகத்தின் வாயிலைக் கடந்து, பாண்டியர் கலங்களை எதிர்கொள்ளும் உத்தேசத்துடன் விரையவும் செய்தன. துறைமுக வாயிலை அவை பாதிக்குமேல் கடக்கவும், பாண்டியர் கலங்களிலிருந்து போர்த் தாரைகள் நீண்டு ஒலிக்கவும் சரியாயிருந்தது. எரியம்புகளோ, பந்தங்களோ இன்னும் எட்ட இயலாத அந்த நிலையில், எதிரி தாரைகளை ஏன் முழக்குகிறான் என்று குழம்பிய காகதீயர் மரக்கலத் தலைவன், பாண்டிய மாலுமிகள் அவசரக்காரர்கள் என்றே தீர்மானித்தான். ஆனால் அந்தத் தாரைகளின் ஒலி வேறு திசையிலிருந்து அபாயத்தை விளைவிக்கவே யென்பது இரண்டொரு கணங்களுக்குப் பிறகே புரிந்தது அவனுக்கு. துறைமுகத்திற்குள் நுழைவதாக, தான் எண்ணிய வணிகக்கலங்கள், மீண்டும் வெளியேறி தனது கலங்களைப் பக்கவாட்டில் நெருங்க முற்படுவதையும், அவற்றிலிருந்து சரமாரியாக எரியம்புகளும் பந்தங்களும் சீனத்து வாணங்களும் பின் தொடர்ந்த தனது ஆறு கலங்களின் மீது பறக்க முற்பட்டதையும் கவனித்த மரக்கலத் தலைவன், செய்வதறியாது திகைத்தான்.

நெருக்கமான இலக்காக இருந்த தனது கடைசி இரு கலங்களிலும் சிலைகள் பற்றி எரியத் தொடங்கியதையும் பாய் மரங்கள் படார் படாரென்ற ஒலியுடன் வெடிக்கத் தொடங்கிவிட்டதையும் கண்ட தலைவன், நிதானத்தை அறவே இழந்துவிட்டான். அந்தப் பக்கவாட்டுத் தாக்குதலை எதிர்க்க எஞ்சிய கலங்களைத் துறைமுகத்தை நோக்கித் திருப்பவும் உத்தரவிட்டான்! வேகத்தைக் குறைத்து அரைவட்டமாகத் திரும்பிய காகதீயர் கலங்கள் துறைமுக வாயிலிலிருந்து எரியம்புகளை வீசிய இரு கலங்களை நெருங்கி வளைக்க முயன்றன. ஆனால், அவை சற்று நெருங்கிய பின்னரே அந்தக்

கலங்களில் நின்ற வீரர்கள் யாதவ கிருஷ்ணனின் வீரர்கள் என்பதும் மரக்கலங்களை இயக்குவதில் பெரும் திறமை சாலிகளென்பதும் புரிந்தது அவனுக்கு. எரியம்புகளை வீசியபடியே பின்னடைந்த அந்தக் கலங்கள் மீண்டும் துறைமுகத்தினுள் நுழைந்து, வேகத்தைக் குறைத்து காகதீயர் கலங்களை நன்றாக நெருங்கவிட்டன. துறைமுகத்தினுள் நின்றிருந்த மற்றுமிகு காகதீயர் கலங்கள் மறுபுறத்தில் நெருக்க முற்பட்டதையும் அந்தக் கலங்கள் சட்டை செய்யவில்லை.

ஏறக்குறைய அந்த இரு கலங்களையும் முன்னும் பின்னுமாக மோதி நொறுக்கிவிடக் கூடிய நிலையில், அவற்றிலிருந்து சொற்ப யாதவ வீரர்கள் தளத்திலிருந்து கடலை நோக்கிப் பாய்ந்து நீருக்குள் மூழ்கினர். தளத்திலிருந்து யந்திரப் பொறிகள் தொடர்ந்து எரியம்புகளையும் வேல்களையும் பொழிந்து கொண்டிருக்க, நடுப்பகுதியிலிருந்து திடீரெனப் பெரும் வெடியோசையும் தொடர்ந்து பெரும் தீப்பந்துகளும் கிளம்பி, சுற்றி நின்ற காகதீயர் கலங்களை முழுவதுமாகத் தாக்கின. தீக்கங்குகள் பரவியதால் ஏறக்குறைய அந்தக் கடற்படைப் பிரிவின் அனைத்துக் கலங்களும் எரியத் தொடங்கிவிட்டதையும், அதே சமயத்தில் பாண்டியர் கலங்கள் துறைமுகத்தில் நுழைந்து கொண்டிருப்பதையும் கண்டு திகைத்தபடியே, பாதி வரை நீரில் சரிந்து மூழ்கத் தொடங்கிய கலத்தில் நின்றான் காகதீய மரக்கலத் தலைவன்.

துறைமுகத்திலிருந்து கிளம்பிய புகை, பெரும் கரும் பூதங்களைப்போல உயர்ந்து, வெகு தூரம்வரை பரவத் தொடங்கின. துறைமுகத்திலிருந்த மற்ற வணிகக் கலங்களை எதிர்ப்புறமாக ஒதுங்கி வெளியேறுமாறு சமிக்ஞை செய்தபடியே கரையை நெருங்கின பாண்டியர் கலங்கள், அவற்றிலிருந்து இறக்கப்பட்ட பெரும் படகுகளிலும், கரையிலிருந்து விரைந்து வந்த படகுகளிலும் பாண்டிய வீரர்களும் சோழ வீரர்களும் தாவி கரையை அடையவும் முற்பட்டனர். முன்னால் சென்ற படகில், உருவிய நீண்ட வாளுடனும் வாளைவிடக் கூர்மையான விழிகளுடனும் நின்றிருந்தான் ஜடாவர்ம் வீர பாண்டியன். உடன் நின்ற தஞ்சைக் கோட்டைத் தலைவனையும் வீரர்களையும் வரவேற்க, கரையில் ஆவலுடன் நின்றிருந்த யாங்சின்னையும் ஆதீத்யனையும் தூரத்திலிருந்தே கவனித்துவிட்ட பாண்டியன் விழிகளில் ஆனந்தம் பரவத் தொடங்கியது.

நெல்லூர்புரத்துக் கோட்டைத் தலைவனுக்கு அஸ்தியில் குளிர் கண்டிருந்தது. பாண்டியரின் தாக்குதலைத் தெற்கிலிருந்து எதிர்பார்த்து, இளவரசியின் உத்தரவின்படி வீரர்களையும் சமுழ்பொறிகளையும் தெற்குப்புற கோட்டை வாயிலில் குவித்திருக்க, எதிர்பாராத விதமாக துறைமுகம் தாக்கப் பட்டதையும், வீரபாண்டியன் துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றி விட்டதையும் அறிந்தவன், மீண்டும் கோட்டையிலிருந்து வீரர்களைக் கிழக்கு வாயிலில் அணிவகுக்க உத்தரவிட்டு, துறைமுகத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த வாண வேடிக்கையைப் புறப்பட்ட கரும் புகையையும், துறைமுகப் பாதையில் படைகளின் வரவை அறிவித்த புழுதி மண்டலத்தையும் வெறித்தபடி மதிலின் மீது நின்றிருந்தான்.

கோட்டைக்கு அம்பு ஏறியும் தூரத்திலேயே பாண்டியர் படைப்பிரிவு நின்றது. தரையில் பெரும் போர் வில்களை நாட்டிக்கொண்டு மதிலின் மீது நின்ற வீரர்களைத் தாக்கி வில்லாளிகள் பாதுகாப்பு அளித்தனர். அரைநாழிகை நேரத்தில் யந்திரப் பொறிகளைக் கொண்டு நிறுத்திய யாங்சின், கோட்டைக் கதவுகளின் இணைப்புக்களில் சரமாரியாக வேல்களைப் பொழியச் செய்து அதை அரை ஜாம நேரத்தில் பல துண்டுகளாக உடைத்துச் சரித்தான். தொடர்ந்து வீரபாண்டியனின் புரவி, நெல்லூர்புரக் கோட்டைக்குள் வீரர்கள் பின்தொடர பிரவேசித்தது. அவன்மீருந்து சரமாரியாக உதிர்ந்த உத்தரவுகள் பாண்டிய வீரர்களை ஏதோ பிசாசுகளைப்போல இயங்கச் செய்ததையும், யந்திரங்கள் விளைவித்த இந்திர ஜாலத்தையும் கண்ட கோட்டைத் தலைவன், பாதிக்கும் மேல் கோட்டைப்பகுதிகள் பாண்டியர் வசப்பட்டதை உணர்ந்து, ஒரு ஜாமப் போருக்குப் பின் சரணடைந்துவிடவும் தீர்மானித்தான். எஞ்சிய வீரர்களுடன் கோட்டையின் நடுப்பகுதியில் வீர பாண்டியனை எதிர்கொண்ட கோட்டைத்தலைவன், தன் வாளை இரு கரங்களிலும் ஏந்தி சரணடைவதை உணர்த்தவும் செய்தான்.

புரவியிலமர்ந்தபடியே கோட்டைத் தலைவனை நெருங்கிய வீரபாண்டியனது விழிகளில் அனுதாபமே நிரம்பிக் கிடந்தது. அடுத்து ஒலித்த அவன் குரலிலும் அது தெரிந்தது. "கோட்டைத் தலைவரே, உமது மன்னரோ, இளவரசியோ இல்லாத இந்த நிலையில் உம்மைச் சிறை செய்யவோ,

அடைத்து வைக்கவோ நான் விரும்பவில்லை. கனகபுரிப் பாதையின் முகப்பிலேயே எம்மிடம் சிக்கிவிட்ட உமது இளவரசி, கோட்டைக்கு வெளியே உமக்காகக் காத்திருக்கிறார். உமது வீரர்களுடன் நீர் இப்போதே வெளியேறலாம். உமது நிலை எமக்குப் புரிகிறது” என்றான் வீரபாண்டியன் அனுதாபம் நிரம்பிய குரலில்.

பதிலேதும் கூறாமல் இளைய பாண்டியனையும் நெருங்கி வந்துவிட்ட யாங்சின்னையும், ஆதித்யனையும் வெறித்த கோட்டைத்தலைவன், வீரர்கள் பின்தொடர வடக்கு வாயிலை நோக்கி நடந்தான். துறைமுகத்தின் அருகிலேயே கனகபுரிப் பாதையில் வீரபாண்டியனால் சிறை செய்யப்பட்டு விட்ட காகதீய இளவரசி வடக்கு வாயிலின் வெளியே கனல் பறந்த விழிகளுடன் கோட்டைத் தலைவனை வரவேற்க நின்றிருந்தான். நெருங்கி வந்த கோட்டைத் தலைவனையும் வீரர்களையும் கோட்டையைச் சுற்றிக் கொண்டு காளத்தியை நோக்கி விரையவும் உத்தரவிட்டான். ஏறக்குறைய நெல்லூர் புரத்திலிருந்த அதே நிலையில், காளத்தியிலிருந்த காகதீய மன்னனுமிருந்ததையும், காளத்தியிலும் முதுகூற்றத்திலும் சுந்தரபாண்டியனை எதிர்த்துவிட்டு காகதீயர் படைகள் பின்வாங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் அவள் அறியவில்லை.

ஐடாவர்ம சுந்தர பாண்டியன் காளத்தியிலிருந்த காகதீயரை முழுவதுமாக அழித்தானென்றும், பொன் முகரியாற்றின் கரையில் முதுகூற்றத்துப் போரில் காகதீயர் சடலங்களும், புரவிகளும், யானைகளும், ஆற்றின் இரு கரைகளிலும் குன்றுகளாகக் குவிந்து சிடந்தன என்று பிற்காலத்தில் தில்லையம்பதி ஆலயத்தில் கல்வெட்டு பொறிக்கப்படக் காரணமாயிருந்த அந்தப் போர் முடிந்தபோது, காகதீயர் அடைந்த சேதம் அளவிட முடியாததாக இருந்தது. அதே சமயத்தில் வடக்கே யாதவரின் தாக்குதலிலிருந்து தலைநகர் உறங்கையைக் காத்துக் கொள்ள காகதீய கணபதி பின்வாங்கி விரைந்து விட்டா னென்றும் ஐடாவர்ம சுந்தர பாண்டியன் நெல்லூர் புரத்தில் வீராபிஷேகம் செய்து கொண்டான் எனவும் தில்லை யம்பதியின் கல்வெட்டு அந்தப் போரை விவரிக்கிறது.

நெல்லூர் புரத்தில் விஜயாபிஷேகம் செய்து கொண்ட சுந்தர பாண்டியன், அன்றே படைகளுடன் தெற்கு நோக்கித் திரும்பவும் உத்தரவிட்டான். தஞ்சைத் துறவியாரின் ஒலை,

பாண்டிய மன்னனை உடனே திரும்பவும், முன்னதாக யாங்சின்னையும், ஆதித்யனையும் அனுப்பி வைக்குமாறும் கேட்டுக் கொண்டது. தஞ்சையில் அதிகமாக உலவத் தொடங்கிய காடவ வீரர்களால் அபாயம் ஏற்படலாமென அந்த ஒலை தெரிவித்ததால், யாங்சின்னையும், ஆதித்யனையும் உதவிக்குக் கிருஷ்ணமல்லரின் சீடர்களுடன் தஞ்சைக்கு அனுப்பி வைத்தான் பாண்டிய மன்னன்.

தஞ்சைக் கோட்டையின் உட்புறத்தில், கீழ்க்கு வாயிலை அடுத்து, கோட்டை மதிலுக்குக் குறையாத உயரத்துடனும், சதா உலவிய வீரர்களுடனும் மதில் ஒன்று நீண்டு வளைந்து உட்புறமாகச் சென்றது. சோழ வீரர்களைத் தவிர மக்கள் நடமாட்டமேதும் அங்கு காணப்படவில்லை. ஆங்காங்கே புலிச்சின்னம் பொறிக்கப்பட்டு நீண்டுகொண்டே சென்ற மதிலின் இறுதியில் அமைந்த பெரும் கதவுகளின் அருகில் நின்ற வீரர்கள் தனிப்படத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் என்பது முதல் பார்வையிலேயே புரிந்தது. கதவிலிருந்து உள்ளே நீண்ட பாதையின் வளைவுகளிலும் வீரர்கள் நடமாட்டம் தெரிந்தது. பாதையின் முடிவில் புலிக்கொடி பறந்த பெரும் மாளிகையொன்றும் எழுந்து நின்றது. மாளிகையின் வாயிலில் உலவிய வீரர்களின் விழிகளில் சதா ஓர் எச்சரிக்கையும் தெரிந்தது. மாளிகைத் தாழ்வரையை அடுத்திருந்த அறையிலிருந்து, கரங்களில் ஒலைக் குழல்களுடன் வந்து கொண்டிருந்தார் ஒரு முதியவர். தோற்றம் முதுமையைக் காட்டினாலும் அவர் நடையில் தளர்ச்சியேதும் தெரியவில்லை. தோள்கள் வரை நீண்டு சுருண்ட குழல்களுடனும், நெற்றியில் கீற்றாகத் தெரிந்த சந்தனத்துடனும், தீட்சண்யம் தெறித்த விழிகளுடனும் வந்த அந்த மனிதரைக் கண்டதும் வீரர்களின் தலைகளும், கரங்களிலிருந்த வேல்களும் தாழ்ந்தன.

உள்ளே விரிந்த பெரும் கூடத்தை நோக்கி விரைந்தவரது வேக நடை, உள்ளேயிருந்து ஒலித்த சைவத் துறவியாரின் கனத்த குரலைக் கேட்டதும் சற்றுத் தயங்கியது. கரத்திலிருந்த ஒலைகளை ஒருமுறை சரிபார்த்துக் கொண்டவர் கூடத்தினுள் நுழைந்தார். பணியாட்களிடம் ஏதோ கேட்டுக் கொண்டிருந்த துறவியாரின் விசால விழிகள் ஒலைகளைக் கண்டதும் மலர்ந்தன. முதியவரிடமிருந்து ஒலைகளை வாங்கி ஒருமுறை படித்து முடித்தவர் முதியவரை நோக்கி, “இன்னும் பத்து தினங்களுக்குள் அனைத்தும் முடிந்துவிடுமல்லவா?” என்றார்.

“ஏறக்குறைய அனைத்தும் முடிந்துவிட்டன பிரபு. தாங்களே வந்து பாருங்கள்” என்று பன்யமாக பதிலளித்த முதியவர், அடுத்திருந்த பெரும் அறைக்கு துறவியாரை அழைத்தபடியே நடந்தார். அறைக்குள் நுழைந்த துறவியார் சற்று நின்றார்.

காடவராயனையும், காடவர்களையும் கள்ளர்களைப் போல இருளில் அலையச் செய்ததும், சாதாரண மனிதர் முதல் மன்னாதி மன்னர் வரையிலும் அடையத் துடிப்பதுமான பொற்குவியல் அந்த அறையில் பாளம் பாளமாகக் கொட்டிக் கிடந்தது. பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் துறவியாரைக் கண்டதும் விழிகளில் பக்தியும் அச்சமும் படர எழுந்து நின்றனர். அடுத்து விரிந்தது ஒரு பெரும் கூடம். நூற்றுக்கும் அதிகமான பொற்கொல்லர்களின் சிறு சுத்தியல் ஒலி தொடர்ந்து அங்கு எழுந்து கொண்டிருந்தது. வளைந்தும், நெளிந்தும், குவிந்தும் அழகிய வேலைப்பாடுகளுடனும், கற்கள் பதிக்கப்பட்டும் பொன் தகடுகளும் ஆபரணங்களும் கூடம் முழுவதும் மின்னின.

“பிரபு, பாண்டிய மன்னரின் ஓலைகளைச் சற்று தாருங்கள்” என்றபடியே துறவியாரிடமிருந்து ஓலைகளைப் பெற்ற முதியவர் அங்கிருந்தவற்றை விளக்க ஆரம்பித்தார்.

“பிரபு, பாண்டிய மன்னரின் விருப்பப்படி கொங்கு நாட்டுப் பொற்குவியல் இரு ஆலயங்களுக்குமான ஆபரணங்களாக வடிக்கப்பட்டுவிட்டன. மகுடங்கள், பொற்கலசங்கள், சோமசுந்தரரின் பொன்னாடை, தாண்டவ மூர்த்தியின் மாணிக்கக் கழல்கள், மரகத மாலைகள், கங்கணங்கள், கற்கள் பதிக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள், சித்சபையின் பொற்படிகள், பிரம்ம பீடத்திற்கும் பத்துத் தூண்களுக்குமான தகடுகள். அவை தேவசபைக்கும் ராஜ சபைக்கும் உரியவை, நாகாபரணங்களின் வரிசை அதோ...”

துறவியாரின் விழிகளில் கனவுச் சாயை விரிந்திருந்தது. முதியவர் தொடர்ந்தார், “இவை அரங்கனுக்கு, அலங்காரப் பிரியனுக்கு, திருமுடி முதல் திருவடி வரை ஆபரணங்கள், தாயாருக்கான ஆபரணங்கள், சேஷ சயனத்திற்கு முழுவதும் மூடக்கூடிய தகடுகளிவை, முத்துப் பந்தல், பெரிய திருவடியின் கவசங்கள், திருமஞ்சனத் தொட்டிகள், தெப்போற் சுவத்திற்கான பொன்னோடம் வெளியில் தயாராகிறது ஐந்து

விமானங்களுக்கான தகடுகளும் துலாபாரத்திற்கான பொற்காசுகளும் இன்று செய்து முடித்துவிடுவோம்” என்று மூச்சு விடாமல் கூறி முடித்தார் முதியவர்.

ஆனந்த பாஷ்பம் விசால விழிகளை நிறைத்திருக்க, மனக்கண்களில் பொற்சபையையும், ஸ்ரீரங்க விமானத்தையும் கண்டு பரவசப்பட்டுக் கொண்டிருந்த துறவியாரது செவிகளில் முதியவர் இறுதியாகக் கூறிய துலாபாரம் என்ற சொல் சட்டென்று எதையோ நினைவுக்குக் கொண்டு வந்ததாகத் தெரிந்தது. கனவிலிருந்து விழித்துக் கொண்டவர் விடை பெற்றுக் கொண்டு அரண்மனையை நோக்கி விரைந்தார்.

மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் குருவும், சித்தாந்த ரத்னாகரம் எழுதியவருமான சுவாமி தேவர், தில்லையில் நிறுவியிருந்த சரஸ்வதி பண்டாரம் என்னும் நூலகம் துலாபார மண்டபத்தை ஒட்டியிருந்தது. அவற்றைச் செப்பனிடும் வரை அங்கிருக்கும் அரிய நூல்களைக் கொண்ட ஓலைச் சுவடிகளுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க அவற்றைத் தஞ்சைக்குக் கொண்டு வந்துவிட உத்தரவிட்டிருந்தார் துறவியார்.

பேரமைச்சரிடம் விசாரித்தவருக்கு ஓலைச் சுவடிகள் வண்டிகளில் வந்து கொண்டிருப்பதாகவும் பதில் கிடைத்தது. ஆனால் அந்த வண்டிகள் பெரும் அபாயத்தையும் கொண்டு வந்து சேர்க்கும்மென்பதை பேரமைச்சரோ, துறவியாரோ அப்போது அறியவில்லை.

41. சீனத்து விசாரணை

பெரும் காளைகள் பூட்டப்பட்ட அந்த எட்டு வண்டிகளும் தில்லையிலிருந்து தஞ்சையை நோக்கி ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன. ஓலைச் சுவடிகளுக்கும் அந்த வண்டிகளுக்கும் எந்த அபாயமும் நேரக் காரணமில்லையென்று தீர்மானித்திருந்ததால் பேரமைச்சர் நான்கு காவலர்கள் போதுமென்றே எண்ணியிருந்தார். காவலர்கள் அந்த ஓலைச் சுவடிகளில் பொதிந்திருந்த அறிவைப் பற்றி உணராததால் சற்று அசட்டையாகவே பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தனர்.

கதிரவன் மேற்கில் சரியத் தொடங்கிவிட்டதால், கொள்ளிடத்தைக் கடந்த வண்டிகளை, நேராக குடந்தையை நோக்கிப் பிரதான சாலையில் செலுத்தாமல் கரையோரமாகவே செலுத்தினார். பிறகு தெற்கில் திரும்பி, தஞ்சையை அடைந்து விடலாமென்ற காவலர்கள் எண்ணினார்கள். ஆற்றை ஒட்டி வளர்ந்திருந்த மரக்கூட்டங்களில் காத்திருந்த அபாயத்திற்கு அந்த முடிவு அழைப்பு விடுக்குமென்பதை அவர்கள் உணர ஆரம்பித்தபோது, நிலைமை கட்டு மீறிச் சென்று விட்டிருந்தது.

கொள்ளிடக்கரையை ஒட்டி நீண்டிருந்த பாதை சற்று கரடு முரடாக இருந்தாலும், வலதுபுறத்தில் சலசலத்து ஓடிய நீர்ப்பரப்பு மாலை வெயிலில் தங்கத் தகடாக மின்னிக் கொண்டிருக்க, இருபுறமும் செழித்துக் கிடந்த கோரை களினூடே வெள்ளைக் கொக்குகளும் நாரைகளும் கடும் தவத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் தவத்தைக் கெடுக்க முயன்ற கிளிகளும் மைனாக்களும் பெரும் இரைச்சலுடன் ஆற்றோரத்துத் தோப்புகளிலிருந்து ஜீவ்வென்று கிளம்பி, நீர்ப்பரப்பின் மீது பறந்து, வட்டமடித்து மீண்டும் தோப்புகளை நோக்கி இறங்கின. குறுக்கிட்ட சிறு

கிராமங்களும், தலை சாய்த்துக் கிடந்த வயல்வெளிகளும் பார்வைக்கு மிக ரம்மியமாகவே தெரிந்தன. மெல்ல இருள் கவியத் தொடங்கியிருந்தது.

சலங்கைகள் ஒலிக்கச் சென்று கொண்டிருந்த காளைகள் திடீரென நின்றன. பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த காவலர்கள், வண்டிகள் நின்றதன் காரணத்தை அறியும் பொருட்டு புரவிகளைத் தாண்டி முற்பகுதிக்கு வந்ததும் திகைத்தனர்.

பாதையின் குறுக்கே பல புரவிகள் நின்றிருந்தன. நடுவிலிருந்த புரவியில் காடவராயனையும், மற்ற காடவ வீரர்களையும் கண்ட காவலர் நால்வரும் வாட்களை உருவிக் கொண்டு முன்னால் பாய்ந்தனர். ஆனால் எண்ணிக்கையில் அதிகமாயிருந்த காடவ வீரர்களின் முர்க்கமான தாக்குதல்களில், நான்கே காவலர்களும் வெறும் கழிகளுடன் காவலருக்கு உதவ முற்பட்ட வண்டியோட்டிகளும் ஈடு கொடுக்க இயலாததால், நாழிகை நேரத்தில் அந்தச் சிறு சண்டை முடிந்து போனது. தனது வீரர்களை வண்டியோட்டிகளாக்கி, தானே தலையில் சுற்றிய முண்டாசுடன் வண்டிகளில் அமர்ந்த காடவராயன், எஞ்சிய வீரர்களைத் தஞ்சைக்கு வந்து சேரவும், அரண்மனையில் புகையும் நெருப்புத் தோன்றும் அடையாளத்தை வைத்து ஒன்று கூடவும் உத்தரவிட்டு, வண்டிகளை மீண்டும் தஞ்சைப் பாதையில் செலுத்த ஆரம்பித்தான்.

தஞ்சை அரண்மனை மேன்மாடத்து உப்பரிகையில் அமர்ந்து, எதிரிலிருந்த பூங்கோதையை நோக்கிய கொங்கு மன்னன் அவநிதனின் மனம் நிறைந்து கிடந்தது. மகளிடம் பரிவு தொனித்த குரலில் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தவன், வாசலில் ஒலித்த திடமான காலடியையும், கனத்த குரலையும் கேட்டதும் பதறி எழுந்தான். உள்ளே நுழைந்த துறவியாரைக் கண்ட அவன் முகத்தில் இலேசான படபடப்பும் சற்று அச்சமும் கூடத் தெரிந்தன.

அவனது அதிகப்படியான மரியாதையையும், படபடப்பையும் கவனித்த துறவியார் நிதானமாக இருக்கையில் அமர்ந்தபடியே அவனையும் அமரப் பணித்தார். அடுத்து சம்பந்தமே இல்லாத கேள்வியொன்றும் அவரிடமிருந்து உதிர்ந்தது.

“அவநிதா, உனக்கு சுப்ரதீபத்தைப் பற்றித் தெரியுமா?”

“தெரியும் துறவியாரே, சோழ மன்னரின் பட்டத்து யானை சுப்ரதீபம். பல போர்க்களங்களைக் கண்ட போர்க்களிறு” என்றான் அவநிதன்.

“ஆம். சர்வ லட்சணங்களும் பொருந்திய போர்க்களிறு அது. அதற்கு ஒரு வயதுகூட நிரம்பாத நிலையில்தான் தஞ்சைக்கு வந்து சேர்ந்தது. அப்போது அதை அரண்மனைக்குப் பின்புறத்தில் கொட்டிக்கு வெளியே சிறிய வேங்கை மரக்கன்று ஒன்றில்தான் கட்டி வைப்பார்கள்.”

துறவியார் எதற்காக இதைக் கூறுகிறார் என்பதை அறியாத அவநிதனின் விழிகளில் குழப்பம் தெரிந்தது. “ஆம், துறவியாரே! நானும் பலமுறை அதைப் பார்த்திருக்கிறேன்” என்றான் குழப்பம் குரலிலும் ஒலிக்க.

“அவநிதா! சுப்ரதீபம் ஆரம்பத்தில் அந்த வேங்கை மரக்கன்றில் பிணைத்த சங்கிலியிலிருந்து விடுபட முயன்று முடியாததால், அங்கேயே நின்று பழகிவிட்டது.”

துறவியார் கூற வந்தது என்ன என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பூங்கோதையின் மலர்விழிகள் இன்னும் மலர்ந்து தந்தையை அனுதாபத்துடன் நோக்கின. துறவியார் தொடர்ந்தார்.

“இப்போது சுப்ரதீபம் அந்த வேங்கை மரத்தையே அனாயாசமாகப் பிடுங்கி எறியக்கூடிய வலிமை படைத்தது. ஆனாலும் அந்த மரத்தை விட்டு நகராமல் அங்கேயே நின்று கொண்டிருக்கிறது.”

“அவநிதா, நீ இப்போது சோழருக்கும் பாண்டியருக்கும் இணையான சுதந்திர மன்னன். கொங்கு நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட சுப்ரதீபத்தைப் போல ஏன் இன்னும் அடிமைத்தளையில் உன்னைப் பிணைத்திருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு என்னைக் கண்டு பதறுகிறாய்? நான் ஒரு சாதாரணத் துறவி அவநிதா. நீ இருபத்து நான்கு உபநாடுகளைக் கொண்ட கொங்கு நாட்டு மன்னன். சோழ மன்னரின் மருமகன். உன் நிலையைச் சரியாக உணர்ந்துகொள்” என்றார் துறவியார்.

“என்ன இருந்தாலும் நான் சோழ மன்னருக்கும், இப்போது சுந்தர பாண்டியத் தேவருக்கும் கடமைப்பட்ட சிற்றரசன்தானே?” என்றான் அவநிதன் சற்றுக் கழித்து.

“யார் சொன்னது அவநிதா? சோழ இராஜேந்திரனுக்குப் பின் பாண்டியரின் சார்பாக சோழ மண்டலத்தை ஆளப் போகிறவன் ஆதித்தன். உன் மகள் பூங்கோதை அவன் பட்டத்தரசி, புரிகிறதா?” என்றார் துறவியார்.

துறவியாரின் பேச்சு சுற்றி வளைத்து தன் திருமணத்தில் வந்து நிற்பதையும் அடுத்து அவரது பரிசாசப் பேச்சு துவங்கிவிடும் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்ட பூங்கோதை முகம் சிவக்க எழுந்தான். அவளைக் கையமர்த்தியபடியே எழுந்த துறவியார், “பூங்கோதை, பட்டத்தரசி என்றதும் வேறொன்று நினைவுக்கு வருகிறது. சோழ மன்னரின் பட்டத்தரசியார் தமது ஆபரணங்கள் அனைத்தையும் உனக்கு வழங்கிவிட உத்தரவிட்டு, தில்லையிலிருந்து ஓலையனுப்பி யிருக்கிறார். நான் சென்று பொக்கிஷ அறையிலிருந்து அவற்றை எடுத்து வருகிறேன்” என்றபடியே முறுவலுடன் வெளியே நடந்து மன்னரின் அந்தரங்க அறையை நோக்கி விரைந்தார்.

மரக்கிளைகளிலும், பாழ் மண்டபங்களிலும் வெளவால்கள் மட்டுமே தலைகீழாகத் தொங்குவதில்லை. சில சமயங்களில் மனிதர்கள்கூட அப்படித் தொங்குவதுண்டு என்பதை நிரூபித்து கொண்டிருந்தான் அந்தக் காடவ வீரன்! ஆனால் அவன் விரும்பி அந்தச் செயலைச் செய்யவில்லை யென்பதை அவன் கால்களை மரக்கிளையுடன் இணைத்த கயிறுகள் நிரூபித்தன. தலைகீழாக ஊசலாடிய அவனது கறுத்த முகத்தில் எல்லையற்ற அச்சம் விரவிக் கிடந்தது. அவனது வாயும் திறந்து திறந்து மூடியதே ஒழிய வார்த்தைகள் ஏதும் வெளிவராமல் அர்த்தமற்ற ஒலிகள் மட்டுமே வந்தன.

அவனது இந்த நிலைக்குக் காரணமான யுவான் அவன் எதிரில், கரங்களில் இரு மெல்லிய ஊசிகளுடன் நின்று கொண்டிருந்தான். ஊசிகளைக் கண்ட காடவ வீரனின் விழிகளில் திகில் அதிகரித்தது. யுவானின் குரல் கடுமையுடன் ஆனால் நிதானமாக ஒலித்தது. “காடவனே, நீ இப்போது பதில் கூற மறுத்தால் இப்படியே நிரந்தரமாக ஊமையாகிவிடுவாய் என்ன சொல்கிறாய்?”

தாற்காலிகமாக ஊமையாக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் காடவ வீரனின் தலை வேண்டாமென்பதாக பலமாக ஆடியது.

மீண்டும் அர்த்தமற்ற ஒலிகள் அவனிடமிருந்து எழுந்து, பதிலளித்து விடுவதாகவும் உணர்ந்தின. ரத்தம் முழுக்கத் தலையை நோக்கிப் பாய்ந்ததால் சிவந்து கிடந்த அவன் விழிகள் யுவானைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்துக் கொஞ்சின.

நிதானமாக அவனை நெருங்கிய யுவான் அந்த ஊசிகளை லாகவமாக காடவனின் கழுத்தில் பதித்து எடுத்தான். அடுத்தகணம் காடவனின் குரல் உயர்ந்து ஒலித்தது. “வேண்டாம் யுவான், வேண்டாம். என்னை விட்டுவிடு, விட்டுவிடு. நான் அனைத்தையும் கூறிவிடுகிறேன்” ஏறக்குறைய கதறலாகவே ஒலித்தது காடவனின் குரல்.

“சொல். காடவராயன் எங்கே?” கடுமையுடன் ஒலித்தது யுவானின் குரல்.

காடவராயனுடன் கலந்து கொள்ளத் தாமதித்து வந்து, யுவானிடம் சிக்கிக் கொண்ட அந்தக் காடவ வீரன் மளமளவென்று காடவராயரின் திட்டங்களை ஒப்பிக்கத் தொடங்கினான்.

காடவராயனின் வீரர்களின் நடமாட்டம் தஞ்சையில் அதிகரித்திருப்பதாக காவற்படைகள்கூட அதிகமில்லாத அந்த நிலையில் பாண்டிய மன்னனுக்கு ஓலையனுப்பிய துறவியார், காஞ்சியிலிருந்த யுவானுக்கும் ஓலையனுப்பிய துறவியார், யிருந்தார். அன்றே காஞ்சியிலிருந்து கிளம்பிய யுவான், தன் பார்வையில் பட்ட இரண்டொரு காடவ வீரர்களிடமிருந்தும் இறுதியாக கொள்ளிடக்கரையில் சிக்கியவனிடமிருந்தும் காடவராயனின் திட்டங்களைப் பூரணமாக அறிந்து கொண்டான். ஏற்கெனவே தான் தாமதித்துவிட்டதை உணர்ந்தவன், காடவராயன் தஞ்சையை அடைந்திருப்பா நென்பதையும் புரிந்து கொண்டதால் மரக்கிளையிலிருந்து தொங்கிய காடவனை அவசரமாக இறக்கித் தரையில் அமர வைத்தான், “காடவனே, உன் கால்களை மடக்க முயற்சிக்காதே. நரம்புகள் பிசகிவிடும். நான் சென்று வீரர்களை அனுப்பும்வரை இங்கேயே இரு” என்றபடியே தனது புரவியை அடைந்து ஒரே தாவலில் ஏறி அதை கொள்ளிடத்துப் பாதையில் பறக்கவிட்டான்.

இரண்டு காதங்கள் சென்றவன், கிராமத்து மக்கள் பலர் பந்தங்களுடன் கூட்டமாக நிற்பதையும் உடன் சோழ வீரர் சிலர்

இருப்பதையும் கவனித்து, புரவியின் வேகத்தை மட்டுப் படுத்தினான். இருளில் புரவியின் வேகமான குளம்பொலி கேட்டுத் திரும்பிய கிராமத்தவர் வருபவன் யுவான் என்பது தெரிந்தது முகம் மலர்ந்தார்கள். கீழே குதித்தவனை வணங்கி, அழைத்துச் சென்றவர்கள் பாதையின் ஓரத்தில் காயமுற்றும் இறந்தும் விழுந்து கிடந்த சோழ வீரனையும் வண்டி யோட்டிகளையும் காட்டினார்கள்.

யுவானின் முகம் இறுகியது. கீழே கிடந்தவர்களைச் சற்று நேரம் வெறித்தவன், அனைவரையும் தஞ்சைக்கு எடுத்து வரும்படி உத்தரவிட்டான். சற்றுமுன்பாக தன்னால் விசாரிக்கப்பட்ட காடவனைப் பற்றித் தெரிவித்தவன், புரவியைத் தாவிடேறி தஞ்சையை நோக்கி காற்றாகப் பறந்தான். இரவு நடுநிசியை எட்ட முயன்று கொண்டிருந்தது.

அதேசமயத்தில் பல காதங்களுக்கப்பால் ஆதித்யனையும் யாங்சின்னையும் சுமந்த ரதம், கிருஷ்ணமல்லரின் சீடர்களான உப்பிலிமல்லனும் அவன் சகாக்களும் பின்தொடர, நேர் வடக்கிலிருந்து குடந்தையை இணைத்த பிரதானப்பாதையில் விரைந்து கொண்டிருந்தது. துறவியாரின் ஓலைகள் கிடைத்தவுடன் யாங்சின்னையும் ஆதித்யனையும் கிருஷ்ணமல்லரின் சீடர்களையும் உதவிக்கு அனுப்பி வைத்த மன்னன், நெல்லூர்புரக் கோட்டையை நிர்வகிக்க வீரர்களை நியமித்துவிட்டுத் தானும் மறுதினமே திரும்பி விடுவதாகவும் தெரிவித்திருந்தான்.

ஓலைச் சுவடிகள் வரும் செய்தி முன்னதாகவே அறிவிக்கப்பட்டிருந்ததால் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் வண்டிகள் எந்தத் தடையுமின்றிப் பிரவேசித்தன. இரவு இரண்டாவது ஜாமம் நடந்து கொண்டிருந்தாலும் தஞ்சைக் கோட்டையினுள் பந்தங்களும் தீபங்களும் இரவைப் பகலாகவே அடித்துக் கொண்டிருந்தன. வீதிகளில் ஆங்காங்கு நின்ற பந்தல்களும், தோரணங்களும், கண்களைக் கவர்ந்திழுத்த அரண்மனையின் அலங்காரங்களும் மக்களின் மகிழ்ச்சியைப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன.

காடவராயன் உள்ளே எழுந்த பொறாமைத் தீயை மறைக்க துணியால் முகத்தைப் பாதிவரை மறைத்தபடி

வண்டியைச் செலுத்தினான். மக்களோடு மக்களாக நின்று வண்டிகளை வேடிக்கை பார்த்த தனது வீரர்களை விழிகளால் எச்சரித்தவன், பந்தங்களின் ஒளியில் அதிகம் முகத்தைக் காட்டாமல், தனது வண்டியை இரண்டாவதாகச் செலுத்தினான்.

ஓலைச் சுவடிகளைச் சுமந்த வண்டிகளைப் பற்றிய உத்தரவு திட்டவாட்டமாக இருந்ததால் அவற்றை வரவேற்ற வீரர்கள், அரண்மனையின் பக்கவாட்டில் வளைந்து திரும்பிய கிளைப்பாதையில் வண்டிகளைச் செலுத்துமாறு கூறிவிட்டு, சுவடிகள் சேர வேண்டிய மாளிகையையும் சுட்டிக் காட்டினர். மாளிகையின் கதவுகள் தட்டப்பட்டவுடன் திறந்து கொண்டன. உள்ளே இளம் புத்தத் துறவியொருவர் அமைதியான முகத்துடனும் கரத்தில் பிடித்த சர விளக்குடனும் காத்திருப்பது தெரிந்தது. ஓலைச் சுவடிகளைக் கண்ட அவரது முகம் மலர்ந்தது. துறவியைக் கண்ட வீரர்கள் வணங்கிவிட்டு அவர் சுட்டிக்காட்டிய இடத்தில் சுவடிகளை அடுக்க ஆரம்பித்தனர். தனது வீரர்களுக்கு சமிக்ஞை செய்த காடவராயன், தானும் சுவடிகளைச் சுமந்து மாளிகையின் உள்ளே குவிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் சிரத்தையையும் வேகத்தையும் கண்ட காவலர்கள் வண்டியோட்டிகளுக்கு உணவுக்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகவும் அனுப்பி வைப்பதாகவும் கூறிவிட்டு வெளியேறினர். புத்தத் துறவியை அணுகிய காடவராயன், “ஐயா, இந்த இரவுப் பொழுதை நாங்கள் இங்கேயே கழித்துவிட்டு விடிந்த பின்பு, தில்லைக்குத் திரும்பி விடுகிறோம்” என்று கேட்டுக் கொண்டான், வெகு பவ்யமாக.

அந்த இளம் புத்தத் துறவியின் கவனம் ஓலைச் சுவடிகள் மீதே பதிந்து கிடந்தது. தலையசைத்தபடியே சுவடிகளை ஆராய்ந்தவர் அவற்றை ஒவ்வொன்றாக ஆராய்ந்து மூலையிலிருந்த பேழைகளில் நிதானமாக அடுக்கத் தொடங்கினார்.

அரண்மனையின் பக்கவாட்டுப் பகுதியில் தாங்கள் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட காடவராயன், சந்தடியின்றி நகர்ந்து மறுமுனையிலிருந்த சாளரத்தை அணுகினான். சாளரத்தின் வழியே பார்வையைச் செலுத்தியவனுக்கு ஆனந்தம் காத்துக் கிடந்தது. மறுபுறத்தில் விரிந்து கிடந்தது தஞ்சையின் சிற்ப மண்டபம். காடவ மன்னன் கூறிய சிற்ப

மண்டபம் அதுதான் என்பதையும், பொக்கிஷ நிலவறைக்குச் செல்லும் ரகசியப்பாதை அங்கு எங்கோதானிருக்க வேண்டுமென்பதையும் புரிந்து கொண்டவன், தனது வீரர்களை அழைத்து, சாளரத்தின் வழியே சுட்டிக் காட்டியபடி ரகசியம் பேச ஆரம்பித்தான்.

எதையும் கவனிக்காமல் சுவடிகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த இளம் புத்தத் துறவியின் விழிகளில் அறிவுத் தாகம் பளபளத்துக் கிடந்தது.

இதிகாசங்கள், புராணங்கள், ஆகமங்கள், யோக சாத்திரங்கள், திருமுறைகள், பிரபந்தங்கள், தொல்காப்பியம், குறள், இரட்டை மணிமாலை, யாப்பருங்கலக்காரிகை, சூளாமணி, வீர சோழியம்; தண்டியலங்காரம், நேமிநாதம், நன்னூல், வச்சணந்தி மாலை, கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், தொகை நூல்கள், புறப்பொருள் அகப்பொருள் வெண்பாக்கள், பிங்களம், நந்திக் கலம்பகம், பெருந்தேவனாரின் பரதம், கலித்தொகை, பரிபாடல், வாகுவலயம், இசைநூல்கள், முதுமொழிக் காஞ்சி, நான்மணிக் கடிக்கை, பழமொழி வெண்பா, சிறு பஞ்சமூலம், ஏலாதி, கேடத்திர வெண்பாமலை, மற்றும் அயல் மொழியில் தத்துவார்த்த மகா சாஸ்திரம், காளிதாஸனின் காவியங்கள், அர்த்த சாஸ்திரம், காவ்யதர்ஸம், விக்ரமார்ச்சுன விஜயம், சங்க தேவரின் வான சாஸ்திரம், மங்கள ஹரத்துலு, வாகனா சாஸனா... சுவடிகளைப் பார்த்துப் பார்த்து மெய்மறந்து வியப்பில் விரிந்த விழிகளுடன் அடுக்கிக் கொண்டிருந்த துறவியின் சித்தம் இத்தனை நூல்களையும் சேகரிக்க சுவாமி தேவர் எத்தனை சிரமங்கள் பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை எண்ணியதால் நெகிழ்ந்து கிடந்தது. நடுநிசி கடந்து கொண்டிருப்பதையும் உணராமல் சுவடிகளில் ஆழ்ந்து கிடந்தவரது கவனம், மறுபுறத்திலிருந்து எழுந்த சரசரவென்ற ஒலியால் கலைந்தது. திரும்பியவர், வண்டியோட்டிகளின் தலைவனாக வந்து இருக்க இடமும் கேட்டவன், சுவடிகளின் அடிப்பகுதியில் ஏதோ துழாவிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு எழுந்து, “என்ன செய்கிறாய் அப்பனே?” என்று கேட்டபடியே அவனை நெருங்கினார்.

அவர் நெருங்கியதும் சட்டென்று எழுந்தவனது கரத்தில் வாள் ஒன்று பளபளத்தது. துறவியைப் பார்த்து கொடுமாக

இளித்தவன், நகர்ந்து தூணில் செருகப்பட்டிருந்த பந்தமொன்றை எடுத்துக் கொண்டு ஓலைச்சுவடிகளை நெருங்கினான். அவன் உத்தேசத்தைப் புரிந்து கொண்ட துறவி அலறினார். “மூடனே, என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாய்? இவையனைத்தும் அறிவு நூல்களடா...” என்று கூவியவர் பாய்ந்து அவன் கரத்திலிருந்த பந்தத்தைப் பிடுங்கவும் முயன்றார்.

“ஆம் துறவியே...! என் வீரர்களுக்கு அடையாளம் காட்ட இவை பயன்பட்டுமே. அறிவு நூல்கள் எனக்கு இப்படித்தான் உதவும்” என்றபடியே அவரை வெகு அலட்சியமாக வான் பிடித்த கரத்தால் ஒதுக்கியவன், பந்தத்தைச் சுவடிகளின் அடியில் செருகினான்.

இளம் துறவியின் இதயம் நின்றுவிடும் போலானது. பாய்ந்து சென்று பந்தத்தை எடுக்கக் குனிந்தவரது பின் கழுத்தில் வேகமாக இறங்கியது காடவராயனின் வான்.

•

42. குலோத்துங்கன் வான்

கூக்குரலிடவும் அவகாசமின்றி கழுத்தின் நரம்புகள் வெட்டப்பட்டதால் அந்த இளம் துறவி சுவடிகளின் மீதே குருதி பொங்கச் சரிந்து உயிரற்று விழுந்தார். காய்ந்து கிடந்த ஓலைகளில் பஞ்சைவிட வேகமாகப் பற்றிய நெருப்பு, பக்கங்களிலிருந்த சீலைகளிலும், மரப்பொருட்களிலும் பாய்ந்து பரவத் தொடங்கியது. புகை வெளியே தெரிந்த அரை நாழிகை நேரத்தில் காடவ வீரர்கள் அந்த மண்டபத்தை நோக்கி குவியத் தொடங்கினார்கள்.

அரண்மனை வீரர்களும், கோட்டை மீதிருந்து புகையைக் கண்டு ஓடி வந்த வீரர்களும் காடவராயனின் வீரர்களைக் கண்டு திகைத்தாலும் வாட்களை உருவிக்கொண்டு உள்ளே நுழைய முற்பட்டதால், அரண்மனையின் அந்தப்பகுதியில் சண்டை துவங்கி வாட்களின் ஒலி பரவத் தொடங்கியது. வீரர்களில் பாதிப் பேரை காடவ மன்னன் சிறையிருந்த மாளிகையை நோக்கி விரையுமாறு உத்தரவிட்ட காடவராயன், தனது வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு சிற்ப மண்டபத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தான்.

மண்டபத்தின் வலது மூலையில் புலிச்சின்னம் வரையப் பட்ட சீலைகளால் மூடப்பட்டுக் கிடந்த பகுதியைக் கண்டவன், காடவ மன்னன் அடையாளம் கூறிய பகுதி அதுவாகத் தானிருக்க வேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதால் விரைந்து சென்று சீலைகளை விலக்கினான். உச்சியில் சூரிய பிரபை வரையப்பட்ட பெரும் சிம்மாசனம் ஒன்று வெகு கம்பீரமாக நின்றது. அதன் கைப்பிடியிலும் கால்களிலும் கூட யாளியின் வடிவமும் புலியின் வடிவமும் செதுக்கப்பட்டு பொன் தகடுகளால் மூடிக் கிடந்தது.

சிவப்புக் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட புலியின் கண்கள் காடவராயனை நோக்கித் தீ விழி விழித்து அங்கு அத்துமீறுவது அபாயம் என்று எச்சரித்தன. காடவராயன் எதையும் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை. தனது வீரர்களை அழைத்து அந்த சிம்மாசனத்தைப் பின்புறமாகத் தள்ள உத்தரவிட்டான். நீரில் ஒரு சலனம் ஏற்பட்டதும் வழக்கிச் செல்லும் மீனைப்போல சிம்மாசனம் பின்னோக்கி நகர்ந்து, அது நின்ற இடத்தில் சதுரமான பள்ளம் ஒன்றும் தோன்றியது. இருபுறங்களிலும் யாளிகளின் வரிசை கைப்பிடிக்கு வசதியாக அணிவகுத்திருக்க, படிகள் சுழன்று சுழன்று கீழே சென்றன.

வீரர் பதின்மரைத் தன்னுடன் வரவும் எஞ்சியவர்களை மேலே காவலுக்கு நிற்கவும் உத்தரவிட்ட காடவராயன், படிகளில் இறங்கத் தொடங்கினான். பூமிக்குள் குடைந்து சென்ற படிகள் சுழன்று சுழன்று ஏதோ பாதாள உலகிற்கே செல்வதாகத் தோன்றின. காடவராயனின் கால்கள் மடங்கி மடங்கித் தொய்ந்து, கண்கள் இருண்டு தலையும் சுழலும் நிலை வந்து சேர்ந்த பொழுது படிகள் முடிவுற்று, சிறிய அறையொன்று தெரிந்தது.

சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டவன், அங்கு எந்தப் பொருட்களும் இல்லாததையும் அறையின் எதிர்ப்புறம் கருங்கற்சுவர் ஒன்று தெரிவதையும் கண்டு திகைத்தான். கருங்கற்வரை வாளால் தட்டிப் பார்த்தவனுக்கு, அது கருங்கல் அல்ல என்பதும் கரியவர்ணம் பூசப்பட்ட மரச்சுவர் என்பதும் புரிந்தது. நிதானத்தை அறவே இழந்துவிட்ட காடவராயனுக்கு அதைத் திறப்பதற்குரிய விசையேதும் தென்படவில்லை. ஒதுங்கி நின்றவன், வீரர்களை அழைத்து அந்த மரச்சுவரை மோதி உடைத்துத் திறக்க உத்தரவிட்டான்.

அரண்மனையைச் சுற்றிலும் கேட்ட வாட்களின் ஒலியும், வீரர்களின் கூச்சல்களும், காற்றில் உடன் கலந்து பரவிய நெடியும், புகையும் இனிய கனவுகளுடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்த பூங்கோதையைத் திடுக்கிட்டு எழ வைத்தன. பணிப்பெண்களும் வீரர்களும் அங்குமிங்குமாக ஓடிக் கொண்டிருப்பதையும் கீழேயிருந்து வாட்களின் ஒலிகள் கேட்பதையும் உணர்ந்தவள் குழப்பத்துடன் வெளியே வந்தாள். கொங்கு மன்னன் அவநிதன் அவளை நோக்கி

விரைந்து வருவது புலப்பட்டது. கலவரமும் அச்சமும் அவள் முகத்தில் படர்ந்து கிடக்க, பூங்கோதை "தந்தையே, என்ன நேர்ந்தது? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே?" என்றாள் குரலே எழாமல்.

அவநிதன் குரலில் இன்னமும் பதற்றம் தெரிந்தது. "மகளே, உள்ளே சென்றுவிடு. அரண்மனையைக் காடவர்கள் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள். சிற்ப மண்டபத்தில் தீப்பிடித்திருக்கிறது. நம் துறவியாரையும் எங்கும் காணவில்லை. காடவர்களால் ஏதும் தீங்கு நேர்ந்துவிட்டதோ என்றும் தெரியவில்லை. நீ அறைக்குள் வந்துவிடு மகளே."

திகைத்து நின்றவிட்ட பூங்கோதையின் செவிகளில் சிற்ப மண்டபத்தில் தீப்பிடித்திருப்பதாக அவநிதன் கூறிய வார்த்தைகளைத் தவிர வேறு எதுவும் விழவில்லை. அடுத்தகணம் சட்டென்று திரும்பியவள், சிற்ப மண்டபமிருந்த திசையை நோக்கிப் படிகளிலிறங்கி ஓட ஆரம்பித்தாள். பதற்றத்துடன் அவளை அழைத்தபடி பின்தொடர்ந்த அவநிதனின் குரல் அவளுக்கு எட்டவேயில்லை.

எதிர்பாராத இந்தத் தாக்குதலில் தஞ்சையின் வீரர்கள் முதலில் சற்றுத் திகைத்தாலும், பின்னர் இயற்கையான துணிவாலும், சோழ வீரர்களுக்கே உரிய வாட்போர் லாகவத்தாலும் காடவ வீரர்களை எதிர்த்துத் தாக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தனர். போதாக்குறைக்கு தஞ்சைக் கோட்டைத் தலைவனின் நீண்டகாலப் போர் அனுபவமும், எந்தச் சிக்கலான சூழ்நிலையையும் எதிர்கொள்ளும் திறமையும், சிறு சிறு பிரிவுகளாக வீரர்களை அணிவகுக்கச் செய்து காடவர்களை மடக்கிய விதமும் சோழ வீரர்களுக்குத் துணியையும் காடவ வீரர்களுக்கு அச்சத்தையும் ஏற்படுத்தின. ஆனால் எங்கிருந்தோ கோட்டைக்குள் நுழைந்து வந்து கொண்டிருந்த காடவர்களின் எண்ணிக்கையும் கூடிவிட்டதால், போரின் உக்கிரம் உயர்ந்து கொண்டே போனது. போரிடப்படாமல் அரண்மனை யெங்கும் நுழைந்து தேடிய கோட்டைத்தலைவன், இளவரசியையும் நுழைந்து தேடிய கோட்டைத்தலைவன், இளவரசியையும் கொங்கு மன்னனையும் காணாமல் திகைத்தான். அதைவிட, துறவியாரைக் காணாததால் அதிகமாகத் திகிலடைந்தான். அவனை வழியில் சந்தித்த அமைச்சருக்கும் துறவியார் போன இடம் தெரியவில்லை.

கோட்டைத் தலைவனும் பேரமைச்சரும் அரண்மனை வீரர்களும் பதற்றத்துடன் தேடிக்கொண்டிருந்த துறவியார், எந்த ஒலிகளும் எட்ட இயலாத இடத்தில் ஏகாந்தமாகப் பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். சோழ மன்னனின் அந்தரங்க அறையின் வழியே பொக்கிஷ நிலவறையை அடைந்திருந்தவர் தரையிலமர்ந்து பூங்கோதைக்காக ஆபரணங்களையும், முத்துச்சரங்களையும், இதர நகைகளையும் பார்த்துப் பார்த்துத் தேர்ந்தெடுத்து, பேழையொன்றில் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவரது விசால விழிகளில் பெரும் சந்துஷ்டி நிலவிக் கிடந்தது. புலிச்சின்னம் பெறுக்கப்பட்ட பெரும் தந்தப் பேழையொன்றைத் திறந்தவர், உள்ளிருந்து ஒளி வீசிய கற்களையும், மாணிக்க மாலைகளையும், அணிகலன்களையும் கண்டு, அவை சோழ இராஜேந்திரனின் பட்டத்தரசிக்கு உரியவை என்பதைப் புரிந்து கொண்டதால் அவர் இதழ்களிலிருந்த முறுவல் இன்னும் விரிந்தது. அந்தப் பேழையை அப்படியே நகர்த்தி பூங்கோதைக்காகத் தாம் தேர்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களுடன் சேர்த்தார்.

பேழையை நகர்த்திவிட்டு நிமிர்ந்தவரை அடுத்திருந்த அறையிலிருந்து எழுந்த ஒலிகள் திடுக்கிட வைத்தன. சோழ வம்சத்தின் வம்சாவளிகளும், பட்டயங்களும், அரச குலத்து ரகசியங்களும் ஒலைகளாகப் பேழைகளில் அடுக்கப்பட்டிருந்த அந்த அறையின் ரகசிய வாயிலான மேற்குப் புற மரக்கதவை எவரோ பலமாக மோதும் ஒலி எழுந்து, மண்டபத்தில் எதிரொலித்தது. துறவியார் இரண்டடி எடுத்து வைக்குமுன் அந்த மரக்கதவு உட்புறமாகப் பெயர்ந்து பேழைகளைச் சரித்தபடி தடாலென்ற பெரும் ஒலியுடன் விழுந்தது.

அறையெங்கும் பரவிய தூசிப்படலத்தினாலே பலகையை மிதித்துக் கொண்டு பந்தங்களடனும் வாட்களுடனும் பலர் நழைவதும் புலப்பட்டது. முன்னால் உருவிய வாளுடன் நழைந்தவன் காடவராயன் என்பதைக் கண்டு கொண்ட துறவியாரின் விழிகளில் அவரது பூர்வாசிரமத்திலிருந்ததும், துறவு பூண்ட பிறகு அடியோடு மறைந்து விட்டதுமான போர் வெறியும், அசாத்திய கோபமும் தோன்றி, அவை சிவக்கத் தொடங்கின. சிவந்த விழிகள் கொலைப் பார்வையாக அவனை வெறித்தன.

உள்ளே நுழைந்து நின்ற வீரர்களும் காடவராயனும் மறுபுறத்தில் ஆஜானுபாகுவாக நின்றுருந்த துறவியாரைக் கண்டதும் ஒரு கணம் திகைத்தனர். அடுத்து அவன் குரலில் பெரும் ஆத்திரம் ஒலித்தது. "வீரர்களே, முதலில் அந்தத் துறவியைக் கொன்றுவிடுங்கள்!"

பொக்கிஷ அறையை இணைத்த குறுகிய வாயின் வழியே காடவ வீரர் பதின்மரும் ஒங்கிய வாட்களுடன் துறவியாரை நோக்கிப் பாய்ந்தனர்.

சூம்மருகில் வெறும் ஆபரணங்களே சிதறிக் கிடப்பதையும், வேறு ஆயுதங்களேதும் இல்லாததையும் கவனித்தார் துறவியார். அவருடைய பெருவிழிகள் அருகில் வெளிச்சத்திற்காக எரிந்து கொண்டிருந்த உயர்மான பாவை விளக்கின் மீது பதிந்தன. இருவர் சேர்ந்து நகர்த்தக்கூடிய அந்த கனமான வெண்கல விளக்கைப் பற்றி உயர்த்தி, இரு கரங்களாலும் முழு வேகத்துடன் காடவ வீரர்களை நோக்கி எறிந்தார்.

இரண்டு மூன்று காடவ வீரர்களை அந்தக் கனமான பாவை விளக்கு வீழ்த்திவிட, வேகத்துடன் பாய்ந்த துறவியார், அடுத்து நின்ற காடவ வீரனின் வாள் பிடித்த கரத்தைப் பற்றி, அதை அவன் உடலிலிருந்து பிய்த்து எறிபவர்போல ஓர் இழுப்பு இழுத்தார்! தரையில் கால்கள் பாவாமல் ஏறக்குறைய பறந்தே சென்ற அந்த வீரன், எதிர்ச் சுவரில் பலமாக மோதி விழுந்தான்! அந்தக் குறுகிய வாயிலை ஏறக்குறைய அடைத்தே நின்ற துறவியாரின் மீது மற்றொரு வாள் இறங்க முற்பட்டது. அதைத் தவிர்க்க, சுழன்று தழைந்து வெகு லாகவமாகத் திரும்பிய துறவியாரை பக்கவாட்டிலிருந்து தாக்கிய மற்றொரு வாள், அவரது இடது புஜத்தில் பதிந்து, வேகத்துடன் முன்புறமாக இழுக்கப்பட்டது.

ஒருகணம் தடுமாறிய துறவியார், அந்தக் காடவ வீரனின் அடுத்த வீச்சைத் தவிர்த்து சுழன்று திரும்பினார். சுழன்ற வேகத்தில் பக்கச் சுவரின் மேல் பகுதியில் பதிந்த அவரது வலது கரத்தில் ஏதோ தட்டுப்பட்டது. நீண்ட காலமாக அங்கேயே தொங்கிக் கொண்டிருந்ததும், எதைத் தொடுவதற்குக்கூட எந்த சோழ வீரனுக்கும் அருகதையில்லையென அவரே பல திங்கள்கு முன்பாகக் கூறியிருந்தாரோ, அந்த வாள் அது.

வேங்கி முதல் குமரி வரை ஒரே குடையின் கீழ் ஆண்ட குலோத்துங்கனின் அற்புத வான் அது. அதைத் தொட்டதுமே துறவியாரின் உடலில் மின்னல் பாய்ந்தது. இமைக்கும் நேரத்தின் பாதிப் பொழுதில், அந்த வாளை உருவியவர், திடமாகக் கால்களைப் பதித்து நின்றார். சிம்மத்தின் கர்ஜனையைப்போல் ஓர் ஒலி எழுந்தது அவரிடமிருந்து.

வீரர்களிடம் துறவியாரைக் கொல்ல உத்தரவிட்ட காடவராயன் பின்னர் எதையும் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை. அறைக்குள் உருண்டு கிடந்த பேழைகளைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பந்தத்தால் ஆராய்ந்தவனின் விழிகளில் இறுதியாக அந்தப் பேழை தென்பட்டது. “இந்திர தனுசு” என்று பொறிக்கப் பட்டிருந்த அந்தப் பேழையைப் பாய்ந்து எடுத்தவன், திரும்பிப் படிகளில் ஏறி, மேலே விரை ஆரம்பித்தான். வளைந்து சுழன்று மேலே ஏறிய படிகளில் நான்காவது வளைவை எட்டும்போதுதான் அவனுக்குக் கீழேயிருந்து ஒரு சிம்மத்தின் கர்ஜனை கேட்டது. அடுத்து காடவ வீரர்களின் அலறல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. வேகத்துடன் படிகளைத் தாவித் தாவிக்கடந்தவன், மீண்டும் சிற்ப மண்டபத்தை அடைந்தான்.

சிற்ப மண்டபத்திலும் வெளியிலும் உக்கிரமான போர் தொடங்கியிருந்தது. பேழையுடன் இரண்டடி எடுத்து வைத்தவன், ஏதோ மின்னலால் தாக்குண்டவன் போல சட்டென்று நின்றான். சிற்ப மண்டபத்தின் வாயில் வழியே அதிவேகமாக நுழைந்து கொண்டிருந்தான் யுவான். கடல் நாகம் பதித்த அந்தப் பதக்கம் சீற்றத்துடன் விழிக்க, அந்த சீனத்து வான் அசாத்திய வேகத்தில் சுழன்று காடவ வீரர்களைப் பட்டென்று சரித்துக் கொண்டே முன்னேறத் தொடங்கியிருந்தது. யுவானின் சிறு விழிகள் தன்னையே நோக்குவதையும் அவன் வாளின் வேகம் கூடுவதையும் கவனித்த காடவராயனுக்கு நெருங்கி வரும் அபாயம் புரிந்ததால் கரத்தில் இருந்த பேழையையும் மண்டபத்தின் பல்வேறு பகுதிகளையும் மாறி மாறி நோக்கி விழித்தான். அவன் பார்வையில் மண்டபத்தின் ஒரு கோடியில் பூங்கோதை காடவ வீரர்களுக்கு இடையே நிற்பதும், கொங்கு மன்னன் அவநிதன் ஆவேசமாக வாளை விசிக் கொண்டிருப்பதும் புலப்பட்டது. என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை உடனே தீர்மானித்த

காடவராயன், தன் கரத்தில் இருந்த பேழையை உபதலைவன் ஒருவனிடம் அளித்துவிட்டுப் பூங்கோதையை நோக்கிப் பாய்ந்தான். அவள் கரத்தைப் பற்றி முரட்டுத்தனமாக இழுத்தவன், தன் வாளை உயர்த்தி அவள் கழுத்தில் பதித்து யுவானை நோக்கி இரைந்தான். “யுவான், இன்னும் ஓர் அடி எடுத்து வைத்தாலும் இந்த வான் இளவரசியின் உயிரைக் குடித்துவிடும். அங்கேயே நில்.”

வாட்கள் மோதிய ஒலிகள் சட்டென்று ஓய்ந்து மண்டபத்தில் அமைதி நிலவியது. அவநிதனும் யுவானும் சோழ வீரர்களும் அசைவற்று நிற்க, இளவரசியை இழுத்தபடியாயிலை நோக்கி ஓடினான் காடவராயன். வெளியில் இன்னும் உக்கிரமான போர் நடந்து கொண்டிருக்க, தூரத்தில் போர் ரதமொன்றில் காடவ மன்னனை விடுவித்து ஏற்றிவிட்ட வீரர்கள், தன்னை நோக்கி வருவதையும் கவனித்தான். பூங்கோதையையும் இழுத்தபடியே படிகளில் இறங்கியவன், ரதத்தை நோக்கி விரை ஆரம்பித்தான்.

சிற்ப மண்டபத்திலிருந்து காடவராயனைப் பின்தொடர்ந்து வந்த யுவானைப் படிகளிலேயே காடவ வீரர்கள் சூழ்ந்து கொண்டனர். தனது கண்ணெதிரிலேயே இளவரசியைக் காடவராயன் கடத்திச் செல்லவிட்டால் பிறகு ஆதித்யனும் இளைய பாண்டியரும் தன்னை மன்னிக்கவே மாட்டார்கள் என்பதை உணர்ந்தாலும், அபாயமீன்ற இளவரசியை மீட்க வழியை சிந்தித்தபடியிருந்தான் அவன். மஞ்சள் முகத்தில் சீற்றம் அதிகரித்திருந்தது. நெருங்க முயன்ற காடவ வீரர்களை மளமளவென்று அவனுடைய வான் சரித்துக் கொண்டே வர, காடவராயனை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான் யுவான்.

அதே சமயத்தில், துறவியார் குருதியில் நனைந்த நீண்ட வானுடன் சிற்ப மண்டபத்தில் தோன்றினார். உடலெங்கும் வழிந்த குருதியையும், இடது புஜத்திலிருந்து குருதியைப் பொங்கவிட்ட காயத்தையும், சிவந்து கிடந்த அவரது பெருவிழிகளையும், அவரது வயதிற்கும், துறவி உடைக்கும் சற்றும் பொருந்தாமல், காடவ வீரர்களைச் சரமாரியாக வெட்டிச் சாய்க்கத் தொடங்கிய அந்த வான் வேகத்தையும் கண்ட சோழ வீரர்களும், அவநிதனும் காலருத்திரன் இப்படித்தானிருந்திருக்க வேண்டும் என்றே தீர்மானித்தார்கள். சிற்ப மண்டபத்திலிருந்த

காடவ வீரர்களை துவம்சம் செய்தவாறே துறவியார் வாயிலை நோக்கி விரைந்தார்.

காடவ கோப்பெருஞ்சிங்களிருந்த ரதத்தை நெருங்கிவிட்ட காடவராயன், இளவரசியை ரதத்தில் காடவ மன்னனிடம் தள்ளி, உபதலைவனிடமிருந்த இந்திர தனுசு பேழையையும் ரதத்தினுள் வைத்துவிட்டுத் திரும்பினான். யுவானிருந்த திசையில் பார்வையைச் செலுத்தியவன், அந்த சீனத்து வாள் மின்னல் வேகத்தில் சுழல்வதையும், காடவ வீரர்கள் வரிசையாகச் சரிந்து விழுவதையும், சொற்பமாக இருந்தாலும் சோழ, பாண்டிய வீரர்கள் தனது வீரர்களைப் பலமாகத் தாக்குவதையும் கண்டான். அவன் மனத்தில் ஆத்திரம் பொங்கியது. சிற்ப மண்டபத்துப் படிகளில் துறவியாரும் காடவ வீரர்களைத் தீர்த்துவிட்டு வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டவனின் நிதானம் அறவே தொலைந்து போனதால் இருவரில் ஒருவரையாவது கொன்று பழிவாங்கிவிடுவது என்றும் தீர்மானித்தான். அருகிலிருந்த உபதலைவனிடமிருந்து ஈட்டியொன்றைப் பிடுங்கியவன், சற்று நெருக்கத்தில் போராடிக் கொண்டிருந்த யுவனைக் குறி வைத்துப் பலமாக வீசினான்.

43. ஸ்ரீரங்க விமானம்!

படிகளில் வேகமாக இறங்கிக் கொண்டிருந்த துறவியார் ஒரு கணம் உறைந்தார். சுற்றி நின்ற காடவர்கள் மீது வாளைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்த யுவான், அந்த ஈட்டியை அறவே கவனிக்கவில்லையென்பதை உணர்ந்தவர், அத்துடன் யுவான் தொலைந்தான் என்றே தீர்மானித்தார். அவர் குரல் “யுவான்” என் பெரிதாக உயர்ந்து ஒலித்தது. அந்த எச்சரிக்கைக் குரலால் பக்கவாட்டில் திரும்பிய யுவான், அந்த ஈட்டியை மிக நெருக்கத்தில் வந்த பின்பே கவனித்ததால் உடனே தழைத்து தப்ப முயன்றான். அவன் புறக்கழுத்தின் மீது ரத்தக்கோடு ஒன்றைக் கிழித்த அந்த ஈட்டி மறுபுறத்திலிருந்த காடவ வீரன் மீது பாய்ந்தது.

அடுத்தகணம் கழுத்திலிருந்து ரத்தம் பொங்க சிலிர்த்துக் கொண்டு நின்ற யுவானிடமிருந்து சீனத்துப் போர்க்கூச்சல் ஒன்று எழுந்தது. கீழே சரிந்த காடவனின் வாளையும் பறித்த யுவான், இரு கரங்களிலும் வாட்களுடன் வெகு உக்கிரமாகச் சுழன்றான். அவன் போர் முறையையும், கால்களை அடிமாற்றி வைத்துச் சுழன்ற முறையையும் கண்ட துறவியார், சீனத்துப் போர் முறையான “தாய்-சி-சுவான்” வாட்போர் முறையின் உச்சம் அது என்பதை உணர்ந்தார்.

ஆயுளில் கண்டறியாத அந்தப் போர் முறையையும், அவன் மாறிவிருந்து சீறிய கடல் நாகத்தையும் அவன் தன்னை அதிவேகமாக நெருங்குவதையும் கண்ட காடவராயன் மனத்தில் திகில் தீப்பிடித்தது. அச்சம் பிடரியைத் தாக்க, ரதத்தில் தாவிடேறியவன், வீரர்களை இன்னும் கடுமையாகத் தாக்க உத்தரவிட்டு ரதத்தைக் கோட்டை வாயிலை நோக்கிச் செலுத்த ஆரம்பித்தான்.

படிகளில் வேகமாக இறங்கிய துறவியார், புரவி ஒன்றின் மீது உயர்த்திய வாளுடன் அமர்ந்தபடி தம்மை நோக்கி வந்த காடவன் ஒருவனைத் தடுத்து வீழ்த்தினார். தாவி அந்தப் புரவியின் மீது ஏறினார். குறுக்கிட்டவர்களைக் கடந்து தமது புரவியை ரதத்தின் பின்னால் செலுத்த முற்பட்டார். துறவியார் தொடர்வதையும் யுவானும் புரவியொன்றைத் தேடுவதையும் கவனித்த காடவராயன், ரதத்தின் புரவிகளைப் பலமாகத் தூண்டி கோட்டை வாயிலைத் துரிதமாக அடைய முயன்றான். கோட்டைக் கதவுகளை நெருங்கிவிட்ட காடவராயனும் பின்தொடர்ந்த துறவியாரும் கூட எதிர்பார்க்காத ஒன்று அப்போது அவர்கள் எதிரில் நிகழ்ந்தது.

ரதம் கதவுகளை நெருங்கியதும் அதைத் திறக்க வைப்பதற்கு தானும் தன் வீரர்களும் போராட வேண்டியிருக்கும் என்று எண்ணியிருந்த காடவராயன் பிரமிக்க, அந்தக் கதவுகள் ஏதோ பெரும் ராட்சதப் பறவையின் இறக்கைகளைப்போல ஒரே சமயத்தில் விரிந்து திறந்து கொண்டன. திறந்த கதவுகளின் மறுபுறத்தில், பாண்டியரின் போர் ரதம் ஒன்று வானத்திலிருந்து இறங்கிய அசுரப் பறவையைப்போல் நின்றது. ரதத்தில், தான் காகதீய மன்னரிடம் சிக்கவைத்து விட்டதாக எண்ணிய இளவல் ஆதித்யன் அமர்ந்திருப்பதையும், அருகில் அப்படியே அச்சில் வார்த்து எடுத்ததுபோல மற்றொரு யுவான் அமர்ந்திருப்பதையும் கண்ட காடவராயன் மட்டுமின்றி கோப்பெருஞ்சிங்கன்கூட மலைத்தான். காடவராயனிடம் சிக்கி ரதத்தில் அமர்ந்து விழித்துக் கொண்டிருந்த பூங்கோதையின் இமைகள் படபடவென்று அடித்துக் கொள்ள, இதயம் அதைவிட வேகமாக அடிப்பது அவளுக்கே புரிந்தது.

ஆதித்யனின் ரதத்துக்குப் பின்னால் மல்லர்களைப் போல ஆகிருதியுடன் நின்றவர்களைக் கண்ட காடவராயனுக்கு, தான் இதுவரை கடந்து வந்த அபாயங்களை விடப் பெரும் அபாயம் எதிரில் நிற்பது புரிந்தது. அதிலிருந்து மீள, தான் ஏற்கெனவே கடைப்பிடித்த உபாயத்தைவிடச் சிறந்தது வேறு எதுவுமில்லையென்றும் தோன்றியது. புரவிகளின் கயிற்றைக் காடவ மன்னனிடம் அளித்தவன், இளவரசியை இடது கரத்தில் பற்றியபடி வாளை உயர்த்தி மீண்டும் அவள் கழுத்தில் பதித்தான். “ஆதித்யா, விலகி நில். பின்னாலிருப்பவர்களையும்

விலகச் சொல். இல்லையேல்...” என்று இரைந்தான் ஆதித்யனை நோக்கி.

புகைந்து கொண்டிருந்த அரண்மனையையும், நடந்து கொண்டிருந்த போரையும், காடவராயன் வாளையும், அது பதிந்து நின்ற அழகிய கழுத்தையும், அச்சத்தில் மூகம் வெளுக்க நின்ற பூங்கோதையையும், தூரத்தில் காடவர்களை வெட்டிச் சாய்த்தபடி புரவியில் வந்து கொண்டிருந்த துறவியாரையும் கண்ட ஆதித்யன், நிகழ்ந்தவற்றை ஒரு கணத்தில் யூகித்துக் கொண்டான். அவன் புத்தி அதிதுரிதமாக இயங்கத் தொடங்கியது.

அவன் மலைத்து நின்ற கணத்தில், வலது புறத்திலிருந்து யாங்சின்னின் குரல் அவன் செவிகளில் மெள்ள ஓடியது: “ஆதித்யா, அவன் இளவரசியைக் கொல்லத் தயங்க மாட்டான். ஆனால் அவன் தந்தை கொல்லப்படுவதையும் விரும்ப மாட்டான். எனவே அஞ்ச வேண்டாம். நீ முன்னால் செல். அந்த வாளை நான் விலக வைக்கிறேன்” என்றான். லேசாகப் பின்புறம் திரும்பிய ஆதித்யன், “உப்பிலி மல்லா” என்று குரல் கொடுத்தான். உப்பிலி மல்லன் அமர்ந்திருந்த புரவியை விட்டுக் குதித்து இறங்கி ஆதித்யனை அதில் தாவிடேற விட்டு, தான் கால்நடையாகப் புரவியைத் தொடர்ந்தான்.

அத்தனை வீரர்களும் மல்லர்களும் அப்படியே நின்றிருக்க, ஆதித்யனும் ஒரு மல்லனும் மட்டும் தன் ரதத்தை நோக்கி நிதானமாக நெருங்க முற்படுவதைக் கண்ட காடவராயனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

“ஆதித்யா, நெருங்காதே நில் அப்படியே” என்று மீண்டும் இரைந்த காடவராயன், பூங்கோதையின் கழுத்தில் பதித்திருந்த வாளைச் சற்று அழுத்தினான். அவளிடமிருந்து தீனமான அலறல் ஒன்று எழுந்து ஆதித்யன் இதயத்தில் பாய்ந்தது.

அதே கணத்தில் ரதத்திலிருந்து யாங்சின்னின் கரத்தில் அந்த சீனத்து விசித்திர வில் ஐந்து கணைகளுடன் தோன்றியது. தோன்றிய வேகத்தில் ஐந்து அம்புகளும் காடவ மன்னனைக் குறிவைத்துப் பறந்தன. எதிர்பாராது தன்னை நோக்கிப் பாய்ந்த அம்புகளிலிருந்து காடவ மன்னன் தழைந்து தப்ப முயற்சிக்க, காடவராயன் தன் வாளை அம்புகளின் பாதையில் குறுக்கே பலமாக வீசி காடவ மன்னனைக் காக்கவும் முயன்றான்.

பூங்கோதையின் கழுத்திலிருந்து வாள் விலகிய அதே கணத்தில் புரவியிலிருந்து பாய்ந்துவிட்ட ஆதித்யன், அவன் இடது கரத்தைப் பற்றி இழுத்து ரதத்திலிருந்து அவளுடன் சேர்ந்தே தரையில் உருண்டான்.

ஆதித்யனும் பூங்கோதையும் மண்ணில் புரண்ட அதே கணத்தில், யாங்சின்னின் ரதம் முன்னால் பாய்ந்தது. மீண்டும் அந்த விசித்திர வில் ஐந்து அம்புகளை காடவராயனை நோக்கிப் பறக்க விட்டது. உப்பிலிமல்லன் கரங்களை அகல விரித்தபடி காடவராயன் ரதத்தைப் பக்கவாட்டில் நெருங்கி ஒரே மூச்சில் நெம்பிக் குடை சாய்த்து காடவ மன்னனையும் காடவராயனையும் எதிர்ப்புறமாக உருண்டு விழ வைத்தான். புரவிகள் கனைத்தபடியே தடுமாறிச் சாய்ந்தன. சரிந்த ரதத்தை மிதித்துத் தாலியேறி, மறுபுறம் வந்த உப்பிலிமல்லன், தடுமாறி எழ முயன்ற காடவராயனது வாள் பிடித்த கரத்தைப் பலமாகப் பற்றினான். அடுத்து காடவராயனிடமிருந்து காட்டுக் கூச்சலாக ஒரு பெரும் அலறல் எழுந்தது.

ரதத்திலிருந்து சற்றுத் தள்ளி உருண்டு எழ முயன்ற காடவ மன்னனைப் புரவி மீதிருந்தே நெருங்கிய துறவியாரின் வலது கால், அவனைப் பலமாக உதைத்தது. வேகமாகத் தூக்கி எறியப்பட்ட காடவ மன்னன், யாங்சின்னின் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த மல்லர்களின் நடுவே போய் விழுந்தான். பொங்கி வழிந்த அன்புடன் காடவ மன்னனை அனைத்துக் கொண்டனர் கிருஷ்ணமல்லரின் சீடர்கள்! எஞ்சிய சீடர்களுடன் யாங்சின்னின் ரதம் அரண்மனையை நோக்கி விரைந்தது. காடவ வீரர்களுக்கிடையே யுவான் அசுரகதியில் வாளைச் சுழற்றிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த யாங்சின்னின் மஞ்சள் முகத்தில் ஆனந்தம் வழிந்தது. நீண்ட காலத்திற்குப் பின்பு சந்திக்கும் தனது மகனை அந்தப் போர்க்கோலத்தில் கண்ட யாங்சின், அவன் வாள் வீச்சை ரசித்தபடியே தனது விசித்திர வில்லில் கணைகளைப் பொருத்த ஆரம்பித்தான்.

சோழ வீரர்களுக்கும் பாண்டிய வீரர்களுக்கும் கிருஷ்ணமல்லரின் சீடர்களைக் கண்டதும் புதுவேகம் பிறந்தது. போர்க்களத்தில் புகுந்த களிறுகளைப்போல் காடவ வீரர்களிடையே புகுந்த கிருஷ்ணமல்லரின் சீடர்கள் காடவர்களைத் தூக்கி ஆகாயத்தில் எறிந்தும், கால்களால் மிதித்தும் துவம்சம் செய்யத் துவங்கினார்கள்.

காடவர்களின் கொட்டம் மெள்ள அடங்கிக் கொண்டிருக்க, சோழ வீரர்கள் அரண்மனையில் பரவியிருந்த தீயை அணைக்க விரைந்தார்கள்.

வங்கக் கடலிலிருந்து எழுந்த பங்குனி மாதத்துத் தங்க நிலவு தமிழகத்தில் வீசிக் கொண்டிருந்த சூறாவளியும் குழப்பங்களும் ஓய்ந்து அமைதியும் ஆனந்தமும் நிலவத் தொடங்கியதை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ முழுவதுமாக மலர்ந்தபடியே உதயமானது. உதயமான நிலவு சற்று உயர்ந்து கீழே நோக்கியதும் பிரமித்து நின்றது.

“கைந்நாகத்திடர் கடிந்து கனலாழிப்
படையுடையான் கருதுங் கோயிலின்”

இரண்டாம் பிரகாரமும் ஐந்து விமானங்களும், கம்பீரமாக எழுந்து நின்ற துவஜஸ்தம்பமும் முழுவதும் பொன்னால் முடப்பட்டு ஜாஜுவல்யமாகப் பிரகாசித்ததைக் கண்ட நிலவு தனது தங்க நிறம் மங்கி விட்டதாக எண்ணி வெட்கியது. நிலவின் வெட்கத்தைக் கண்டு பரிகசித்த விண்மீன்களும் அந்த ஸ்ரீரங்க விமானத்தை கண்களைச் சிமிட்டியபடி உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஐடாவர்ம சுந்தரபாண்டியன் அளித்திருந்த பொற்பிடமும், மரகத மாலைகளும் முத்தாரங்களும், பொற்பிரபையும், மூத்து விதானமும், பந்தலும் எல்லையற்ற அழகை அளித்துக் கொண்டிருக்க, தாயாருக்கு அணிவித்திருந்த ஆபரணங்களையும் கண்டதால் என்றைக்கும் மாறாத ஆனந்த முறுவலுடன் அனந்த சயனத்திலிருந்த அரங்கனின் திருவிழிகள் மேலும் ஆனந்தத்துடன் மலர்ந்ததாகத் தோன்றின. அவர்களைத் தாங்கி நின்ற சேஷனையும் பொற்கவசங்கள் முழுவதுமாக முடியிருந்ததால் தலையை உயர்த்தி நின்ற அவன் விழிகளிலும் ஆனந்தம் தெரிந்தது. உச்சியிலிருந்து, திருவடிகள் வரை அரங்கனை மனம் குளிரக் குளிர பொன்னும் முத்தும் மணியுமாக அலங்கரித்திருந்த சுந்தர பாண்டியன், அவை போதாதென்று வெண் கொற்றக் குடையும் பொற் சாமரமும் தொடங்கி, பாத்திரங்கள், குவளைகள் வரை அனைத்தையும் பொன்னாலேயே செய்து வழங்கியிருந்தான்.

“நம் சுந்தரபாண்டியன்” என்று அரங்கனே உரிமையுடன் அழைத்து மகிழ்ந்து எழுதியும் வைக்குமளவிற்கு திருப்பணிகள்

செய்திருந்த சுந்தரபாண்டியன், இரண்டாம் பிரகாரத்தில் பெரும் மண்டபமொன்றையும் எழுப்பியிருந்தான். அரங்கனைச் சேவித்துத் திரும்பிய மக்கள் வெள்ளம் அந்த மண்டபத்தில் அலைமோதிக்கொண்டிருந்தது. சோழ, பாண்டிய மண்டலத்து மக்களும் கொங்கு நாட்டு மக்களும், தொண்டை மண்டலத்தவர்களுமாக முழுத் தமிழகமே அங்கு நிறைந்து இருந்தது.

அரங்கன் சன்னதியில் ஆதித்யனுக்கு மணமுடித்த அதே முகூர்த்தத்தில் தன் சகோதரனாகவே ஏற்றுக் கொண்ட யுவானுக்கும் ஸ்வர்ணமுகியை முணமுடித்திருந்தான் பாண்டிய மன்னன். மண்டபத்தின் நடுவில் மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊஞ்சல்களில் அமர்ந்து மெள்ள ஆடிக் கொண்டிருந்த மணமக்களைக் கண்ட பாண்டிய சகோதரர்களுக்கும், துறவியாருக்கும், அவநிதனுக்கும் யாங்சின்னுக்கும் மனம் நிறைந்து கிடந்தது. வீர பாண்டியனின் அருகிலமர்ந்து விழிகளில் விஷமம் வழிய அவர்களைப் பரிசுத்துக் கொண்டிருந்த கொற்கைச் செல்வி இளநங்கையின் கருவிழிகள் அடிக்கடி திரும்பி இளைய பாண்டியனை சந்தித்து சந்தித்து மீண்டன. வீரபாண்டியனின் கூர்விழிகளில் ஸ்திரமான முறுவல் ஒன்று தெரிந்தது. அவன் பழைய நினைவுகளில் மிதப்பதைப் புலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. கிருஷ்ணமல்லர் நேரம் ஓடிக் கொண்டிருப்பதாகப் பெரிதாக யாங்சின்னிடம் சலித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மகிழ்ச்சியும் நாணமும் போட்டியிட, ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருந்த ஸ்வர்ணமுகியின் விழிகள் திடீரெனப் பளிச்சிட்டு அவள் சித்தத்தில் ஏதோ நினைவு ஓடியதற்கான அறிகுறிகள் தெரிந்தன. சுற்றியிருந்தவர்களை ஒருமுறை நோக்கியவள் ஊஞ்சலை விட்டு எழுந்தாள். மண்டபத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த குரல்கள் சட்டென்று ஓய்ந்தன. யுவான் விழித்தான். ஆதித்யனை நோக்கி மெள்ள நடந்த ஸ்வர்ணமுகி அவனெதிரில் வந்து அமைதியாக நின்றாள். பூங்கோதையின் விழிகளில் கேள்வி பூத்திருந்தது. அனைவரது பார்வைகளும் தங்கள் மீது திரும்பிவிட்டதை உணர்ந்த ஆதித்யனின் நிலை சங்கடத்திலிருந்தது.

“ஸ்வர்ணமுகி, ஏன் எழுந்து விட்டாய் - அவன் குரலிலும் சங்கடம் ஒலித்தது.

“இளவரசே, காஞ்சிக்கு நீங்கள் சோழ தூதராக வந்தீர்கள்.”

“ஆம். வந்தேன்” ஆதித்யன் குரலில் குழப்பம் ஒலித்தது.

“அப்போது என்ன கூறினீர்கள்?”

“என்ன கூறினேன்?” - திருப்பிக் கேட்டான் ஆதித்யன்.

“இப்போது உங்களுக்கு எதுவும் நினைவிலிருக்காது” என்ற ஸ்வர்ணமுகியின் விழிகள் அருகிலிருந்த பூங்கோதையின் மீது படிந்தன.

“உனக்கு மட்டும் இப்போது என்ன நினைவு வந்துவிட்டது?” மெல்லிய குரலில் கேட்டாள் பூங்கோதை.

“காஞ்சியில் இவர் என் கரங்களைப் பார்த்துவிட்டு எனக்கு இராஜயோகமிருப்பதாகவும், என் திருமணத்தை மூன்று மன்னர்கள் சேர்ந்து நடத்தி வைப்பார்கள் என்றும் கூறினார்” என்றாள் ஸ்வர்ணமுகி.

“அதற்கு என்ன வந்தது இப்போது?”

“இங்கிருப்பது பாண்டிய மன்னர் ஒருவர்தாம். மற்ற மன்னர்கள் எங்கே?”

காஞ்சியில்தான் ஏதோ சாதாரணமாகக் கூறிய சோதிடத்தை, அவள் நினைவு வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்கக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்திராத ஆதித்யன் பரிதாபமாக விழித்தான். அவனைக் காப்பாற்ற வழியேதும் அறியாத யுவானும் ஆதித்யனை நெருங்கி விழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உங்களை யார் அப்படிக்கூறச் சொன்னது?” - பூங்கோதையின் விழிகள் ஆதித்யனைச் சுட்டன.

44. பிரியாவிடை!

மணமக்களிடையே ஏதோ குழப்பம் நிலவுவதையும், வீரர்கள் இருவரும் அந்தப் பெண்களுக்கிடையில் பரிதாபமாக விழிப்பதையும் கண்ட துறவியார், அவர்களை நெருங்கி விசாரித்தார். மற்றவர்களும் குழந்து கொண்டனர்.

விஷயத்தை அறிந்து கொண்டதும் இளநங்கையின் குரல் ஒலித்தது: “ஸ்வர்ணமுகி, இந்த ஆண் பிள்ளைகள் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள ஆயிரம் கூறுவார்கள். அவற்றையெல்லாம் பெரிதாக நினைத்துக் கொள்ளாதே” என்றவள், திரும்பி துறவியாரை நோக்கினாள், “இருந்தாலும் துறவியாரே, சோழ மன்னராவது வந்து கலந்து கொண்டிருக்கலாம்” என்றாள்.

ஸ்வர்ணமுகியை நெருங்கிய துறவியார், “ஸ்வர்ணமுகி இதோ பாண்டிய மன்னரும், கொங்கு மன்னரும் இருக்கிறார்கள். யாங்சின்னும் சினத்து அரசு குலத்தவர்தானே. இவர்கள் போதாதா, மகளே?” என்றார்.

யாங்சின்னின் குரல் இடைமறித்தது, “இல்லை துறவியாரே, சினத்தில் பேரரசர் வேறு ஒருவர் இருக்கிறார். நான் அரச வம்சத்தின் கிளை வம்சம்தான்” என்றான் பவ்யமாக.

கிருஷ்ணமல்லர் சலித்துக் கொண்டே, தமது சீடனின் உதவிக்கு வந்தார். “என்ன கேள்வியிது ஸ்வர்ணமுகி? இதோ சோழ மன்னரின் சகல அதிகாரங்களையும் பெற்ற துறவியார் இருக்கிறார். அது ஒன்று போதாதா? சோழப் பேரமைச்சரும் பிரதானிகளும் கூட இருக்கிறார்கள்...” என்றார் அவர்.

தான் கேட்ட ஒரு கேள்விக்குப் பலவிதமாக வந்த பதில்களைக் கேட்ட ஸ்வர்ணமுகி தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

அடுத்த கேள்வி பூங்கோதையிடமிருந்து வந்தது. அவள் மெல்லிய குரலில் சற்றுத் திடமும் ஒலித்தது, “சோழ மன்னர் ஏன் வரவில்லை?”

அவள் கேள்விக்கு எவரும் பதில் கூறவில்லை. சற்று நேரம் அமைதி நிலவியது. அங்கே துறவியாரின் குரல் மீண்டும் ஒலித்தது. “சோழ மன்னர் இராஜேந்திரர் வந்து கொண்டிருக்கிறார். நான் சென்று ஒரு நாழிகைக்குள் அவரை அழைத்து வருகிறேன்” என்ற துறவியார் பேரமைச்சரும் விஜயனும் பின்தொடர, மண்டபத்திலிருந்து வெளியே விடுவிடுவென்று நடந்தார்.

ஒரு நாழிகை நேரம் முடிந்து இரண்டாவது நாழிகையும் கடந்து கொண்டிருந்தது, “என்ன துறவியார் இவர்” கிருஷ்ணமல்லரின் குரல் சலிப்புடன் நான்காவது முறையாக ஒலித்தது.

திடீரென்று மண்டபத்தின் கோடியிலிருந்து பெரும் ஆரவாரம் ஒலித்தது. சோழ நாட்டு வீரர்களின் குரல்களும் மக்களின் குரல்களும் எழுப்பிய வாழ்த்துக் கோஷங்கள் மண்டபத்தின் கூரையைப் பிளக்க, பேரமைச்சரும், பிரதானிகளும், விஜயனும், வரிசையாகத் தட்டுக்களை ஏந்திய பணிப்பெண்களும் பின்னால் வர, நீறு பூசிய அகன்ற நெற்றியின் மீது புலிச்சின்னம் பதித்த மணிமகுடம் பளீரென்று மின்ன, கழுத்தில் மணிமாலைகளும் புலிச்சின்னம் பதித்த பதக்கமும் பளீரிட, இடையில் தரித்த நீண்ட வாளுடன் ஆஜானுபாகுவாக ராஜநடை நடந்து உள்ளே பிரவேசித்தான் சோழ இராஜேந்திரன்.

மணமக்களும் மற்றவர்களும் ஸ்தம்பித்து பிரமிப்பில் உறைந்து நிற்க, “இராஜகம்பீரன்” என்ற பட்டப் பெயருக்கேற்ப கம்பீர நடையுடன் அவர்களை நெருங்கிய சோழ மன்னனை இரண்டடி முன்னே எடுத்து வைத்து வரவேற்ற சுந்தரபாண்டியன் அகன்று கிடந்த தோள்களுடன் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டான். “எத்தனை காலம் கழித்து உன்னை இப்படிக் காண்கிறேன் இராஜேந்திரா?” என்ற சொற்களும் உதிர்ந்தன பாண்டிய மன்னனிடமிருந்து. தமிழகத்தின் இரு பெரும் மன்னர்களின் பரஸ்பர அணைப்பைக் கண்ட மக்களின் வாழ்த்துக் கோஷங்கள்

மண்டபக் கூரையைப் பிய்த்துக் கொண்டு விண்ணை எட்டியது. கிருஷ்ணமல்லரின் வெண்கலத் தொண்டை ஏனோ அடைத்துக் கிடக்க, விழிகளில் ஆனந்த பாஷ்பம் துளிர்ந்துக் கிடந்தது. மாறன் அமுதனாரின் வாழ்த்து உயர்ந்து ஒலித்தது.

மெள்ள விடுபட்ட மன்னர் இருவரும் மக்களைக் கையமர்த்தினார்கள். சோழ இராஜேந்திரன் திரும்பி மணமக்களை நெருங்கி வந்து, “பூங்கோதை, சோழ இராஜேந்திரன் வந்துவிட்டேன். இப்போது உனக்குத் திருப்திதானே?” என்றான் முறுவலுடன்.

அந்தக் குரலையும், விசாலமான விழிகளில் வழிந்த அன்பையும் கண்ட பூங்கோதை பிரமித்து நின்றான்.

அந்தப் பரந்த மார்பும், இடது புஜத்திலிருந்த காயத்திற்கான கட்டும், தெளிவாக நிறுத்தி ஒலித்த குரலும் அப்படியே துறவியாரை மனக்கண் முன்பாகக் கொண்டு நிறுத்தியதால் அவளிடமிருந்து உதிர்ந்த சொற்கள் குழறியே ஒலித்தன. “தாங்கள்...துறவியார்...துறவியார்...!”

“துறவியார் இதோ இருக்கிறார்” என்ற இராஜேந்திரன் அடுத்து நின்ற அமைச்சரின் கரத்திலிருந்த தட்டின் சீலையை விலக்கினான். தட்டிலிருந்த நீண்ட தாடியும் மீசையும் ருத்ராட்சமும் அவளைப் பார்த்து நகைத்தன. கணீரென்று ஒலித்தது சோழ மன்னன் குரல். “ஆம் மகளே, இதுவரை துறவியாக இருந்தவன் சோழ இராஜேந்திரன்தான். அடிமைப்பட்டோர் கிடந்த சோழ நாட்டின் மன்னனாக இருக்க நான் விரும்பவில்லை. எனவே, மன்னனுக்குரிய அடையாளங்களையும், மணிமுடியையும், வாளையும் துறந்திருந்தேன்” என்ற இராஜேந்திரன் திரும்பி பாண்டிய மன்னனின் வலிய கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“இன்று சுந்தர பாண்டியரின் உதவியால் மீண்டும் சோழ மன்னனுக்குரிய அடையாளங்களைத் திரும்பப் பெற்றேன்” என்று முடித்தவன் குரலில் உணர்ச்சி நிறைந்து கிடந்தது.

பாண்டிய மன்னன் பலமாகத் தலையசைத்து மறுத்தான். “இல்லை இராஜேந்திரா, இந்த வெற்றிக்கு முழுவதுமாகத் திட்டம் வகுத்தவன் நீதான். அதைச் செயல்படுத்த நான் உதவினேன். அவ்வளவே.”

“எப்படியிருந்தாலும் சரி தமிழகம் விடுதலை பெற்று சுந்தர நாடாக அமைவதுதானே முக்கியம். சுந்தர பாண்டியா! உன்னிடம் எனக்கொரு வேண்டுகோளும் இருக்கிறது.”

“வேண்டுகோள் எதற்கு இராஜேந்திரா? உத்தரவிடு! உடனே நிறைவேற்றுகிறேன்” என்ற சுந்தரபாண்டியனின் முகத்தில் மந்தகாசம் விரிந்து கிடந்தது.

திரும்பி ஆதித்யனையும் பூங்கோதையையும் அணைத்தபடி சுந்தரபாண்டியனை நோக்கிய இராஜேந்திரன், “சுந்தரபாண்டியா, பூங்கோதை எங்கள் சோழர் குலக்கொடி சோழ வம்சத்தின் ஒரே வாரிசு. எனக்குப் பின் சோழ அரியணையில் ஆதித்யனும் பட்டத்தரசியாக பூங்கோதையும் அமர வேண்டும்” என்றான் நெகிழ்ந்த குரலில்.

சுந்தரபாண்டியனின் பதில் நிதானமாக வந்தது. “உன் விருப்பப்படியே நடக்கும் இராஜேந்திரா. இந்தக் கணம் முதல் அவள் கொங்கு நாட்டின் ராணியாக இருப்பாள். நீ விரும்பும்பொழுது சோழ நாட்டின் அரியணையிலும் வந்து அமர்வாள். இனி வாழ்நாள் முழுவதும் அவள் அரசியாகவே வாழ்வாள். அவர்களின் இந்த இணைப்பு இனி தமிழ் மக்களுக்கு அமைதியான சுந்தரீர் வாழ்வை அளிக்கும்.”

சோழ இராஜேந்திரன் பெரு விழிகளில் உணர்ச்சிகள் பொங்கிக் கிடந்தன. அடுத்து ஒலித்த அவன் குரலிலும் அது நிரம்பிக் கிடந்தது. “சுந்தர பாண்டியா, மன்னர்களின் ஒற்றுமையே மக்களின் நலவாழ்வு என்பதை நிரூபித்த உன்னைத் தமிழகம் மறக்காது. சோழ வம்சமும் மறக்காது. பொக்கிஷங்களை மீட்டு அளித்ததால் இந்த ஆலயங்களும் உன்னை மறக்காது. எத்தனை மன்னர்கள் இனி வந்தாலும் தமிழகம் இருக்கும் வரை உன் பெயரும், உன் குலப் பெயரும் மறையவே மறையாது.”

அரங்கனது ஆலயத்தில் சுந்தரபாண்டியனை மனதார வாழ்த்தி சோழ இராஜேந்திரன் கூறிய அந்த வார்த்தைகள் தேவ வாக்காகியிருக்க வேண்டும். அதனால்தானோ என்னவோ, தமிழகத்தின் மற்ற மன்னர்களின் குலப்பெயர்களை விடுத்து “பாண்டியன்” என்ற குலப்பெயர் மட்டும் பல நூற்றாண்டு களுக்குப் பின்னும், இன்னும் உலவிக் கொண்டிருக்கிறது.

வங்கக் கடலிலிருந்து உதயமான சித்திரைத் திங்களின் தங்க நிலவு, கடலின் அலைகளைப் பொன்னிறமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. பொன்னிறத்தைப் பெற்றாலும் மகிழ்ச்சியைக் காட்டாத அலைகள் உருண்டு உருண்டு துறைமுகத்தில் நின்ற அந்தப் பெரும் சீனத்துக் கலத்தைத் தாக்கி, தமிழகத்தைவிட்டுச் செல்ல வேண்டாமென சோகத்துடன் தடுக்க முயன்று கொண்டிருந்தன. அந்தச் சீனத்து மரக்கலத்தில் பாய்மரச் சீலையில் தீட்டப்பட்டிருந்த பெரும் கடல் நாகம், படபடத்து அலைகளைச் சமாதானப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தது. ஆனால் கரையில் நின்று அந்தக் கலத்தை வெறித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் எந்த சமாதானத்திற்கும் இணங்குவதாகத் தெரியவில்லை.

கரையில் நின்றிருந்த யாங்சின்னையும், யுவானையும், ஸ்வர்ணமுகியையும் கண்ட ஆதித்யனுக்கும் பூங்கோதைக்கும் மனம் கனத்துக் கிடந்தது. பாண்டிய மன்னனும் இளையபாண்டியனும் கூட நெகிழ்ந்து கிடந்த மனத்துடன் பேசுவார்த்தைகளின்றி நின்றிருந்தனர். கிருஷ்ணமல்லர் சலித்துக் கொண்டார். “என் பிரிவு இது? என்னையே மனம் தளர வைக்கிறது!” என்று.

பெரும் புலிக்கொடி பறக்க சோழ மன்னன் ரதம் வந்து கொண்டிருந்தது. மணற்பரப்பை அடைந்ததும் கீழே குதித்த சோழ இராஜேந்திரன், நீண்ட பேழையொன்றைச் சுமந்து விஜயன் பின்தொடர படகை நெருங்கினான். “யாங்சின், இதைப் பெற்றுக் கொள்” என்றவன் அந்தப் பேழையை யாங்சின்னிடம் அளிக்கவும் செய்தான்.

“இந்திர தனுசு” என்று முழுவதும் பொன்னால் பொறிக்கப்பட்ட பேழையைத் திறந்த யாங்சின்னின் விழிகள் விரிந்தன. அவனது சீனத்து விசித்திர வில்லைப் போலவே பொன்னால் வடிவமைக்கப்பட்ட வில் ஒன்று உள்ளே மின்னியது.

இராஜேந்திரனின் குரல் ஒலித்தது: “யாங்சின், இளவல் களையும், இளவரசியையும் அபாயத்திலிருந்து மீட்ட உனது வில்தான் உண்மையில் இந்திரனின் தனுசு. அதன் அடையாளமாகவே இதை அளிக்கிறேன். நீயும் உன் மகன் யுவானும் செய்திருக்கும் சேவைக்கு இந்திர தனுசோ, அல்லது

நானும் பாண்டிய மன்னரும் கலங்களில் அனுப்பியிருக்கும் பரிசுகளோ ஈடாகாது.”

சுந்தரபாண்டியனின் குரல் தொடர்ந்தது. “யாங்சின், நீ கேட்டுக் கொண்டபடி தமிழகத்துச் சிற்பிகளை நான்கு கலங்களில் உன்னுடன் அனுப்பியிருக்கிறேன். அதைவிட எங்கள் மனங்களையும், அதன் அன்பான நினைவுகளையும் உன்னுடன் பரிசுகளாக அனுப்புகிறோம். பாதுகாத்துக் கொள்.”

ஆதித்யனையும் விஜயனையும் ஒருமுறை தழுவிக்கொண்ட யுவான், யாங்சின்னுடன் சேர்ந்து சீனத்து பாணியில் அனைவரையும் வணங்கி நிமிர்ந்தான். மூவரும் படகில் ஏறிக்கொள்ள படகும் கலத்தை நோக்கி நகர்ந்தது.

சற்றுக் கழித்து கலங்களும் நகர்ந்தன. நகர்ந்த கலங்கள் மெள்ள மெள்ள பார்வையிலிருந்தும் மறைந்தன. ஆனால் கரையிலிருந்தவர்களின் மனங்களைவிட்டு யாங்சின்னும் யுவானும், ஸ்வர்ணமுகியும் இறுதி வரை மறையவே இல்லை.

[முற்றும்]